

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JAMES PATTERSON
BRENDAN DUBOIS

CROSS DOWN

AN **ALEX CROSS &**
JOHN SAMPSON

T H R I L L E R

DF

<https://ra>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bu kitaptaki karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Telif hakkı © 2023 James Patterson

Kapak tasarımı Gregg Kulick

Kapak resmi© Arcangel Images

Kapak© 2023 Hachette Book Group, Inc.

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif hakkının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen permissions@hbgusa.com adresiyle iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Little, Brown and Company

Hachette Kitap Grubu

1290 Avenue of the Americas, New York, NY 10104

littlebrown.com facebook.com/LittleBrown twitter.com/LittleBrown

İlk e-kitap baskısı: Haziran 2023

Little, Brown and Company, Hachette Book Group, Inc. şirketinin bir bölümüdür. Little, Brown adı ve logosu Hachette Book Group, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

ALEX CROSS, JBP Business, LLC'nin ticari markasıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacı Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunmaktadır. Daha fazla bilgi edinmek için hachettespeakersbureau.com adresine gidin veya hachettespeakers@hbgusa.com adresine e-posta gönderin.

Little, Brown and Company kitapları iş, eğitim veya promosyon amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Bilgi için lütfen yerel kitapçınızla veya Hachette Book Group Özel Pazarlar Departmanı ile şu adresten iletişime geçin special.markets@hbgusa.com

ISBN 9780316404693

LCCN 2022945643

20230330-NF-DA-ORI

OceanofPDF.com

İçindekiler

1. [Kapak](#)
2. [Başlık Sayfası](#)
3. [Telif Hakkı](#)
4. [Önsöz](#)

1. [Bir](#)
2. [İki](#)

5. [Birinci Bölüm](#)

1. [Bölüm 1](#)
2. [Bölüm 2](#)
3. [Bölüm 3](#)
4. [Bölüm: 4](#)
5. [Bölüm: 5](#)
6. [Bölüm: 6](#)
7. [Bölüm: 7](#)
8. [Bölüm: 8](#)
9. [Bölüm: 9](#)
10. [Bölüm: 10](#)
11. [Bölüm 11](#)
12. [Bölüm: 12](#)
13. [Bölüm 13](#)
14. [Bölüm: 14](#)
15. [Bölüm: 15](#)
16. [Bölüm: 16](#)
17. [Bölüm: 17](#)
18. [Bölüm: 18](#)
19. [Bölüm: 19](#)
20. [Bölüm: 20](#)
21. [Bölüm: 21](#)

22. [Bölüm: 22](#)
23. [Bölüm: 23](#)
24. [Bölüm: 24](#)
25. [Bölüm: 25](#)
26. [Bölüm: 26](#)
27. [Bölüm: 27](#)

6. [İkinci Bölüm](#)

1. [Bölüm: 28](#)
2. [Bölüm: 29](#)
3. [Bölüm: 30](#)
4. [Bölüm: 31](#)
5. [Bölüm: 32](#)
6. [Bölüm: 33](#)
7. [Bölüm: 34](#)
8. [Bölüm: 35](#)
9. [Bölüm: 36](#)
10. [Bölüm: 37](#)
11. [Bölüm: 38](#)
12. [Bölüm: 39](#)
13. [Bölüm: 40](#)
14. [Bölüm: 41](#)
15. [Bölüm: 42](#)
16. [Bölüm: 43](#)
17. [Bölüm: 44](#)
18. [Bölüm: 45](#)
19. [Bölüm: 46](#)
20. [Bölüm: 47](#)
21. [Bölüm: 48](#)
22. [Bölüm: 49](#)
23. [Bölüm: 50](#)
24. [Bölüm: 51](#)
25. [Bölüm: 52](#)
26. [Bölüm: 53](#)
27. [Bölüm: 54](#)

28. [Bölüm: 55](#)
29. [Bölüm: 56](#)
30. [Bölüm: 57](#)
31. [Bölüm: 58](#)
32. [Bölüm: 59](#)
33. [Bölüm: 60](#)
34. [Bölüm: 61](#)
35. [Bölüm: 62](#)
36. [Bölüm: 63](#)

7. [Üçüncü Bölüm](#)

1. [Bölüm: 64](#)
2. [Bölüm: 65](#)
3. [Bölüm: 66](#)
4. [Bölüm: 67](#)
5. [Bölüm: 68](#)
6. [Bölüm: 69](#)
7. [Bölüm: 70](#)
8. [Bölüm: 71](#)
9. [Bölüm: 72](#)
10. [Bölüm: 73](#)
11. [Bölüm: 74](#)
12. [Bölüm: 75](#)
13. [Bölüm: 76](#)
14. [Bölüm: 77](#)
15. [Bölüm: 78](#)
16. [Bölüm: 79](#)

8. [Dördüncü Bölüm](#)

1. [Bölüm: 80](#)
2. [Bölüm: 81](#)
3. [Bölüm: 82](#)

4. [Bölüm: 83](#)
5. [Bölüm: 84](#)
6. [Bölüm: 85](#)
7. [Bölüm: 86](#)
8. [Bölüm: 87](#)
9. [Bölüm: 88](#)
10. [Bölüm: 89](#)
11. [Bölüm: 90](#)
12. [Bölüm: 91](#)
13. [Bölüm: 92](#)
14. [Bölüm: 93](#)
15. [Bölüm: 94](#)
16. [Bölüm: 95](#)
17. [Bölüm: 96](#)
18. [Bölüm: 97](#)
19. [Bölüm: 98](#)

9. [Beşinci Bölüm](#)

1. [Bölüm: 99](#)
2. [Bölüm: 100](#)
3. [Bölüm: 101](#)
4. [Bölüm: 102](#)
5. [Bölüm: 103](#)
6. [Bölüm: 104](#)
7. [Bölüm: 105](#)
8. [Bölüm: 106](#)
9. [Bölüm: 107](#)
10. [Bölüm: 108](#)
11. [Bölüm: 109](#)
12. [Bölüm: 110](#)
13. [Bölüm: 111](#)
14. [Bölüm: 112](#)
15. [Bölüm: 113](#)
16. [Bölüm: 114](#)
17. [Bölüm: 115](#)

18. [Bölüm: 116](#)
19. [Bölüm: 117](#)
20. [Bölüm: 118](#)
21. [Bölüm: 119](#)
22. [Bölüm: 120](#)
23. [Bölüm: 121](#)
24. [Bölüm: 122](#)
25. [Bölüm: 123](#)
26. [Bölüm: 124](#)
27. [Bölüm: 125](#)
28. [Bölüm: 126](#)
29. [Bölüm: 127](#)
30. [Bölüm: 128](#)
31. [Bölüm: 129](#)
32. [Bölüm: 130](#)
33. [Bölüm: 131](#)
34. [Bölüm: 132](#)
35. [Bölüm: 133](#)
36. [Bölüm: 134](#)
37. [Bölüm: 135](#)
38. [Bölüm: 136](#)
39. [Bölüm: 137](#)
40. [Bölüm: 138](#)
41. [Bölüm: 139](#)
42. [Bölüm: 140](#)
43. [Bölüm: 141](#)
44. [Bölüm: 142](#)
45. [Bölüm: 143](#)
46. [Bölüm: 144](#)
47. [Bölüm: 145](#)
48. [Bölüm: 146](#)
49. [Bölüm: 147](#)
50. [Bölüm: 148](#)
51. [Bölüm: 149](#)
52. [Bölüm: 150](#)
53. [Bölüm: 151](#)
54. [Bölüm: 152](#)

- 55. [Bölüm: 153](#)
- 56. [Bölüm: 154](#)
- 57. [Bölüm: 155](#)
- 58. [Bölüm: 156](#)
- 59. [Bölüm: 157](#)
- 60. [Bölüm: 158](#)
- 61. [Bölüm: 159](#)
- 62. [Bölüm: 160](#)
- 63. [Bölüm: 161](#)
- 64. [Bölüm: 162](#)
- 65. [Bölüm: 163](#)

- 10. [Daha Fazlasını Keşfedin](#)
- 11. [Teşekkür](#)
- 12. [Yazarlar Hakkında](#)
- 13. [Cross Out'a Kısa Bir Bakış](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

James Patterson'dan sırada ne var?

Gelecek kitaplar, fırsatlar, yarışmalar, gösterimler ve daha fazlası hakkında bilgi edinmek için listeye girin!

[Resmi James Patterson bülteni.](#)

LITTLE, BROWN AND COMPANY

[*OceanofPDF.com*](#)

Önsöz

OceanofPDF.com

Bir

Genelkurmay Başkanı General Wayne Grissom, Başkan Kent'in ve tarihi Kararlı Masa'nın önünde, üniformasının şapkasını kucağına alarak oturur ve "Bu kadar kısa sürede beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim Sayın Başkan" der.

Başkan Lucas Kent başını sallıyor. Eski Maine valisi ve senatörü altmış yaşında, iyi durumda, kalın kahverengi saçları ve halkın onu görmesine asla izin vermediği yarım çerçeve okuma gözlükleri var. Gri pantolon, mavi oxford düğmeli gömlek ve kırmızı kravatla rahat bir şekilde giyinmiştir.

O eski bir Yanki ruhu ve Beyaz Saray'a para tasarrufu konusunda bir ısrar getirdi, bu yüzden Oval Ofis bu Eylül ortası öğleden sonra bir cenaze törenindeymiş gibi sadece loş bir şekilde aydınlatılıyor. Ağır cam pencereler -Elbette kurşun geçirmez, dışarıdan fazla ışık girmesine izin vermeyin.

Başkan Kent, Grissom'ın general rütbesine yükseldiğinden beri altında görev yaptığı üçüncü başkandır. Grissom bu başkanı da önceki ikisi zeki ve kendini işine adanmış bulur. Kent ayrıntılara dikkat eder ve güçlü bir saçmalık dedektörüne sahiptir; dalkavukluk ve sertliğin karışımı olan kişiliği tipik bir siyasi hayvandır. Bu başkan da selefleriyle aynı zayıflığa sahip: hizmet ettiği herkes tarafından sevilme istiyor.

Grissom alaycı bir tavırla, bunun bir araba satıcısı için iyi bir özellik olduğunu ama özgür dünyanın lideri için olmadığını düşünüyor.

Grissom daha önce Beyaz Saray'a tek başına, yanında yardımcıları ya da personeli olmadan vardığında Gizli Servis'değişikliği fark etmişti. Dışarıda Kevlar yelekleri, tulumları, kaskları ve otomatik silahlarıyla tam taktik teçhizatlıydılar ve içeride bile taktik teçhizatlı ajanlar koridorlarda dolaşıyordu. Grissom bunu daha önce hiç görmemişti.

Grissom'ın isteği üzerine ne başkanın özel kalem müdürü Helen Taft ne de diğer başkan yardımcıları Oval Ofis'teki bu toplantıda yer almaz. Grissom, Helen'in daha sonra Başkan'a bu konuda kıyameti koparacağından emin ama bu onu ilgilendirmiyor.

Sızıntıları önlemek onun endişesidir.

Sadece ikisi. Oldukça sıra dışı bir adım, ancak bunlar tehlikeli ve sıra dışı zamanlar.

Başkan, "Devam edin General, lütfen ne olduğunu söyleyin," der. Grissom der ki, "Leavenworth Kalesi'ne yapılan saldırıdan beri, Ordu İstihbarat, diğer yerel istihbarat ve kolluk ile agresif bir şekilde çalışmaktadır. Anayasanın sınırları içinde hareket ettik.

Posse Comitatus Yasası - ordunun sivil yasalara katılmasını yasaklayan yasa - ama bu sınırları zorladığımızı kabul ediyorum. Eminim ne kadar zorladığımızla ilgili şikayetler almışsınızdır ama fazla seçeneğimiz yoktu."

Başkan küçümseyici bir hareket yapar. "Şikayetleri duydum ve umurunda değil. Zor koşullar altında iyi bir iş çıkarıyorsunuz. Devam edin."

"Efendim, Nisan ayından bu yana üç yüzden fazla Amerikalı bu saldırılarda öldürüldü ve binlercesi de yaralandı."

Başkan iç çekiyor. "Tek bir talep, tek bir güvenilir ya da doğrulanabilir sorumluluk iddiası yok. Hiçbir şey yok! Bir hafta Seattle'da bir ofis binasında silahlı saldırı, ertesi hafta Omaha'da bir süpermarkette boru tipi bomba ve ondan sonraki hafta Manhattan sokaklarında dağıtılan zehirli şişe suyu."

Grissom başını sallar. "Evet efendim ve bunlar sadece bir terör örgütünden kaynaklandığı sonucuna vardığımız saldırılar."

Başkan durakladı ve ardından "Yani kayıpları eksik sayıyor olabilir miyiz?" dedi.

Grissom, "Sanırım öyle. Bu ayın başlarında Compton'da bir okul otobüsünün iki rakip çete arasında çapraz ateşe tutulması olayı var ya? LAPD'nin terörle mücadele bölümü artık olayın öyle olmadığına inanıyor. Bunun koordineli bir saldırı olduğunu ve yerel çetelerin işin içinde olmadığını düşünüyorlar."

Başkan gözlerini kapatır. "Kırmızı ışıktaki duran bir okul otobüsündeki çocuklar. Otomatik silah sesleri bir ileri bir geri gitti... En az on ölü var, doğru mu?"

Grissom, "Daha sonra iki kişi daha öldü. Bu saldırıda ölenlerin resmi sayısı şu anda on iki efendim."

Oval Ofis'te sessizlik var. Başkan Kent gözlerini açar, sağ elini yumruk yapar. "General, neler oluyor? Kim bu insanlar?"

Grissom notlar ya da PowerPoint sunumu olmadan konuşuyor, mahkeme celbi ya da sızdırılabilecek hiçbir şey. "Efendim, rastgele terörist saldırılar rastgele değil. Kurumlar arası çok fazla çalışma gerekti ama Ordu İstihbaratı ve diğer kurumlar bu teröristleri birbirine bağlayan ortak bir nokta olduğuna inanıyor. Hepsi ekonomimizi ve güven duygumuzu bozmak için çalışıyor."

Güvenlik. Bu yüzden hiçbir talep almadık. Onlar kargaşa arıyorlar. Hepsi bu."

Başkan "Saldırıların arkasında kim var?" diye soruyor. "Yabancı teröristler mi yoksa yerli teröristler mi?"

Grissom başını sallar. "Görünüşe göre ikisi de efendim. 'Düşmanımın düşmanı dostumdur' sözünü duydunuz mu?"

"Tabii ki."

"Karşı karşıya olduğumuz durum budur. Dünyanın dört bir yanında Çin ve Rusya gibi ezeli düşmanlarımız olan farklı ülkeler bu terör gruplarını desteklemeyi ve finanse etmeyi uygun buluyor. Elimizde somut kanıtlar yok çünkü her saldırı, karanlık ağın en ücra köşelerini kullanarak şifreli e-postalar aracılığıyla ödeme yapanlarla iletişim kuran ayrı bir hücreden geliyor."

"Bu konuda ne yapabiliriz?"

Grissom ayağa kalkar ve Oval Ofis'in dışına açılan Fransız kapılarını işaret eder. "Efendim, dışarıda konuşmamız gerekiyor."

OceanofPDF.com

İki

GENERAL GRISSOM BAŞKAN'IN YOL GÖSTERMESİNE İZİN VERİYOR.

Beyaz bluzlu siyah bir pantolon giyen bir kadın Gizli Servis ajanı Fransız kapılarını açar; taktik kıyafetler giyen ve elinde otomatik bir silah tutan başka bir ajan da ona destek olur. Oval Ofis'in avlusunda, küçük ağaçlar ve çalılarla çevrili kapalı bir alanda, Başkan ferforje sandalyelerden birine, Grissom da diğerine oturur.

Grissom öne doğru eğilmiş, ellerini önünde kavuşturmuş bir halde, "Öğrendiklerimiz bunlar," diyor. Sağ elinin üst kısmında, Somali'deki militanlar yüzünden oluşmuş, yıpranmış pembe bir yara izi var. "Rastgele yönlerde uçan, hedef arayan, saldıran, ortadan kaybolan ve sonra tekrar saldıran bir yaban arısı sürüsü gibi. Bombalı arabalar, bir kirli bomba girişimi, zehirlenmeler, silahlı saldırılar, alışveriş merkezlerine saldırılar. İlk başlarda kolluk kuvvetlerinin ve istihbarat teşkilatlarının kafasını karıştıran şey bu rastgelelikti. Amaç neydi? Ve yakalanan teröristler, bir karışımdı: Genç çocuklar. Şerefle terhis edilmiş gaziler. Hatta birkaç büyükanne. Dışarıdaki kızgın eşek arıları, her biri ayrı bir nedenle saldırıyor. Hükümet karşıtı, liberal karşıtı ya da muhafazakar karşıtı. Onları birbirine bağlayan gerçek bir bağ yok."

Başkan diyor ki, "Peki eşekarısı yuvası nerede? Kaynak?"

"Güzel soru, efendim, ve biz bunu daralttık. İran, Çin, Rusya ve bazı Meksikalı kartellerden gelen birkaç finansman ve diğer destek hatlarını tespit ettik. Mahkemeye yansıyacak bir şey yok. Ama bu destek derin ve yaygın. Önceki saldırılar pratikti. Yurtiçindeki terörist hücreler saldırılar planlıyor ve efendim, buraya geliyorlar. Bölgeye."

Başkan sandalyesine oturur. "Ne zaman?"

"Muhtemelen bir hafta içinde. Konuşmalar -bazı açık iletişimler ve kısmen deşifre edilmiş e-postalar- saldırının yakında olacağına işaret ediyor."

"Bunun rastgele bir konuşma olma ihtimali var mı? Sahte bayraklar?"

Grissom başını sallar. "İki ya da üç tehditle bu mümkün olabilir. Ama hayır, bu tehditler çok derin, çok özel. Amerikalılar arasında çok fazla öfke ve kin var efendim ve birileri bu öfkeyi ustalıkla kullanıyor, insanları ateşliyor ve onları bize yöneltiyor. Altıncı Ocak ayaklanmaları sırasında protestocuların çoğu başlangıçta barışçıldı, her ne kadar çılgın olsalar da. Sadece az sayıda sert adamın

göstericileri kışkırtarak kalabalığı kurumlarımızı tehdit eden şiddet yanlısı bir grüha dönüştürdü."

Grissom başkanın gözlerinin içine bakar. "Amerikan halkı normalde barışçıldır. Ama bu sıkıntılı zamanlarda... şiddete yönlendirilebilir, şekillendirilebilir, teşvik edilebilirler. Karşı karşıya olduğumuz şey bu, efendim."

Başkan, "O zaman ne yapacağız?" diye sorar.

"Efendim, mümkün olan en kısa sürede bir müdürler toplantısı yapmak istiyorum. Belki bu akşam, siz ve NSA, FBI, CIA, İç Güvenlik ve DC Metro Polisi'nden temsilcilerin katılımıyla. Önderlik edecek ve gelecekteki saldırıları önlemeye çalışacak bir görev gücü."

"Ya sen?"

"Elbette orada olurdum."

Başkan gülümsüyor. "Bu görev gücünün bir lidere ihtiyacı olacak."

"Bu rolü FBI ya da İç Güvenlik Başkanı üstlenmeli efendim.

İhtiyaç duydukları her türlü kaynağı sağlamak için ordunun yanında olacağım."

Başkan başını sallar. "Ben başka birini düşünüyorum, General.

Güvenebileceğim ve bana saçmalamayacak biri."

"Savunma Bakanı mı?"

Başkan "Sen" diyor.

Grissom irkilerek sessizliğe gömülür. Mogadişu'daki o sıcak sabah, ana kapının dışında tatlı çay satan bir kardeşler takımının, hırpalanmış bardaklar içinde Rus yapımı F-1 el bombaları getirmesinden bu yana hiç bu kadar şaşırmamıştı.

"Sayın Başkan, sivil liderlik bundan hoşlanmayacak," diyor. "Geri itme ve direniş bizim lehimize çalışmayacaktır."

"Sivil liderlik dediğimi yapacak ya da değiştirilecekler. Ama seni başa geçirirsem, ne yapılması gerekiyor?"

Grissom bir an düşünür. "Bir başkanlık bulgusuna ihtiyacımız olacak. Ve Posse Comitatus'u geçici olarak askıya alan gizli bir icra emri."

"Bana hatırlatın, yurt içinde kaç askeri üssümüz var?" "Yaklaşık beş yüz," diyor Grissom.

Başkan sesine daha fazla güvenerek şöyle diyor: "Bu saldırıların sınırlarımız içinden geldiğini etmemiz halinde, ordunun sivil kolluk kuvvetleriyle birlikte çalışarak ortaya çıkan tehditlere hızlı bir şekilde yanıt vermesini sağlayacak inanılmaz bir kaynak. Şifrelenmiş mesajların trafik analizine dayanarak siz de öyle olduğuna inanıyorsunuz."

Grissom Beyaz Saray'ın ötesinden gelen siren seslerini duyar. "İyi bir noktaya değindiniz efendim," der.

"O zaman liderliği sen mi alacaksın?"

Bir an için ellerini ovuşturur. "Yapacağım, ama isteksizce efendim. Sayın Başkan, önünüzde zorlu kararlar var. Sivil hareketlerin kısıtlanması, yanlış bilgi ve yalan haberlerin yayılmasını önlemek için internetin kontrolü ve gözetimi. Yönetiminiz geçici bir sıkıyönetim ilanını düşünmek zorunda kalabilir. Sizi kıskanmıyorum Sayın Başkan."

Başkan yüzünde alaycı bir ifadeyle şöyle der: "Başkanların göreve başladıkları gün ve görevden ayrıldıkları gün yan yana çekilmiş fotoğraflarını hiç gördünüz mü? Hepsi orada, tüm yükler, tüm kararlar, yüzlerindeki çizgilerde ve beyaz saçlarında." Hafif bir gülümseme. "Bu yüzden büyük paralar alıyoruz, değil mi?"

Grissom, "İzninizle efendim." der. Başkan başını sallar.

Grissom ayağa kalkar ve üniformasının şapkasını alır; Başkan oturmaya devam eder. "Peki neden bu terasa çıkmayı istediniz?" diye sorar. "Gizli Servis Oval Ofis'i günde en az üç kez dinleme cihazı için tarar."

Grissom şapkasını kafasına geçirir. "Efendim, bunlar zor zamanlar."

"Yani?"

"Gizli Servis'ine artık güvenebilir bilmiyorum."

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

OceanofPDF.com

Bölüm 1

KOLOMBİYA BÖLGESİ çelişkiler ve sırlarla dolu bir yerdir. Cepler Sorunlu insanların sokak köşelerinde ateş ettiği aşırı yoksulluk, bir akşam yemeğinin fiyatının kızımın ve benim bir aylık yiyecek masrafını karşılayabileceği gurme restoranlardan sadece hızlı bir yürüyüş mesafesindedir. Ve Amerikan temsili hükümetinin merkezi olan Bölge sakinlerinin gerçek bir kongre temsiliyeti yok.

Bunlar çelişkiler. Ancak burada DC'nin en önemli özelliği yazılı ve coğrafi sırlar ve ben de en iyi arkadaşım, kardeşim olarak gördüğüm Dr. Alex Cross ile birlikte bu gizli yerlerden birine giriyorum.

Arlington, Virginia yakınlarında, Homewood Suites by Hilton'dayız, bölgedeki bir dizi anonim alışveriş merkezinden birinde, bir dizi başka güzel görünümlü küçük otelin ortasında güzel görünümlü küçük bir otel, ama burası farklı.

Küçük lobide bir kahve servisi ve küçük bir zili olan insansız bir check-in bankosu var. "Kahve için vaktimiz var mı?" diye sordum.

Alex, "Elinde bir go-cup ile içeri girersen pek iyi bir izlenim bırakmazsın" diyor.

"Zor bir gün geçirdim ve biraz canlanmaya ihtiyacım var," diyorum. "İyi bir izlenim bırakmayı ne zaman önemsedim ki?"

Bu Alex'in gülümsemesine neden oluyor. Kısa bir koridordan geçip ^{üzerinde} SADECE ÇALIŞANLAR yazan bir tabelayı geçerek tuş kilidi olan metal bir kapıya ulaşıyoruz. Alex şifreyi giriyor, sonra kapıyı benim için açık tutuyor ve üç kat aşağıya, bir alt bodruma doğru yürüyoruz. Orada, Alex ikinci bir tuş takımı kilidine bir dizi rakam daha giriyor ve *klik* sesinden sonra ağır metal kapıyı açıp Alex için tutuyorum. O içeri giriyor, ben de onu takip ediyorum ve ikimiz de bir kontrol noktasında duruyoruz.

Yeşil taktik kıyafetler, çelik yelekler ve siyah örgü şapkalar giymiş, gülümsemeyen üç adam bize bakıyor. İkisinin elinde otomatik silahlar var; üçüncüsü ise kağıtlar ve klasörlerle dolu düz ahşap bir kürsünün arkasında duruyor. Bir listeye bakıyor ve sert yüzünde bir gülümseme belirliyor.

"Dr. Cross," diyor eski dostuma. "Kızım Georgetown'daki ceza adaleti dersinde son kitabınızı okuyor. Karanlık zihinler, karanlık arzular hakkında bir şey. Öyle mi?"

Alex başını sallar. "Bu doğru. *Karanlık Zihinler, Karanlık Arzular: Suçlu Delilerin Vaka Hikâyeleri*. O ne düşünüyor?"

"Bilgilendirici ve iyi yazılmış olduğunu söylüyor, ancak iki kez kabus görmesine neden olmuş. Siz devam edin, Dr. Cross."

Sırada ben varım ve adamın kaşları yeniden çatılıyor. "İsim?"

"Dedektif John Sampson," diyorum. "Metro Polisi."

Listeye bir onay işareti koyar. "Kimlik lütfen ve elinizi bu biyometrik pedin üzerine koyun. İmza karşılaştırması için şuradaki pedi de imzalamanız gerekiyor."

Tüm bunlar, ortasında her biri Önemli Biri tarafından doldurulmuş rahat sandalyelerle çevrili büyük cilalı ahşap bir konferans masası bulunan alçak tavanlı bir odaya girdiğimde Alex'ten birkaç dakika geride olduğum anlamına geliyor. DC'nin geleneklerine göre, eğer bir toplantı akşam sekizde yapılacaksa -bunun gibi- bazı kişiler masada iyi bir yer bulabilmek için saat yedide gelirler.

Alex ve ben yan duvardaki daha az konforlu sandalyelerden ikisiyle idare ediyoruz. ikimiz de önemli kişilerin bakışlarına maruz kalıyoruz; Alex, Alex olduğu için, ben de 1.80 boyunda bir Siyah olduğum için. DC sokaklarında cinayet masası dedektifi olarak çalışırken bunun avantajları var ama diğer durumlarda, örneğin kalabalık bir konferans salonunda rahat etmeye ve dikkat çekmemeye çalışırken tam bir baş belası.

Bu oda, üniformalı ordu ve hava kuvvetleri personeli tarafından işletilen bilgisayarlar ve her biri Birleşik Devletler başkanının mührünü gösteren, tavana monte edilmiş üç büyük ekranla donatılmıştır.

Metro Polisi'ndeki bağlantılarımdan ve yıllar boyunca orduda ve yedek kuvvetlerde birlikte çalıştığım insanlardan öğrendiğime göre, Beyaz Saray'da Beltway'in etrafına dağılmış birden fazla durum odası var. Eğer ABD hükümetinin tüm üst düzey yetkilileri Beyaz Saray'ın altındaki bir odada bir araya toplanmışsa, iyi silahlanmış düşmanlar tek bir sığınak delici bomba ya da taktik nükleer bomba atabilir ve işte o zaman ABD lidersiz kalır.

Bir yan kapı açılıyor ve Başkan Lucas Kent içeri girip masaya oturduğunda hepimiz ayağa kalkıyoruz. Onu Genelkurmay Başkanı General Wayne Grissom ve bir kadın albay takip ediyor. Birkaç saniye sonra Başkan'ın özel kalem müdürü Helen Taft da gelir ve Başkan'ın yanındaki sandalyeye oturur. Başkan'ı görmek o kadar da

Benim için heyecan verici - başkanların çoğu erkek ve kadın gibi olduğunu ve politikacılar olarak her zaman kalbinizi kıracaklarını uzun zaman önce öğrendim - ama General Grissom'un başkanın diğer tarafında oturduğunu görmekten memnunum.

Grissom ve ben aynı dönemde orduda görev yaptık, muhtemelen Afganistan ve Irak'ta görev yaparken aynı havayı ve tozu soluduk ve o hala rütbelerini yükseltmek için savaşıyor ve ilk görevini tüm branşlardaki birliklerini korumak olarak gören bir işçi sınıfı adamının duruşuyla kendini taşıyor. Eğer politikacılara yalakalık yapmak için bir hizmet kurdelesine varsa, General Grissom'ın üniformasında bu kurdelenin bulunmaması dikkat çekicidir. Onu burada görmek güzel, özellikle de üç kat üstümüzde Amerika Birleşik Devletleri'nde olup bitenleri düşününce.

Başkan şöyle diyor: "Millet, hemen konuya girelim. Bu ülkeye yönelik rastgele terör saldırıları geçtiğimiz Nisan ayında başladı ve yaz boyunca devam etti. Bir süre önce General Grissom'a burada temsil edilen kurumlardan bilgi toplamaya ve derlemeye başlaması talimatını verdim." Başkan General Grissom'a şöyle bir baktıktan sonra devam eder. "Sözün , bayanlar ve baylar, bu saldırılar sadece bir başlangıç. Onları durdurmak için bir haftamız var, yoksa ulusumuz ve halkımız felç olacak ve bir daha asla toparlanamayabilir."

OceanofPDF.com

Bölüm 2

Generalin yüzünü izliyorum. Bu terörist saldırılardan biri bu sabah gerçekleşti. F Caddesi'nde, Genel Hizmetler İdaresi Binası'nın hemen dışında. C-4 ve çatı çivileriyle doldurulmuş kırmızı bir Toyota RAV4 patladı, sekiz kişi öldü ve otuz dört kişi yaralandı. Bomba binayı yıkmak için tasarlanmamıştı, ancak patlamanın şiddetiyle bazı pencereleri havaya . Hayır, binanın lobisine akın eden ve hiçbiri bunun atacakları son adım olacağını bilmeyen hükümet çalışanlarını tırpanlamak için tasarlanmıştı.

Başkentte yakın zamanda meydana gelen diğer iki bombalı araç saldırısında olduğu gibi, FBI MPD'nin soruşturmasına elini kolunu sallayarak girdi ve soruşturmayı devraldı. FBI geldiğinde, olay bitmiştir. Protokol, terörist saldırılarda lider kurum olmalarına izin verir. Metro Polisi'nde cinayet masası dedektifi olarak bombalı araç saldırısının gerçekleştiği yerde olmam gerekiyordu ama acil bir mesaj beni F Caddesi'nden alıp bu gizli sığınağa götürdü.

Kollarımı kavuşturuyorum. Başkan'a yakın oturan ve aralarında dışişleri, savunma ve iç güvenlik bakanlarının da bulunduğu müdürlerden hafif bir mırıltı geliyor. Masada ayrıca FBI, NSA ve CIA'den temsilcilerin yanı sıra çeşitli görevliler ve yardımcılar da bulunuyor. Aralarında tanıdık bir yüz görmekten memnun oldum: FBI özel ajanı Ned Mahoney. Alex ve ben onu yıllardır iyi tanıyoruz.

Başkan şöyle der: "Bölge savaşlarının, bilgi saklamanın ya da eski kinleri beslemenin zamanı değil. General Grissom durumun kontrolünü ele alması için tam desteğime sahip ve bu odadaki herkesin onunla tam bir işbirliği içinde olmasını bekliyorum. Eğer General Grissom ile çalışamayacağınızı düşünüyorsanız, bir saat içinde istifanızı istiyorum. General?"

"Teşekkür ederim Sayın Başkan," diyor. "Öncelikle, geçtiğimiz birkaç ay boyunca benimle işbirliği yapan istihbarat ve emniyet teşkilatlarına teşekkür etmek istiyorum. Telefonlarıma henüz cevap vermeyenlere gelince, bu toplantıdan bir saat sonrası olacaktır." Bir kadın subaya döner. "Albay?"

Albayın yaka kartında KENDRICKS yazıyor. Yumuşak siyah deri evrak çantasından bir tomar kâğıt çıkarır. Onları iki desteye ayırıyor ve masanın her iki yanına birer deste gönderiyor. Herkes bir tane alıyor ve ucuz koltuklarda oturan bizlere hiç kâğıt kalmıyor.

Grissom, "Bu terörist saldırılarla ilgili tek sayfalık bir brifing - ayrıntılar, yerler ve ortaya çıkan kayıplar. Her sayfanın numaralandırıldığını göreceksiniz. Bu toplantı sona erdiğinde Albay Kendricks her sayfanın iade edilmesini sağlayacak."

Önümüzdeki iki adam birbirlerine yaslanmış, alçak sesle konuşuyorlardı ve ben ayağa kalkıp ellerimi omuzlarına koydum ve "Bahse girerim paylaşmanızın bir sakıncası yoktur, değil mi?" dedim. Onlar cevap veremeden bir adamın elinden çarşafı alıp Alex'in yanına oturuyorum.

"İşte bu yüzden Koca John'un etrafımızda olmasını seviyoruz." diye fısıldıyor.

"Koca John'un yanında olmasını seviyorsun çünkü dışarı çıktığımızda bar hesabını ben ödüyorum" diyorum. Üzerinde sadece Genelkurmay Başkanı'nın amblemi olan, TOP SECRET, NOFORN ya da CLASSIFIED damgası ya da etiketi bulunmayan ağır beyaz kâğıdı tutuyorum. Sadece bir liste.

Geçtiğimiz 15 Nisan'da başlıyor-Columbus, Georgia, şehir merkezinde bir keskin nişancı saldırısı; altı ölü, on dört yaralı.

Alex ve ben tanıdık ve daha az tanıdık şehir isimleri listesine bakıyoruz: San Francisco; Los Angeles; Leavenworth; Tulsa; Arapahoe, Nebraska; Manchester, Vermont; ve böyle uzayıp gidiyor.

Bir kadın sesi konuşmaları böler. "Affedersiniz, General, bir dakika?"

İç Güvenlik Bakanı Doris Landsdale konuşurken oda sessizliğe gömülür. "Bu brifing belgesini neden bu kadar sıkı koruduğunuzu merak ediyorum. Bu saldırılar tüm bahar ve yaz boyunca haberlere konu oldu."

Grissom, "Sayın Bakan, aynı fikirdeyim ama ilk kez tüm bu saldırıların tek bir kaynaktan geldiğini tespit ettik" dedi.

Landsdale, "Gerçekten de teröristlerin bunu bildiğimizin farkında olmadıklarını mı düşünüyorsunuz?" diyor.

Başkan'ın yanındaki özel kalem müdürü, Bakan Landsdale ile aynı fikirdeymiş gibi hafifçe gülümsüyor.

Generalin sesi buz gibi soğukkanlı: "Bu saldırıların bazıları hala halk tarafından tek seferlik, endüstriyel kazalar ya da rastgele suçlar olarak görülüyor. Los Angeles'taki okul otobüsü saldırısı gibi. İlk soruşturma ve haberlerde okul otobüsünün iki kan davalı sokak çetesi arasındaki çapraz ateşte kaldığı söyleniyordu. Artık bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Alex bir nefes alıyor ve tam olarak ne hayal ettiğini biliyorum: küçük oğlu Ali, benzer bir okul otobüsünde, silah seslerinin ortasında.

Alex'in aklında bunun olduğunu biliyorum çünkü ben de neredeyse aynı şeyi düşünüyorum: Yedi yaşındaki tatlı kızım Willow, okul servisinin koltuğunda, ayakları yere değmiyor, heyecanla bir arkadaşıyla konuşuyor; bir araç yanaşıyor, camları açılıyor ve siyah otomatik silah namluları ortaya çıkıyor...

Odaklan, bence kabus görmeyi bırak.

Pahalı görünümlü gri bir takım elbise giymiş ve Harvard kravatı takmış şık bir adam, "General, sunumunuzun başında bir haftamız olduğunu söylediniz. Bu ne anlama geliyor?"

Grissom şöyle diyor: "Yaklaşık bir hafta içinde Washington'a büyük bir saldırı gerçekleşecek. Ve şu ana kadar öğrendiklerimize göre, bu saldırı 6 Ocak saldırılarını ortaokul dansı gibi gösterecek."

OceanofPDF.com

Bölüm 3

Bu haber dank ederken Grissom, "General Martinez, bize NSA'den gelen son bilgileri ve karşı karşıya olduğumuz son tarihi nasıl belirlediğinizi."

Lacivert takım elbiseli, zayıf, Hispanik bir kadın cevap veriyor. "Üçüncü terör saldırısından sonra, Kansas City ve St. Louis'deki çifte bombalı araç saldırılarından sonra çağrıldık. Bu şehirlerde, ilgili FBI ofisleri ve terörizm görev güçleriyle birlikte çalıştık. Bombalama olayının belli bir yarıçapı içinde bir veri taraması yaptık - e-postalar, mesajlar, cep telefonu verileri, internet trafiği modelleri ve GPS konumları. Saldırıdan yaklaşık bir saat önce bombalama noktalarına en yakın cep telefonu kulelerinden gelen şifrelenmiş verilerde bir artış olduğunu tespit ettik. Daha önceki iki terör saldırısına, Columbus ve ardından DC'ye geri döndük ve aynı modeli bulduk."

Grissom, "Ama işe yarar bir şey tespit edilemedi." diyor.

Martinez başını sallar. "Hayır. Saldırganlar tek kullanımlık şifreli telefonlar kullanmışlar. Ancak her saldırıdan önceki dakikalarda, tek kullanımlık telefonlar kullanılarak şifrelenmiş verilerde bir artış oldu. Görünüşe göre saldırıları düzenleyenler devam etmek için son emirleri bekliyorlardı."

Martinez'in karşısında oturan iyi giyimli bir kadın, "Bu bize ne anlatıyor General?" diye sorar.

"Saldırganlar sofistike, iyi finanse edilmiş ve derin kaynaklara sahipler. Ayrıca dark web'deki sohbet sitelerinde iletişim kuran müttefikleri de var. Altı ayrı olayda, şifresini çözdüğümüz mesajlarda aynı zaman dilimi ortaya çıktı ve bu bize saldırıdan önce yaklaşık yedi günümüz olduğunu söylüyor."

Grissom, "Tony, CIA'in elinde ne var?" dedi.

Kalın gözlüklü, ince siyah saçları kel bir noktasının üzerinde dikkatle taranmış, iri yapılı bir adam, "Teşekkürler Wayne. Kısa keseceğim. Çeşitli HUMINT ve teknik kaynaklardan edindiğimiz bilgilere göre bu örgütleri finanse eden en az üç kuruluş var. Finansman kripto para cinsinden sağlanıyor ve karanlık ağda bir dizi paravan aracılığıyla dolaşıyor. Mahkemeye götürebileceğimiz bir şey yok ama kaynakların Rusya, Çin ve İran'da olduğuna ve Meksikalı uyuşturucu kartellerinden de biraz yardım aldıklarına inanıyoruz."

On beş dakika kadar daha araştırma metodolojisini gözden geçirdikten sonra-

Grissom saatine bakarak, "Çok iyi," dedi. "Yarın sabah dokuzda yeniden toplanacağız ve eylem planları için önerilerinizi bekliyorum. Toplantının yeri hakkında daha sonra bilgilendirileceksiniz. Sayın Başkan?"

Ayağa kalkıyorum ve Alex'in eli bileğime dokunuyor, sanki oturmamı istiyormuş gibi, ama buna izin vermeyeceğim. Yıllar boyunca üstlerime karşı neredeyse kariyerimi bitirecek pek çok hamle yaptım ama yeterince önemliyse umurumda değil.

"Böldüğüm için özür dilerim, General Grissom, Sayın Başkan," diyorum, "ama toplantı sona ermeden önce, endişe verici önemli bir noktaya değinmemiz gerekiyor."

Sanki gizli bir kuklacı tarafından kontrol ediliyormuş gibi, odadaki her kafa bana doğru dönüyor. Alex fısıldıyor, "John..."

Devam ediyorum. "Kusura bakmayın ama hepiniz bu saldırıların arkasında kimin olduğunu ve neden gerçekleştiğini bulmak için elinizden geleni yaptınız ama gözden kaçırdığınız büyük bir mesele var."

Grissom, "Peki siz kimsiniz, efendim?" dedi.

"Dedektif John Sampson, Metro Polisi," dedim. "Bu gece burada departmanı temsil ediyorum."

Başkan, "oturan Dr. Alex Cross mu?" diye sorar.

"Evet, Sayın Başkan," diyor Alex. "Ben de Metro Polisini temsil ediyorum." Grissom, "Gerçekten mi? Şef nerede?"

Sanırım şef belediye başkanıyla görüşmekle meşgul, DC'deki suç oranlarının düşeceğine dair söz vermesine rağmen son suç istatistikleri bunun tam tersinin gerçekleştiğini gösteriyor. "Hassas durumlardan dolayı müsait değil, General. Dr. Cross ve ben buraya DC Metro'yu temsil etmek üzere güvenilir personel olarak gönderildik. Açık konuşmak gerekirse, General Grissom, Sayın Başkan, bizim fikrimizi ve görüşümüzü almadınız ama şimdi alacaksınız."

Başkan sessiz. General Grissom doğrudan bana bakıyor. Masanın etrafındaki bazı eski DC çalışanları hafifçe gülümsüyor, birinin kendi kariyerini mahvettiğini görmekten keyif alıyorlar.

Başkan, "Devam edin, Dedektif." der.

"Dr. Cross ve ben polis departmanımızdan daha fazlasını temsil ediyoruz," diyorum sesimi sert ve kelimelerimi yerinde tutarak. "Aynı zamanda Bölge'de yaşayan ve birçoğu bu teröristler tarafından öldürülen yaklaşık yedi yüz bin kişiyi de temsil ediyoruz ve sizler onları ve güvenliklerini görmezden geliyorsunuz."

OceanofPDF.com

Bölüm 4

SESLER ÇIKIYOR ve karşılıklı konuşmalar oluyor.
meydan okuyan. Doris Landsdale, İç Güvenlik Bakanı, konuşmayı kesiyor.

"Dedektif Sampson, haddinizi çok ama çok aşıyorsunuz," diyor, kızarmış yüzündeki öfkeyi görebilmem için konferans masasının üzerine eğilerek. "Son bir saattir buradaki tüm faaliyetlerimiz yaklaşmakta olan bu saldırıyı -her ne ise- durdurmaya yönelikti ve bunu yaparken de halkınızı koruyoruz."

Ben de ona karşılık veriyorum: "Benim halkım Amerikan vatandaşı ve burada duyduğum tek şey veri paketlerinin soğukkanlı analizleri, kripto para, elektronik gözetim ve benzeri şeyler. Kimse şu anda atılması gereken adımlardan bahsetmiyor."

"Ne gibi?" diye soruyor erkek bir katılımcı. "Genel bir uyarı yayınlayıp panik mi yayalım? İnsanların ödünü mü koparalım?"

"Bu bir başlangıç olabilir," diyorum ona. "Burada kimse ne tür bir saldırının geleceğini kesin olarak söyleyemez, sadece gelmekte olduğunu söyleyebilir. Değil mi? Kirli bomba olabilir, şarbon olabilir, bir dizi bombalı araç olabilir, hatta Kongre Binası'nı ya da başka bir federal binayı basan paramiliter adamlar bile olabilir. Peki siz ne yaptınız?"

Bakan Landsdale alaycı bir tavırla, "Son bir saattir uyuyor muydunuz, Dedektif?" diye sorar.

Görünüşümden dolayı tembel ve kaytaran biri olarak görüldüğüm için çok derinlere gömülmüş ama hala orada olan eski öfkenin parladığını hissediyorum. "Kesinlikle hayır, hanımefendi" diyorum. Her şeyi not aldım, tüm bu aletlerin tartışılmasını, analizleri ve karanlık web aramalarını. Ama insanlarımızı korumakla ilgili tek bir kelime bile duymadım. Hastaneleri uyarmakla ilgili. Sığınakların hazırlanması. Ulusal Muhafızları harekete geçirmek. Virginia ve Maryland'deki eyalet polisinden kaynak alıp alamayacağımızı görmek. Bir kez olsun proaktif olmak."

"Hepsi bu mu?" Landsdale diyor ki. "Tüm Bölgenin etrafına dikenli teller çekmeye ne dersiniz? Silahlı kontrol noktaları kurmaya? Okulları kapatmaya? İnsanlara toplanmalarını ve korkmalarını söylemeye?"

"Korkmaktan bahsetmiyorum," diyorum. "Anacostia'dan Woodley Park'a, hiçbirinin sırtında hedef olduğunu bilmediği zavallı çocuklardan, annelerden ve babalardan bahsediyorum."

Cevap vermeye başlar ve görev gücünün diğer üyeleri de katılır, ancak başkan elini kaldırır.

"Dedektif Sampson bir dizi iyi noktaya değindi," diyor. "General, DC Ulusal Muhafızları sadece benim emrimle aktif hale getirilebilir, değil mi?"

General, "Bu doğru efendim," diye yanıtlar. "Diğer eyalet ve bölgelerdeki Ulusal Muhafızlar da sadece kendi valileri tarafından aktif hale getirilebilir."

"O zaman gerekli olduğunda bunu yapacağım," diyor. "Anladın mı Helen?"

Personel şefi "Anlaşıldı efendim." diyor.

"Diğer önerilere gelince Doris, onları da gerçekleştir." diyor.

İç Güvenlik Bakanı bana alev püskürten gözlerle bakıyor; elinden gelse beni şu anda keser ve bir kül yığını bırakırdı. "Kesinlikle, Sayın Başkan," diyor isteksizce.

Ayağa kalkar, yani toplantı bitmiştir. "General, yarın sabah dokuzda?"

"Evet, efendim," diyor. "Katılımcılara yeri bildireceğim."

"Pekâlâ," diyor Başkan ve birden yorgun ve bunalmış görünüyor. "Hepiniz sağ olun."

Başkan ayrıldıktan sonra brifing kâğıtları odanın önüne götürülüyor ve burada Albay Kendricks tarafından dikkatle toplanıyor. Yanımdaki Alex kısık bir sesle, "Sanırım doğruyu söylemekten kastettikleri buydu, ha?" dedi.

"Birinin bunu yapması gerekiyordu, Alex."

Sırtıma hafifçe vuruyor. "İyi iş çıkardın. Beni yaklaşık altmış saniye ile geçtin. Şefe bilgi verelim ve sonra eve gidip yemek yiyelim. Biraz geç oldu ama herkes bizi bekliyordu."

Gülümsüyorum, gerçi artık ben de en az başkan kadar yorgun hissediyorum. "Nana Mama yemek yapıyor mu?"

"Her zaman öyle değil midir?"

OceanofPDF.com

Bölüm 5

ALEX CROSS'UN Güneydoğu DC'deki Beşinci Cadde'de bulunan EVİ her zamanki kaosunu yaşıyor

gölüşmeler, iyi huylu hakaretler ve daha fazla kahkaha. Yemeğimizi bitirdiğimizde, Nana Mama'nın unutulmaz yemeklerinden birinin daha ardından temizliğe yardım etmek için mutfağa doluyoruz. Bu akşamki kızarmış domuz filetosu o kadar yumuşaktı ki kemiği erimişti; patates, yeşil fasulye ve her masada bir tabak ev yapımı elma püresi ile servis edildi.

Alex, ben, kızım Willow ve Alex'in en küçük iki çocuğu -Ali ve Jannie- bulaşıkları yıkayıp kuruluyoruz. Anneanne, büyük siyah dökme demir tavayı temizlemeye çalışan Ali'nin elini .

"O tavayı bırak, genç adam."

"Ama kirli ve ağır," diyor. "Ben sadece yardım etmeye çalışıyordum."

Gülümsüyor ve onun başını okşuyor. "Bu iyi bir çocuk olmak ve teşekkür ederim, ama o tavayı benden başka kimse temizleyemez. Mükemmel pişmesi için aylarca uğraştım ve sabun ve süngerle bir kez ovarsam mahvolur."

Bulaşıkları yıkayıp kuruladıktan ve kaldırdıktan sonra sıra tatlıya geliyor. Ev yapımı vanilyalı dondurmali brownielerimi yanında yiyorum ve yıllar önce annem ilk kez hapse girdikten sonra anneannemin beni buraya getirdiği zamanı hatırlıyorum. Babam bizi ondan çok önce terk etmişti.

Bakımlı odaları olan bu eski ev, evim çok uzakta olmasa bile her zaman sığınağım olmuştur. Cross ailesi gururla kendi ailem dediğim bir aile.

Mutfağa biraz sükûnet geldiğinde, Ali sözde ödev yapmak üzere üst kattaki odasına çıkarken, Nana Mama, Willow ve Jannie oturma odasına geçerler. Kızlar gözlerini kendi oyun konsollarının ekranlarından ayırmıyor ve Nana Mama kendilerine ev kadını diyen zengin ve şımartılmış kadınlarla ilgili bir reality-TV programı izliyor. "Onların parasına ve mücevherlerine sahip olsaydım," demişti bir keresinde, "hiçbir kanal beni çekmek istemezdi, çünkü çok sıkıcı ve mutlu olurdum."

Alex ve ben verandaya çıkıyoruz, eski hasır sandalyelere oturuyoruz ve elimizdeki burbon bardaklarından yudumluyoruz. Bu gece burası oldukça sessiz, sadece birkaç araba geçiyor ve ara sıra bir korna ya da siren sesi duyuluyor. "Bree nasıl?" diye soruyorum.

"Geç saatlere kadar çalışıyorum," diyor. "Nana Mama onun için bir tabak ayırdı." "O nasıl?"

Alex, "Meşgulüm," diyor.

Burbonumdan bir yudum daha alıyorum. "Neyle meşgulsün? Devlet işleriyle mi?"

"O söylemiyor, ben de sormuyorum."

Alex'in karısı Bree eskiden DC Metro'da benimle birlikteydi, orada dedektiflerin şefiydi ve çok da iyiydi. Ancak politika ve aptal patronlar onun ayrılmasına neden oldu ve şimdi uluslararası bir özel güvenlik firması olan Bluestone Group'ta araştırmacı olarak çalışıyor.

"Bu senin için sorun olur mu?"

"Hayır," diyor Alex. "Ama elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Onu işe götürüp getiren bir araba servisi var. Onun güvenliği konusunda endişelenmeme gerek yok."

"Neden endişeleniyorsun şekerim?" Ben soruyorum.

Bir an için bunu düşünür. "Her şeyi. Nasıl ?" "Daha önceki üst düzey toplantımız hakkında ne düşünüyorsun?"

"Etkileyici ve ayrıntılı, işaret ettiğiniz büyük eksiklik dışında. Ve şefle yaptığımız brifing kadar iyi geçti. Ama o toplantıda beni rahatsız eden bir şey vardı."

İşte benim Alex'im. Her zaman ileriye bakabilir, etrafına bakabilir ve başkalarının gözden kaçırdığı kalıpları görebilir. "Devam et."

Omuz silkiyor. "Rastgele gibi görünüyor ama bana göre öyle değil. Neden öyle olmadığını şu anda net olarak göremiyorum ama bir düzen olduğunu biliyorum."

"General birinin ya da bir grubun tüm saldırıları düzenlediğini söyledi. Zar atıp 'Tamam, on bir tane bulduk, sıra Kansas City'de' dediklerini düşünüyorsunuz - sizce bu sıra daha kasıtlı mı?"

Alex, "Bence öyle. Saldırıları rastgele ve olağandışı görünüyor - alışveriş merkezindeki silahlı saldırıdan burada ve diğer büyük şehirlerdeki bombalı araç saldırılarına kadar her şey - ama bence bir hedefe doğru ilerliyorlar."

"Söyledikleri gibi bir hafta içinde DC'de büyük bir grev olacağını mı düşünüyorsun?"

Burbonundan bir yudum alır. "Belki." İç çekiyor. "Bu gece uyumayacağım. Bunu çözmeye çalışıyorum."

"Sabah dokuzdaki toplantı için bir şeyler hazırlar mısın?"

"Hedefim bu, dostum."

Sessizce oturuyoruz, her birimiz kendi düşüncelerimizle, ta ki ben "Gitmeliyim" diyene kadar. Bir sonraki gizli ve güvenli yerimize gitmeden önce yarın sabah Metro merkezinde buluşalım. Sekiz buçukta diyelim mi?"

Bardağını benimkiyle tokuşturuyor. "Bana uyar."

Kapı açılır ve Nana Mama verandaya gelir. "Siz iki vahşi kedi neyin peşindesiniz?"

Alex, "Sadece iş konuşuyoruz." diyor.

"Dünyayı kurtarmaya çalışıyoruz." diyorum.

"Huh," diyor. "Siz iki aptal bunun için yaklaşık yirmi yıl geç kaldınız."

Gülüyorum, bardağımı yere bırakıyorum, onu kucağıma alıyorum ve buruşuk yanağına bir öpücük konduruyorum. "Anneanne, senden on tane daha olsaydı, dünyayı kurtarmak bir yana, ele geçirebilirdik."

Mücadele ediyor ama çok fazla değil. "John Sampson, beni yere serdin. Ve dünya benden on tane daha kaldıramazdı."

Alex gülüyor. "Bunu öğrenmeyi çok isterim anneanne."

OceanofPDF.com

Bölüm 6

Chevy Chase, Maryland'deki Planet Storage tesisinin 14 numaralı ünitesinde dört Adamlar yarınki göreve hazırlanmak için yavaş ve düzenli bir şekilde çalışıyor. Deponun büyük bir bölümünü kaplayan minibüs, şirketin amblemiyle süslenmiş koyu mavi bir Amazon teslimat minibüsü gibi görünüyor. Dev şirketin tipik aracı olan Mercedes-Benz Sprinter'ın plakası polis tarafından kontrol edildiğinde minibüsün Amazon'a kayıtlı olduğu görülecektir.

Minibüsün bir tarafında aletlerin ve boyaların bulunduğu bir tezgah, diğer tarafında ise kurşuna dayanıklı yelekler ve iki HK MP5 hafif makineli tüfek de dahil olmak üzere yarın kullanılacak ve teslim edilecek malzemelerin bulunduğu başka bir tezgah var.

Deponun arka tarafında, gri koli bandıyla sıkıca sarılmış mavi plastik bir muşambanın içinde, tesisin gece müdürünün hâlâ soğumakta olan cesedi bulunmaktadır. Elektrikli aletlerin sesini duymuş ve yan kapıdan girmek için bir ana anahtar kullanmıştı.

Franklin adında bir adam Red Bull'undan bir yudum alır ve durumu değerlendirir. Gece müdürünün araya girmesi dışında, işler çoğunlukla yolunda gidiyor gibi görünmektedir.

"Hey, Pope," diye sesleniyor minibüsün ön koltuğunda oturan çömelmiş bir adama.

"Evet, ne ?"

"Sürgülü kapı için bir test daha istiyorum." "Sen nasıl istersen patron."

Pope minibüsten iner ve diğer iki adam, Clyde ve Leon, ona katılmak için yürürler. Tüm adamlar kısa saçlı, sert görünümlüdür ve hepsi siyah tulum giymektedir.

Franklin "Bir deneme daha" diyor.

Clyde, "Bu gece dördüncü oldu." diyor.

"Bir sorunun mu var?" Franklin sorar. "Git insan kaynaklarına şikâyetle bulun. Pozisyonlarınızı alın, durumu gözden geçirin ama önce silahlarınızın boş olduğundan emin olun."

Pope silah tezgahına gider ve bir Glock 17 tabanca alır. Şarjörü boşaltıp kontrol ediyor, mekanizmayı çalıştırıyor.

Temiz.

Şarjörü yerine takar ve minibüsün ön koltuğuna geri döner. Clyde ve Leon, MP5'lerini boşaltmış ve güvende olduklarından emin olduktan sonra sürücü koltuğunun arkasındaki yerlerini alırlar. Minibüsün kapısı kayarak kapanır.

Pope Franklin'e bakar ve Franklin başını sallar. Dijital saatini kontrol eder. Minibüsün kornası kısa bir bip sesi çıkarır.

Sürgülü kapı açılır, Clyde ve Leon dizlerinin üzerine çökmüş, MP5'lerini omuzlarına dayamışlardır. Sürgülü kapı Leon tarafından kapatılmadan önce Franklin'in saatine göre yedi saniye geçer.

Pope "Mark" diye bağılıyor.

"Pekâlâ, dışarı çıkın çocuklar," der Franklin. Sürgülü kapı bir kez daha açılır. Franklin başını sallar.

Clyde diyor ki, "Sorun mu?"

Franklin, "Sorun şu ki, kapıyı açmak son iki seferde üç saniye daha uzun sürdü," diyor. "Düzelt şunu."

"Nasıl tamir edeceksin?" Clyde sorar.

"Hayal gücünüzü ve eğitiminizi kullanın," diyor Franklin. "Mekanizmanın düzgün çalıştığından, kirlenmediğinden, Leon'un kolu tutarken elinin kaymadığından emin olun. İyi yağlamak için her yere WD-40 sıkın."

Şoför Pope güler. Franklin ona döner ve "Espri anlayışın olduğunu görmek güzel" der.

"Deniyorum."

"Tamam, şakacı, buradan hedef bölgeye ne kadar var?"

"Trafığe bağlı olarak otuz ila kırk dakika."

"Sahada olma zamanı mı?"

"Yarın sabah sekiz buçukta."

Franklin, "Hedef bölgenin adresi?" diyor.

Pope cevap verir: "300 Indiana Avenue Northwest, Washington, DC."

Clyde minibüsten, "Pekala dahi çocuk, Kuzeybatı Indiana Bulvarı'nda bizi ne bekliyor?" diye sorar.

Pope sırtıyor. "Metro Polis Merkezi."

OceanofPDF.com

Bölüm 7

GÜNEŞLİ BİR EYLÜL sabahı ve havada bir sonbahar esintisi var. Sonra Siyah Jeep Grand Cherokee'mi park ederek kızım Willow'u birkaç blok ötedeki okuluna götürüyorum. Diğer öğrenciler de yürüyor ve çocuklarını eski tek katlı tuğla ve beton binaya götüren normalden daha fazla ebeveyn görüyorum.

O kadar uzunum ki Willow'un elimi tutmak için uzanması gerekiyor, ama buna aldırıyor gibi görünüyor ve ben de kesinlikle . Willow'un babasının elini tutmak istemeyeceği o gelecek zamandan şimdiden korkuyorum. Şimdilik, küçük kızımınla geçirdiğim her değerli anın tadını çıkarıyorum, hatta güneşli tarafı yukarı bakacak şekilde pişirilmiş iki yumurtasını bir kaseden ve kaşıkla yemekte ısrar ettiği garip yöntemin bile. Bir Metro Polis aracı ve ardından bir Ulusal Muhafız Humvee geçiyor ve en azından bazı hazırlıkların yapıldığını bilerek biraz daha az endişeli hissediyorum. yaklaşan saldırı için yol altında.

Bir köşede duruyoruz, iki tarafa da bakıyoruz ve olduğunda geçiyoruz. Willow "Baba?" dediğinde okula bir bloktan az kalmıştık.

"Buradayım, tatlım."

"Baba, güvende miyiz?"

Elini sıkıyorum. "Tabii ki öyleyiz. Neden soruyorsun?"

Endişeli bir sesle, "Bayan Brewer korkmuş görünüyor, Bayan Lucianne de öyle. Fısıldayarak konuşuyorlar ve öğretmenler de korkmuş görünüyor." Bayan Brewer okul müdürü, Bayan Lucianne ise müdür yardımcısı. Willow şöyle diyor: "Genelde her ay bir güvenlik tatbikatı yapardık ama şimdi birkaç günde bir yapıyoruz. Sanki korkuyorlar. Sanki güvende değilmişiz gibi."

Güvenlik tatbikatı okuldaki yangından gaz sızıntısına kadar her şeyi kapsıyor, ancak asıl amacı binada aktif bir tetikçiye hazırlanmak. Sanırım *sorunlu hayatlarımızın yolu bu*.

Okulun girişine geldik. Genelde Willow'u okula götürdüğümde, onu ön kapıda hızlıca sarılıp öperek bırakırım. Ama bugün öyle değil. Bugün onu içeri götürüyorum.

Kapılardan geçiyoruz ve dört okul güvenlik görevlisi var, normalin iki katı. Willow sırt çantasını düşürüyor, çanta X-ray cihazından geçiyor ve o da metal dedektöründen geçiyor. Gösteriyorum

Dedektif kalkanımı takıp dedektörlerin etrafından dolanırken bazı yardımcılar ve öğretmenler Willow ve bana selam veriyor.

Willow okuldayken kendimi daha iyi hissediyorum.

X-ray cihazından sırt çantasını alıyor ve küçücük omuzlarına silkiyor. "Bayan Doolittle seni eve bırakacak, unuttun mu?" Ben de öyle dedim.

Bayan Doolittle, evden IT danışmanı olarak çalışan ve Willow'dan bir yaş küçük Tomas adında bir oğlu olan güvenilir, yardımsever bir komşudur.

Willow başını sallar ve "Biliyorum. Ama baba?" "Evet mi?"

"Bana aldığın bu yeni sırt çantasını sevmedim. Ağır ve sert hissettiriyor." "Ama sana yakışıyor," diyorum.

"Farklı bir şey istiyorum," diyor. "Bunu yapabilir miyiz?"

Eğildim ve başının üstünü öptüm. "Birkaç hafta bekle, tamam mı? Belki de alışmak için biraz zamana ihtiyacın vardır."

Willow gülümsüyor ve ben bu gülümsemeyi her zaman sevsem de, orada hüznü bir hayalet var, ölmüş annesi Billie'nin ruhu.

"İyi günler, Willow. Seni çok seviyorum."

"Güle güle baba," diyor. "Ben de seni çok seviyorum."

Onu güvenle okula bıraktıktan sonra dışarı çıkıp Grand Cherokee'ye gidiyorum. İşe geri dönmeye hazırım, bu şehri ve insanlarını koruma yeteneğime güveniyorum, ailemi koruyabileceğime eminim.

Willow'un taşıdığı o ağır ve sert sırt çantası gibi, sadece benim bildiğim bir sırrı içeren ona özel bir hediye: Sırt çantasının sert kumaşına, çatışma başlarsa ve başladığında onu korumak için dikilmiş kurşun geçirmez paneller var.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 8

POPE, GİYİM BİR Amazon sürücü üniforması, hızlı bir şekilde ve verimli bir şekilde

Columbia Bölgesi sokaklarında minibüsle ilerliyor; Connecticut Avenue NW boyunca güneydoğuya doğru ilerliyorlar, kemerlerinde Motorola telsizleri, kulaklarında kulaklıklar ve gömlek yakalarına takılı küçük mikrofonlarla hedeflerine doğru ilerliyorlar. Clyde ve Leon, sert bir karton yığınının arkasına gizlenmiş, hazırlık yapıyorlar.

Maryland'deki depolama tesisinden ayrıldıklarından beri sessizliklerini korudular.

Şimdiye kadar çok iyi.

Davenport SW ile kesiştiği noktada trafik ışığı sarıya döner ve Pope yavaşlayarak minibüsü tamamen durdurur.

Bir polisin dikkatini çekmenin zamanı değil.

Bekliyor.

Bekliyor.

Solda bir gölge belirir ve sağ eli Glock 17'sinin üzerinde, koltuğunda döner. Dışarıda bir çeşit üniforma giymiş bir adam var.

Pencereye vuruyor ve diyor ki, "Açın lütfen. Hemen."

Bölüm 9

Metro Polis Merkezine giderken iPhone'umdan bir mesaj geldi.
Gelen metin.

Elektronik cihaz kullanırken araç kullanmayı yasaklayan yerel düzenlemeyi çiğniyorum ve ekranı kontrol ediyorum. Gördüğüm şey beni hayretler içinde bırakıyor.

Karmaşık geçmişimden iyi bir adam bana ulaşıyor.

Koca John, Mel Carr. Hala Ft. Bragg'de. Seninle konuşmak için sabırsızlanıyorum. Lütfen?

Önümdeki yoğun trafiğe bakıyorum. Kenara çekip park edebileceğim tek açık alan büyük bir PARK YASAĞI tabelasının altında. Ama eğer bir gün bir trafik levhası ya da başka bir şey bir arkadaşımın çağrısına cevap vermemi engellerse, beni bu ıstıraptan kurtarmanın bir yolunu bulun, çünkü umursamayacak kadar uzaklaşmış olacağım.

Siyah Jeep Grand Cherokee'mi kenara çekiyorum ve Pennsylvania Bulvarı'nın doğu şeridinde sabah trafiğinin yoğun olduğu saatlerde kişi listemde geziniyorum.

İşte. Aramak için düğmeye basıp iPhone'u kulağıma götürüyorum.

Çalıyor, çalıyor ve sonunda telesekretere düşüyor: "Ben Mel Carr," diyor tanıdık ses. "Ne yapacağınızı biliyorsunuz."

"Hey, spor, bir dakika önce senden acil bir mesaj aldım. Telefonunu rögara falan mı düşürdün? Beni ara."

Telefonu kapattım ve trafiğe geri dönmek üzereydim ki telefonum çaldı.
Ekranı Bilinmeyen Arayan yazıyor.

Bu da genellikle birinin benimle arabamın uzatılmış garantisi hakkında konuşmak istediği anlamına gelir, ama Mel'e ulaşmaya çalışmamdan bu kadar kısa süre sonra gelen bir arama? Telefona "Sampson" diye cevap veriyorum ve duyduğum ses rahatlama dolu.

"John, Tanrı'ya şükür telefonu açtın."

"Ne , Mel? Bu bloke numara da neyin nesi?"

Diyor ki, "Kullan at telefon kullanıyorum. Yine de cevap vermene sevindim."

"Brülör mü? Ne ? Ordu İstihbaratına mı geçtin?"

"Keşke," diyor. "Bu, mükemmel uçaklardan atlamayı bırakabileceğim anlamına gelirdi. Hayır, hâlâ Seksen İkinci Birlik'teyim ama büyük bir şeyler oluyor. Üs kilit altında ve bazı askerler çağrılıp gizli görevlere gönderiliyor. Kime güveneceğimi bilemedim, o yüzden seninle geldim."

"Güven oyu için teşekkürler," diyorum, kaldırımdan bana doğru gelen bir kadın park görevlisi görüyorum. "Neler oluyor Mel?"

"Aktif göreve geri çağırıldığınız zamanı hatırlıyor musunuz? Sen, ben ve diğerleri, iki yıl önce Kabil düştükten hemen sonra Stan'e yaptığımız o küçük gizli ziyareti?"

"Bildiğim kadarıyla hâlâ gizlilik derecesi var," diyorum, Yedek Ordu'nun beni ve "özel yetenekleri" olan birkaç kişiyi çok gizli bir CIA operasyonunun parçası olmak üzere nasıl çağırdığını hatırlayarak. "Burada dikkatli ol, Mel."

"Yapacağım," diyor. "Ama bu konuyu seninle konuşmam gerek John. Yüz yüze."

Ne telefonla ne de e-posta yoluyla. Bu çok önemli."

Park görevlisi yaklaşıyor, bana doğru başını sallıyor ve ceza kesmek için kullandığı el cihazını çıkarıyor.

"Mel," dedim, "elimden geleni yapacağım, ama burada çok zor durumdayım. Serbest kalmam bir hafta kadar sürebilir."

"O bekleyemez, John. Güven bana."

Memur Grand Cherokee'min önünde, plakamı not ediyor. Dikkatini çekmek için kornaya hızlıca basıyorum. İşe yarıyor ama mutlu görünmüyor. "Beklemek zorunda, Mel, çünkü-"

"Çünkü siz, Metro Polisi ve DC'deki diğer tüm kurumlar boğazınıza kadar bu terörist saldırılara batmış durumdasınız, değil mi?"

"İyi bir tahmin," diyorum, "ama bu konuda konuşamayacağımı biliyorsun." Ceketimin cebine uzanıp ince deri bir cüzdan çıkarıyorum, açıyorum ve park görevlisine dedektiflik kalkanımı gösteriyorum. Bakmak için eğiliyor, dilini bana doğru uzatıyor ve tekrar kaldırma çıkıyor.

"Bu yüzden seni görmek zorundayım," diyor. "Telefon görüşmelerimi kimin dinlediğini bilmiyorum. Ama olabildiğince çabuk beni görmenin bir yolunu bul."

Sesimi hafif tutmaya çalışıyorum. "Paranoyaklaşmaya başladın Mel," diyorum.

Mel diyor ki, "Paranoyak olmalısın. Afganistan'a sınır ötesi keşif gezisine giden hepimiz paranoyak olmalıyız. Bence orada yaptıklarımız ve gördüklerimiz tüm bu bombalama ve silahlı saldırılarla bağlantılı."

Sonra aramayı sonlandırır.

OceanofPDF.com

Bölüm

10

Sahte Amazon teslimat minibüsünde, Pope üniformalı adama bakar pencereye vuruyor.

Gaza basıp ya da camı indirip adamın alnına bir kurşun sıkabilirdi ama bu görevin amacı, gerçek çatışma başlayana kadar sessiz ve radarın altında kalmaktı.

Pope camı indiriyor. "Sorun nedir?"

Adam bir kâğıt uzatır ve şöyle der: "Yanlış olan senin, benim ve diğer binlerce kişinin, hiç vergi ödemeyen ve bizi asgari ücret ve sosyal haklarla iliklerimize kadar çalıştıran bu mega zengin şirket tarafından ezilmesidir."

Pope turuncu broşüre bakar ve Amazon işçileri için bir tür toplantıyla ilgili olduğunu görür. Adama tekrar bakar ve adamın sadece özel güvenlik şirketi üniforması giydiğini utançla fark eder.

Adam şöyle diyor: "Güvenlik görevlisi olmanın yanı sıra Springfield'daki Amazon Lojistik'te de çalışıyorum ve sevkiyatınızın oradan yapıldığını biliyorum. Sendikalaşmak için gerekli evrakları doldurmakla ilgili bir toplantı yaklaşıyor. Gel bize katıl kardeşim."

Pope elindeki broşürü yanındaki koltuğa bırakır. "Hiç sanmıyorum." İlerideki ışık yeşile döner.

"Dünyayı değiştirmeye çalışıyoruz!"

Pope ayağını frenden çeker, gaza basar ve "Hepimiz öyle değil miyiz?" der.

Birkaç metre gittikten sonra kulaklığından Leon'un sesi geliyor. "Orada her şey yolunda mı? Biriyle konuştuğunu duyduğumuzu sanmıştık."

Pope diyor ki, "Sadece endişeli bir vatandaşım, hepsi bu. Sendikalaşmanın sevincini yaymaya çalışıyorum."

Leon gülerek, "Yaptığımız iş için bir sendika olduğunu sanmıyorum," diyor. "Ben de," diyor Pope.

Bölüm

11

Grand Cherokee'mi caddenin karşısındaki nadir bulunan boş bir yere park ediyorum.

Metro Polis Merkezi, eski ve iç karartıcı görünümlü taş ve mermer bir bina. Etrafına dikenli tellerle çevrili bir çit koysanız, eyalet hapisanesi yerine geçebilir.

Etrafta dolaşan kendini beğenmiş DC sakinlerine bakıyorum -Smithsonian müzeleri saat ona kadar açılmıyor, bu yüzden turistler henüz tam güçle dışarıda değil- ve Alex'in gelmesini bekliyorum. Dün gece sekiz buçukta merkezin dışında buluşmaya karar verdik, böylece bir sonraki görev gücü toplantısına dokuzda yetişebilecektik. Bu toplantı orijinal Smithsonian binasının gizli bir bodrum katında yapılacak, yani fazla uzağa gitmemize gerek kalmayacak.

Saat sekiz buçukta, eski dostumun elinde iki Starbucks kahve kabıyla kaldırımdan geldiğini görüyorum. Grand Cherokee'mden inip uzun bacaklarımı uzatırken gülümsüyorum.

Alex kahve fincanlarından birini uzatarak, "Willow'u okula götür, tamam mı?" dedi.

"Gayet iyi," diyorum. "Bugün onu doğruca binaya soktum. Güvenlik personelini iki katına çıkarmışlar, bu iyi bir şey. Ayrıca bir Ulusal Muhafız Humvee devriyesinin geçtiğini gördüm."

Alex beni girişin karşısında, bir sıra Jersey bariyerinin bitişiğindeki yaya geçidine götürüyor ve "Bu sabahki haberlerde birkaç yerel Ulusal Muhafız birliğinin bir eğitim tatbikatının parçası olarak konuşlandırıldığı söyleniyordu" diyor.

durup trafiğin bekliyorum. Her arabalar, kamyonlar ve diğer araçlar bize doğru geliyor ve aralarında bir Amazon teslimat minibüsünün tanıdık koyu mavisini görüyorum. Yaya geçidinin her iki tarafında da dur işareti var, ancak sürücülerden birkaçı hızla geçiyor.

"Saldırganlar dışarıda olduğu sürece, haberlerde Ulusal Muhafız üyelerinin huzurevlerine çiçek dağıttığının söylenmesi umurumda değil" diyorum.

Alex bunun üzerine gülümser ve "Hey, temiz. Hadi aceleyle karşıya geçelim. Sana söylemem gereken bir şey var."

Bölüm

12

Pope, AMAZON minibüsünde, üzerine tutturulmuş Motorola mikrofonuna şöyle diyor

Gömlek yakası, "Hedef göründü çocuklar." "Anlaşıldı," diyor Leon.

"Anlaşıldı," diyor Clyde.

Pope gaza hafifçe basar ve şöyle der: "Yaya geçidinde, polis merkezine doğru gidiyor. Yaya geçidinden U dönüşü yapıp frene ve kornaya basacağım. Bu senin işaretin."

İki adam da "Anlaşıldı" der ve Pope direksiyonu daha sıkı kavrar, elinde Starbucks kahve kabı tutan uzun boylu Siyah adama bakar, "Kişisel bir şey değil dostum" diye fısıldar ve ani bir U dönüşü yapar.

Birkaç korna çalıyor ve geniş aralıklı yaya geçidine geliyor, frene basıyor ve kendi kornasına dokunuyor.

Arkasından sürgülü kapının açılma sesini, ardından Leon ve Clyde'ın MP5'lerinden gelen ilk tatlı silah seslerini duyar.

Bölüm

13

Indiana Bulvarı'nın diğer tarafına geldiğimizde, " oluyor?" diye sordum, Alex?"

Durup bana bakıyor, gülümsüyor ve gözleri parlıyor ve çok zeki arkadaşımın bir şey bulduğunu anlıyorum.

Alex, "Dün söylediklerimi hatırlıyor musun, terör saldırılarındaki modeller hakkında?" diyor.

"Tabii ki. Bir şey mi buldun?"

Hızlı, memnun bir baş sallama. "Yaptım. Gecenin yarısını ofisimde kanıtları inceleyerek ve yeniden inceleyerek geçirdim ve Bree eve geldikten sonra makul bir saatte yatağa gelmediğim için bana kızdı. Ama öğrendiğim şey... John, görev gücü bu olaya yanlış açıdan bakıyor. Örüntüler çok rastgele, sanki rastgele ve bağlantısız görünmeleri için dikkatlice planlanmışlar gibi, bu yüzden Başkan ve Grissom'a şunu yapmamız gerektiğini söyleyeceğim-"

Bir korna sesi duyuyorum ve başımı çeviriyorum, Amazon minibüsünün yavaşladığını ve yaya geçidinde önümüzde bir U dönüşü yaptığını görüyorum -*bu sürücü ne halt ediyor, diye düşünüyorum, polis merkezinin önünde yasadışı bir U dönüşü mü yapıyor?* Yan kapı hızla açılıyor- *Lanet olsun, teslimatları zamanında yapmak için acele etmeleri gerektiğini biliyorum ama bu çok saçma-* ve minibüsten siyah ve tanıdık bir şey çıkıyor.

"Silah!" Kahve fincanımı düşürerek bağıriyorum. Bir elimle polisin verdiği Glock'uma uzanırken, diğer elimle Alex'in omzunu tutup onu yere itiyorum, tam da otomatik tüfek ateşinin ilk kükremesi duyulduğunda.

Bölüm

14

Minibüsten ilk inen LEON oldu ve çizme giymiş ayaklarını Clyde hemen arkasındadır ve ikisi de ateş açar, Leon bunun düz ve kolay bir vuruş olacağını düşünür, ama lanet olsun ki hedef kaçır ve şimdi onlara ateşle karşılık verilir.

Bir el daha ateş ediyor ama lanet olsun, hedef bir Jersey bariyerinin arkasında ve görüş alanının dışında ve Leon bu işi yarım bırakmaması gerektiğini çok iyi biliyor. İnsanlar kaçışıyor, çığlık atıyor, yere düşüyor ama Clyde'ın kendi ateşi onun odaklanmasını sağlıyor.

Clyde Jersey bariyerine doğru yürür ve disiplinli bir şekilde üç el ateş eder, Leon da sol tarafa doğru yan manevrayla ilerler. Birkaç saniye içinde en yakın bariyere ulaşacak, eğilecek ve bölgeyi hortumla tarayarak hedefi ve oraya sığınmış olabilecek başka kim varsa ortadan kaldıracak. *Üzgünüm*, diye düşünüyor Leon Clyde'ın üç mermi patlamasını tekrarlarken. Eğer ikincil hasar olacaksa, onun ya da Clyde'ın yerine bu adamların olması daha iyi. DC Metro Merkezi polislerle dolup taşıyor ve birkaç saniye içinde yoğun bir müdahale olacak ve o ve Clyde'ın işi bitirmesi gerekiyor.

Jersey bariyerinin üzerinden eğilir ve aşağıdaki kaldırımda korkunç bir manzara görür. Kararlı ve öfkeli bir adam kollarını açmış, iri ellerinde bir tabancayla ona bakmaktadır.

Bilincinin son saniyelerinde Leon, Ölüm'ün karanlık ve inatçı gözlerine baktığını biliyor.

Bölüm

15

Orduya katıldığımda, değerlendirmeciler benim orduya girebileceğimi söylediler. Bir tehdit ortaya çıktığında, yalnızca tehdide ve onu nasıl etkisiz hale getireceğime odaklanarak tünel görüş moduna girdim ve o tanıdık his şimdi metal bir deliğe giren ağır bir cıvata gibi içime düşüyor.

Tehdit.

Bir dakika önce silahı gördüğümde Glock'umu kaptım ve Alex'i yere ittim. Elllerinde MP5'ler olan iki adam minibüsten atladı ve ateş etmeye başladı.

Cevap ver.

Şimdi ateşe karşılık veriyorum, hedeflerini bozuyorum, umarım saldırganlardan en az birini yaralıyor ya da öldürüyorum.

İkincil yanıt.

Alex kendi tabancasını alır ve ateş etmeye başlar.

Üçüncül yanıt.

Kapak olsun.

Jersey bariyerlerinin U şeklindeki sırasının yanındayız ve en yakındaki iki bariyerin arasında bir boşluk var. Eğilip boşluktan geçiyorum, Alex'i de yanımda sürüklüyorum, homurdanıyor ve iki saldırganın silah sesleri geri dönüyor, mermiler tepemizde patlıyor, iki saldırgan yaklaştıkça ses daha da yükseliyor.

Karşı saldırı.

Yanıma dönüp tabancamı kaldırıyorum, gözlerim bir bariyerden diğerine kayıyor.

Çok beklemeyeceğim.

Jersey bariyerlerinin arasındaki boşluktan park etmiş bir Volvo görüyorum ve silahlı adamlardan biri Volvo'nun yan aynasına yansıyor.

Babama gel, sanırım.

Aynadan adamın beton bariyere doğru geldiğini görüyorum ve hızla nerede ortaya çıkacağını hesaplıyorum. Okulda matematik ve cebirle boğuştum ama savaş durumlarında, bir tehdidin yerini saptamak söz konusu olduğunda altın gibiyim.

Şimdi olduğu gibi.

MP5'i görüyorum ve kolları betonun üzerinden çıkıyor, sonra gövdesi, sonra yüzü, bir mermi sıktığımda şaşkın bir ifadeye bürünüyor

alnına doğru.

İkincil tehdit.

Jersey bariyerlerinin arasındaki boşluğa doğru sürünüyorum. Uzaktan, Metro Polisi arkadaşlarımın "Silahını indir, eller yukarı, silahını indir!" diye bağırdıklarını duyuyorum.

Profesyonel tetikçilerle boşa nefes tüketmek.

Jersey bariyerinin aralığından kafamı uzatıyorum, ikinci silahlı adamın yaklaştığını görüyorum ve iki el ateş ediyorum. Biri ıskalıyor ama diğeri sağ koluna isabet ediyor ve dönüp yere düşüyor.

Glock'unun mekanizması geri kaçtı ve yerinde duruyor. Mermim bitti.

MPD karargâhından silah sesleri yükselirken bariyerin arkasına saklanıyorum; boş şarjörü çıkarıyorum, şarjör kesemden yedek bir şarjör alıyorum, takıyorum ve kapanırken mekanizmayı serbest bırakıyorum.

Reloaded.

Memur arkadaşlarımın silah sesleri tepemde ısılık çalarken, Jersey bariyerlerinin cadde tarafına sürünüyorum ve daha küçük bir aralıktan minibüsün şoförünün ikinci tetikçiyi yan kapıdan minibüse sürüklediğini görüyorum. Adamı içeri attıktan sonra ön kapıyı açıyor ve ben de yarım düzine mermi daha atıyorum. Ama şoför açık kapı tarafından korunuyor; mermilerim kapıya saplanıyor ve camına çarpıyor.

Kurşuna dayanıklı.

Ciddi profesyoneller.

Sürücü Amazon minibüsüne biniyor ve araç gıcırdayarak dışarı çıkıyor. Polislerin park halindeki birkaç kruvazöre koştuğunu görüyorum.

Güzel.

Bırak kovalamacayı onlar yapsın.

Arkamı döndüğümde daha fazla bağırış çağırış, araba motorlarının çalışma sesleri, siren sesleri duyuyorum ve Jersey'deki küçük bariyer kalemin çok sessiz olduğunu fark ediyorum.

"Alex!" Bağırıyorum.

Tabancamı kılıfına sokuyorum ve sırtüstü yatan, ağzı açık, nefes nefese Alex'in yanına koşuyorum. Kirli betonun üzerinde bir kan birikintisi yavaşça sızıyor. Diz lacivert takım elbisesinin önünü açıyorum ve kurşun yarasını görüyorum.

Sol göğüs bölgesinin ortasında, kan beyaz gömleğine yayılıyor.

Gözleri açık. "Oh, John..." diye fısıldıyor.

Büyük boy bir mendil çıkarıp kanlı yaraya bastırıyorum ve dönüp bağıyorum, "Memur ! Memur vuruldu! Burada yardıma ihtiyacımız var!" Geri dönüp, "Alex, bekle, bekle, ambulans geliyor." diyorum.

Dudakları tekrar
kıpırdadı: "Oh,
Bree..."

OceanofPDF.com

Bölüm

16

OTUZ SANİYE ÖNCE, DC itfaiyecisi/paramedik Rachel Gonzalez

Ortağı DC itfaiyecisi/paramedik Trudy Waxman'a, on iki yaşındaki oğlunun hala ev ödevleriyle ilgili sorular sormak için istasyon evinden kendisini aradığından şikayet ederek - "Ona sürekli 'Baban da iş yerinde lanet telefona cevap verebilecek kapasitede' diyorum"- Metro Polis Merkezi'nin dışında bir kişinin ağır yaralandığı ve bir polis memurunun da hayatını kaybettiği bir silahlı saldırı ihbarı geldi.

Şimdi ise, departmanın International DuraStar 4300 dizel ambulansıyla, ışıkları yanıp sönerек ve siren çalarak Fifth Street NW'de güneye doğru ilerliyor.

-Gelişmiş yaşam sistemi olarak da bilinen, olay yerinden sadece iki blok ötede, ellerinde tek kullanımlık eldivenler var. Ortağı Trudy, iletişim sistemini çalıştırıyor ve ara sokaklarda durmayan aptalları izliyor ve "Bahse girerim başka bir terörist saldırı" diyor.

Rachel, "Birilerinin bu saçmalığı durdurmak için bir şeyler yapmasının zamanı gelmişti." diyor.

Indiana Avenue NW'ye sola dönüyor ve görgü tanıklarının ve kaldırımda buruşmuş kurbanı bulmak için spot ışığı kullanmanız gece çekim sahnelerinin aksine, polisler çılgınca ona el sallayarak tam olarak nereye gideceğini gösteriyor.

Polisler kenara çekilip ona el sallamaya devam eder ve Rachel ALS birimini frenleyerek durdurur. Trudy telsiz mikrofona geçip, "Sihhiye 2 geldi." der.

Trudy kapısını açınca Rachel sireni kapatır ve kurbanı nakil için emniyete aldıktan sonra buradan çıkabilecekleri açık bir yol olduğundan emin olur. Dışarı çıkar ve ilk müdahale çantası, sırt tahtası, kalp monitörü ve taşınabilir oksijen tüpünü hazırlamak için Trudy'yle arkada buluşur.

Işıklar yanıp sönerken, 2. İtfaiye Bölüğü'nün itfaiye aracı ve EMS 6 amirinin ağır kurtarma aracı caddenin ortasında durur. Polisler sıraya girmiş, bağırarak iki sağlık görevlisini kaldırıma, ardından da taktik teçhizat ve kask giyen ve otomatik tüfek taşıyan polislerin devriye gezdiği U şeklindeki Jersey bariyer yapısına doğru el sallıyor. Sırt üstü yatmış, bacaklarını ve kollarını açmış, iyi giyimli bir adam var. Üzerine çömelmiş iri yarı bir adam kurbanın göğsüne bir bez bastırıyor, kan sızıyor.

Rachel ve Trudy teçhizatlarını bırakıp işe koyulurlar. İtfaiye 2'den itfaiyeciler onları takip ederek ambulansın katlanabilir

Sedye.

Rachel diyor ki, "Elimizde ne var? Adı ne?"

Kalın boynundaki zincirde bir dedektif kalkanı taşıyan diz çökmüş adam, "Alex. Alex Cross. Birkaç dakika önce vuruldu, göğsünden, sol orta tarafından. Ateş edildiğini gördüm. Silahlı adamlar dokuz milimetrelik mermi taşıyan MP5'ler kullandılar."

Yerde kan var ve Trudy hızla adamın burnunun altına bir burun kanülü yerleştiriyor, küçük yeşil oksijen tüpünün kadranını açıyor ve nabzını ve tansiyonunu kontrol ediyor. İki itfaiyeci Trudy'nin adamın boynuna bir boyunluk takmasına yardım eder, sonra da Alex'in altındaki sedyeyi kaydırıp onu bağlarlar. Rachel, dedektifin büyük elleriyle bastırdığı ıslanmış bezin üzerine gazlı bez koyar.

Alex'in elini tutuyor ve diyor ki, "Alex? Beni duyabiliyor musun? Benim adım Rachel. Seni hastaneye götürüyoruz. Elim sıkabilir misin ya da gözlerini kırparabilir misin?"

Eli hareket etmiyor.

Gözleri kapalı, kırpıyor.

Ayağa kalktı. "Onu sedyeye koyalım."

Trudy müdahale çantasını toplar ve Rachel, diğer itfaiyeciler ve dedektif eşliğinde -İsa, baksana boyu ne kadar uzun! Daha fazla kayış bağlanır ve ALS ünitesinin açık kapısına geri dönerler. Ekip 2'de görevli, donuk sarı kıyafetler giymiş itfaiyeci/EMT Curtis Young bağırıyor: "Ben sürerim Rachel. GW'ye mi?"

"Doğru," diyor. "Birinci seviye travma merkezi ve on dakikadan daha kısa bir mesafede."

Bir polis şefi bağırıyor, "Size eskort verilecek, sokakların temiz olduğundan emin olacağız."

Katlanabilir sedye ünitenin arkasına itilir ve sabitlenir. Trudy sola, Rachel sağa gider ve devasa dedektif içeri girdiğinde gerçekten çalışmaya hazırdırlar.

"Efendim," diye tersledi Rachel, "burada olamazsınız."

"O benim en iyi arkadaşım," diyor ve gözlerindeki yaşları fark ediyor. "Lütfen, burada olmalıyım."

Rachel, "*Kalabalık olacak ama tartışacak vakit yok*" diye düşünüyor ve "Olduğun yerde kal ve sessiz ol" diyor.

Kapılar çarpılarak kapatılır ve arka panelde sert bir el tokadı duyulur ve n tarafta Curtis sireni açar ve yola koyulurlar.

OceanofPDF.com

Bölüm

17

Ambulansın arkasına geçtim ve dengemi korumaya çalıştım. George Washington Üniversitesi Hastanesi'ne doğru kükrüyor. İki kadın sağlık görevlisi Alex üzerinde çalışmaya başlar. Burundaki oksijen tüpü çıkarılır ve yerine yüksek akışlı bir oksijen maskesi takılır. Gömleği yırtılarak açılır ve kalp monitörünün yuvarlak yapışkan kabloları göğsüne yapıştırılır. Takım elbise ceketini ve gömleğini bir makasla kesip çıkarırlar. Ambulansın içi tanıdık, metalik bir kokuya sahip.

Kan kokusu.

Alex'in kanı.

Alex'e adının Rachel olduğunu söyleyen ve daha önce bana bağırarak sağlık görevlisi, "Trudy, bana bir serum seti ver," dedi.

"On altı kalibre mi, on dört kalibre mi?" "On dört."

Trudy bir paketi yırtarak açar ve Rachel'a verir. Alex'in sol dirseğinin hemen üstüne bir turnike bağlanır, deri alkollü bir bezle ovulur ve ardından Rachel iğneyi damara batırır. Kan fışkırır ve Rachel iğneyi çıkarıp kateteri yerinde bırakır. Kateteri asılı bir serum torbasına bağlar ve turnikeyi serbest bırakır. Kurşun yarasının üstüne bir bandaj daha yerleştirilir. Sağlık görevlisi belindeki telsizin kadranını çevirir ve yakasındaki mikrofona, "GW, GW, burası Medic Two, öncelikli travma nakli." der.

Telsizden hızlı ve net bir cevap geldi. "Sihhiye İki, burası GW. Gidin."

"GW, göğsünün sol orta tarafında yara olan bir erkek ateşli silah kurbanı ile yaklaşık sekiz dakika uzaklıktayız" diyor. "Hasta tepkisiz. Solunum otuz beş ve sığ. Kalp atış hızı yirmi, kan basıncı yetmişin üzerinde on ve sıvı veriyoruz."

Dayan Alex, dua ediyorum, .

Küçük arka camlardan dışarı bakıyorum ve beni boğan bir şey görüyorum. Her karşıya geçişte, mavi-beyaz polisler trafiği keserek bize George Washington Üniversitesi Hastanesi'ne giden yolu açıyor ve biliyorum ki ileride en az üç ya da dört polis daha trafiği açıyor olmalı.

"Hey," diyor Rachel. "Bundan hoşlanmadım!"

Trudy diyor ki, "Kahretsin, görüyorum. Kan basıncı düşüyor. Şimdi doksana altmış ve kalp atış hızı artıyor. Oldukça taşikardi var."

Rachel steteskopunu göğsüne koyuyor ve "Solda solunum sesleri azaldı." diyor.

Dilimi ısırıyorum.

Ne yaptıklarını biliyorlar. Yaptıkları işte iyiler. Birçok kez sağlık görevlilerinin DC kaldırımlarında, hayatta kalma mücadelesi veren zavallı yaralı bir erkek ya da kız çocuğunun hayatını kurtarmak için umutsuzca çalıştıklarını izledim.

Ama bu farklı.

Bu Alex.

Rachel, "Sanırım tansiyon pnömotoraksı var, bu hiç iyi değil." diyor.

Aklıma benzer bir olay geldi; bisikletiyle evine giden genç bir erkek, kendisini başka biri sanan bir çete üyesi tarafından yanlışlıkla vurulmuştu. Alex gibi o da göğsünden vurulmuştu. Akciğerlerden biri çökmüştü ve göğüs boşluğuna dışarıdaki yaradan ve içerideki hasarlı akciğerdeki sızıntıdan hava girmişti. Bu havanın gidebileceği hiçbir yer yoktu ve göğüs boşluğunda birikerek kalbi artık pompalayamayacak hale gelene kadar sıkıştırdı.

Trudy, "Kan basıncı düşüyor, kalp hızlanıyor... Onu kaybediyoruz." diyor.

Dua etmek için dizlerimin üzerine çöküyorum. "Alex," diye . "Dayan, ." Önümüzdeki birkaç saniye içinde ne olursa olsun, burada olduğumu bilmesini istiyorum.

Monitör uzun ve düz bir sesle bağıyor.

Trudy, "Kodlama yapıyor," diyor.

OceanofPDF.com

Bölüm

18

MAYNARD, ÇİZME, haki pantolon, mavi gömlek, kireç yeşili güvenlik yeleği giyiyor,

Dominion Energy'nin logosunu taşıyan bir beyzbol şapkasıyla McLean, Virginia'daki üç katlı bir evin arkasından iki arabalık garaja açılan kapıya doğru sakince yürüyor.

İçeride siyah bir GMC minibüs var. Ayrıca o sabahki operasyonu yöneten Franklin ve tetikçilerden biri olan Pope adında bir adam da var. Üçüncü bir adam, Clyde, garajın bir köşesinde battaniye ve çarşaf yığınının üzerinde yatıyor, inliyor.

Maynard soruyor, "Leon?"

"Olay yerinde öldü," dedi Franklin, kollarını kavuşturmuş, hem kızgın hem de utanmış görünüyordu, bu sabah ne kadar berbat ettikleri düşünüldüğünde bu çok yerindeydi.

"Hedef mi?"

"Hâlâ hayatta," diyor Pope. "Herif çok iyi. Leon'u öldürdü, Clyde'ı kolundan vurdu ve neredeyse kafamı koparıyordu."

"Amazon minibüsü mü?" "Chesapeake Körfezi'nde."

Maynard başka bir soru sormak üzereyken kullan at telefonu titrer. "Bekleyin, sizi aptallar. Gelen arama."

Dışarı çıkar ve arka bahçeyi çevreleyen uzun çitleri görünce memnun olur; meraklı komşuları bu geçici güvenli evden uzak tutacaktır. Telefona "Maynard" diye cevap verir, tıklama sesi ve parazit patlaması ona Patron'un hatta olduğunu söyler.

Patron diyor ki, "Haber raporlarını görüyorum. Ama kimin servis aldığı konusunda bir karışıklık var. Ne oldu?"

Maynard aylardır bu proje üzerinde çalışmasına rağmen, hâlâ Patron'un sesine alışabilmiş değil. Bir tür yüksek teknoloji ses sentezleyicisi kullanıyor, gerçek sesini gizliyor, neredeyse o İngiliz fizikçi gibi konuşuyor, tekerlekli sandalyede iki büküm olmuş, sadece bilgisayar aracılığıyla konuşabilen adam.

Maynard diyor ki, "Bu bir hataydı. Ekibimiz yanlış adamı öldürdü. Hedef serbest kaldı."

"Kimin vurulduğunu biliyor musun?"

Maynard, "FBI ve Metro Polisi'ne danışmanlık yapan Alex Cross adında bir adam." diyor.

Bir duraksama ve ardından mekanik bir ses öfkeyle patlar: "Seni lanet olası aptal! Alex Cross mu? FBI'daki herkesten daha fazla seri katil vakası çözmüş olan adam mı? FBI, Gizli Servis ve İç Güvenlik ile çalışan, suç ve psikoloji üzerine kitaplar yazan adam mı?"

Maynard utançtan yüzünün kızardığını hisseder. "İsmin tanıdık geldiğini düşünmüştüm."

"Bu sabah düşündüklerinin hepsi bu kadar mı? Önümüzdeki saatlerde başımıza gelecekleri hayal edebiliyor musun? Bir DC polis dedektifini öldürmek New York gazetelerine bile çıkmaz. Ama Alex Cross'u öldürmek? Seni salak. Neden belediye başkanını ya da başkanı ?"

Maynard bekliyor. Şu anda özür dilemenin bir değeri yok.

Patron tekrar konuştuğunda sesi kontrol altındadır. "Başka ne var?"

"Ekibimizden birini olay yerinde kaybettik. Diğeri yaralı ve benimle ve diğer ekip üyesiyle birlikte."

"Planın mı?"

Maynard, "Temizleyin ve ortalığı toparlayın," diyor. "Senden haber bekliyorum." "Sonunda mantıklı bir şey söylediniz. Sizinle tekrar irtibata geçeceğim.

Bu öğleden sonra. Ve burayı temizlediğinizde, tertemiz olmasını istiyorum. Anladın mı?"

"Evet, efendim."

"Açıklamama gerek emin misin?"

"Hayır efendim," diyor Maynard, sesi gergin.

Patron komik mekanik sesiyle "Güzel," der. Telefonu kapatır ve Maynard garaja geri döner. Pope her şeyi siyah plakasız minibüse yerleştirmiştir. Clyde hâlâ sırt üstü yatmış, inlemektedir.

Maynard, Pope'un yaralı Clyde'ın üzerinde yattığı battaniyelerin altına kalın bir plastik branda koyma basiretini gösterdiğini onaylayarak not eder. Pope'a minibüsün önünde kendisine katılmasını işaret eder. "Durumu nasıl?"

Pope sessizce, "Kolunun üst kısmına bir kurşun yemiş," diyor. "Görünüşe göre ana arterlerden birini kesmiş. Turnike yapmadan önce çok kan kaybetmiş. Kurtulmasının tek yolu önümüzdeki birkaç dakika içinde acil servise gitmesi."

Maynard başını sallar, belindeki kılıfa uzanır ve dokuz milimetrelik SIG Sauer tabancasını çıkarır. "Pekâlâ," diyor, "şu işi bitirelim."

Maynard, Pope'un ardından Clyde'ın yanına gider. Maynard, Clyde'ın Arizonalı olduğunu, zamanında Afganistan'da Onuncu Dağ Tümeni'nde görev yaptığını ve hızlı bir şeye ihtiyaç duyduğunuzda iyi bir avcı olduğunu hatırlıyor.

Clyde'ın yanında tek dizinin üzerine çökerek tabancasını arkasına saklıyor. "Nasıl gidiyor, Clyde?"

Clyde'ın yüzü eski kağıt rengindedir. "İyi değil... Bok gibi acıyor. Acı için bir şey yapabilir misin?"

"Seni hastaneye götüremem. Çok fazla soru var. Ama kaydolurken bunu biliyordun, değil mi?"

Maynard SIG Sauer'i çıkarır ve Clyde fısıldar, "Aileme iyi bak, olur mu?"

"Elbette," diyor Maynard ve namluyu Clyde'ın alına dayayıp tetiği bir kez çekiyor.

Yaklaşık on beş dakika sonra Maynard, Franklin ve Pope ayrılmaya hazırdır. Clyde'ın brandaya sarılmış ve koli bandıyla sabitlenmiş cesedi minibüsün arkasındadır. Garaj çamaşır suyu kokuyor.

Pope, Maynard'a "Sana yardım edebilirim." dedi. "Ne?"

Pope şöyle diyor: "Clyde'ın ailesine bakmakla ilgili söylediklerini duydum. İsimlerini ve nerede yaşadıklarını biliyorum. Bunları sana verebilirim, böylece sözünü tutabilirsin."

Maynard minibüsün ön yolcu kapısını açar. "Bu saçmalığa inandın mı?"

Bölüm

19

Hala dizlerimin üzerindeyken, Rachel adındaki sağlık görevlisinin "Bugün olmaz, Sürtük. Trudy, göğüs dartı."

Trudy bir an çekmeceyi karıştırır, steril bir plastik ambalajı yırtıp açar, büyük bir iğne çıkarıp Rachel'a uzatır. Ambulansın önünden şoför bağırır, "Acil Servis görüş alanında! Otuz saniye!"

Alex'in gözleri tamamen açıldı ve hırıltılı solunumu durmuştu. Tecrübelerime dayanarak, sağlık görevlileri için *kaltak* kelimesinin *ölüm* anlamına geldiğini biliyorum.

Rachel, Alex'in köprücük kemiğinin ortasının hemen altına, kurşun yarasıyla aynı tarafa bir çeşit antiseptik sürüyor ve iğneyi doksan derecelik bir açıyla batırıyor. İrkildim. Bir hava tıslaması oldu. Etrafındaki kateteri yerinde bırakarak iğneyi çıkarıyor ve "Tanrım, ben iyiyim" diyor.

Ambulansın döndüğünü hissediyorum ve GWU Hastanesi acil servisine giden bölmeden geçerken içerisi kararıyor.

"Rachel."

"Bekle, Trudy."

Ambulans dururken Rachel ve Trudy monitöre bakar.

"Aman Tanrım, kalp atışımız var Trudy."

Trudy sırtıyor ve arka kapıları açmak için yanımdan geçiyor.

Rachel der ki, "Ben Tanrı değilim ama böyle zamanlarda ben *bir* Tanrıyım. Hadi gidelim."

Onlara yer açmak için ilk ben atlıyorum ve iki sağlık görevlisi Alex'i sedyeye alıp acil servisin otomatik sürgülü kapılarından hızlıca geçiriyorlar.

Trudy ve Rachel nereye gittiklerini biliyorlar ve bir hemşire istasyonunu geçip otomatik sürgülü kapılardan geçerek, tıbbi ekipman ve hepsi önlüklü ve maskeli yaklaşık sekiz dokuz acil durum personeliyle dolu iki yataklı bir travma bölümüne giriyoruz.

Önlüklü bir hemşire dedektif kalkanımı fark etti ve "Jack, dedektifi giydir" dedi.

Rachel yüksek ve net bir sesle, "Erkek ateşli silah kurbanı, giriş yarası göğsün sol orta tarafında. Belirgin bir çıkış yarası yok. Kan basıncı kırk üzerinden seksen, kalp atış hızı kırk bir ve solunum sayısı yirmi altı. Gelen kazazedenin durumu kötüydü ve tansiyon pnömonisi belirtileri gösteriyordu. Yaralı

Kurban yaklaşık doksan saniye önce asistolik oldu ve bir iğne dekompresyonu yaptık. Şu anda sinüs ritmine geri döndü."

Rachel konuşurken acil servis personeli, iyi prova edilmiş bir dansı sergileyen bir grup gibi görevlerini sorunsuzca yerine getiriyor. Alex itfaiyecinin sedyesinden alınıp travma bölmesindeki yatağa yatırılır, ayakkabıları çıkarılıp bir kenara konur ve ellerinde büyük makaslar olan iki acil servis teknisyeni kalan giysilerini keser. Elektrik kablolarına bağlı sensörler göğsüne yapıştırılır ve diğer ekipmanlar etrafına yaklaştırılır.

Jack adındaki önlüklü adam bana doğru yaklaşıyor, plastik bir paketi yırtarak açıyor ve içinden bir ameliyat önlüğü çıkarıyor. Kollarımı uzatıyorum ve Jack bana uyması için elinden geleni yapıyor ama o kadar iriyim ki arkadaki bağları bile bağlayamıyor. Maskemi takıyorum, dikkatimi tekrar Alex'e veriyorum ve hızlı, profesyonel konuşmaları dinliyorum.

İki sağlık görevlisinin -Rachel ve Trudy- gittiğini fark ettim.

Onlara teşekkür etme şansım bile olmadı.

Bölüm

20

Orada öylece durup sadece Alex'in ayaklarını görebildiğim zamanları hatırlıyorum.

Bu travma odasında sayısız diğer ateşli silah kurbanıyla birlikte geçirdim. Çoğunu unuttum ama bunu asla unutmayacağım.

Alex.

Gidip elini tutmak istiyorum ama yer yok. Bir acil servis asistanı bir keresinde bana travma bölümünü gezdirmişti ve bana ileri travma yaşam desteği algoritması hakkında öğrettiklerini hatırlıyorum. Anımsatıcı *ABC*'dir ve protokol her zaman takip edilir.

A hava yolu içindir-hastanın hava yolunun açık olduğundan emin olmalısınız.

Alex'in başındaki acil servis doktorlarından biri "Hava yolu açık" diyor.

B nefes almak içindir; hastanın hava alıp almadığını değerlendirir. Başka bir doktor, elinde stetoskop, "Sağ akciğer temiz, ancak solda nefes sesi yok. Kesinlikle bir pnömotoraks. Göğüs tüpü takalım ve kan grubunu belirleyip çapraz yapalım. Kan bankasına söyleyin, çok sayıda üniteye ihtiyacımız olacak, acilen."

Bir telefon görüşmesi yapılır ve önlüklü hemşirelerden biri, üstünde boş kancalar bulunan ince bir tıbbi ekipmanı rulo haline getirir ve saniyeler içinde biri, kan içeren serum torbalarıyla dolu bir el soğutucusuyla travma bölümüne koşar.

Daha önceki bir ziyaretimden hatırladığım kadarıyla hızlı kan infüzyonu. Büyük miktarda kan ve-

Bir doktor Alex'in göğsünün sol tarafına bir göğüs tüpü yerleştirir. Tüp, göğüs boşluğundaki havayı çıkarmak ve çöken akciğerin yeniden şişmesini sağlamak için emişe bağlanır, ancak göğüs boşluğundan bir kan seli de çıkar.

"Tamam, ," diye mırıldanıyor biri. "Hadi kan akmaya başlasın."

C dolaşım içindir ve ne kadar kan kaybettiği göz önüne alındığında daha fazla kan verilmesi gerekir. Hemşire infüzöre bir ünite kan asar, Alex'in sağ koluna bir serum daha takar ve yeni kan akmaya başlar.

"Röntgen mi?" diyor biri.

Taşınabilir bir röntgen cihazı getirilir; bir tıkırtı ve uğultu duyulur ve ardından röntgen cihazı geri çekilir. Bir ekranı var ve doktorlardan ikisi ekrana bakıyor.

"Kurşun orada, tam şurada. İyi bir yerde gibi görünüyor ama lanet olsun, akciğeri parçalanmış. Karnı nasıl görünüyor?"

Diğer tarafta bir teknisyen ultrason yapıyor. Kalın bir çubukla Alex'in karnına bastıran teknisyen, "Her şey temiz, kan birikmesi yok" diyor.

Kıpırdamadan durup çalışmalarını izliyorum. Gözlerim yaşardı.

Alex ve benim birlikte büyüdüğümüz ve Nana Mama bizi güvende ve sokakların ölümcül cazibesinden uzak tutmaya çalışırken cehennemi yükselttiğimiz pek çok anı. Okul Alex'i kurtardı, ordu da benim için aynısını yaptı ve yollarımız Metro Police'te tekrar birleşti.

Travma bölümünün bu köşesinde kendimi işe yaramaz hissediyorum. Eşim Billie'nin de benzer bir durumda olduğunu hatırlıyorum, uçurumun kenarındaydı ve sonunda kalbi durana kadar yaşam mücadelesi veriyordu.

Gözyaşlarımı kırıştırıyorum.

Acil servis doktoru "Güzel" diyor. "Molly, ameliyathaneyi ara, onları hazırla. Travma ekibi on dakika içinde orada olacak."

"Hallediyorum," diyor önlüklü bir hemşire.

Travma cerrahı diyor ki, "İyi işti millet. Onu nakil için hazırlayalım, tamam mı?"

Boş torbalar ve diğer döküntüler bir kenara süpürülüyor, monitörlerin fişleri çekiliyor ve bunalmış zihnimde bu çok yavaş ilerleyen bir geçit töreni gibi. Yüzünde oksijen maskesi, gözleri kapalı Alex'i bir an için görüyorum ve elini sıkmak için uzanıyorum ama onu yavaşça hareket ettiren, taşınabilir tıbbi malzemeleri ve monitörleri yatakla birlikte yuvarlanırken tutan insan kalabalığından bunu başaramıyorum.

Alayı takip etmeye çalışıyorum ama bana önlük giyen erkek hemşire - Jack- beni geri çekiyor. "Üzgünüm Dedektif, ameliyathaneye gidiyorlar. Onlarla oraya giremezsiniz."

"Bir yere gitmem lazım."

"Şu katta aile ve arkadaşların beklemesi için bir oda var. Size yerini göstereyim."

Jack önlüğünü, maskesini ve eldivenlerini çıkarıp ağır mavi plastik bir kutuya atıyor. Onu takip edip ben de aynısını yapıyorum, sonra yüzümü siliyorum. Jack yirmili yaşlarının başında gibi görünüyor.

"Nasıl..." Ben başlıyorum. "Yani..."

Jack, "Getirdiğiniz hastanın durumu şimdilik stabil, ameliyat için yeterince stabil. Kurşun onu oldukça hırpalamış ve sol akciğerine zarar vermiş. Ama o şanslı bir adam. Buradaki travma bölümü dünyanın en iyisi. Hastanızın durumu kritik ama bir şansı var."

"O benim hastam değil."
dedim. "yle mi?"

"O..." Tıkandım. "O benim en iyi arkadaşım," diye çıkmayı başardım. "O benim kardeşim."

OceanofPDF.com

Bölüm

21

MAYNARD sabahki çalışmalardan sonra tüm ekiple bir durum toplantısı yaptı. Başarısız görev; bir süre yaklaşan operasyonlarını gözden geçirdikten sonra "Lisa hariç herkes dışarı" diyor.

Diğer sekiz kadın ve erkek dışarı çıkar ve o da "Lisa, otursana" der.

"Elbette," diyor. Katlanır metal bir sandalye alıp adamın hırpalanmış ahşap masasının önüne oturuyor. Cincinnati'de bir mortgage şirketine ait olan ve üç yıldır boş duran bir McMansion'ın geniş bodrum katındalar. Bodrum katı kabaca bir ofis ile uyku, mutfak ve yemek alanlarına bölünmüş; tüm pencereler siyah bir bezle dikkatlice kapatılmış.

Lisa kısa boylu ama sert görünümlü bir kadın ve bugün kot pantolon ve siyah jarse bir atlet giyiyor ve üzerinde çoğunlukla Amerikan bayrakları, kartallar, patlamalar ve mermiler olmak üzere ciddi mürekkep izleri var. Siyah saçları kalın, gür ve özenle şekillendirilmiş.

"Ne ?" diye soruyor.

Maynard, "Eğitim nasıl gidiyor?" diye soruyor.

"Her şey iyi gidiyor. Takımın bu kadar iyi bir araya gelmesinden etkilendim. McCaffery hariç."

"McCaffery'nin sorunu ne?"

Hafif bir omuz silkme. "Bir kadından emir almaktan hoşlanmıyor." "Benim halletmemi ister misin?"

Lisa gülümser. "Ben çoktan icabına baktım. İşaret parmağını kırdı. Artık beni dinliyor."

Maynard, "Ona ihtiyacımız olacak. İhlal ekibinde." "O iyi olacak," diyor.

"Sağ elinin parmağını kırdım. O sol-elli."

Maynard gülümser. "Akıllıca. İki şey daha var. Bir sorunla ilgilenmek için hastaneye gitmen gerekebilir. Senin için sorun olur mu?"

"Operasyonun bir parçası mı?"

"Tam senlik bir iş Lisa. Operasyonel güvenlik."

"Tamam."

"Operasyonel güvenlikten bahsetmişken, Stuart'ın durumu nedir?"

Cevap vermeden önce bir an duraksıyor ve bu Maynard'a bilmesi gereken her şeyi anlatıyor. "Onu iki kez arka taraftaki eğitim alanımıza kadar takip ettim. İkisinde de cep telefonundan birini arıyordu."

"Ne duyacak kadar yakın mıydınız?" "Hayır."

Maynard iç çeker. "Pekâlâ. Git onu bul, getir."

Lisa ayağa kalkıyor. "Onu buraya getirdiğimde yardım etmemi ister misin?" "Hazır mısın?"

"Operasyonu tehdit mi ediyor?" "Öğrenmeye niyetliyim." "O zaman sana yardım edeyim."

"Teşekkürler," der Maynard.

Lisa ayrılır ve Maynard tekrar iç çekerek odaya bakar. Duvarlarda DC'nin topo haritaları ve ekiplerin, isimlerin, hedef bölgelerin ve sorumlulukların listesinin bulunduğu bir beyaz tahta var.

Masanın sol çekmecesini açıyor ve bir dizi eşya çıkarıyor: İki takım kelepçe. Plastik esnek bağlar. Buz kıracağı. İki çift pense. Bir takım kalaycı makası. Deri kayışlı ağız tıkacı. Küçük bir bütan meşalesi.

Lisa ve Stuart'ın seslerini duyduğunda "Komutanın yükü" diye fısıldar.

Bölüm

22

Ameliyathaneye aynı katta bulunan bekleme alanına çıkıyorum. Alex'in ameliyat olduğu yerde, ama rahat koltuklara oturamıyorum. Uzaktan kumandayı bulup televizyonu kapatıyorum, sonra ileri geri adım atıyorum, ileri geri.

Nana Mama içeri giriyor, yüzü endişeyle buruşmuş; Alex'in kızı Jannie ve oğlu Ali birer elini tutuyor. Bir grup kucaklaşmasında bir araya geliyoruz ve Nana Mama "Neden? Neden?" diyor.

Onları sandalyelere oturtuyorum ve neler olduğunu hızlıca anlatıyorum: kısa süren silahlı çatışma, Alex'in olay yerinde nasıl tedavi edildiği ve buraya nasıl getirildiği.

Jannie'nin ve Nana Mama'nın ellerini tutuyorum. Ali sandalyesinde arkasına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, sessizce hıçkırıyor.

Nana Mama'nın yüzü oyulmuş granit gibi görünüyor. "Oğlum nerede şimdi?" "Ameliyathanede, Nana Anne. O-"

Bree hışımla içeri giriyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyor ve ben onu tutup sıkıca sarılıyorum.

"John, John-"

"Ameliyatta. En iyiler tarafından tedavi ediliyor."

Bree hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor ve "Ne oldu? Neden oldu? Kim yaptı bunu?"

Bree'yi hâlâ sıkıca tutarak hikâyeyi tekrar anlatıyorum ve hikâyenin sonunda nedenini ya da kim olduğunu bilmediğimi fark ediyorum. "Bilmiyorum Bree," diye fısıldıyorum kulağına. "Ama söz veriyorum öğreneceğim. Ve her birini öldüreceğim."

Bree geri çekiliyor, gözlerini siliyor, sonra gidip Ali ve Jannie'ye sarılıyor. Yumuşak hıçkırıkları içimi parçalıyor. Bree, "Damon Davidson'dan dönüyor, Charlotte uçağına binecek. İki saat içinde Dulles'da olması gerekiyor. Bluestone'dan birileri onu alıp buraya getirecek." Tekrar gözlerini siliyor, yüzü perişan ve ben ne düşündüğünü biliyorum: Damon'ın babası buraya geldiğinde hâlâ hayatta olacak mı?

Nana Mama ayağa kalkar, yüzü sabittir, gözleri Eski Ahit'teki bir peygamber gibi, Miriam gibi parlar ve şöyle der: "Bu kadar hıçkırık ve ağlama yeter. Şu anda mantıklı olan tek şey, Alex'in hayatını kurtarmak için çalışan doktor ve hemşirelerin ellerine rehberlik etmesi için dualar göndermek." Buruşuk ve güçlü ellerini uzatır. "Şimdi dua çemberi. Ben yöneteceğim."

Daire şeklinde duruyoruz. Bree ve Ali'nin ellerini tutuyorum ve Anneanne gözlerini kapatıyor, başını eğiyor ve eski tanıdık duayı okumaya başlıyor.

"Göklerdeki Babamız, adın kutsal kılınsın..."

Sanırım *Bayan Doolittle'ı arayıp Willow'u okuldan sonra evine götürmesini söylemeliyim.*

"Egemenliğin gelsin, gökte olduğu gibi yeryüzünde de senin istediğin olsun..."

Terörist saldırılarla ilgili sabahki müdürler toplantısını kaçıyorum ve gerçekten umurumda değil.

"Bugün bize günlük ekmeğimizi ver..."

Merkeze dönmeli, ifade vermeli, soruşturmaya dahil olmalıyım ama beni Alex'ten ve bu aileden uzaklaştıracak hiçbir güç yok.

"Bize karşı suç işleyenleri bağışladığımız gibi, sen de bizim suçlarımızı bağışla..."

Boş bir dakikam olduğunda ne gördüğümü, ne olduğunu ve silah sesleri patladığında ne yaptığımı yazmam gerekiyor.

"Ve bizi günaha sokma, bizi kötülükten koru..."

Kötülük. Mavi bir Amazon minibüsüne binmiş, içinden silahlı adamlar fırlamış, tereddüt etmeden ateş eden şeytan tam karşımdaydı. Hiç şüphesiz FBI bu olayda başı çekmeye çalışacak ve ben de arkamda durup bunu yapmalarına izin veriyormuş gibi yapacağım ama Tanrı şahidim olsun ki bu saldırıyı planlayanlar ve bu saldırıya katılanlar artık birer ölüdür.

Nana Mama'nın bir zamanlar güçlü ve kararlı olan sesi titremeye başlar. "Egemenlik, güç ve yücelik sonsuza dek Senindir. Amin."

Hepimiz "Amin" diye tekrarlıyoruz ve kimse başka bir şey söylemeden başka bir grup kucaklaşması için harekete geçiyoruz ve orada birbirimize sarılarak duruyoruz, bazıları nefeslerinin altında dua ediyor, diğerleri hıçkırıyor, ta ki birinin geldiğini duyana kadar ve kapıya doğru dönüyoruz.

Önlük ve önlük başlığı giymiş uzun boylu, yorgun görünümlü bir adam orada duruyor. Diyor ki, "Ben Dr. Sarani Babak. Alex Cross'un cerrahiyim. Burada özel olarak konuşabileceğim bir aile üyesi var mı?"

Bree doğrulur, uzun boylu ve gururludur. "Ben onun karısıyım. Söyleyeceğin her şeyi hepimize söyleyebilirsin."

Bölüm

23

Öğleden sonra ^{geç} saatler ve Maynard mutlu bir isyancı değil. Onun Sargılı sol başparmağı, daha önce Stuart'ı sorgularken aldığı bir yanıktan dolayı zonkluyor. Şimdi mürettebatından bir kişi eksilmiştir ve bu da kalan mürettebatın yerini değiştirmek ya da yeni bir acemi asker getirmek anlamına gelmektedir - grev gününe ne kadar az zaman kaldığı düşünüldüğünde bu gerçekten de zordur.

Virginia ormanlarının ücra ve neredeyse ulaşılmaz bir köşesinde durmuş en kaliteli eğitim kaynaklarına bakıyor: çadırlar, park edilmiş kamyonetler ve kamyonetler; yemeklerin yenildiği, silahların temizlendiği ve eğitim modüllerinin tekrar tekrar incelendiği uzun katlanır metal masalar. Başlarının üzerinde, montajı uydular ve insansız hava araçları gibi gözlerden gizleyen ve radyo emisyonları ile ısı izlerini maskeleyen, devlete ait gerilmiş brandalar var.

Yine de Maynard, iyi eğitilmiş ekibinin son tatbikattan dönüşünü izlerken, yetersiz kaldıklarını hisseder. İki sıra halinde hareket ediyorlar -birinde sekiz, diğerinde yedi- ve biri gülüyor, sonra bir kahkaha daha patlıyor ve bu Maynard'ı gerçekten kızdırıyor.

Bir kahkaha patlaması daha.

Yeter artık. "Pekâlâ," diyor Maynard. "Toplanın, birkaç şeyin üzerinden geçelim."

Sesinde öfke olsa da, bu kadın ve erkeklere karşı hayranlık da var. Onlar bakmıyor, komşularına dünyanın durumu hakkında dert yanmıyor ya da akşamlarını internette dünyanın dört bir yanındaki yabancılarla tartışarak geçirmiyorlar. Hayır, onlar eylem adamları ve kadınları, dikkatle değerlendirdiği ve seçtiği insanlar. Çeşitli üniformalar ve taktik teçhizatlar giyerek önünde yarım bir daire oluşturuyorlar, yüzleri beklenti içinde ve yorgun.

Maynard kırılmış bir sesle, "Boktan bir operasyondur ve bunu siz de biliyorsunuz," diyor. "Sadece üç kontrol noktasına zamanında ulaşıldı, ikinci ekip rehinelere için bir çıkış yolu bıraktı ve siz buraya geri dönerken sanki karşılaştığınız tek şey hafta sonu ayrıcalıklarını kaybetmekmiş gibi gülüp şakalaşıyordunuz."

Kimse cevap vermiyor; kimse hareket etmiyor.

Maynard şöyle diyor: "Bu ciddi sonuçları olan ciddi bir operasyon. Harekâtın bu kısmının Türkiye için ne kadar hayati olduğunu hatırlatmama gerek yok."

ama senin özensiz davranışların yüzünden sanırım bunu yapmak zorundayım. Ruffner!"

"Efendim." Virginia Eyalet Polisi üniforması giyen ve M4 otomatik tüfek taşıyan kısa boylu, geniş omuzlu bir kadın öne çıkar.

Maynard, "Silahçı olmak hoşuna gidiyor mu?" diye soruyor. "Efendim, bunun için eğitildim."

"Güzel," diyor. "Bir sonraki tatbikatımız otuz dakika içinde. O zamana kadar tüm şarjörlerin boşaltılmasını ve silah masasına yerleştirilmesini istiyorum. Eğitim modüllerimizde kurusıkı kullanıyorduk. Bu şimdi değişiyor. Her şarjörde 15 mermi var. Her şarjöre rastgele iki gerçek mermi konulmasını istiyorum."

"Efendim..." diyor toplanan ekibinden biri.

Maynard, "Bir sonraki eğitim başladığında ve silahlarınızı ateşlediğinizde, size doğru gelenin kurusıkı mı yoksa gerçek mi olduğunu bilemeyeceksiniz" diyor. Uzaklaşıyor ve kendi çadırına gidiyor. "Bir sonraki tatbikatta etkileyici bir gelişme görmeyi bekliyorum. Sorusu olan var mı?"

Bir tane bile yok.

Maynard şimdi daha iyi bir ruh halinde.

Bölüm

24

Bree'nin cerraha her şeyi söyleyebileceğini söylemesinden sonraki ^{uzun} saniyeler ^{içinde}

Hepimize söylemesi gereken bir şey var, o kadim böcekleri kehribarın içinde sonsuza dek donmuş olarak hayal ediyorum. Ben de aynen öyle hissediyorum.

Alex'le henüz çocukken tanıştığımızı, Nana Mama beni evine getirdiğinde çocukken yaptığımız cehennem terbiyesini ve Metro PD'de yeniden bağlantı kurduktan sonra yıllar boyunca Alex'le yaptığım işleri hatırlıyorum. Defalarca hayatını kurtardım, evlendiğini, yas tuttuğunu ve sonra tekrar evlendiğini gördüm ve insanoğlunun bildiği en iğrenç suçları çözdüğünde yanındaydım.

Ve en önemlisi, herhangi bir erkeğin kendi ailesi diyebileceği kadar şanslı bir aile yetiştirmesini izledim.

Dr. Babak, "O yaşıyor ve-" diyor.

Sonraki sözleri hıçkırıklar, el çırpımlar ve Jannie'nin mırıldandığı "Tanrıya şükür" ile bastırılır. Bree cerraha sarılır, o da gülümseyerek nazikçe sırtını sıvazlar ve uzaklaşır.

Dr. Babak, "Asistanlarım şu anda işlerini bitiriyor, yakında iyileşme sürecine girecek ve ondan sonra da altıncı kattaki travma yoğun bakım ünitesine gidecek," diyor. "Alex geldiğinde durumu kritikti, şurasında bir kurşun yarası vardı." Travma cerrahı göğsünün sol tarafına dokunuyor. "İki kaburgası kırık ve sol akciğeri çökmüş. Göğüs boşluğuna hava girmiş ve dışarı çıkamamış ve basınç kalbini ezecek kadar artmış. Ambulansta kısa bir süreliğine kalbi durdu ama yanındaki sağlık görevlileri bir iğne sokup basıncı biraz azaltarak kalbinin tekrar atmasını sağladılar."

Sanki kendisine bir sürü soru yöneltilmesini bekliyormuş gibi duraklıyor ama dünya tarihinde ilk kez Cross ailesi ve ben ne diyeceğimizi şaşırdık.

Travma cerrahı devam ediyor. "Ameliyathanede hasarın bir kısmını onardık ve kapsamlı bir muayene yaptık. Kanama durdu ama solunum cihazına bağlı ve durumu kritik."

Sessizce orada duruyoruz ve hepimizin tekrar el ele tutuştuğunu fark ediyorum.

"Önümüzdeki birkaç gün önemli olacak" diyor. "Muhtemelen akciğeriindeki hasar nedeniyle oksijen seviyesi oldukça düşük ve ventilatör

nefes sağlayacağız. Eğer bir gelişme onu solunum cihazından çıkarmaya çalışacağız."

Sesi titreyen Bree, "Peki ya oksijen seviyesi düzelmezse? Sonra ne olacak?"

Dr. Babak ona sabırlı ama anlayışlı bir gülümseme veriyor. "Elimizde başka seçenekler de var, ama bekleyip neler olacağını görelim."

"Kurşun nerede?" diye soruyorum. "Hâlâ içinde," diyor doktor. "Ne?" Bree soruyor. "Neden?"

"Zamanın yaklaşık yüzde doksanında kurşunu hastada bırakmak tıbbi açıdan mantıklıdır," diye açıklıyor. "Eğer mermi deriye ya da vücudun savunmasız bir bölgesine yakın değilse, onu çıkarmaktansa içeride bırakmak daha güvenli. Ne kadar çok ameliyat yaparsanız, komplikasyon olasılığı da o kadar artar."

Bree alt dudağını ısırarak başını sallıyor. "Anlıyorum." Ali, "Onu görebilir miyiz?" diyor.

Dr. Babak, "Kesinlikle, ama bir seferde sadece iki kişi. Ziyaret başına on beş dakika. Nasıl görüldüğüne şaşırmayın. Yüzü şişmiş ve boğazında bir solunum tüpü var. Bir şey daha, ne söylediğinize dikkat edin."

Alex'in kızı Jannie, "Ne demek istiyorsun?" dedi.

Dr. Babak'tan bir gülümseme daha. "Bir hastanın bilinci kapalı ya da tepkisiz olsa bile bazen hala duyabilir. İçerideyken neşeli olun, elini tutun, başını öpün, ona her türlü iyi şeyi söyleyin. İnanın bana, bu bir fark yaratacaktır."

Anneanne diyor ki, "Tamam. Ona bir an önce iyileşip buradan gitmesini yoksa bana hesap vermek zorunda kalacağını söyleyeceğim." Ve hepimiz gözyaşlarımızla gülüyoruz.

Bölüm

25

BAŞKA BİR GÜN, Ali'nin yarım çizburger ve bol miktarda Fransız Tabağındaki patates kızartması beni onun sağlığı konusunda endişelendirirdi ama bugün değil. Bree ona biraz yiyecek vermemi söyledi, bu yüzden hastanenin kafeteryasında, ama Alex'in en küçük çocuğu belli ki yemek yemek istemiyor.

Doğruyu söylemek gerekirse, de pek iştahım yok.

Bir saat önce Javier Sanchez adında bir dedektif arkadaşım ifademi almaya geldi. İfademi verdikten sonra, "Aklını başına al, Koca John: Alex hakkında ne hissettiğini herkes biliyor ama vurulma olayından sonra merkeze dönmemen seni fena halde ısıracak" dedi.

Irak'ta öğrendiğim yaratıcı bir müstehcenlikle cevap verdim ve hepsi bu kadar.

Şimdi Ali'ye diyorum ki, "koca adam?"

"Tamam, sanırım," diyor, sandalyeye yığılmış, daha önce ağlamaktan gözleri kızarmış bir halde yere bakarak.

"Güzel," diyorum. "Bree'nin, kız kardeşinin ve hatta Nana Mama'nın önümüzdeki birkaç gün boyunca senin yardımına ihtiyacı olacak."

Etrafımızda hastane çalışanları yemeklerini yiyor, sıradan bir günmüş gibi sohbet ediyorlar. Ancak kafeteryanın orasında burasında, bu devasa kompleksin bir yerlerinde bakılmakta olan sevdikleri için endişelenen aile üyeleri var.

Ali titreyen bir sesle, "Size bir soru sorabilir miyim?" der.

"Elbette."

"Babam başaracak mı?"

Onun karanlık, ciddi gözlerine bakıyorum. Çocuk, ne kadar genç olursa olsun, hiçbir saçmalığı hak etmiyor. "Başarması gerek," diyorum. "Burası şehirdeki en iyi hastanelerden biri, birinci sınıf bakım alıyor ve bunu başarması gerekiyor Ali."

"Ama ölme ihtimali var." İçimi

çektim. "Her zaman bir şans vardır,

Ali."

Kollarını kavuşturuyor ve sıska göğsünde sıkıca tutuyor. "Sen ve babam Montana'ya kamp gezisine gittiğinizde, babam benim gitmek için çok genç olduğumu söyledi. Belki bir dahaki sefere dedi. Sence... iyileşirse bu yıl beni de götürür mü?"

"Kesinlikle," diyorum. "Ben de orada olacağım. Belki Willow'la birlikte, eğer o da isterse."

Gözyaşları yanaklarından süzülüyor. "Eğer babam... buralarda değilse... beni alır mısın?"

Ayağa kalkıyorum. "Buralarda olacak," diyorum. "Ve bizimle gelecek. Hadi, odasına çıkalım."

OceanofPDF.com

Bölüm

26

ALEX'İN travma yoğun bakım ünitesindeki odasının dışında bir ziyaretçi var: FBI gözetiminde

Özel Ajan Ned Mahoney. Yanına gittim ve ona kocaman sarıldım. "Kahretsin, seni görmek çok güzel."

Sırtıma birkaç tokat attı ve homurdandı, sonra "Hey, omurgamı ve kaburgalarımı sağlam bırakmaya ne dersin?" dedi.

Kendimi kurtarıyorum ve ona bakıyorum. Yüzünde yorgunluk ve bu sabah tıraş etmeyi unuttuğu birkaç kirli sakal izi var. Kravatı yamuk ve normalde gıcır gıcır olan beyaz gömleğinde kahve lekeleri var. "görünüyorsun Ned," diyorum.

"Hemen dönerim," diye yanıtlıyor, yoğun yoğun bakım ünitesine göz gezdirerek. "Bak, konuşmamız gerek."

"Boş bir oda bulacağım."

Başını iki yana sallar. "İşe yaramayacak. Benimle gel."

Onunla birlikte merdiven boşluğuna açılan bir kapıya gidiyorum. Ned kapıyı arkamızdan nazikçe kapatıyor ve iki kat aşağı iniyoruz. Bir sahanlıkta durdu, trabzanın üzerinden baktı, sonra yukarı baktı. Görünüşe göre tatmin olmuş, "Tamam, bu işe yaramalı." diyor.

"Biraz şüpheli mi?" Ben soruyorum.

Duvara yaslanır. "Bu sabahtan sonra sen de şüphelenmelisin John."

"Rastgele bir terör saldırısı değil de doğrudan bir olduğu için mi?" diye sordum. "Neden böyle düşündün?" dedi.

"Alex ve ben bu sabah saat sekiz buçukta genel merkezin dışında buluşmayı planlamıştık. Tam o sırada sahte Amazon teslimat kamyonu geldi ve bangır bangır bağırmaya başladı."

"Olabilir-"

"Tasadüf mü? Hayır, tesadüf değil. Rastgele bir püskürtme ve kaçış değildi. Doğruca üzerimize geliyorlardı. Sanırım bu sefer liderliği siz aldınız?"

İç çekiyor. "Yaptık ama önceki saldırılar göz önüne alındığında kaynaklarımız oldukça hızlı tükeniyor. Ama bu benim ve Büro için kişisel bir mesele."

"Burada da aynı Ned. Pisliklerden birini düşürdüğümde bunu kişisel olarak algıladım. Onun hakkında ne bulabildin?"

"Hiçbir şey. Boş bir sayfa. Parmak izlerinden bir şey çıkmadı. Adamın DNA analizlerini ve yüz tanıma sistemini çalıştırıyoruz. Kıyafetlerinden ya da zırhından bir şey çıkmadı."

"Silahı mı?"

"Boş, tıpkı tetikçi gibi."

"Ama seri numarası asitle ya da taşlamayla silinmiş olsa bile, bilgiyi kurtarmanın bir yolu var, değil mi?"

Ned başını sallar. "Anlamıyorsun John. Silahın üzerinde hiç seri numarası yoktu. Böyle silahlar kimde var biliyor musun?"

Bir ürperti ensemini gıdıkladı. "Dünyanın dört bir Heckler and Koch ile gizli sözleşmeleri olan özel harekât güçleri, çünkü izi sürülemeyen silahlara ihtiyaçları var."

"Evet," diyor Ned. "Ve şu Amazon minibüsünü biliyor musun?" "Çalıntı plaka mı?"

Başını bir kez daha salladı. "Hayır. Bu daha da korkutucu. Güvenlik kamerası görüntülerinden ve tanık ifadelerinden plakayı bulduk. Virginia'daki DMV'de araştırdık ve plaka Amazon'a ve Springfield'daki lojistik merkezine ait çıktı. Amazon'la temasa geçtik. Kendilerine ait olmadığını söylediler. DMV'ye bir ajan gönderdik ve bir saat önce bir rapor aldık."

Bir an düşündüm. "Plaka Virginia DMV'nin veri tabanına kaydedilmiş. Eğer vurulma olayına giderken bir polis minibüsü kenara çekseydi, plakası kontrol edilirdi."

Ned bir adım öne çıkar ve merdiven boşluğunda bir aşağı bir yukarı bakar. "Bu yüksek düzeyde karmaşıklık gerektirir, John. Ayrıca görgü tanıklarından minibüsün zırhlı olduğunu duyduk. Hiçbir karşılık ateşi sürücüyeye ya da motora isabet etmeyecek ya da lastikleri patlatmayacaktı."

"Bunu ben de gördüm," diyorum. "Gerçekten de üst düzey. Müdürler toplantısı nasıl geçti?"

"Ne olduğunu bilmediğimiz bir küme. Bir sürü parmakla gösterme, suçlama oyunu tam gaz devam ediyor ve birkaç bağırış çağırış. General Grissom onları dizginlemek için elinden geleni yaptı ama İç Güvenlik Bakanı Landsdale onu iğnelemeye devam etti. Bize doğru gelen saldırının genişliği ve derinliği konusunda büyük bir anlaşmazlık vardı. Başkan Kent orada öylece oturmuş, üzgün görünüyordu. Kongre hala onun yasama programı konusunda eli kolu bağlı oturuyor. Zavallı adam."

Başımın arkasını ovuyorum. "Metro PD'yi kim temsil ediyordu?" "Tanımadığım bir yüzbaşı."

"Anlaşıldı," diyorum. Etrafıma bakıyorum -paranoya kolayca yayılabilir- ve diyorum ki, "Alex vurulmadan hemen önce bana bir şey söyledi, toplantıya getirmeyi düşündüğü ve planladığı bir şey. Terör saldırılarına yanlış şekilde baktığımızı söyledi. Örüntüler çok rastgele, sanki rastgele ve bağlantısız görünmeleri için dikkatlice planlanmışlar gibi."

"İlginç. Sonra ne olacak?"

"Sonra kurşunlar uçuşmaya başladı." "Kahretsın."

"Evet, ne düşündüğü hakkında daha fazla şey bilmek isterdim."

Ned yanıma gelip beni yaklaşıyor. "İşler düşündüğümüzden de kötü, John."

OceanofPDF.com

Bölüm

27

NED'i uzun yıllardır tanıyorum, onunla birçok zor işte birlikte çalıştım. ama gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir şey var.

Saf umutsuzluk.

"Hükümetin sivil ve askeri tüm alanlarında bir... çürüme ya da bir şeyler oluyor. Farklı felsefeler - hükümet karşıtı, ilerleme karşıtı, muhafazakar karşıtı. Her yerde üyeleri olan bir dizi nefret grubu. Kahretsin John, geçen hafta Des Moines'deki FBI saha ofisi üyelerinin yarısı aşırı gruplara destek vermekten tutuklandı."

"Bunu haberlerde görmedim."

"Ve yapmayacaksın. Her şey elimizden kayıp gidiyor gibi görünüyor."

Telefonum titriyor. Gelen aramayı kontrol ettim, Metro PD'den olduğunu gördüm. Diğerlerine katılması için sesli mesaja yönlendirdim. "İletmem gereken bir şey var," diyorum. "Ordudan bir arkadaşımın, Mel Carr'dan bir mesaj ve telefon aldım. Birlikte görev yaptık, iki yıl önce Afganistan'da gizli bir görevdeydik."

"Dur bir saniye. Ordudan ayrılalı yıllar oldu sanıyordum." "Ama ordu rezervinde kaldım. Ve çağrıldım."

"Görev neydi?" "Gizli."

"John..."

"Afganistan'da bir CIA görevlisine eşlik eden, hem hem de yedek askerlerden oluşan çok yetenekli küçük bir grubun parçasıydım. Girip çıktım ama tehlikeliydi. Mel, Fort Bragg'de Seksen İkinci Hava İndirme Birliği'nde görev yapıyor. Üssün tecrit altında olduğunu ve bazı askerlerin çağrılıp gizli görevlere gönderildiğini söyledi. Ayrıca mantıklı olmayan bir şey söyledi."

"Devam et."

"Mel kullan at bir telefon kullanıyordu ve iki yıl önce Afganistan'da yaptıklarımızın ve gördüklerimizin terörist saldırılarla bağlantılı olduğunu söyledi."

"Kahretsin, John, orada ne yaptınız?"

"Tipik bir görev Ned, düşündüğümde gerçekten göze çarpan bir şey yok."

Ned, "Adamın Mel'i görmeye gitmelisin." dedi.

"Ama Alex-"

Ned'in yüzü sempatiden başka bir şeye dönüşür. "Alex'etrafında ailesi var. En iyi bakımı alıyor. Onun için, ailesi için ve lanet olsun ki hepimiz için doğru olanı yapmak istiyorsan Fort Bragg'e gitmelisin."

Yüksek sesle nefes veriyorum. "Haklısın. Herkesi, özellikle de Willow'u terk etmekten nefret ediyorum. O korkuyor. Okula gitmekten korkuyor. Öğretmenlerin nasıl davrandığını görüyor."

"Bree'nin ya da Nana Mama'nın onunla ilgilenmeyeceğini mi düşünüyorsun?" "Hayır, sadece-"

Ned usulca omzuma vuruyor. "Biliyorum. Onu geride bırakmak ve başkalarının onu korumasına izin vermek zor, onlara ne kadar güvenirsen güven. Sen daha iyi bir iş çıkaracağını biliyorsun. Ama John, bu yapılmak zorunda."

Bir telefon duyuyorum; bu sefer Ned'in telefonu. Telefona bakıyor ve bana şöyle diyor: "Bana her zaman, her yerden ulaşabilirsin. Ama John, sana daha önce hiç söylemediğim bir şey söyleyeceğim."

"Dikkatli olmak mı?" Ben soruyorum.

"Hayır," diyor, telefonunu kulağına götürerek. "Kimseye güvenme."

İkinci Bölüm

OceanofPDF.com

Bölüm

28

Kimi arayacağımı, ne yapacağımı bulmaya çalışırken zihnim yarıyor. ve Willow'la ne zaman konuşacağımı düşünürken, yoğun bakım ünitesinde Alex'i görmeye gittiğimde tüm bu acil düşünceler sona eriyor. Hemşire istasyonunun önündeki camlı odasına giriyorum ve kendimi beklenmedik bir şekilde yalnız buluyorum. Alex'i hayatta tutan karmaşık ekipmanlardan uğultu, tıkırtı ve tıslama sesleri geliyor.

Yatağının yanına gidip elini tutuyorum ve sıkıyorum. "Ne kadar gergin olursan ol beni duyabildiğini biliyorum Alex."

Gözleri kapalı; ağzında bir tüp var; yüzü şişmiş ve cildinde sağlıksız bir solukluk var. Her iki kolunda da serumlar var ve yatağın alt çerçevesinden sarkan şeffaf plastik bir torbada idrarı tutuluyor.

Elini bir kez daha sıkıyorum. "Sen ve ben... daha önce de zor durumlara düştük. Dövdük, kesildik, yaralandık, kurtulmak için çok mücadele etmemiz gereken yerlerde sıkışıp kaldık. Ama bu sefer... seni hayal kırıklığına uğrattım, Alex. Seni daha iyi korumalıydım. En başından beri benim işim buydu. Sen zekiydın, ben de kas gücüne sahiptim ve seni güvende tutmam gerekiyordu."

Sesim kesiliyor ve devam edebilmek için birkaç kez yutkunmak zorunda kalıyorum.

"Şu anda aklını kullanabilirim, Alex. Bir sürü kötü şey oluyor gibi görünüyor. Uzun zaman önce bana alıntıladığın İrlandalı şairin şiirinde yazdığı gibi: 'Merkez tutamaz'. Öyle değil mi? Ben ve diğer pek çok kişi merkezi bir arada tutmak için çabalıyoruz. Ama Alex... seni özlüyoruz. Seni kesinlikle kullanabiliriz." Daha yakına eğildim. "Ne olursa olsun, seni ve aileni korumak için geri döneceğim. Buna emin olabilirsin."

Kuru alnından
öpüyorum. "Seni
seviyorum, Alex."

Birkaç saat sonra her şey toplanmış, her şey ayarlanmış ve ben Jannie ve Willow'la birlikte Alex'in evindeyim. Oğlu Damon geldi ve Nana Mama ve Bree ile birlikte hastanedeler. Jannie mutfakta kendisi ve Willow için bir yemek hazırlıyor ve Alex'in travma yoğun bakım ünitesindeki yatağının başında nöbet tutan ailenin geri kalanına götürmek üzere ek yiyecekler hazırlıyor.

Yemek masasında kızımın karşısında oturuyorum. Willow'un güzel yüzü üzüntü ve korkuyla buruşmuş. Yetişkin bir kadının sorunlarıyla başa çıkmak için onlarca yıl ileri atılmış gibi görünüyor. "Alex Amca iyi olacak mı?" diye soruyor, sesi biraz titreyerek.

Parlak yemek masasının üzerinden uzanıp ellerini ellerimin arasına alıyorum. "Elimizdeki en iyi hastanede, en iyi doktorlar ve hemşireler tarafından tedavi ediliyor." Küçük yalan istemiyorum ve o da cevapsız kalmama izin veriyor.

Ciddi bir baş sallama. "Hepimiz onun için dua ediyoruz." "Ediyoruz."

"O zaman güvende olacak, bunu biliyorum."

Ve *içimdeki* derin, karanlık, alaycı taraf, *Tanrı'ya dua etmenin annene bir faydası olmadı*, diye düşünüyor, ama ben bunu kapatıyorum. "Bir süreliğine gitmem gerek. Seni her gün aramaya çalışacağım ve Jannie, Bree, Damon ve Nana Mama'yı dinlemeni istiyorum."

Willow burnunu kırıştırır. "Ali'yi dinlemek zorunda mıyım?" Neredeyse gülecektim. "Hayır, Ali'yi dinlemek zorunda değilsin."

"Alex Amca'ya zarar veren kötü adamların peşinden mi gidiyorsun?"

Güzel soru. "Bazı kötü adamların peşinden gideceğim kesin, tatlım. Ama merak etme, iyi olacağım."

Bir baş daha salla. "Onları yakalayacağını biliyorum."

"Teşekkürler," dedim. "Ben bana bir iyilik yapar mısın?" "Elbette, baba."

"Ağır ve rahatsız olduğunu biliyorum ama lütfen yeni sırt çantanı her gün okula giderken tak. Lütfen?"

"Sert hissettiriyor. Hoşuma gitmiyor."

"Ama benim için giy. Lütfen. Döndüğümde sana daha iyi hissettirecek yeni bir tane alacağım."

"Tamam."

Ayağa kalkıyorum, masanın etrafından dolaşıyorum ve ona sonsuza dek sürmesini istediğim, en azından şu anda güvende olduğunu bildiğim kocaman bir sarılma veriyorum.

Ama gitmek zorundayım.

Diz çöküyorum, şimdi gözyaşlarıyla kayganlaşan yanaklarına öpücükler konduruyorum ve "Seni seviyorum Willow" diyorum.

"Ben de seni seviyorum, baba."

Ayağa kalktım ve kötü adamların peşinden gitmek için hızla evden çıktım. Tek başıma.

Bölüm

29

Şehrin hemen dışındaki otoyolda bir benzin istasyonu ile bir market Raleigh, Kuzey Carolina'da, bir gece boyunca araba sürdükten sonra mola verme zamanının geldiğine karar veriyorum. Fort Bragg'e yaklaşık bir saat uzaklıktayım ama vücudum yorgun, göz kapaklarım ağır ve Grand Cherokee'mi uzun bir çam ağacının etrafına sararak uyuklamamın kimseye bir faydası olmayacak.

Dükkana girdim. Kapı açılırken bir *ding-ding* sesi duydum.

Yaşlı bir adam bir taburede oturuyor ve ona benzeyen daha genç bir adam - muhtemelen oğlu - köşedeki rafta sigara ve puro dolduruyor. Yaşlı adam tabureden kayıyor ve belindeki kılıfın üzerinde duran tabancayı fark ediyorum. "Yardım edeyim mi?" diye soruyor. Oğlu bana ters ters bakıyor ve yanındaki duvara yaslanmış bir pompalı tüfek görüyorum.

"Arabamı doldurmak istiyorum, lütfen," diyorum.

Yaşlı adam, "Tüm pompalarımızda kredi kartı okuyucuları var." diyor.

Yavaşça ve bilerek cüzdanımı çıkarıyorum. "Nakit ödemeyi tercih ederim."

Başını sallıyor. "Depozitoya ihtiyacım olacak, geri gelip paranızın üstünü alabilirsiniz. Üzgünüm, bu işler böyledir. Kimseye güvenemezsiniz, komşularınıza ya da hükümete bile. Kötü zamanlar."

Gerçekten de kötü zamanlar, diye düşünüyorum. Cüzdanımı açıyorum, üç tane yirmi dolarlık banknot çıkarıyorum. "Bu depozito için yeterli mi?"

"Sanırım öyle."

Akşamın geç saatlerinde -ya da sabahın erken saatlerinde- dışarı çıkıyorum ve Cherokee'min benzinini dolduruyorum, sonra dükkana geri dönüp biraz şişe suyu, kurutulmuş et, kraker ve birkaç atıştırma daha alıyorum. Kasaya gidiyorum ve adam aldıklarımın hesabını yapıyor ve "Aldığın benzin ve bıraktığın parayla birlikte beş dolar eder" diyor.

Cüzdanımı tekrar çıkardım. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

Satın aldıklarımı beyaz plastik bir torbaya koymaya başladı. "Sorular bedava evlat. Cevaplardan emin değilim."

Yirmi dolarlık bir bıraktım. "Yakınlarda bir motel arıyorum. Sessiz bir yer. Yoldan çekilin. Çok meraklı olmayan ve nakit kabul eden yöneticiler." "Şey..."

Tezgâha bir yirmilik daha koyuyorum. "Bela aramıyorum, anlıyorsun değil mi? Sadece birkaç saat uyuyacak temiz bir yer."

Gülümsüyor, parayı alıyor ve şişkin beyaz plastik torbayı bana uzatıyor. "Pine Grove Motel. Buradan çık, sağa dön, yoldan bir parça aşağı in, belki iki mil. Youngstown Yolu'ndan sağa dön. Bir kavşağa geleceksin. Tam orada olacak."

"Teşekkürler," diyorum ve çantayı alıyorum.

Yaşlı adam ekler, "Dostum, boyuna posuna bakılırsa belki bela aramıyorsun ama içimden bir ses belanın seni aradığını söylüyor."

"Buraya gelirse," diyorum, "diğer yöne gönderecek misiniz?"

Tüfeğin yanındaki köşede oturan çocuk gülüyor ve ben de oradan ayrılıyorum.

Pine Grove Motel'e pek de uzak sayılmam ama Cherokee'nin radyosundaki istasyonlar arasında geziniyor, Amerika'nın bu erken sabahında talk-show diyarında neler olup bittiğini dinlemeye çalışıyorum. Başkentten güneye seyahat ederken uydu radyosundan çeşitli caz istasyonlarını dinledim ama bir süre sonra işimi yapmadığımı fark ettim. Orada, kıyıdan kıyıya ne söylendiğini bilmem gerekiyordu. İstihbarat toplamam gerekiyordu.

Hoş değildi.

Yolda geçirdiğim saatler boyunca, resmi olarak birbiriyle bağlantılı olmasa da terör saldırılarından Yahudilerin, Müslümanların, silah sahibi delilerin, silah kontrol delilerinin, feminazilerin, incellerin (istemsiz bekarlar), veganların, aşı karşıtlarının, aşı yanlılarının ve yaklaşık yarım düzine başka grubun sorumlu tutulduğunu duydum.

Her arayan, her talk-show sunucusu, gerçekleri bilen ve gerçek çözümlere sahip olan tek kişinin kendisi olduğundan emindi. Tutuklanması gerekenler her zaman "diğerleri" idi.

Gecenin karanlığında ve kendi düşüncelerimde, zorlu yetiştirilme tarzımı, babam çoktan gitmiş ve annem de çoğu zaman yokken, her ikisi de uyuşturucu ve suç dünyasına çekilmiş bir çocuk olarak nasıl neredeyse tek başıma yaşadığımı düşünüyorum. Eğer kararlı bir yaşlı kadın -Anneanne- olmasaydı, on yıl içinde ya hapse girerdim ya da ölürdüm. O isimsiz, unutulmuş "ötekilerden" biri olabilirdim. Ama o beni kurtardı, ordu ve DC Metro Polisi de öyle.

Orada büyük borçlarım var, ödemekle yükümlü olduğum borçlar.

Pine Grove Motel'in otoparkına girdim. İki kırmızı ışık yanıp sönüyor-
AÇIK ve BOŞ - bilmem gerekenleri söyleyin.

Ofisteki alçak bir tezgâhın arkasında, siyah tayt ve UNC Tar Heels futbol tişörtü giymiş, esneyen genç ve sarışın bir kadın oturuyor. Altı ya da yedi aylık hamile gibi görünüyor. Köşede yeni yürümeye başlayan bir çocuğun uyuduğu küçük bir beşik var. Eski bir Hallmark Channel filmine benzeyen bir televizyondan kısık sesler geliyor.

Odamın ücretini nakit ödüyorum ve görevlinin kimliğini ya da plaka numaramı sormamasına seviniyorum. Tek katlı binanın ortasındaki ofisten son odaya doğru yürüyorum. İki yatak, küflü bir banyo ve başka pek bir şey yok.

Uzaktaki yatağa siyah bir spor çantası bırakıyorum ve aniden kötü adamları avlamaktan yoruluyorum.

"Keşke evde seninle olsaydım Willow." diye fısıldadım.

Sonra işe koyuluyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm

30

EĞİLİR VE DÖNERİM; 1.80 boyundaki bedenimi Rahat. Billie vücudumun hangi yarısına sarılacağından emin olamadığı için benimle dalga geçerdi.

Tekrar yer değiştiriyorum.

O komik, sevgi dolu anları düşünmeyeli uzun zaman oldu.

Bunu düşünme. Billie'nin anlarıyla dikkatini dağıtma. Önünde ne olduğunu düşün. Mel Carr ile konuşmayı.

Dün bana Afganistan'daki görevimiz ve Fort Bragg'daki mevcut durum hakkında söylediklerini deşifre etmeye çalışıyorum.

Paranoyak olmalısın. Afganistan'a sınır ötesi keşif gezisine giden hepimiz paranoyak olmalıyız. Bence orada yaptıklarımız ve gördüklerimiz tüm bu bombalama ve silahlı saldırılarla bağlantılı.

Afganistan gezisi.

Böylece artık orduda değil, CIA'e bağlıydık. CIA ulaşım ve bizi denetlemesi için bir kadın saha görevlisi sağladı.

Afganistan'a değil, komşu Tacikistan'daki soğuk ve rüzgârlı bir havaalanına indik.

Orada ne gördük?

Afganistan'da ne gördük? Ne-

Bir ses var.

Bölüm

31

ÜÇ SALDIRGAN sessizce motelin otoparkında John'a doğru ilerler. Sampson'ın odası ve baştaki silahlı adam kapının tokmağına ve üç menteşesine küçük patlayıcılar yerleştirir.

Patlayıcılar ateşlenir ve öndeki adam NVG'lerini indirip tatmin edici bir *gürültüyle* düşen kapıyı tekmeler.

Odadaki iki yatağı hızlıca gözden geçirirler ve yakındakinde, battaniyeleri çekilmiş, botları yere dizilmiş, büzülmüş bir şekil vardır; diğer yatakta bir spor çantası vardır. Üçü de susturucu takılı MP5'leriyle ateş açarak yatakları, çarşafı ve altındaki şekli parçalıyor. Mermi kovanları yerde gümbürdüyor ve oda barut kokuyor.

Yavaş ve dikkatli bir şekilde ilerliyorlar -yüksek eğitilmiş hedeflerinin Kevlar battaniyeyle uyumasına ihtimal vermiyorlar- ve baştaki adam eldivenli eliyle uzanıp çarşafı ve battaniyeyi çekip alıyor.

Bir sıra vurulmuş yastık ortaya çıkıyor. Dışarı çıkıp yeniden toplanma zamanı.

Baş adam etrafına bakar, odanın neden bu kadar kalabalık olduğunu merak eder. Dördü neredeyse dirsek dirseğe.

Bekle

.
Dört
mü?

MP5ini çıkarıyor ama yeterince hızlı değil.

Bölüm

32

Cherokee'nin arka koltuğuna yatağımı yerleştirmeden önce, bir ızgaradaki küçük hareket algılayıcı gece görüş kamerası, motel odamın kapısına doğru bakıyordu. Cherokee'den geçirilen bir kablo, motel odamın kapısının önünde bir şey durduğunda zil sesi çıkaran küçük bir dizüstü bilgisayara bağlandı.

Şurada.

Zil çaldığında dönüp dizüstü bilgisayarın ekranına bakıyorum. Üç silahlı adam, odama girmeye hazır.

İyi planlanmış eylemlerini izliyorum ve odamın kapısı açıldığında gece görüş gözlüklerimi takıp Cherokee'nin arka kapısını iterek açıyorum. Sağ elimde Glock 17, çıplak ayaklarımla soğuk kaldırıma basarak arabamdan çıkıyorum. Kocaman ayaklarım için tasarlanmış ayakkabılar bile kilom ve boyum nedeniyle yürürken gıcırıyor, bu yüzden şu anda ayakkabısızım.

Bastırılmış silah seslerinin *gümbür gümbür* sesini duyuyorum ve namluların titrek titrek parladığını görüyorum ve üç saldırganın hemen arkasından odaya giriyorum. Eğer başkentte olsaydık ve bu üçü sıradan sokak serserileri olsaydı, bir dizi prosedür ve yönetmeliğe uymak zorunda kalırdım. Ama burada değil.

Artık tek kural onlar aşağıya inecek ve ben ayakta kalacağım.

Düşen kapıdan kaçarak odaya giriyorum ve üçünün sözde yatağının etrafında kümелendiğini görüyorum. Soldaki beni fark etmiş gibi görünüyor ve hareket ediyor ve-

İki el ateş edildi.

Düşüyor.

Çabucak, arkadaşına iki kurşun sıktım ve üçüncüsüne de iki kurşun daha sıktım.

Karmakarışık düşüyorlar.

Hepsi çelik yelek giyiyor. Ama bu onları güvende tutmaz.

Üçü de kafalarından vurulmuş.

Artık fazla zamanımız yok. Gece görüş gözlükleri takılıyken silahlarını toplayıp banyoya atıyorum, nefesim ağır ama ölçülü, kalbim hızla atıyor.

Ölen üç saldırgana geri dönüyorum. Dün Alex ve benim peşimden gelenler gibi, onlar da iyi silahlanmışlar. Hiç şüphem yok ki

ve MP5'lerinin seri numaraları yok.

Bir öksürük var.

Donup kaldım, sonra ilk vurduğum adama baktım. Uzanıp kanlı kafasındaki gece görüş gözlüklerini çekip alıyorum.

İlk atışım biraz fazla yükseğe gitti, gözlüklerine isabet etti, alnını sıyırdı ve görünüşe göre ikinci atışım boynundan bir parça kopardı.

Sağ eli kanlı yaraya sıkıca bastırılmış. Gözleri dönüyor ve sonra bana odaklanıyor. "İyi atıştı," diye mırıldanıyor. "Aferin."

"," diyorum. "Üzerine bastırmaya devam et."

Banyodan havlu alıp geri geldim. *Eğer bu adamı kurtarabilirsem, Ned Mahoney ile bağlantı kurup FBI'ın işi devralmasını sağlayabilirim. Sonunda terör saldırılarıyla canlı bir bağlantımız olacak.* Yanına diz çöküyorum. "Bana bir saniye ver, adamım. Baskı yapmaya devam et."

"Üzgünüm, böyle bir şey olmayacak." Gülümsüyor ve elini boynundaki yaradan çekiyor; arteriyel kan fışkırıyor ve fışkırmaya devam ediyor. Yaraya baskı uygulamak için elimden geleni yapıyorum ama ince havlular çabucak ıslanıyor ve ilk yardım çantam Cherokee'ne geri dönüyor.

Lanet olsun.

Adam öldüğünde, boş kovanlarımı topluyorum, banyoya geri dönüyorum ve ellerimi yıkıyorum.

Bölüm

33

Cherokee'ne bindim, ışıkları kapalı bir şekilde çalıştırdım ve geri döndüm. Eyalet yolunda. Gece boyunca masada oturan zavallı kadın muhtemelen polisi arayacaktır.

Bu küçük kasabadaki ekipler için üzülüyorum. Daha önce hiç karşılaşmadıkları kadar silahlı ve ölümlü bir suç mahalliyle karşılaşacaklar; New York'un taşrasında yerel bir restoranda Mafya tarzı bir suikastı araştıran iki kişilik bir polis departmanı gibi olacak.

Karanlık yolun yaklaşık elli metre ilerisinde farları açıp sürmeye devam ediyorum.

Bir süre sonra işlek otoyolda, çoğu Fort Bragg'a ve birkaç dakika uzaklıktaki Fayetteville şehrine gitmek üzere güneybatıya doğru yol alan sabahın erken saatlerindeki yolculara katılıyorum.

Hiçliğin ortasındaki o küçük moteldeki pusuyu zihnimde tekrar tekrar oynatıyorum.

Her şey sırayla: Takip edildim. Buna şüphe yok.

Bir sorum var: DC'den mi takip edildim yoksa saldırganlar yerel bir yerde, dinlenmek için durduğumda karşılık vermeye hazır mıydı?

Cevap ver: Fark etmez. Her iki durumda da bu, organizasyon becerilerinde gerçek bir derinlik ve genişlik anlamına gelir.

Peki nasıl takip edildim?

Yolun kenarına çekip spor çantamdan küçük bir tuğla büyüklüğünde siyah bir kutu çıkarıyorum. Birkaç yıl önce Ned Mahoney ve FBI'dan bir hediye idi, yakınlarda bir izleme cihazı veya telefon dinleme cihazı olup olmadığını size söyleyen bir algılama cihazı.

Açıyorum. Beş kırmızı ışık yanıyor ve kırmızı olarak kalıyor. Cherokee'm ve yirmi fit çevresindeki her şey temiz.

Üniteyi ve yola geri döndüm.

Kısa süre hayatta kalan silahlı adamı düşünüyorum. İlk yardım istemedi, yaşamak istemedi, sorgulanmak istemedi. Katıksız bir adanmışlık ve görevi uğruna ölme isteği. Etrafta böyle pek fazla insan yok ve neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmek beni ürpertiyor.

Bu kadar az uyuduğum için yorgun olmam gerekirdi ama sımsıkı bağlıyım, burnumda yanık barut kokusu var. Alex'i aramak için cep telefonumu aldım ve-

Lanet olsun.

Ne aptal

ama.

Peki ya FBI'dan Ned Mahoney?

Cazip, ama daha sabahın erken saatleri. Zavallı adam kahve ve Red Bulls ile hayatta kalmaya ve olan biteni anlamaya çalışıyor.

Aynı şey benim için de geçerli. Hızlanıyorum, Fort Bragg'e doğru gidiyorum, boştaki elimle cep telefonumu çalıştırıyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm

34

Fayetteville şehrindeyim, Fort Bragg'ın komşusu ve bazılarına göre, en büyük parazitidir. Kaleyi çevreleyen çok sayıda rehinci, bar, mağaza, striptiz kulübü ve diğer benzer işletmeler, burada görev yapan ordu personelinden mümkün olduğunca fazla para emmek için tasarlanmıştır.

All American Otoyolu'nda, kahverengi bir tabelanın beyaz harflerle duyurduğu Fort Bragg'ın erişim kontrol noktasına giden, trafiğin tıkanıdığı bir şerit görüyorum:

FT. BRAGG ACP

DURMAYA

HAZIRLANIYOR

Çimenlerin kenarında, savaş kıyafetleri içindeki askerler, tavana monte edilmiş makineli tüfekleri olan iki zırhlı Humvee'nin yanında devriye geziyor.

Trafik ilerlerken Mel Carr ile bir dizi mesajlaştım ve Drop Zone Café'de bir buluşma noktası belirledim.

Sonunda oraya varıyorum ve arka tarafa, mutfakın açılır kapanır kapılarına yakın bir yere oturuyoruz.

Mel benden birkaç yaş küçük; dar bir yüzü, koyu renk gözleri ve yüksek ve dar kesilmiş siyah saçları var. Bugün sivil kıyafetler giyiyor: kot pantolon ve tulum ceket. Glock 17'ni çıkarıp yanımdaki koltuğa koyduğumu, sonra da sağ kalçam tarafından gizlenecek şekilde pozisyonumu değiştirdiğimi görüyor.

"Uyarılarımı ciddiye aldığınızı gördüğüme sevindim," diyor.

"Uyarılarınızla bir ilgisi yok," diyorum. "Son yirmi dört saat içinde, beni öldürmeye niyetli adamlar tarafından iki kez vuruldum. Tekrar denerlerse hazır olmak istiyorum. Mükemmel hayatta kalma rekorumu korumak istiyorum."

Mel küfrediyor ve "Ne oldu lan?" diyor.

Ona dün sabah Alex Cross'u neredeyse öldüren pusudan bahsediyorum ve dün gece Pine Grove Motel'de olanları anlatmaya devam ediyorum.

Başını sallar. "Tanrım, John, buraya gelerek büyük bir risk aldın."

"İkimiz de risk altındayız," diyorum. "Bundan kaçış yok. Nasıl ve neden olduğunu öğrenmeliyiz, hem de bir an önce. Kesin olan bir şey var ki, bu adamlar sert ve kendilerini işlerine adanmışlar."

"Nasıl adanmış?"

"Motel saldırısında, boynundan kısa bir yara alan bir kişi kurtuldu. Kurşunum büyük bir atardamarı yırtmış gibi görünüyordu. Yardım etmeye çalıştım ama işbirliği yapmadı. Sadece bana gülümsedi, elini havludan kaldırdı ve saniyeler içinde kan kaybından öldü."

Mel ürperdi. "Bu sert çekirdek. Yakalanmamak ve sorgulanmamak için kurtarılmak istememek."

Siyah üniformalı, tombul, genç ve sarışın bir garson siparişlerimizi alıyor ve ben de diğer müşterilere bakıyorum. Görünüşe göre birkaç yerli, ama çoğunlukla ordu personeli oturuyor ve alçak sesle konuşuyor. Kahkaha yok, gülümseme yok.

Havadaki gerginliği hissedebiliyorum. Afganistan'da bir FOB'da olmak ve ağır silahlı ve güçlü motivasyonlu kötü adamlarla karşılaşacağınızı bildiğinizde devriyeye çıkmaya hazırlanmak gibi.

Ama burada, kötü adamlar tellerin dışında değil. Yanımda oturuyor olabilirler. "Kalede neler oluyor?" diye sordum.

"Seninle ilk konuştuğumdan beri pek bir şey olmadı. Bir sürü adam yer değiştiriyor, bir sürü söylenti var. Bu durum moralleri ve birliğin uyumunu bozuyor."

"Ana kapıda devasa bir trafik yığılması gördüm," diyorum. "Askerler refüjde devriye geziyordu ve orada iki tane de Humvee vardı."

Kahve fincanları garson tarafından önümüze konuyor ve o ayrılırken Mel şöyle diyor: "Evet, üsse girmek iki kat daha uzun sürüyor ama Leavenworth ve Fort Irwin'e yapılan saldırılardan sonra kimse işini şansa bırakmıyor."

"Fort Irwin? Kaliforniya'da mı? Haberlerde herhangi bir saldırı duymadım." "Ne yani, bütün haberlerin bildirildiğini mi sanıyorsunuz? Bak ne diyeceğim, Çavuş Ortiz ve Powell'ı hatırla."

"Stan?"

"Elbette, onları hatırlıyorum," diyorum. "Arkanızda olması gereken iyi adamlar.

İhtiyacınız olduğunda her zaman yedek kuru çoraplarınız vardı."

Mel masaya doğru eğilip sesini alçaltıyor: "İkisi de geçen hafta öldü. İlk raporlar intihar ettikleri ve üs dışındaki evlerinde öldükleri yönünde. Ancak CID'de konuyu araştıran bir arkadaşım var ve o aksini söylüyor."

Bunun gidişatından hiç hoşlanmadığım kesin ve Mel tekrar konuştuğunda, korktuğum şeyi doğruluyor.

"John, onlar düpedüz öldürüldü ve bu halının altına süpürülüyor."

OceanofPDF.com

Bölüm

35

GEORGE WASHINGTON Üniversitesi Hastanesi'nde, sahte kimlik taşıyan bir kadın Tesiste hemşire olarak çalışan Mary Mullen'ın sabah gelen insanlarla birlikte içeri girdiğini tanımlıyor. Omzunda siyah deri bir çanta ve sağ elinde bir Starbucks kahve fincanı var. Ayrıca hastanenin her bölümüne erişimini sağlayan bir anahtar kartı var.

Daha önce lobinin ve travma yoğun bakım ünitesi ile hedefinin bulunduğu katın planını ezberlemiş olduğu için ana lobiden bir amaç ve yön belirleyerek geçiyor.

Asansörle altıncı kata çıkıyor, iniyor, bir tuvalete giriyor ve çantasını çöp kutusuna atıyor. Böyle bir katta, eğer çantayla dolaşıyorsanız, oraya ait değilsiniz demektir. O da ortama uyum sağlamaya kararlı.

Yoğun bakım ünitesine girmek için anahtar kartını kullanıyor. Sessiz bir aydınlatma, pürüzsüz beyaz zeminler, açık kahverengi dolaplar ve ahşap süslemeler var. Sesler alçaktan geliyor. Hemşireler ve doktorlar ileri geri hareket ediyor ve çok sayıda alçak banko ve siyah bilgisayarlı iş istasyonları var.

İşte orada. Köşeyi dönünce Alex Cross'un odasında olacak.

Sağ cebini yoklar, şırınganın şeklini hisseder.

Şırınganın içinde, birkaç saat önce sahte kimlik ve anahtar kartıyla birlikte kendisine verilen başka bir ekipman var. Alex Cross'un kalbini durduracak ve herhangi bir uyuşturucu taramasında görünmeyecek, izi sürülemeyen ve benzersiz bir ilaç kokteyli içeriyor.

Şırınganın ve içindekilerin nereden geldiğinden emin değil ama Atlanta'daki eski işvereni olan Hastalık Kontrol ve Önleme Merkezleri ile bir ilgisi olduğunu tahmin ediyor.

Köşeyi dönüyor ve içeri girip iğneyi yapıp çıkmayı düşünüyor.

Ama durdu.

Alex Cross'un yoğun bakım odasının kapısının hemen dışında bir sandalyede oturan üniformalı bir DC Metro polisi var.

Bölüm

36

Mel'e "Öldürüldü mü?" diye sordum.

"Evet," diyor.

Cinayet masası dedektifi yanım devreye girdi. "Nasıl olduğuna dair bir fikrin var mı? Yöntemleri?"

Tanıklar?"

"Hayır," diyor. "CID'deki bağlantım daha fazlasını söylemek istemedi. Paranoyaklaştığımdan değil John, ama iki sınır ötesi ekip arkadaşımızın aynı hafta içinde rastgele öldürülme ihtimali nedir?"

Başımı salladım. "Birbirinden tamamen farklı iki silahlı adamın peşime düşme ihtimaliyle hemen hemen aynı. Kahretsin, çünkü silahlı saldırıda Alex Cross'un peşinde değillerdi. Benim peşimdeydiler."

Mel'le konuşurken bir yandan da Drop Zone Café'nin içini izliyorum. Gri iş kıyafetleri, pantolon ve ceket giyen iki kadın içeri giriyor. Bizden iki masa uzağa oturuyorlar. Kadınlardan biri gülerek arkadaşına şöyle diyor: "Albaya, bir sonraki konuşlandırmadan önce o hava giriş kapaklarını istiyorsa, generalinin altında bir ateş yaksa iyi edeceğini söyledim. Ve sonra-"

Müteahhitler, sanırım. Tıpkı buradaki rehinci, kuyumcu ve diğer dükkanların yakındaki postaneden yararlanıp fiyatlarını artırması gibi: Hizmetiniz için teşekkür ederiz. Tüm faturalar alındıktan sonra otuz gün içinde ödenmelidir.

Mel'e, "Alex ve ben Washington'da bu terörist saldırılardan sorumlu kişileri, destekçilerini ve finansörlerini bulmaya çalışan bir görev gücündeyiz. FBI'dan NSA ve CIA'e kadar herkes görev gücünde temsil ediliyor. Bir sürü fısıltı ve dedikodu var ama somut kanıt yok."

"Gösteriyi kim yönetiyor?"

"General Wayne Grissom."

Mel'le oturduğumuzdan beri ilk kez rahatlamış görünüyor. "İyi bir seçim. Hiçbir saçmalığa katlanmayacaktır. Ama sana söylemem gereken başka bir şey var John. Belki DC'ye dönerken yanında götürebileceğin bir şey."

"Devam et."

"İkinci Müfreze'de gerçek bir pislik olan bir başçavuş var. Adı Bravura. Geçen gece sokağın yukarısındaki bir lokantada sarhoştı ve bana ve diğerlerine bir TDY'ye gideceğini söyledi. Ne için ya da ne kadar süreliğine olduğunu söylemedi. Ama bana söylediği iki şey dikkatimi çekti. Biri ,

'Afganistan'da büyük bir hata yaptık ama şimdi bunu düzelteceğiz. Tırnak içinde."

"Bunu daha fazla açıkladı

mı?" "Tabii ki hayır."

"Peki diğer şey neydi?"

"Pislik herif, 'Hey, Mel, belki ben dönene intihar etmiş olursun' dedi."

"Büyük bir tehdit."

"," diyor Mel. "Powell ve Ortiz'e ne olduğunu biliyormuş gibi."

Önce I olabilir Cevap ver, bizim GARSON geliyor

aracılığıyla ve mutfağın sallanan kapılarını açıyor ve

elindeki tepsiyi büyük bir gürültüyle düşürüyor.

Müteahhit olduklarını sandığım iki kadın masalarından kalkıp uzaklaştılar, ellerinde tabancalar, doğruca bize doğru yürüyorlardı.

OceanofPDF.com

Bölüm

37

TRAVMA YOĞUN BAKIM ÜNİTESİNDE, sahte hemşire Alex'in odasının önünden geçerken onu hatırlar
CDC'de güvenlik görevlisiyken eğitim almış.

Tereddüt eden kişi kaybolur. Nerede olursanız olun ya da ne yapıyor olursanız olun, oraya aitmişsiniz gibi davranın. Kendinize güvenmediğiniz an, ölmüşsünüz demektir.

Alex'in kapısının önünde oturan, yirmili yaşlarının ortasında genç bir adam olan polis memurunun yanına gider. Kısa bacaklarını iki yana açmış, Alex'i rahatlatmak için cep telefonunda solitaire oynuyor gibi görünüyor.

Adam kafasını kaldırır ve "Burada daha kaç saat sıkışıp kalacağız?" diye sorar. Polis gülümser. Hoş, yumuşak bir yüzü var.

"Çok fazla."

"Duble çalışıyorum, benim için dua et, tamam mı?"

Gülüyor ve oyununa geri dönüyor.

Anahtar kartını alıyor ve dikdörtgen siyah bir okuyucuya okutuyor.

Küçük kırmızı bir ışık yeşil renkte yanıp söner ve kapı kayarak açılır.

İşte başlıyoruz.

Kapı arkasından kayarak kapanıyor. Tanrı'ya şükür odada başka personel yok. Her zamanki monitörler ve serum standları var ve hedefin ciğerlerine hava gönderip çıkaran vantilatörün tıslama sesini duyuyor. Söz konusu hedef hastane yatağında yatıyor, battaniyenin altında neredeyse görünmüyor. Kollarında serumlar ve ağzından çıkan bir tüp var.

Bir adım öne çıkıyor, sağ cebinden şırıngayı çıkarıyor, plastik emniyet kapağını açıyor ve en yakın serum hattına gidiyor. Dünyadaki en basit şey: İğneyi plastik borunun içine sokar, pistona basar ve park yerine vardığında, elveda Alex Cross.

Sol eliyle serum hortumunu tutup sağ eliyle şırıngayı çıkarırken yorgun ve kızgın görünen bir kadın yatağın diğer tarafından kalkıp "Sen de kimsin ve ne yapıyorsun?" diye sorar.

Onu görmezden gelin ve işinizi yapın, diye düşünüyor ama şimdi kadın ona bir tabanca doğrultuyor ve dünyadaki en basit şey çok daha karmaşık bir hal alıyor.

Bölüm

38

Elim yanımdaki Glock 17'ye gitti ve iki kadının da elleri açıktı. silah tutmayan ellerinde cüzdanlar. Sağdaki diyor ki, "Ben Ajan Lily Wagner, Army CID, ve bu da ortağım Ajan Camille DeGrasse. İkinizden de bana ellerinizi göstermenizi isteyeceğim. Şimdi, Çavuş Carr. Şimdi, Dedektif Sampson."

Size bu şekilde silah doğrultulduğunda, seçenekleriniz büyük ölçüde azalır. Masayı tekmeleyip dikkat dağıtabilirim ama burası sivillerle dolu.

Mel bana ihtiyatla bakıyor ve şöyle diyor: *Lütfen, John. Yapma.*

Ara sıra iyi tavsiyeler aldığım bilinir. Benim ve Mel'in elleri havaya kalktı ve ben de "CID ile çalışmaktan her zaman mutluluk duyarım" dedim.

"Güzel yalan, Dedektif Sampson," diyor Ajan Wagner, ortağı elinde kelepçelerle bize doğru gelirken tabancası ikimizi de koruyor. "Ama suçlama yapılırsa ve yapıldığında, iyi bir polis olacağım ve bundan bahsetmeyeceğim."

Mel ve ben ayrıldık ve eski siyah bir Chevrolet Impala'nın arka koltuğuna yerleştirildim, ancak 1.80 boyundaki bedenimi plakasız CID kruvazörüne sokabilmek için epey manevra yapmam ve küfretmem gerekti.

Mel başka bir Impala'ya biniyor ve Ajan Wagner 24. Yol'dan çıkıp günün bir başka sürprizi olarak Fort Bragg'den uzaklaşırken çenemi kapalı tutuyorum. Birkaç dakika geçtikten sonra bir ofis parkına giriyor ve iki katlı tuğla binalardan birinin arkasına gidiyor. Yeşil bir çöp bidonunun yanına park ediyor, Impala'dan inmeme yardım ediyor ve beni binaya sokuyor.

Yaklaşık altmış saniye sonra, çıplak duvarları ve metal bir masası olan sade, penceresiz bir ofisteyiz. Telefon yok, bilgisayar yok. Sadece sarı bir bloknot ve bir kalem.

Onun için bir sandalye, benim için de bir sandalye var. Kelepçeler çıkarıldı ve Ajan Wagner, "Diremediğiniz için teşekkürler, Dedektif Sampson." dedi.

"Sorun değil," diyorum. "Hizmet silahımı lokantada bıraktım. Nerede o?"

"Bu masanın altındaki evrak çantamda." Kalemi eline alır ve bir süre kurcalar.

"Oldukça sade bir ofis."
diyorum. "Amacına hizmet
ediyor."

"Postaya çıkmaktan ve ziyaretimin resmi olarak kaydedilmesinden
kaınmanıza yardımcı olmak gibi mi?"

Büzölmüş bir gülümseme. "ok canlı bir hayal gücün var."

"Şimdiye kadar benim için işe yaradı," diyorum. "Katılmıyor musun?
Yoksa bu beni Küba'ya ya da başka bir kara bölgeye Gitmo'ya göndermenin
başlangıcı mı?"

"Bu," diyor, "ne kadar işbirlikçi olduğunuza bağlı."

"Bana bir hedef verdiğiniz için teşekkürler," diyorum. "Ama tek yönlü
işbirliği her zaman uzak durduğum bir şey olmuştur."

OceanofPDF.com

Bölüm

39

ALEX CROSS'un odasında, müstakbel katili donakalır. Silahlı kadın ona doğru, yerde uyukladığı anlaşılan birkaç kanepe minderini ortaya çıkarıyor.

Her zaman hücumda ol. "Hey, hey, hey," diyor. "Önce bana kim olduğunu söyle! Ve o lanet silahı indir!"

Kadın, "Ben Brianna Stone, Alex Cross'un eşiyim ve kim olduğunuzu ve ne yaptığınızı bilmek istiyorum" der.

Kahretsin. "Ben işimi yapıyorum hanımefendi," diyor. "Adım Mary Mullen, bu katta hemşire olarak çalışıyorum. Ve lütfen o silahı indirin yoksa güvenliği çağırırım."

Silah tereddütsüz, hala ona doğrultulmuş.

Cross'un karısı duvardaki beyaz tahtayı göstererek, "Buraya gelen her hemşire ve doktoru tanıyorum," diyor. "Ve sen o listede yoksun."

"Bir şey oldu ve-"

Brianna yatağın etrafında dolaşmaya başlar. "Güvenlik mi? Tabii. Git güvenliği çağır."

Ben burada kalıp senin geri dönmeni bekleyeceğim."

Kahretsin, tekrar düşünüyor. "Pekala, tamam, bu ilacı verdikten hemen sonra." Serum hortumunu kendisine yaklaştırır ve şırıngayı getirir ve silahlı kadın, "O şırıngayı kaldır. Biraz daha yaklaşırsan seni vururum."

"Hayır, yapmayacaksın," diyor.

Silah sesi yoğun bakım odasında kulakları sağır eder. Sağ omzundan acı çığlık atmasına neden olur ve şırınga elinden fırlayarak yere düşerken, "*Kahretsin, kaltak şaka yapmıyormuş*" diye düşünür.

Bölüm

40

Ajan Wagner, "Neden buradasınız Dedektif Sampson?" diyor.

"Eski bir dostumla buluşacağım," dedim. "Çavuş Mel Carr. Seksen İkinci Hava İndirme Tümeni, Üçüncü Tugay, Birinci Tabur. Ama sanırım bunu zaten biliyorsunuzdur."

"Başkentten neden Çavuş Carr'ı görmeye geldiniz?"

"Drop Zone Café'de harika bir kahvaltı servis edildiğini duymuştum," diyorum. "Ama artık asla bilemeyeceğim, çünkü sen ve ortağın servis yapılmadan önce sözümüzü kestiniz."

"Bunun için üzgünüm," dedi.

"Teşekkürler," dedim. "Belki CID bizi şikayet eder."

"İnanın bana Dedektif Sampson, birkaç yumurta ve pastırmayı kaçırmaktan çok daha fazla endişelenmeniz gereken şeyler var."

"Fransız tost ve sosis vardı," diyorum. "Söyler misiniz Ajan Wagner, bizi restorandan çıkarmaktaki bu büyük prodüksiyonun sebebi nedir? Seyahatlerimle neden bu kadar ilgileniyorsunuz? Siz ikiniz, tüm bu resmi kıyamet ve kasvet olmadan kahvaltıda bize katılabıldınız. Hesabı bile ben öderdim. Yoksa sadece üstlerinize şov yapmakla mı ilgileniyordunuz?"

Uzun bir duraklama. "Üstlerime şov yapmakla asla ilgilenmem. Seyahatlerinizle ilgileniyorum çünkü devam eden bir soruşturmaya dahil olabileceğinizi düşünüyoruz."

"Ne tür bir soruşturma?" Ben soruyorum.

"Gizli türden" diyor. "Dedektif, gerçekten neden buradasınız, hassas bir askeri tesisin hemen dışında? Ve ikiniz ne hakkında konuştunuz?"

"Devam eden soruşturmanız tabii ki," diyorum. "Ve eminim Ordu İstihbaratı'nınki de."

Bu onun dikkatini çeker. "Ne diyorsun sen?"

"Geçtiğimiz Nisan ayında başlayan ve Fort Leavenworth ve Fort Irwin'e yapılan saldırıları da içeren bir dizi terör saldırısı."

"Irwin Kalesi'ne saldırı olmadı."

"Aksini duymuştum," diyorum. "Daha önceki sorunuza gelince, eski işleri konuştuk ve eski günlerden bahsettik."

Ajan Wagner, "Afganistan geziniz gibi mi?" diyor.

İlginç bir gelişme. "Korkarım Afganistan'da yürütülen herhangi bir operasyon ya da böyle bir operasyonun gerçekleşip gerçekleşmediği konusunda yorum yapabilecek durumda değilim," diyorum.

"Afganistan'a CIA destekli bir operasyonun parçası olarak gittiniz" diyor. "Bu görev, katılımcıları ve hedefleri hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum."

"CIA'i arayın," dedim. "Kurumlar arası işbirliğinin ruhuna uygun olarak, eminim size her şeyi anlatacaklardır." Bana sertçe bakıyor ve ben de ekliyorum: "Tabii orada bir şey olduysa."

Devam etmeden önce birkaç saniyenin geçmesine izin verdim. "Afganistan'da olmuş ya da olmamış şeylerle neden bu kadar ilgileniyorsun?"

Sert bakışlarını sürdürüyor.

"Sanırım gizli soruşturmanızın bir parçası," diyorum. Ajan

Wagner, "Lütfen soruya cevap verin." diyor.

Ve garip bir şey oluyor. Gözlerinde görüyorum.

Ordu CID müfettişleri zorlu bir üne sahiptir; erden beş yıldızlı bir generale kadar herhangi bir asker tarafından yapılan her türlü suiistimali araştırmakla görevli ve sorumludurlar. Yine de Ajan Wagner tedirgin görünüyor.

Ona en iyi gülümsememi veriyorum. "Korkarım soruşturmanızın herhangi bir aşamasında size yardımcı olabilecek durumda değilim, Ajan Wagner."

"Dene."

Bu kelimede bir yalvarma tonu var. Burada ne haltlar dönüyor? Belki de kalmalı, onunla biraz tartışmalı, ondan daha yararlı bilgiler almaya çalışmalıyım.

Belki de işe dönmeliyim.

"Ölümsüz Bartleby the Scrivener'ın sözleriyle, 'Yapmamayı tercih ederim' diyorum. Sizinle tanışmak bir zevkti, Ajan Wagner, ama gitmeliyim."

Ayağa kalktım ve bana "!" dedi.

"Olmaz."

"Dedektif Sampson - Çavuş Sampson - burada kalmanızı ve sorularıma cevap vermenizi emrediyorum."

"Ajan Wagner, benim üzerimde hiçbir yetkiniz yok," diyorum. "Ben Bireysel Hazır Rezerv'in bir üyesiyim. Eğer aktif hale getirilsem, emirlerinizi yerine getirmek zorundayım. Ama olmadığımı göre, gidiyorum."

Gözleri kısıldı. "Seni aktif hale getirebilir, sorularıma cevap vermeye zorlayabilirim."

"Bunu önümüzdeki beş dakika içinde yapabileceğinden şüpheliyim," diyorum. "Ama o birkaç dakika içinde beylik silahımı geri verebilirsiniz. Lütfen."

"Hayır."

"Silahımı tutmaya yetkiniz yok. Lütfen geri verin."

"İçimden bir ses Kuzey Carolina eyaletindeki silah sahibi olma yasalarını ihlal ettiğinizi söylüyor." Beni burada tutmak için aklına gelen her şeyi deniyor gibi.

"Kuzey Carolina eyaletinde bir barış görevlisi olmadığınıza ve yasalar kişinin duygularına değil, yasalara uymayı gerektirdiğine göre, lütfen silahımı iade edin."

Birkaç saniye birbirimize bakıyoruz, sonra eğilip yumuşak deri çantasından Glock 17'mi alıyor. Şarjörü çıkarıyor, tabancanın içindeki fişegi çıkarmak için ustalıkla çalıştırıyor, yakalıyor ve üç parçayı da bana uzatıyor.

"Lütfen silahınızı benim yanımda tekrar birleştirmeyin," diyor. "Eğer yaparsan, bunu bir tehdit olarak algılar ve o koca kafana bir kurşun sıkarım."

"Endişelenmeyin Ajan Wagner," diyorum bir elimde şarjörü, mermiyi ve boş tabancayı tutarak. "Beni Drop Zone Café'ye geri götürme şansınız var mı? Park ettiğim yer orası."

Kalemini metal masanın üzerine bırakıyor. "Şansını zorlama."

"Üzgünüm hanımefendi, bu benim iş tanımımın bir parçası."

Bölüm

41

Gözlerini açıyor, gibi hissediyor. Etrafını inceliyor. A Hastane odası, yatağın etrafına çekilmiş perdeler, solunumunu, kan basıncını ve kalp atış hızını takip eden monitörler. Sol elinde serum, sağ elinde

Şingirdayan bir şey.

Yatağın parmaklıklarına kelepçelenmiş.

Lanet olsun o zaman.

Sol omzunu hareket ettirmeye çalışıyor ve sanki vücudunun o kısmı sert bir strafarla değiştirilmiş gibi hissediyor.

Perde açılır ve kendisini anestezi uzmanı olarak tanıtan mavi önlüklü bir kadın elinde kalın bir cilt tutarak içeri girer. Biraz zırvaladıktan sonra ayrılıyor ve birkaç dakika sonra onu ameliyat önlüğü giymiş bir erkek ameliyathane hemşiresi takip ediyor ve ona yaklaşan ameliyatı hakkında ek bir zırvalama yapıyor.

"Sorunuz var mı?" diye soruyor hemşire.

Evet, diye düşünüyor, *patronuma nasıl çuvalladığımı nasıl anlatmam gerektiği konusunda bir fikrin var mı?* "Hayır," diyor. "Bu benim ilk rodeom değil. İyi olacağım."

Adam gidiyor; uzun boylu, zayıf bir kadın içeri giriyor ve kendini cerrah olarak tanıtıyor. Ameliyathaneden çıkıp iki saat içinde iyileşmiş olacağını umduğunu falan filan anlatır.

Doktor, "Hayatta olduğun için şanslısın ve kurşun daha fazla zarar vermediği için de şanslısın. Ama bu televizyon ya da filmlerdeki gibi değil. Tamamen iyileşmeden önce aylarca sürececek bir rehabilitasyon süreciyle karşı karşıyasınız."

"Neşeli mesajın için teşekkürler," diye yanıtlıyor. "Ama şimdi biraz kestirmek istiyorum. Neden defolup gitmiyorsun ve beni yalnız bırakmıyorsun?"

Cerrahın yüzü kızarır ve gider, ama lanet olsun, sadece bir dakika sonra başka bir figür girer, mavi önlüklü bir kadın ve lanet olsun, yataktaki kadın o kızgın yüzü tanır.

Öfkeli kadın yatağın yanına bir sandalye çeker, bir tabanca çıkarır, ona doğrultur ve "Ben Brianna Stone. Yarım saat önce kocamı öldürmeye çalıştın. Hadi konuşalım."

Bölüm

42

ŞANSIM VE Uber'in hizmetleri sayesinde Drop Zone Café'ye geri döndüm, hoş bir sürprizle karşılaştım. Mel Carr park yerinde duruyor, Grand Cherokee'min ön sol çamurluğuna yaslanmış ve karton bardaktan kahvesini yudumluyor.

Ben yaklaşırken gülümsüyor. "Koca John," diyor. "Adamım Mel," diyorum.

"Seni dışarıda görmek güzel," diyor. "Tekerleklerini almak için buraya geleceğini düşünmüştüm. Nasıl dışarı fırladın?"

"Ajan Wagner hazırlıklıydı, agresifti ve ne istediğini biliyordu. Ne yazık ki benim kığım üzerinde yetkisi yoktu. Peki ya siz?"

Fincanını selamlamak için kaldırıyor. "Size CID'de bir arkadaşım olduğunu söylemiştim, bana o iki intiharın aslında cinayet olduğunu söyleyen kişi," diyor. "Ajan DeGrasse'den amiri olan arkadaşımın temasa geçmesini istedim ve işte buradayım. Öngörülebilir bir gelecek için bir kuş kadar özgürüm."

Ajan Ned Mahoney'nin ayrılırken söylediği sözleri hatırlıyorum, "Arabayla gezmek ister misin? Bazı şeyleri halletmemiz gerekiyor."

Kahvesinden son bir yudum alıyor, fincanı taşan turuncu ve beyaz çöp kutusuna atıyor ve yolcu koltuğuna geçiyor.

Bindim ve 210 numaralı yola döndüm; otoyol oldukça kalabalıktı. "Ajan DeGrasse sana ne dedi?"

"Fazla değil," diyor. "Sohbet etmeye başladı ve ben de arkadaşımın adını söyledim, hepsi bu kadar."

"Ne hakkında konuşuyordu?"

"Şu ve bu," diyor Mel. "Bilirsin işte."

"Başkent cinayet masasında çalışınca çene çalmaya alışırırsun. Bekle, işemem lazım."

Bir Waffle House, bir Piggly Wiggly ve bir tesisatçı dükkânının bulunduğu büyük bir arsaya giriyorum. Bir korkuluk, alçak çalılar ve ağaçlardan başka bir şey olmayan arazinin en ucuna kadar sürüyorum. Kenara çekip etrafa bir göz atıyorum, izlenmediğimizden ya da takip edilmediğimizden emin olmak için.

Mel, "Oldukça izole görünüyor," diyor. "Aynen öyle."

Sol elimle kapıyı açtım; sağ elimle Glock 17'mi aldım, döndürdüm ve Mel'in sol kulağına dayadım. Kapıyı bıraktım, gömleğinin yakasını kavradım ve sertçe döndürdüm.

"Hey, , hey, ne oluyor-"

Glock'un namlusunu kulağına doğru daha sert çeviriyorum. "Hikâyenin saçmalık olduğunu sen de biliyorsun," diyorum. "Aktif ordu görevlisisin, bir CID özel ajanı tarafından sorgulanmak için içeri alındın ve şimdi CID'deki sözde bir arkadaşın yüzünden dışarı mı çıktın? Bu hikayeye inanmanın zor olduğunu düşünmüyor musun?"

FBI ajanı Ned Mahoney'nin veda sözlerini hatırlayarak susuyorum:
Kimseye güvenme.

OceanofPDF.com

Bölüm

43

Kelepçeli kadın hastanedeki yatağında gülümsüyor. Sanki korkunç bir şeye takılmış gibi; şuradaki açık yeşil perdeler eriyormuş gibi görünüyor.

"Hanımefendi, sizi hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum ama bildiğiniz gibi bu bana doğrultulan ilk tabanca değil," diyor daha geniş gülümseyerek. "Ve bu benim ilk yaralanışım da değil."

"Bundan hiç şüphem yok," diyor Brianna. "Kim olduğunu bulmakla başlayalım. Kimliğin sahteymiş. Bu hastanede çalışan Mary Mullen diye biri yok. Ama kimliğiniz tıpkı gerçeğine benziyordu ve anahtar kartla giriş izniniz bile vardı."

"Vay canına," diyor.

Brianna, "Parmak izleriniz hiçbir veri tabanında yok," diyor. "DNA analizinin ve yüz tanıma yazılımının da aynı sonuçları vereceğini umuyorum. Peki sen kimsin?"

"Sadece bu çılgın, karışık dünyada kendi yolunu çizmeye çalışan çalışan bir kızım" diyor.

"Cinayet işleyerek mi?"

"Tüm dünya böyle, değil mi? En güçlü olan hayatta kalır." "Ve silahsız bir adamı hastane yatağında öldürmek, işte bu en uygun?"

"Daha büyük bir iyilik için yapılması gerekiyordu." "Kim demiş?"

Uykusuyla savaşıyor ama derin devletin bu üyesini oyalamak hoşuna gidiyor. "Şimdiden çok fazla şey söyledim."

"Tek kelime etmedin o zaman?"

Brianna soruyor. "Tek kelime bile..."

Perde kayarak açılıyor ve önlüklü iki adam ve bir kadın geliyor ve kadın "Üzgünüm, bu hastayı ameliyata almamız gerekiyor" diyor.

Fısıldıyor, "Gördün mü, polis? Bir kelime bile..."

Brianna öfke ve hayal kırıklığıyla donup kalıyor ve sonra kadının sol kolunda bir şey fark ediyor ve kadın, "*Hayır, o değil*" diye düşünüyor.

Ama Brianna hızla onun yanına gidiyor.

Kadın neye maruz kaldığını biliyor.

Brianna da öyle.

"Vay, vay," diyor Brianna, sesi muzaffer. "Burada neyimiz varmış? Ben söyleyeyim. Bir dövme. Ve sıradan bir dövme değil. Yeşil zemin üzerine kırmızı bir rakam. ABD Ordusu'nun ünlü Birinci Piyade Tümeni'nin amblemi, Büyük Kırmızı Olan."

Üç sağlık çalışanı içeri girer ve hastane yatağını hareket ettirmeye başlar.

Kadının duyduğu son şey "Uyandığında seni göreceğim ve tekrar konuşacağız. O zamana kadar kim olduğunu öğrenmiş olacağım."

OceanofPDF.com

Bölüm

44

Mel gergin bir sesle, "John, ne halt ?" dedi.

Yakasını tekrar büküyorum. "Altımı izliyorsun dostum. Arkadaşlığımızı ve birlikte yaptıklarımızı unut. Tek bildiğim buraya Afganistan hakkında konuşmak için geldiğim, ikimizin de CID tarafından yakalandığı ve senin - aktif görevdeki ordu!- benden önce serbest bırakıldığın."

"Ama arkadaşım-"

"Evet, seni serbest bırakacak güce sahip olan gizemli arkadaşın. Bunu yapabilmesi için bir çift pirinç olması gerekir."

Mel diyor ki, "O bir erkek değil. Bir kadın. Kaptan Andrea

Sharkey." "Devam et."

", John..." "Devam

et."

"Yoksa ne olur? Beynimi ve kemiklerimi arabanın içine mi sıçratacaksın?"

Dedim ki, "Bu arabayı atıp yeni bir tane alabilirim. Yeni bir kafa alabilir misin?"

Mel son derece müstehcen bir şeyler mırıldandıktan sonra, "Birbirimizle görüşüyoruz. Sekiz ay önce bir cephane hırsızlığını araştırmak için müfrezeme geldiğinde tanıştık. İyi anlaştık ve... nasıl olduğunu bilirsiniz."

"Nasıl olur da bunu bana hiç söylemezsin?"

"Çünkü bunu bir sır olarak saklamak istedim. Albay Michael Sharkey karısıyla ne yaptığımı öğrense hiç mutlu olmazdı."

Tabancamı birkaç santim geri çektim. "Kız arkadaşın seni kurtaracak mı?"

"Sayılır," diyor. "Orada çok güzel bir köprü yaktım, John. Ona, beni temize çıkarıp görevden almazsa kocasına ilişkimizden bahsedeceğimi söyledim."

Tabancayı biraz daha geri çektim. "Kahretsin Mel, bu yaptığın çok kötü bir şeydi."

"Lanet olsun, sonsuza dek sürmeyecekti, değil mi? Kocasını CID'de ama söylentiye göre hukuka girmeden önce Delta Force'ta görev yapmış. Ama eğer ... kahretsin John, dünyadaki son saatlerimi bacaklarımı bir odun öğütücüsüne yedirerek geçirmek istemezdim."

Ona bakıyorum, o da bana bakıyor ve silahımı yere bırakıyorum. "Özür dilerim." Eski bir arkadaşına silah çektiğim için utanıyorum. Temel eğitimde, poligondaki ilk gün size öğretilen kurallardan biri: Ateş etme niyetiniz yoksa asla ama asla silahınızı birine doğrultmayın.

Ama bunu bu yeni dünyada yapmak zorundaydım.

Mel diyor ki, "Evet, hepimiz gerginiz. Şimdi ne olacak?"

Tabancamı kılıfına koyuyorum. "Bir çentik atma zamanı. Stan'deki tur rehberimiz olan CIA görevlisine ulaşmamız gerekiyor, bakalım orada neler olup bittiğine ve bu terör saldırılarıyla nasıl bir bağlantısı olduğuna ışık tutabilecek mi?"

"Deacon, değil mi?"

"Bu doğru, Elizabeth Deacon."

"Langley'i arayıp seni bağlamalarını mı isteyeceksin?"

Cherokee'yi geri vitese taktım, bir dönüş yaptım ve 210 numaralı yola geri döndüm. "Hayır, dünyanın her yerinde kaynakları olan birini arayacağım," diyorum. "Bahse girerim bir saat içinde ev adresini buluruz."

"Kız arkadaşın mı?"

Hemen cevap vermedim. "Çok şanslı olmalıyım."

Endişeli bir vatandaşın beni Mel'in kafasına silah dayarken görmesi ihtimaline karşı arkamızda biraz mesafe bırakmak istiyorum ve Fayetteville'in kuzeyine vardığımızda Mel, "CID mülakatın nasıl geçti? Gevezelikten öteye geçti mi?"

"Resmi kayıtlar olmadan benimle röportaj yapabilmek için beni görevden aldı. Bana neden burada olduğumu ve seninle ne konuştuğumuzu sordu ve bir süre sonra sıkıldım ve ayrıldım."

Mel diyor ki, "Eminim çok kızmıştır. Başına kötü bir şey gelmeden kaçmayı nasıl başardın?"

"Ona Bireysel Hazır Yedek'te olduğumu, askere çağrılmadığım sürece üzerimde hiçbir yetkisi olmadığını hatırlattım. Sonra da ayrıldım."

Mel başını sallar. "Bunu neden kafenin otoparkında yapmadın? Neden götürülene kadar bekledin?"

"Ne bildiklerini öğrenmek istedim. Mel, beni Afganistan konusunda sıkıştırdı. Demek ki ordu da seyahatimizin terörist saldırılarla bağlantılı olduğuna dair bir şeyler biliyor ve bunun nedenini bulmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Ayrıca başka bir şey daha fark ettim."

"O da ne?"

"CID özel ajanı ürkmüş görünüyordu, sanki büyük bir şeyin yaklaştığını hissediyordu ve kendisi ve müfettişleri bu konuda hiçbir şey yapamıyordu."

OceanofPDF.com

Bölüm

45

MAYNARD McLean, Virginia'da, bir piknik bankında a yakınında oturuyor.

McDonald's'ın oyun alanında, Patron'u son yirmi dört saat hakkında bilgilendirirken oynayan çocukların neşeli seslerini duymazdan gelmek için elinden geleni yapıyor.

İşi bittiğinde, Patron şöyle der: "Ortaya çıkan bir durum var ve bununla ilgilenmeni istiyorum. Şahsen. Özellikle de Sampson'a yapılan saldırı başarısız olduğundan beri."

"Kesinlikle efendim," diye yanıtlar Maynard, Patron'un Kuzey Carolina kırsalındaki küçük bir motelde bulunan kimliği belirsiz üç ölü adamla ilgili olarak kendisini suçlamadığı için kendini iyi hissetmektedir. CNN'e bile çıkmış.

Patron diyor ki, "Sampson, Fort Bragg'den bir asker arkadaşıyla buluşmuş. Görünüşe göre Afganistan'a giden ve hayatta kalan grubu tekrar bir araya getiriyorlar. Yeniden bir araya gelmelerinin hızlı ve etkili bir şekilde sonlandırılması gerekiyor."

"Evet, efendim."

"En iyilerinizden üçünü seçin. Hedefin durumuyla ilgili birkaç saat içinde sizinle temasa geçeceğim. Sizi Sampson'da istiyorum. Afgan birliğinin diğer üyeleri kendilerini belli ettiklerinde, onlara da ekipler atayacağım."

"Çok iyi, efendim. Peki ya Alex Cross? Bugünkü görevde işini yap."

"Bir ya da iki gün içinde onun da zamanı gelecek. Başka bir şey var mı?" "Hayır, efendim," diyor.

Patron bağlantıyı keser ve Maynard Peynirli Quarter Pounder'ını yemeye başlar; ona göre, titiz yemek meraklıları ne derse desin, ülkedeki en iyi burgerlerden biridir. Maynard'ın tek bildiği, Virginia'daki Quarter Pounder'ın Kaliforniya'dakiyle aynı tada sahip olduğudur ve bu gerçekten de iyi bir başarıdır.

Öğle yemeğini yerken Maynard şöyle düşünür: *Patron'un sesi beni gerçekten rahatsız etmeye başladı.* İki yıldan fazla bir süredir Patron için çalışıyor, bu operasyonu hazırlıyor, planlıyor, terliyor ve bu noktaya gelmek için kan döküyor ve artık canına tak etmiş durumda. Patron'un kim olduğunu ve kimlik bilgilerini öğrenmek istiyor. Patron'un kullandığı ses sentezleyiciyi düşünüyor. Sözde gerçek sese ulaşmak için onu temizlemek imkansızdır ama Maynard Ulusal Güvenlik Ajansı'nda çalıştığı yıllardan bilir ki

her türlü şifrelemenin arka kapıları vardır, bu da ses kaydını yazılım aracılığıyla çalıştırmasına ve gerçek sesi duymasına olanak tanır.

Telefonuna bakar. Patronun emirlerine göre, düşük teknoloji bir kullan-at telefon olmalıydı. Ama bugün öyle değil. Bir zamanlar çalıştığı yerden devlete ait bir cihaz ve şaşırtıcı yetenekleri var.

Kimin için çalıştığını öğrenmenin zamanı geldi.

OceanofPDF.com

Bölüm

46

I-95'in kuzeyindeki 142. mil işaretinde bir dinlenme tesisinde mola verdik. hoş görünümlü, tek katlı, beyaz çatılı ahşap bir bina; New England'da olsa yadırganmazdı.

Mel telefonuyla uğraşüyor, Afganistan'daki gizli sınır ötesi görevimizde bizimle birlikte olan diğer askeri personele ulaşmaya çalışıyor ve ben de arabadan inip çeşitli nedenlerle Bree Stone'u arıyorum.

Bir kez çaldıktan sonra telefonu açıyor ve hıçkırarak, "John, keşke burada olsaydın," diyor.

Kalbim bir granit yığını gibi hissediyor ve boynumun dibinde terin patladığını hissediyorum. "Alex'e neler olduğunu anlat bana."

Boğuk bir hıçkırık daha. "O iyi. Durumu iyi. Ama birkaç saat önce biri onu yoğun bakım ünitesindeki yatağında öldürmeye çalıştı."

Ben mola yerinin girişinde dururken mutlu aileler ve yolcular etrafımda dönüyor. Bree bana bu sabah erken saatlerde George Washington Üniversitesi Hastanesi'nde olanları, suikastçının nasıl tek bir yasal kimliği olduğunu - Büyük Kırmızı Bir dövmesi- ve Bree'nin Bluestone Group'taki çalışanlarının onun gerçek kimliğini nasıl bulmaya çalıştıklarını anlatıyor.

Nefes aldığımda, "Alex nerede şimdi? Onu taşıdılar mı?"

"Hayır, yoğun bakım ünitesinde kalması gerekiyor. Yoğun bakım ünitesinin dışındaki koridorda bir Metro Polisi kontrol noktası var ve odasında yirmi dört/yedi bir polis memuru bulunuyor. Katil adayının içeri girmesine izin veren o aptal memur, eğer şanslıysa, kendini trafik bürosunda bulacak. Sen nasılsın?"

Müthiş bir soru ve ona motelde başıma gelenleri anlatacak değilim. "Ordudan bir arkadaşımın kuzeye dönüyorum, Çavuş Mel Carr. Bu terör saldırılarının kaynağına ulaşmamıza yardımcı olabilecek bazı bilgilerin izini sürüyoruz. Ve Alex'in vurulması."

"Güzel. Artık güvendesiniz."

" geldiğince güvendeyim," diyorum. "Willow nasıl?"

"İyi, gerçi babasını özlüyor," diyor Bree. "Ve dün Alex vurulduktan sonra, şirketimin onun okuluna güvenlik personeli göndermesini sağladım."

Bir an için tılandım. Willow, onu Cross'un evinde bıraktığımdan beri neredeyse her dakika aklımdaydı ve şimdi onun hakkında daha iyi hissediyorum

Güvenlik. "Benim için bir kez daha Bluestone Group iyilik bankasına gidebilir misin?" dedim.

"Evet, elbette," diyor Bree. "Neye ihtiyacınız var?"

"Elizabeth Deacon'ın güncel telefon numarasına ve adresine ihtiyacım var," diyorum. "İki yıl önce CIA'de görevliydi. Şu anda nerede olduğunu bilmiyorum ama onunla temasa geçmem hayati önem taşıyor."

"Anladım, John," diyor. "Başka bir şey var mı?"

"değil," diyorum. "Ve sen de güvende ol."

Sert bir kıkırdama. "Alex'i tehdit eden bir kadını neredeyse öldürüyordum. Benim için endişelenme."

OceanofPDF.com

Bölüm

47

SUV, Virginia'dan Kuzey Carolina sınırını geçtikten hemen sonra, Maynard şoförü Cameron'ın "Ah, " dediğini duyar.

"Ne oldu?" diye sorar.

Cameron, "yanıp sönen mavi ışıklar, bu," diyor.

Maynard çaylakça bir hata yaparak koltuğunda dönmez ve ön koltuktaki yolcunun arkasına bakacak kadar gergin olduğunu polise bildirmez; bunun yerine Ford Explorer'ın yan dikiz aynasına bakar.

Bir Kuzey Carolina otoyol devriye aracı kışlarının dibine kadar geliyor.

Arka koltukta Juarez ve Roccilli vardır, güvенеbileceği iyi adamlardır. Juarez, "Şimdi ne olacak patron?" der.

"Ne düşünüyorsun?" Maynard diyor ki. "Cameron, kenara çek. Mavileri orada gördüğünde ne kadar hızlı gidiyordun?"

"Yaklaşık seksen bir," diyor.

"Aptal," diyor Roccilli arka koltuktan.

Maynard, ", sakın olun," diyor. "Juarez, şu battaniyeyi bana ver. Sen ve diğerleri hazırlanın. Ve Tanrı aşkına Cameron, polis ehliyet ve ruhsatını sorduğunda neşeli görün."

Gümüş ve siyah Dodge Charger'ını Virginia plakalı Explorer'ın arkasına çektikten sonra, Belinda Gorman merkeze dur çağrısında bulunur, ardından dışarı çıkar, koyu gri kampanya şapkasını takar ve araca yaklaşır.

SUV'un arkasından geçerken elini hafifçe pürüzsüz siyah metale bastırıyor; bu, eğitim günlerinden kalma bir hatırlatma; bir numaralı iş, vardiya bittikten sonra eve sağ salim dönmek, son yedi yıldır kalbine yakın tuttuğu bir şey. Eve gideceği çok şey var: Atrium Health'in IT departmanı için evden çalışan kocası Raymond ve üç yaşındaki ikiz oğulları Peter ve Paul. Ama en kötüsü olursa, gelecekte savunma avukatları ne derse desin, en azından burada olduğunu kanıtlamak için araçta bir el izi bırakmış olacak.

Belinda, camlar inerken cipin sürücü tarafına doğru yürür. Sürücünün iki elinin de direksiyonda olduğunu görmekten memnun olur. Trafik devam etmek için güzel bir yol. Sağ eli kılıflı SIG'inin üzerinde.

Sauer .357 tabanca, aracın dört yolcusu olduğunu not eder. "İyi günler, efendim," diyor. "Ehliyet ve ruhsat lütfen."

"Elbette hanımefendi," der şoför ve o anda Belinda cipteki dört adamda tuhaf bir şey fark eder. Hepsi de atış poligonlarında kullanılan türden turuncu kulak tıkaçları takmaktadır.

Öndeki yolcu kucağındaki battaniyeyi bırakıp testereyle kesilmiş pompalı tüfeği kaldırdığında geri çekilmeye başlar ve namlunun ucundan çıkan turuncu-sarı ışık gördüğü son şey olur.

Birkaç dakika sonra Cameron tekrar I-95'e döndüğünde Maynard herkesin turuncu köpük kulak tıkaçlarını almak için elini uzatır. Hepsini aldıktan sonra camını indirir ve yanık barut kokusunu bastıran esintiye kulak tıkaçlarını dağıtır.

Camı açıyor ve "Cameron, bir sonraki çıkıştan çık, bir araba yıkama yeri bulalım." diyor.

"Üzerimizde kan ya da beyin olduğunu sanmıyorum" diyor.

"Umurumda değil," diyor Maynard. "Ben o polisin aracımızın arkasına bıraktığı el izini önemsiyorum. Bunu temizletmem gerek. Ve bu küçük karmaşadan sen sorumlu olduğun için, Virginia plakalarının yerine yeni plakalar bulacaksın. Anladın mı?"

Cameron'ın yüzü kızarıyor ama hemen "Evet efendim" diyor.

"Ve bir şey daha," diyor Maynard. "Hız sınırını aşmayın dediğimde, lanet olası hız sınırını aşmayın. Anladın mı?"

Cameron bir şey söylemiyor ama arkadaki iki adam gülüyor.

Bölüm

48

Mel'in bir arkadaşına ait bir balıkçı kampında durmaya karar veriyoruz. Bu bir Eyaletler arası yoldan, izole bir göldeki birkaç ev ve kır evine giden engebeli toprak yola on beş dakikalık bir yolculuk.

Hava kararmaya başlıyor ve Mel bir dizi yıpranmış tahta basamaktan çıkıp köşedeki tahtayı kaldırıp anahtar alırken Cherokee'nin farlarını açık tutuyorum. Evin kapısını açtıktan sonra Cherokee'yi toprak yoldan biraz aşağı sürüyorum, ağaçların arasında araç büyüklüğünde bir açıklık buluyorum ve geri geri giriyorum. Ben kulübeye doğru yürürken cırcır böcekleri cıvıldıyor ve doğuda neredeyse dolunay yükseliyor.

Eşyalarımızı depoladık ve ben de evi kontrol ettim. Tek katlı, birleşik mutfak/oturma alanı, iki büyük yatak odası, bir banyo ve sakın göle bakan kapalı bir sundurma.

Her birimiz hızlı bir duş alıyoruz; temiz ve kabarık havlular bulmak beni çok şaşırtıyor ve bundan bahsettiğimde Mel, "Ne yani, burada barbar olduğumuzu mu düşünüyorsun?" diyor. Bree'nin bana iki yıl önce Afganistan'a geçerken CIA eskortumuz olan Elizabeth Deacon'la ilgili bilgileri mesaj attığını görüyorum.

Deacon'ı aradım ve ilk tepkisi "Bu numarayı nereden buldun?" oldu. Ama sonunda onu bizimle ve Afganistan ekibinin bir başka üyesiyle Zoom toplantısı yapmaya ikna ettim.

Mel ve ben mutfak masasında, muhtemelen yarım asır önce bir bahçe satışından alınmış metal ve plastik sandalyelerde oturuyoruz. Önümüzde Mel'in bir yeğeninin takip edilememesi için birden fazla VPN ve diğer güzelliklerle kurduğu dizüstü bilgisayar duruyor.

Başlarımız bir ekranı paylaşıyor, Elizabeth Deacon başka bir ekranda Vermont'bize katılıyor ve eski bir Seksen İkinci Hava İndirme çavuşu olan Paco Ruiz üçüncü bir ekranda Pennsylvania kırsalından bize katılıyor. Ruiz'in artık siyah bir keçi sakalı var ve onu son gördüğümde beri birkaç kilo almış görünüyor. Deacon sarı saçlarını aynı kısa stilde kullanıyor ve çok kötü şeyler görmüş olmaktan başka bir şey söylemeyen soğuk mavi gözleriyle bize bakıyor.

Deacon hiç vakit kaybetmeden kontrolü ele alır. "Hepinize hatırlatmak isterim, bu arama şifreli değil, bu yüzden ne söylediğinize dikkat edin. Ve çabuk olun. Kaçırmamam gereken bir randevum var."

Ruiz gülümsüyor. "CIA direktörüyle yakınlaştırma görüşmesi mi?"

"Hayır," diyor, gülümsemeden. "Bir kasaba toplantısı. Bütçe komitesine başkanlık ediyorum. John, bizi bir araya getirdin, şimdi iddianı ortaya koy."

Ülkeyi aylardır rahatsız eden terör saldırılarından Mel'in asker arkadaşlarından birinden bu saldırıların iki yıl önceki küçük gezimizle bir ilgisi olduğuna dair garip bir işaret almasına kadar temel konuları gözden geçiriyorum. Güya orada şu anki sorunlarla ilgili bir şeye tanık olmuşuz.

Ruiz keçi sakalını ovuşturuyor ve "Bu uzun zaman önceydi. Peki ya Ortiz ve Powell? Onlarla konuştun mu?"

Mel diyor ki, "İkisi de öldü. Resmi olarak intihar, ama öldürüldüklerini söyleyen iyi bir CID kaynağım var ve bazı nedenlerden dolayı bu konu örtbas ediliyor. Geriye biz ve Bastinelli kalıyor."

Ruiz afallamış görünüyor. Sonra da "Bastinelli hangi cehennemde?" diye sorar. Deacon'ın, "O hazırlıkçı oldu ve New Hampshire, şebekeden uzakta."

Mel, "Yaptığımız ya da gördüğümüz, konuyla ilgili olabilecek herhangi bir şeyi hatırlayan var mı?" diyor.

İki yıl. Köprünün altından çok sular aktı. O zamanlar evli bir adamdım, şimdi ise dulum.

O gizli geziyle ilgili bazı anılarım biraz bulanık. Ama bir sahne zihnimde kristalleşiyor: Branda çadırlar, yaralı sivilleri kurtarmak için canla başla çalışan tıbbi giysili kadın ve erkekler.

Ruiz şöyle diyor: "Yerel rehberlerimizden bir köy hakkında birkaç söylenti duyduğumu hatırlıyorum ama bunun bizim görevimizle bir ilgisi yoktu, bu yüzden fazla dikkat etmedim."

"Ne dediler?" diye sordum.

Ruiz, "Sınırı geçtiğimiz yerin birkaç kilometre yakınında bir köy yok edilmişti" diyor.

"Bombalanarak mı *yok edildi*?" Ben soruyorum.

"Bir uçtan diğer uca dümdüz edilmiş, kırık taş, kereste, toz ve köylülerin ve hayvanlarının cesetlerinden başka bir şey kalmamıştı. Rehberlerimiz bunu duymuş ve bizim yaptığımızı düşünmüşler."

Mel diyor ki, "Saçmalık. Çekilmeden bu yana saldırı görevi yok, sadece bizimki gibi gizli görevler var."

Deacon, "Ben de aynı söylentiye yerel halktan duydum ve tıpkı sizin gibi reddetmiştim. Eğer bir saldırı paketi olsaydı bize bilgi verilirdi."

bizim civarımızda teslim edildi. Bizim kuvvetlerimiz olamaz."

"Ama diyelim ki bir şekilde, bir yerlerde, bizim kontrolümüz altındaki güçler yanlışlıkla o köyü yok etti ve masumları öldürdü. Belki de terörist saldırılarla bağlantı budur. Bir intikam görevi, bir çeşit cihat."

Ruiz, "İki yıl sonra mı?" diyor.

"Hadi ama," diyorum. "O dağlardaki kabileler iki yüzyıl önce İngilizler geldiğinden beri kin besliyor ve kan yeminleri ediyor. Bir haksızlığın intikamını almak için iki yıl nedir ki?"

Deacon yavaşça başını sallıyor ve ben *bir şeyler biliyor* diye düşünüyorum. *Bir şeyler biliyor*.

Dışarıda baykuşların ötüşünü duyuyorum. Ruiz diyor ki, "John, ya sen?"

"Sınırın ötesinde bir yardım kampına rastladığımı hatırlıyorum. Başka kimse var mı?"

Mel, ", evet, bana bir dakika ver." diyor. Ruiz, "O dakikayı boşa harcama." diyor.

Bölüm

49

MAYNARD VE SİLAHLI EKİBİ yerlerini almış, taktik teçhizatlarını giymiş, balistik

kaskları ve sarı harflerle NCSBI SWAT yazan yelekleri var-NCSBI, Kuzey Carolina Eyalet Soruşturma Bürosu demek. Maynard minnettar bir adam olsaydı, Sampson'a asker arkadaşını o kadar uzak bir yere getirdiği için teşekkür ederdi ki bölgede sadece bir sokak lambası var.

Maynard yumruğunu kaldırıp hızlıca bir yumruk atar ve karanlıkta sessizce ve kasıtlı olarak ilerleyerek toprak yoldan Sampson ve asker arkadaşının kaldığı kulübeye ulaşırlar.

Ne yazık ki yaklaşık otuz saniye sonra Sampson teşekkür duymak için hayatta olmayacak.

Bölüm

50

Deacon'ın yüzündeki ifade bana bir televizyon programında gördüğüm bir şeyi hatırlattı.

Tacikistan'daki gizli ve uzak bir havaalanında, tahta zeminli çadırlarda konuşlanmıştık. Deacon'la yeni tanışmıştım ama bugün takındığı ifadenin, Afganistan'a geçmemizden kısa bir süre önce iki yıldızlı bir generalle konuşurken takındığı ifadeyle aynı olduğundan eminim.

O generalin adı neydi? Neden oradaydı? "Elizabeth, ekleyeceğin bir şey var mı? Herhangi bir istihbarat raporu ya da kaynak bu yerel saldırıların birilerinin intikam almaya çalışması olabileceğini gösteriyor mu?"

"Hayır, tek kelime bile etmedi." Bunu o kadar hızlı ve kendinden emin bir şekilde söylüyor ki yalan söylediğinden emin oluyorum.

Zoom ekranında Ruiz'in başı kaymaya başlar ve Mel seslenir, "Hey, Paco, kameranı emniyete al. Görünüşe göre bayılıp yere düşmek üzeresin."

Eli uzanıyor ve ekran önceki konumuna geri dönüyor. "Ne hakkında konuştuğumuzu düşünürsek, sarhoş olup yere düşmek iyi bir fikir olabilir. Sırada ne var çocuklar?"

"Hepimiz General Grissom ve kurumlar arası ekibiyle buluşacağız." diyorum. Yanımdaki Mel, "Kulağa hoş geliyor. Elizabeth?"

Omuz silkiyor. "Zararı olmaz, sanırım. Ne zaman?"

Saatime baktım. "Onlar hakkında bildiklerime dayanarak, muhtemelen şu anda toplanıyorlar ve yarın sabah için başka bir oturum planlayacaklar. Sen ve Ruiz'in kışınızı kaldırıp DC'ye gitmeniz için bolca zaman var." Ruiz'i kontrol ediyorum ama ekran bir kez daha kaymış; kamera tavanı gösteriyor.

Mel, "Tanrım, Paco, ekranını tekrar düzeltir misin?" diyor. Bir şeyler ters görünüyor.

Bir şeyler ters geliyor.

Dışarıdaki baykuşlar ötmeyi kesti.

Kapının dışında tahta bir basamağın gıcırtısını duyuyorum.

Ruiz'e ait ekran tekrar kayıyor ve yüzü beliriyor. Gözleri tamamen açık.

Kamera alçalır, alçalır, ta ki boynunun ham kütüğü görünene kadar, uzun akıntılar halinde kan damlar.

OceanofPDF.com

Bölüm

51

Kulübenin önünde Maynard elini kaldırır. Maynard elini kaldırır. NVG'ler, ama ay ışığı ile yeterince parlak.

Dönüp Cameron'a işaret eder, o da aceleyle bir pencereye çıkar, yeleşinden bir flaş bombası alır, pimini çeker, pencereyi deler ve cihazı içeri fırlatır.

"Gidin!" Maynard keskin bir fısıltıyla söylüyor ve neredeyse tek vücut olarak hareket ediyorlar.

Bölüm

52

İŞLER HIZLI İLERLER.

Mel ve ben silahlarımızı çıkarıyoruz; bilgisayarın kapağını çarparak kapatıyorum ve cam kırılma sesini duyduğumda mutfak masasını kenara çekiyorum.

Küçük silindirik bir nesne yere çarpar. "Flash-bang!" Bağırıyorum.

Patlama kulübeyi sarsıyor ve gözlerim kapalı ve bedenim başka yöne dönük olsa bile, el bombasının parlak parıltısı içeri giriyor.

Ama kör değilim.

Dönüp tek dizimin üzerine çöküyorum ve Mel'le birlikte kapıyı açana ateş etmeye başlıyoruz. Ruiz'in kesik başını gördük; "Hey, kim var orada?" diye sormanın sırası değil.

Orada kimin olduğunu biliyoruz.

Mel ve ben kapıyı tam ortasından vurduk ve her iki tarafa da mermi yağdırdık. Kulübenin duvarları ince ahşap ve alçıdan yapılmıştı ve birkaç molotof kokteyli bu savunulamaz yeri yakabilirdi. Kaybedecek zaman yok.

Mel bağırıyor, "Dolduruyorum!"

"Siper aldım," diye bağırıyorum ve ikimiz de karşı ateşten kaçıyoruz. Mel'in sol omzuna sert bir şaplak atıyorum ve evin göl tarafını işaret ediyorum; karın üstü yatıyoruz ve arka verandaya doğru sürünürken önden ateş ediyoruz.

Verandaya çıktık ve ay ışığında gölü ve iki kayığın bağlı olduğu iskeleyi gördük. Son bir yayılım ateşini ön tarafa, bir diğerini de avluda ilerleyen bir gölgeye gönderiyorum. Gölgenin çöktüğünü gördüm.

Mel de bastırma ateşi açıyor ve ben de onu takip ediyorum, toprağa basıp sürünüyoruz, sonra kulübenin önündeki yoldan karşıya atlayıp ormanda siper alıyoruz.

Nefesimizi tutuyoruz ve tekrar ateş açmak istiyorum ama kaç kişiyle karşı karşıya olduğumuzu, ne kadar iyi silahlanmış olduklarını ya da destekleri olup olmadığını bilmiyorum.

Mel "Bak." diyor.

Geniş bir çam ağacının dibindeki toprağa ve yapraklara gömülürken, "Neye bakıyorum ben böyle?" diyorum.

"Işıklar," diyor Mel başını biraz kaldırarak. "Komşularım kendi içlerine kapanıktır ama bir patlama ya da silah sesini duymazdan gelmezler. Alçaktan gidersek kıyı şeridinde kalabiliriz ve-"

Keskin bir şaklamayla Mel'in kafasının tepesi havaya .

OceanofPDF.com

Bölüm

53

Pentagon'un konferans salonlarından birinde, kasvetli durum toplantısı sona eriyor ve General Wayne Grissom olumlu bir bakış açısına sahip olmak için mücadele ediyor. En azından o ve Pentagon'da yükselen bir yıldız olan asistanı Albay Carla Kendricks, ofisine kısa bir yürüyüşle dönebilecekler. Yaklaşık iki yıl önce albayın iş ahlakından etkilenen Grissom, genellikle bir korgeneral tarafından yürütülen bir pozisyon için onu seçti.

Bu akşam için şükredilecek tek şey kısa yürüyüş mesafesindedir. Parlak masanın etrafında toplantıya katılanlara bir kez daha bakar. Birbirini izleyen her toplantıda daha az lider ve daha fazla takipçi olmuştur. İktidar mevkilerinde bulunanlar başarısızlığı hissediyor ve toplantılara katılmayarak döngü dışında kaldıklarını iddia edebiliyorlar. Koyu mavi takım elbisesi ve beyaz bluzuyla Grissom'ın yanında oturan Başkan'ın kalem müdürü Helen Taft, alışılmadık şekilde sessizdi

Beyaz Saray'ı temsilen.

Bir *Post* köşe yazarı, kızıl saçlı ve kızıl yüzlü Helen Taft'tan -kırmızının tonları farklı olsa da- sürekli öfke içinde olduğu için Washington'daki en yumuşak huylu kişi olarak bahsetmişti. Ancak Grissom'ın ona karşı hisleri olduğunu düşündüğü kişi Taft değildir; başka bir kadındır.

Şimdi her toplantıya katılan tek kişi, pes etmeyen tek kişi Grissom'la göz göze gelir ve konuşur. "Bu kadar mı General?" diye sorar Doris Landsdale, İç Güvenlik Bakanı.

Grissom, "Birisi bir şey sürece, sanırım öyle."

Sağ elinin parmaklarını masaya vuruyor. "Tekrar gerekirse NSA ve CIA'deki arkadaşlar hala konuşmaları dinliyor ve şu ana kadar gözetlediğimiz baz istasyonlarında şifreli mesajlarda bir artış olmadı. Ne demek bu? Başka emirler mi bekliyorlar? Ya da pes edip annelerinin bodrumlarına geri dönmeye mi karar verdiler?"

Grissom kendinden öncekileri, özellikle de İkinci Dünya Savaşı generallerini kıskanarak düşünür. Marshall, Eisenhower, Patton, Truscott, Bradley, Abrams- hepsinin Grissom'ın sahip olmadığı bir avantajı vardı. O zamanlar düşmanlar net, iyi tanımlanmış ve açıktaydı. Son birkaç aydır Amerikalıları öldüren insanlar gibi gölgelerde ya da evlerinde saklanmıyorlardı.

Bakan Landsdale'e şöyle der: "Neyi bilmediğimizi bilmiyoruz. Daha net bir istihbarat -belki de bir hedef- elde ettiğimiz anda sizi bilgilendireceğiz. Bu arada Sayın Bakan Landsdale, kusura bakmayın ama terörist rakiplerimiz bodrum katında yaşayan insanlar değil. Sofistike bir planlama ve teknik yeterlilik sergiliyorlar. Ajan Mahoney? Ne söyleyeceksiniz?"

Masadaki diğerlerinin çoğu gibi FBI görevlisi de bitkin görünüyor. "Hâlâ ipuçlarının peşindeyiz. Hatta denizaşırı ülkelerdeki elçilik görevlerinden eve ajan getiriyoruz. Ama sizin de belirttiğiniz gibi, General, somut ve sağlam bir şey yok."

Landsdale başını sallar. "El yapımı patlayıcıların, araba bombalarının ve diğer silah türlerinin nasıl yapıldığını gösteren YouTube videoları göz önüne alındığında, sanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Grissom sorar.

"Sivil özgürlükleri kısıtlamamızla, sokaklara asker ve zırhlı araçlar koymamızla ve haber yayınlarını kontrol etmeye çalışmamızla sonuçlanacak büyük ölçekli bir operasyonun kanıtlarını hala göremiyorum. Bu tür şeyler Venezuela'da olur. Burada değil."

Grissom, "O zaman bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul etmemiz gerekecek, Sayın Bakan" der.

"Bunu doğru şekilde yapmazsak, bu yeni normal olacak. Görmüyor musunuz? Ne zaman bir grup serseri dark web'de bir araya gelip ortalığı karıştırmaya başlasa, aşırı tepki verip peşlerine düşeceğiz. Taktik teçhizat kullanan, zırhlı araçlar, göz yaşartıcı gaz, makineli tüfekler kullanan daha fazla polis ve polis departmanı. Bu bir sivrisineği öldürmek için balyoz kullanmak gibi bir şey."

"O halde ne öneriyorsunuz Sayın Bakan?"

"Bırakın yerel ve eyalet kolluk kuvvetleri devralsın" diyor. "Onlar bölgelerini tanıyorlar; muhtemelen oyuncularını da tanıyorlar. İstedikleri yerde onlara destek verin. Federal hükümet yardımcı bir rolde olmalı, General, liderlik yapmamalı."

Masadaki herkesin gözleri Grissom'dan Landsdale'e gidip geliyor. Anne ve baba kavga ediyor.

Grissom bir müttefik arar, "Bayan Taft, eklemek istediğiniz bir şey var mı?" der.

Sadece kafasını salladı. Grissom, "*Hayır, bu işe karışmak istemiyor.*" diye düşünüyor.

İç İşleri Bakanı'na dönüp baktığında Grissom şöyle diyor: "Eğer bu işi doğru yapmazsak, çok yakında federal hükümet diye bir şey kalmayabilir. Ve o zaman istediğinizi elde edersiniz - eyaletler kendi başlarına kalır."

OceanofPDF.com

Bölüm

54

GENEL OLARAK MAYNARD, sadece %50'lik bir payla bile operasyon hakkında iyi hissediyor.

yüzde başarı oranı. Üç personelle geldi ve üç personelle gidiyor. Cameron ve Roccilli balistik yeleklerine kurşun isabet ettiği için sızlanıp duruyorlar ama kaburgaları kırılmış olsa da hayattalar.

Juarez en kötüsünü , bir mermi sol serçe parmağının çoğunu kopardı, ancak sağ elini kullandığı için bandajla sarılmış bir güdük onu fazla yavaşlatmayacak. Juarez acıya sessizce katlanıyor ve Maynard ona destek veriyor.

Maynard balistik kaskına isabet etmiş. Başını zonkluyor, bu da mermi birkaç santim daha aşağıda olsaydı, bu ekibin cesediyle ne yapacağını merak edeceğini hatırlatıyor.

Cameron ağaçların arasından geri geliyor. "Kesinlikle Carr," diyor. "Yüzü berbat durumda ama evet, bu o."

"Dışarıya doğru kan izi var mı?" Maynard soruyor.

"Hayır," diyor Cameron. "Sampson kaçtı. Muhtemelen kıyı şeridinde gidiyordur."

Maynard ağrıyan başını ovuşturur. "Olabilir. Ama adam iyi. Şimdiye kadar karşılaştıklarımın en iyisi."

Juarez, "Ne demek istiyorsun?" diye sorar.

"Yani o kaypak piç karanlıkta bizi izliyorsa hiç şaşırmam."

Roccilli, "Sence onu takip etmeyi denemeli miyiz?" diyor.

"Seni vurması için ona bir şans daha mı vermek istiyorsun? O ve arkadaşı kulübedeyken, bu iyi bir hedefti. Şimdi peşinden gitmenin mutlu bir sonucu olmayacaktır. Hayır, elimizden geleni yaptık. Onu takip ediyoruz. Yarın ya da ertesi gün onu yakalayacağız."

"Neden aracını gözetlemiyorsun?" Cameron soruyor.

"Tabii, biz onların arazisinden geçerken komşulara da bunu açıklayın."

Juarez, "O zaman yakmalıyız." diyor.

"Neden?" Maynard soruyor. "Sol parmağında bir sıyrık var diye mi kızdın? Gerçekten mi? Senin gibi maço bir adam mı? İntikam için onun evini mi yakmak istiyorsun?"

Juarez ve diğ er ikisi sessizdir. Maynard, "G l n etrafındaki ışıkları görüyor musun? Bu kom şular demektir. Silah sesleri duyduklarında, *'Ne olacak, belki de biri sarho tur, havaya ateş ediyordur'* diye d  ş n rl r. Bu kul b y  yakarız, gönüllü itfaiye müdahale eder ve boş kovanları ve ormanda yarım kafalı bir adam g r rl r. Sonra yerel kolluk kuvvetleri tela a kapılır. Hayır, Şimdi gidelim, yeniden toplanalım ve onu tekrar vurmak için bir zaman seçelim."

Ekibi ba ıyla onaylar ve kamyonlarının saklandığı yere doğru ilerlemeye ba larlar. Maynard dayanamaz. Duraklar, ormana el sall r. "G r   r z, John."

OceanofPDF.com

Bölüm

55

Saklandığım yerde öfkeyle dişlerimi sıkıyor ve titrememi kontrol etmeye çalışıyordum.

vücudumu ele geçirmekle tehdit ediyor. Hayatta kalmaya ve bizi pusuya düşüren mürettebat hakkında elimden gelen istihbaratı toplamaya odaklanıyorum.

Mel öldü.

Ve bu benim hatam.

Kulübeyi daha iyi hazırlamalıydım, çatışma başladığında kaçmak için daha iyi rotalar ayarlamalıydım ve kulübeden çıktıktan sonra hareket etmeye devam etmeliydik. Bunun yerine, ölüm bölgesinin dışında kendimizi biraz güvende hissettik ve düşmanımızı ölçmek için döndük ve işte o zaman Mel vuruldu.

Mürettebata bakmaya devam ediyorum. Dört kişiler, konuşuyorlar ve işaret ediyorlar ve tabancam soğuk ellerimde sağlam duruyor. Ama iyi bir atışım yok. Bir tane, belki iki tane vurabilirim ama o zaman da karşı ateşin hedefi olurum ve birkaç otomatik silaha karşı bir Glock tabancayla savunulamaz bir pozisyona düşerim. Bu bir James Bond filmi değil, bir adam uzun bir çatışma sahnesinde yüksek güçlü makineli tüfeklerle donanmış dört adamı alt edebilir. Gerçek dünyada o tek adam on beş saniye içinde yere serilir.

Bekliyorum.

Titremeye devam et.

Seslerin yükseldiğini duyuyorum ve sonra işleri bitiyor. Eşyalarını alıp toprak yolda yürümeye başlıyorlar -şans eseri aracımdan uzaklaşıyorlar- sonra adam duruyor. Bu bölgedeki tek sokak lambası onu kısmen aydınlatıyor. Sanki bana bakıyormuş gibi hissediyorum.

Kolunu kaldırır ve "Görüşürüz John" diye seslenir.

Sonra üç arkadaşına katılıyor ve karanlığın içinde kayboluyorlar. Ve dehşetle düşünüyorum, *bu adamı tanıyorum.*

Bölüm

56

LAURIE PIERCE George Washington Üniversitesi'nin Aston binasının dışında bekliyor.

kendisi gibi yüksek lisans öğrencileri için ayrılmış olan rezidans koridorunda erkek arkadaşını New Hampshire Caddesi'ne getirecek olan Uber'i arıyor. Geç bir akşam yemeği için onu alacak ve -umarım- ikisi için de bir statü değişikliği olacak.

Erkek arkadaş ve kız arkadaş yerine, nişanlı ve nişanlı olacaklar.

Sıcak ve güzel bir gece, trafik hızla akıyor ve o bildiklerinden biraz utanıyor. Çünkü bilmemesi gerekiyor.

Erkek arkadaşı Arthur Foss, GWU'nun Siyasi Yönetim Enstitüsü'ne gidiyor; kendisi de GWU'nun Medya ve Kamu İşleri Okulu'nda yüksek lisans öğrencisi. İkinci buluşmalarında Arthur, "Ben Connecticut'tan bir kongre üyesi olduğumda ve sen de *Post*'ta bana gelen bir muhabir olduğunda bir gelecek görebiliyorum" dedi.

Gülümsedi ve "Ve eğer yasadışı bir şey yaparsan, kışını yakarım ve bunu ön sayfaya koyarım" dedi.

Arthur alaycı bir hayal kırıklığıyla, "GWU mezunu olmama rağmen mi?" diye sordu.

"Özellikle de GWU mezunu olduğun için."

Bunun üzerine daha çok güldük, bir şişe şarap daha içtik ve Georgetown'da babasının sahip olduğu apartman dairesinde bir gece geçirdik. Arthur, Greenwich, Connecticut'ta varlıklı bir aileden geliyor; Laurie ise Oregon'un küçük bir kasabasından. Burslar, hibeler, Starbucks'ta yarı zamanlı çalışma ve bolca ramen eriştesi ile geçiniyor.

İşte orada. Bu o olmalı.

Camında Uber etiketi olan koyu mavi bir Honda, dört yıldızlı bir otel olan Yours Truly DC'nin yakınından geçiyor. Tam zamanında geldi ve Laurie yakında bir gün artık ramen eriştesi yemeyeceğini biliyor, çünkü sevgili Arthur dün gece bir hata yaptı. Anne babasına ve iki kız kardeşine komik karikatürler ve memler e-posta ile gönderme alışkanlığı vardır ve dün gece gönderdiği e-postanın adres alanına yanlışlıkla Laurie'yi de eklemiştir.

Mesajda şöyle yazıyordu: Yarın gece bunu veriyorum! Bana şans dile! Ekte Tiffany'den gelen mavi bir kutunun fotoğrafı vardı, açıktı ve altın ayarlı bir pırlanta yüzük sergiliyordu.

Bunu biliyor ve Uber durup Arthur inip kapıyı onun için açtığında gülümsüyor.

Ona hızlı bir öpücük verir, arabaya biner ve emniyet kemerini bağlar. Her zaman iyi giyimli ve bakımlı olan, bir yüksek lisans öğrencisinden çok başarılı bir dava avukatına benzeyen Arthur, Laurie'nin yanına oturur ve araba hareket etmeye başladığında onun elini tutar.

"Tatlım," diyor, "bu gece... özel olacak."

"Nasıl özel?" diye soruyor Uber L Caddesi ile kesiştiği noktada durduğunda.

Duraksıyor, gülümsüyor, kahverengi gözleri kahkahayla dans ediyor, sonra "Sabırsızlanıyorum. Bekle."

Koyu mavi takım elbisesinin yan cebine uzanır. Laurie bir ses duyar ve başını kaldırıp baktığında güneşin tam yanlarında parladığını görür.

OceanofPDF.com

Bölüm

57

Ned Mahoney iki blok öteden bile başına geleceklerin kokusunu alabiliyor. Son bombalama alanında: benzin, yanmış lastik, kömürleşmiş araç döşemeleri ve ülkenin başkentinin sokaklarında ölen en son kurbanların yanmış etinin hastalıklı tatlı kokusu.

Kimliği onu L Caddesi'ndeki polis çemberinden geçirir ve FBI tarafından verilen siyah Impala'sını bombalı aracın patladığı yere olabildiğince yakın park eder. Cadde polis araçları, itfaiye araçları ve hatta başka bir şeyin patlaması ihtimaline karşı gaz şebekesini kapatmak için orada bulunan Washington Gas'ın kamyonlarıyla doludur. Yüksek yoğunluklu projektörler yüksek metal standlardan aşağıya doğru parlıyor ve jeneratörlerin gürültüsü dışlarını kenetliyor.

Sarı bantlara doğru yürür, FBI kimliğini bir kez daha gösterir ve bir dizi üzgün, yorgun yürüyüşün sonuncusunu yaparak olay yerini inceler.

Araç L Caddesi ile New Hampshire Avenue NW'nin kesiştiği noktada patladı. Çevredeki işyerlerinin camları kırıldı. Bir trafik lambası tellerden sarkıyor. Bir itfaiye aracı, şu anda sadece bükülmüş bir çerçeve ve parçalanmış ve erimiş dört lastikten ibaret olan şüpheli araba bombasını hala hortumla yıkıyor.

Bir DC ambulansı kükreyerek dışarı çıkar ve Mahoney yaklaşarak sokaktaki beş sarı battaniyenin altındaki beş şekli fark eder.

O zaman en az beş ölü
var. Lanet olsun.

Arabalar, öfkeli bir çocuk tarafından yakalanıp fırlatılan oyuncaklar gibi etrafa saçılmış durumda. En ağır hasarlı araç bir Honda gibi görünüyor. Kömürleşmiş, tavanı soyulmuş.

İçeride üç sarı battaniye var, biri sürücü koltuğunun üzerinde, ikisi arkada.
Tamam. En az sekiz ölü var o zaman.

Boynunda FBI kalkanı olan koyu renk takım elbiseli genç bir adam gelip "Ajan Burt Nansen" diyor.

Ned kendini tanıttı ve "Burada neyimiz var?" dedi.

"Görünürde bomba yüklü bir araba," diyor Nansen, pürüzsüz ellerinde defter ve kalemle. "Şurada yasadışı bir yere park etmiş. Hasarın büyük kısmı

vitrinler ve yayalar. Şuradaki Honda" -kalemiyle işaret ediyor- "patlamanın en ağır darbesini aldı. İçinde üç kişi vardı, bir Uber sürücüsü ve iki yolcu."

Alet ve büyük sarı bir levha taşıyan itfaiyeciler yanmış Honda'ya yaklaşıyor.

Ajan Nansen, "Honda'nın arkasında iki kurbandan birinin kimliğini buldum. Kadın George Washington adında bir yerde öğrenciymiş. Buraya yakın mı?"

Mahoney genç ajana şaşkınlıkla bakar. "George Washington Üniversitesi'nin nerede olduğunu bilmiyor musun?"

"Üzgünüm efendim, ben Augusta, Maine saha ofisinden geliyorum," diyor. "Personel takviyesine yardımcı olmak için geçici olarak Washington'a transfer edildim. Özür dilerim."

Mahoney başını sallar. "Gerek yok. Üzgünüm."

Genç ajan "Evet efendim" der ve sonraki birkaç dakikasını Mahoney'e soruşturmanın nasıl ilerleyeceğine dair bildik hikâyeyi anlatarak geçirir: tanıklarla görüşmek, L Caddesi ve New Hampshire Bulvarı'ndaki güvenlik kamerası görüntülerini izlemek ve bombanın bulunduğu arabanın kaynağını araştırmak. Çalıntı mıydı? Satın mı alınmış? Masum birinden ödünç mü alındı?

Muhtemelen işe yarar bir şey çıkmayacaktır. Bölgedeki önceki bombalı araç saldırıları için de öyle.

Tıp Başmüfettişliği'nin amblemini ve Bölge bayrağını taşıyan lacivert bir minibüs gelirken Mahoney kartvizitini genç ajana uzatır. Koyu mavi rüzgarlıklarında büyük sarı harflerle ATF yazan kadın ve erkekler bombalı aracı incelemektedir. "Görünüşe göre olay yerini iyi kontrol etmişsiniz Ajan Nansen. İlginizi çeken bir şey olursa beni arayın."

"Evet, efendim," diyor ve Mahoney üç kurbanla birlikte harap olmuş Honda'ya bakıyor. İki DC itfaiyecisi büyük sarı çarşafı açmış, seyircilerin diğer tarafta yapılan hassas ama çirkin işi görmesini engelliyor: arabanın yanmış döşemesiyle kısmen kaynaşmış yanmış cesetleri çıkarmak.

Mahoney ağzından derin bir nefes alır, birkaç adım yürür, telefonunu çıkarır ve hızlı aramadan bir numara tuşlar.

Telefon iki kez çalıyor ve John Sampson'ın kayıtlı sesi "Ne yapacağınızı biliyorsunuz" diyor.

Keskin bir bip sesinden sonra Mahoney, "John, iyi misin? Beni hemen ara. Burada işler... gittikçe kötüleşiyor. Umarım sen ve asker arkadaşın bir şeyler bulmuşsunuzdur. Biz..." Duraklıyor, sonra diyor ki, "Hiçbir şeyimiz yok. Hiçbir şeyimiz yok. Sana güveniyoruz, John."

Mahoney aramayı sonlandırır ve olay yerinden uzaklaşır. Şimdi Alex'in durumunu görmek için GWU Hastanesi'ndeki travma yoğun bakım ünitesine gidecek.

Ama düşünceleri John'a geri döner.

Bu onu üçüncü arayışı. Neden cevap vermiyor? Neredeymiş?

OceanofPDF.com

Bölüm

58

Daha fazla bekleyemeyene kadar beklerim, sonra biraz beklerim.

Avlu sessiz.

Barut kokusu bile dağıldı. Hareket zamanı.

Titreyen ellerimde Glock tabancamla kayık iskelesinin altından kayarak çıkıyorum. Mümkün olduğunca hızlı ve sessiz bir şekilde kulübeye geri dönüyorum, ıslak kıyafetlerimi çıkarıyorum, banyodaki kalın havlularla kendimi ovuyorum ve kuru kıyafetler giyiyorum. Kulübenin içi darmadağın; Bağdat'ın merkezindeki bir savaşın sonrasına benziyor. Burada ne olduğunu anlamak zorunda kalacak polis dedektiflerini kıskanmıyorum. Teçhizat çantamı alıp çıkıyorum.

Toprak yolda hızla park ettiğim Cherokee'ne doğru yürüyorum. Bir yanım Mel'in cesedine geri dönmek ve belki de onun için bir şeyler söylemek ya da dua etmek istiyor ama pratik yanım komşular ya da polisler gelmeden buradan gitmemi söylüyor.

Cherokee'ne tırmanıyorum, motoru çalıştırıyorum ve kaloriferi açıyorum ve Mel Carr'ın ruhunun kararına katılmasını umuyor ve dua ediyorum.

Yaklaşık bir saat sonra Colonial Heights, Virginia'daki Southpark Alışveriş Merkezi'ndeyim. Uydu radyolarının bant genişliklerinden yayılan komplo teorilerini ve nefreti duymak istemediğim için buraya sessizce geldim. Caz iyi bir kaçış olurdu ama ben kaçmak istemiyorum.

Düşünmek istiyorum.

Dick's Sporting Goods'tan Victoria's Secret'a kadar her türlü mağazanın bulunduğu büyük alışveriş merkezinin güney ucunda boş bir yer buluyorum.

Telefonumu kontrol ediyorum ve kısıtlı bir numaradan birkaç sesli mesaj aldığımı görüyorum, bu da ya Metro Polisi'nden üst düzey biri ya da FBI'dan Ned Mahoney olduğu anlamına geliyor.

Mesajları bir an için görmezden geliyorum, moteldeki saldırıdan sonra kullandığım gözetleme cihazını çıkarıp açıyorum. Beş ışık da kırmızı yanıyor.

Yine de muhtemelen DC'den ayrıldığımdan beri takip ediliyorum.

Ama nasıl? Bir hedef aracı gölgelemek için en az beş araba gerekir ve bu da çok fazla iş demektir.

Dronlar mı?

Belki, ama yolların ağaçlarla örtülü olduğu bazı kırsal bölgelerde bulundum.

Nasıl yani?

Elimde fenerle Cherokee'nden çıktım ve arabanın altına mümkün olduğunca büyük bedenimi sokarak alt takımın her santimetresine göz attım.

Onu bulmam uzun sürmedi: kibrit kutusu büyüklüğünde küçük siyah kutu. Çekip çıkardım. Mıknatıslanmıştı. Soğuk kaldırımda kıpırdanarak ilerliyorum, arka tekerleğe yaslanıyorum ve küçük kutuya yakından bakıyorum.

Açıklık yok, dikiş yok, anten yok. Sadece küçük siyah bir kutu.

Kocaman ellerimde çeviriyorum ve aklıma bir şey geliyor, birkaç yıl önce Metro Polisi ve Enerji Bakanlığı'nın bir parçası olan Nükleer Acil Durum Destek Ekibi'nden teknisyenlerle yaptığım bir eğitim tatbikatı. Bu ekibin görevi, kirli bomba ya da küçük nükleer cihazlara sahip olduğunu iddia eden terörist ya da suçluların tehditleri de dahil olmak üzere -ve en önemlisi- her türlü nükleer acil duruma müdahale etmektir. Böyle bir tehdit alındığında, çeşitli tespit ekipmanlarına sahip bir ekip, radyoaktif izleri aramak üzere hedef bölgeye gönderilir. Benim katıldığım gibi tatbikatlar sırasında şehrin etrafına düşük seviyeli radyoaktif kaynaklar yerleştirildi. Tehlikeli değillerdi ama doğru ekipmanla tespit edilebilecek kadar radyoaktifiler.

Küçük şekli tekrar çevirdim. Buna benzeyen radyoaktif kaynaklar.

Bu yüzden bu kadar iyi ve yakından takip ediliyorum: baş üstü dronları -Hatta uydular bile aracıma sıkıca bağlı olan bu radyoaktif kaynağı takip ediyor.

Anlamı ne?

Radyoaktif kaynağa daha yakından bakıyorum.

Yani bu rastgele terör saldırılarını planlayan, gerçekleştiren ve büyük saldırı için plan yapan insanlar, tuhaf bir milis grubunun üyeleri ya da ellerine silah ve patlayıcı geçirmiş bir grup uyumsuz değil.

Açık piyasadan satın alınabilen takip dronları var, ancak Amazon'dan satın alabileceğiniz hiçbir şey son derece hassas bir radyasyona sahip değil

Dedektör . Metali
ovuyorum.

Beni kovalayan, Alex Cross'u neredeyse öldüren ve geçtiğimiz aylarda yüzlerce masum Amerikalıyı öldüren kişiler büyük ölçüde finanse ediliyor ve hükümet ya da askeri düzeyde varlıklara sahipler.

Harry Maynard gibi insanlar. "*Görüşürüz John.*" diyen adam.

Eski New York Polis memuru. Eski Ordu Özel Kuvvetleri.

Son duyduğumda, dünyanın dört bir yanındaki uyuşturucu kartelleriyle bağlantılı mali suçluları kovalayan bir Hazine icra ajanıydı. Maynard sert, dayanıklı ve zeki biriydi ve onu yıllar boyunca çeşitli federal kurumlardan güvenlik görevlileri ve ajanların katıldığı eğitim toplantılarında tanıdım.

Dışarıda ne haltlar dönüyorsa, onu o tarafa geçiren neydi? Eski askerleri işe alan yabancı destekli bir grup mu? Ordudaki haydut bir unsur mu?

ABD hükümeti mi? Cebi dolu yol arkadaşlarından oluşan bir milis mi?

Bilmiyorum ama Afganistan ve misyonumuzla ilgiliyse, Virginia'daki bir alışveriş merkezinin otoparkında kırımın üstünde oturarak hiçbir şey öğrenemem.

Ayağa kalkıp binalara ve yakındaki araçlara bakıyorum. Kaldırımın yanına park etmiş, flaşörleri yanıp sönen, tanıdık kahverengi bir UPS dağıtım kamyonu görüyorum ve rahatça yanına gidip takip cihazını tamponun altına yerleştiriyorum. Birkaç dakika içinde bu takip cihazı bir yerlere gidecek.

Bazı malzemelere ihtiyacım var ve hızlı hareket etmeliyim çünkü Vermont'a ve bizi Afganistan'a götüren ve görünüşe göre büyük bir patlamanın fitilini ateşleyen CIA görevlisi Elizabeth Deacon'a gidiyorum.

Bölüm

59

KUZEYE YOLCULUĞUM birkaç dakika ertelendi, çünkü Southpark Alışveriş Merkezi'nin girişinde, dışarıda bir kuyruk var ve metal dedektörlerini ve alışveriş yapanları yavaşça içeri alan değnekli güvenlik görevlilerini hemen fark ediyorum.

Dedektif kalkanımla bile tabancamı taşıyarak geçmek istemiyorum; insanlar beni hatırlar. Sıradan uzaklaşıyorum, ön tarafa dikilmiş bir sıra çalı buluyorum, ayakkabımı bağlar gibi diz çöküyorum ve Glock'umu oraya saklıyorum.

Yaklaşık kırk dakika sonra, alışveriş merkezindeki mağazalardan ihtiyacım olanı aldım ama işim bitmedi.

Yeni bir ulaşım aracına ihtiyacım var, çünkü aracımda bir radyoaktif takip küpü bulmak, belki de daha dikkatli bir şekilde gizlenmiş bir tane daha olmadığı anlamına gelmez. Ancak bir izleyici UPS ile seyahat ediyor, bu da düşmanlarımin kafasını karıştıracak ve düşmanların kafasını karıştırmak her zaman iyi bir stratejidir.

Alışveriş merkezinden ayrı bir girişi olan zincir bir bifttek ve deniz ürünleri restoranının dışında bir pozisyon alıyorum ve bir dizi beton saksının arkasında ileri geri volta atarak, sanki birini bekliyormuşum gibi saatime bakarak bekliyorum. Restoranın yakınında bazı açık park yerleri var ve beni takip eden insanların alışveriş merkezinin otoparkında dolaşıp göze çarpan çok uzun boylu ve çok iri Siyah bir adamı arıyor olabileceğini bilerek bekledim ve bekledim

kalabalıklar içinde.

Karımın ölümünden bu yana pek dua eden bir adam olamadım, ama karımın tatlı ruhuna dualar ve istekler sunuyorum: *Billie, yardımına ihtiyacım var. Bir çeşit şefaate ihtiyacım var. Lütfen bana yardım et.*

Biraz daha yürüyeceğim.

Gümüş bir Lexus gelir ve yakındaki bir yere park eder. Biri sarışın, diğeri kızıl saçlı, iyi giyimli, topuklu ayakkabı giymiş iki genç kadın iner. Kızıl saçlı olan şofördür ve arkadaşına restorana kadar eşlik ederken sağ eliyle hızlı bir hareket yapar.

Bip-bip.

Lexus artık kilitli. Ama güvenli değil.

Birkaç dakika sonra, hala Glock'um olmadan kadınları restorana kadar takip ediyorum ve bunun akıllıca bir seçim olduğu ortaya çıkıyor, çünkü mekanın girişi, her ikisi de dar siyah tişörtler ve siyah pantolonlar giyen, yaklaşık benim ağırlığımda ama bir ayak daha kısa iki adam tarafından korunuyor.

Bana dokunurken hızlı ve kibar davranıyorlar ve biri özür diliyor. "Bunu yapmak zorunda olduğumuz için üzgünüm, kardeşim. Ama bu yeni kurallar, biliyorsun değil mi?"

Elimi kaldırıp gülümsüyorum. "Endişelenme. Dışarıda çılgınca şeyler oluyor ve hepimiz buna uyum sağlamalıyız."

Karanlık ve serin restorana giriyorum, yemek alanı sağda, büyük bar ileride. Barın sonundaki kızıl saçlı kadını görüyorum ve mutfaktan çıkan garson ve garson kızlardan kaçarak yavaşça ona doğru yürüyorum. Mekânda deri koltuklar, beyaz keten masa örtüleri, açıkta koyu renkli ahşap kirişler ve tuğlalar var.

Manevralarla bara doğru ilerliyorum. Bir bar taburesinde oturan çekici kızıl saçlı kadın sarışın arkadaşıyla derin bir sohbeta dalmış, ben de onun arkasında durup elimi kaldırarak diğer taraftaki çok çalışan barmene el sallıyorum.

Birkaç dakika geçtikten sonra kızıl saçlı adam beni fark etti ve "İçki almaya mı çalışıyorsun?" dedi.

Ona gülümsüyorum. "Susuzluktan ölmemeye çalışıyorum."

O da gülümsüyor. "Ben yerimden kalkayım, sen al. Belki seni daha iyi görür."

"değil," diyorum, sol kolum hâlâ yukarıda. "Ama ."

Gülümsemesi daha da genişler. "Benim için hiç sorun değil. Ayrıca, senin için ısıttım."

Flört ederken gülüyoruz. Sol elimle barmenin dikkatini çekmeye çalışıyorum.

Sağ elimi çantasına sokup Lexus'unun fobunu çıkarırken.

Dışarıda temiz havaya çıktığımda - güzel kızıl saçlıya yalan söyledikten ve annemi (her neredeyse) arayıp kontrol etmem söyledikten sonra -Glock'umu aldım ve Lexus'a yöneldim. Kapıyı *bip-bip* sesiyle açıyorum, içeri giriyorum, koltuğu hızla ayarlıyorum ve çalıştırıyorum.

Cherokee'ye gidiyorum, spor çantamı ve diğer eşyalarımı yeni çalınan Lexus'a taşıyorum, sonra alışveriş merkezinden çıkıp I-95'e geri dönüyorum ve kuzeye doğru ilerliyorum. Cherokee geride kaldı; radyoaktif kaynak

çekilen free, dışarıdaki bilinmeyen izleyicilerim için hareket halindeki UPS kamyonunda sessiz işini yapıyor.

Yaklaşık on dakika sonra aradığım şeyi buldum. *Tekrar teşekkürler Billie* diyorum ve arabayı büyük bir dere ya da küçük bir nehir gibi görünen bir köprü'nün üzerine çekiyorum. Plastik bir torbayı karıştırıyorum ve alışveriş merkezinde satın alıp aktive ettiğim kullan-at telefonu çıkarıyorum.

Sonraki birkaç dakika boyunca bazı önemli telefon numaralarını yeni telefona aktarıyorum ve işim bittiğinde Lexus'tan inip köprü korkuluklarına doğru yürüyorum.

Güzel bir Virginia gecesi, tamamen durgun, hava ılık ve arkamda eve ya da işe giden iyi insanların kırmızı ve beyaz ışıkları hızla yanıyor. Her bir ışık kümesi, anlatılacak bir hayat hikayesi olan bir kişiyi temsil ediyor; hepsi de bu harika ulusta yaşanan pek çok aşk ve kayıp, aksilik ve zafer hikayesi.

Ancak bu gece başka güçlü ve geniş kapsamlı güçlerin de devrede olduğunu, bir tür patlayıcı ve tehlikeli sona doğru koştuklarını biliyorum.

Sağ elimdeki eski telefonuma bakıyorum. Bu özel bir telefon, aylar önce FBI'dan Ned Mahoney tarafından bana verilmişti. Hacklenemez ve takip edilemez. Önümüzdeki birkaç gün içinde karşılaşacaklarım için mükemmel bir telefon.

Ned Mahoney'e güveniyorum ve ona hayatımı ve kızımın hayatını emanet edebilirim. Ama bu telefonu kimin bir araya getirdiğini ya da bana vermesi için Ned'e kimin verdiğini bilmiyorum.

Elimi köprü'nün üzerinde tutuyorum ve pahalı, karmaşık telefonu nehre bırakıyorum.

Vermont'a ve Elizabeth Deacon'a varana kadar durmadan sürmeye devam etme zamanı.

Çalıntı Lexus'a geri döndüğümde Ned Mahoney'nin acil uyarı niteliğindeki sözlerini tekrar hatırlıyorum:

Kimseye güvenme.

Bölüm

60

BREE STONE, Alex'i görmek için hastane koridorunda yürürken esniyor. Yoğun bakım ünitesinde. Arkasında, bekleme odasında, hem Anneanne hem de Ali derin uykudadır, Ali başını büyük büyükannesinin kucağına koymuş uzanmaktadır.

Damon ve Jannie eve dönmüş, yanlarında götürmek üzere yemek artıklarını ısıtıyorlar, zira hastane yemeklerine ancak bu kadar dayanabiliyorlar. Nana Mama'nın bir önerisi bile vardı: "Sen benim tavuk bamyamdan bir kase getir, biz de Alex'in odasına gizlice sokalım."

"Ama anneanne, yemek yiyemediğini biliyorsun."

Kollarını kavuşturmuş, çenesini öne doğru çıkarmış olan Nana Mama, "Onu beslemeye niyetim yok kızım, ben aptal değilim. Eğer o iyi cerrah, o lanet komada etrafında olup bitenlerin farkında olduğunu düşünüyorsa, o zaman burnunun altına şu bamyadan bir kase koyalım. Belki kokusu onu uyandırır."

Bree yoğun bakım ünitesine doğru yürürken gülümsüyor ve herkesin Nana Mama'nın güzel fikrine güldüğü o kısa anı hatırlıyor.

Bir hemşire onu tanır ve yoğun bakım ünitesinin sürgülü kapısını açar ve Bree içeri girdiğinde bir şeylerin ters gittiğini, bir şeylerin rahatsız olduğunu hisseder.

Köşeyi döndüğünde Alex'in odasının etrafında bir grup insan görür ve elleri buz keser. Orada DC Metro Polis memurları ve güvenlik şirketi Bluestone Group'tan iki iri yarı adam vardır.

O yaklaşırken kimse gülümsemiyor.

"Sorun ne?" diye soruyor kimseye belli etmeden.

Bir DC Metro görevlisi, "Hanımefendi, oraya girmemelisiniz" der. Bree onu iterek "Tabii ki girmemeliyim," der.

Oda hemşireler ve doktorlarla doludur ve Alex üzerinde çalışırken sesleri alçak ve acildir. Çeşitli tıbbi cihazlar ya alarm sinyalleri ya da sabit bir ton yayıyor. Bir doktor Alex'in saklı başının üzerine eğilmiş, bir hemşire de şırıngaya ilaç çekiyor ve Bree'nin ağzı anında kuruyor.

Bir hemşire onu görür ve "Hanımefendi, burada olmamanız gerekiyor!" der.

Gördükleri karşısında kalbi parçalanırken sesinin ne kadar soğukkanlı ve düzgün olduğuna şaşırarak, "Yapmamalıyım, o benim kocam," diye karşılık veriyor. Akıllı, sevgi dolu, karmaşık ve bazen de çileden çıkaran kocası ve babası Alex'in görünen tek şeyi, içinde serum tüpleri olan çıplak bir koludur.

Bree onun şişmiş ve morarmış yüzünü ve ağzına bantlanmış solunum cihazı tüpünü bile göremiyor.

Alex geçmek üzereyse, yakın olması gerekir.

"Neler oluyor?" diye sorar.

Hemşirelerden biri ona bakmadan şöyle diyor: "Solunum tüpünü çıkarıp ventilatörden ayırabilmek için onu uyandırmayı umarak sakinleştiriciden ayırıyorduk. Ama fenalaşmaya başladı. Doktor, kan basıncı çok düşük, elliye yetmiş ve kalp atış hızı yüz otuz."

"Oksijen satürasyonu kaç?" diye soruyor

doktor. "Yüzde seksen altı ve düşüyor."

Bree buraya son geldiğinde Alex'in oksijen satürasyonu yüzde 100'dü.

Geçiyor. "onun karısıyım," diye tekrarlıyor, "ve onunla birlikte olacağım."

Bree ileri doğru adım atıyor ve kimse onu durdurmuyor, kimse ona gitmesini söylemiyor.

Ama hummalı çalışma devam ediyor.

Doktorlardan biri, "Nabız oksimetresini yükseltmemiz gerekiyor, lanet ," diyor.

Bree Alex'e olabildiğince yaklaşır. "Tam burada, Alex," der gözyaşları arasında. "Tam burada, sonsuza dek."

Bölüm

61

General Wayne Grissom, Pentagon'daki büyük ama sade ofisinde Bir sonraki randevusunun gelmesini bekliyor ve bunu dört gözle beklemese de, kulağa ne kadar eski moda gelse de, bunu görevi olarak görüyor. Amerikan vergi mükellefleri Savunma Bakanlığı'nın yıllık 725 milyar dolarlık bütçesinin faturasını ödüyor ve harcamalardan sorumlu olanlardan biri olarak, dördüncü kuvvetin bazı üyeleri tarafından kendisiyle röportaj yapılmasına izin vermeyi sorumluluğu olarak görüyor.

Kapı hafifçe çalınır ve yardımcısı Albay Carla Kendricks içeri girer. "Efendim, hazır mısınız?"

Grissom ayağa kalkar. "Kesinlikle. Onu içeri alın."

Kapı genişçe açılır ve tanıdık bir adam içeri girer. Otuzlu yaşlarının ortalarında, ince kahverengi saçlı, siyah çerçeveli gözlükler, kravatsız mavi bir elbise gömleği, lacivert bir takım elbise ceket ve gri pantolon giyiyor.

Justin Foote, *Washington Post*'un ulusal ilişkiler muhabiri.

Gülümser, başını sallar, hızlı bir tokalaşma için uzanır ve Grissom'ın geniş ama temiz masasının önüne bir sandalye çeker.

Justin, "Bu akşam beni bu kadar kısa sürede kabul ettiğiniz için teşekkürler General Grissom," diyor.

Grissom kendi koltuğuna oturur. "Yardım edebildiğime sevindim Justin, ama korkarım sana sadece on dakika verebilirim."

Justin eski moda bir muhabir defteri ve bir tükenmez kalem çıkarır. "Umarım bu yeterli olur."

"O halde başlayalım. Şu andan itibaren söyleyeceğim her şeyin 'üst düzey bir askeri yetkiliye' atfedileceğini hatırlatırım. Anlaştık mı?"

Justin başını sallar. "Anlaştık." Not defterinde bir sayfa çevirir. "Başkanın bu akşam ulusa sesleneceği açıklandı. Bundan haberiniz var mıydı, General?"

Grissom, "Kahretsin, *hayır*" diye düşünür ve yüksek sesle, "Sen ne ?" diye sorar. Belli belirsiz bir gülümseme. "Ne hakkında konuşacağı hakkında bir fikrin var mı?"

"Mevcut kriz, sanırım."

Justin şöyle diyor: "Geçtiğimiz Nisan ayında başlayan ve bu sabaha kadar devam eden terör saldırıları. En az birkaç yüz Amerikalı öldü, binlercesi yaralandı."

"Hiç şüphe yok, Justin." Saatini kontrol ediyor. "Yedi dakika kaldı."

"O zaman size bir soru General," diyor. "Son birkaç gündür, bu terörist saldırıların komuta, kontrol ve finansmanını bulmak için çalışan gizli bir komite var. Yerel kurumlar, istihbarat kurumları, Savunma Bakanlığı. Bu kurumların çoğunda tanıdıklarım var. Bu gizli komiteyi sizin yönettiğinizi duydum."

Grissom duraklar. Eğer Justin bu hikâyeye sahipse, başkaları da sahip olacaktır. "Bu doğru," der.

"Herhangi bir ilerleme kaydedildi mi?" "Biraz, ama yeterli değil." "Nedenmiş o?" Foote soruyor.

Amerika Birleşik Devletleri'nin dört bir yanına ulaşan ve araştırmacılardan iki ya da üç adım önde olmak için en son teknolojiyi kullanan iyi organize olmuş ve iyi finanse edilmiş bir örgütü takip etmeye çalışmanın teknolojik zorluklarını açıklamak için birkaç dakika harcıyor.

"Bunun büyük, organize ve iyi finanse edilen bir grup olduğuna inandığınızı söylediniz," diyor Justin. "Komitenizdeki bazı kişiler aynı fikirde değil. İç Güvenlik Bakanı Landsdale gibi."

"Onunla konuştun mu?"

"Uzun uzun."

"Paylaşmak ister misin?"

Justin gülümser. "Başkan olduğunuzdan beri bana karşı dürüstsünüz General. Size şunu söyleyeyim. Sizin ve diğerlerinin aşırı tepki verdiğinizi, bir sivrisineğin peşinden topla gittiğinizi düşünüyor. Terörist saldırıların ülke genelindeki gevşek bağlantılı milis gruplar tarafından gerçekleştirildiğini ve başında bulunduğunuz komite gibi büyük, hantal bir örgütün hızlı bir şekilde yanıt veremeyecek kadar beceriksiz olduğunu düşünüyor. Ayrıca bunun korkunç bir emsal teşkil ettiğini ve bu ülkeyi bir güvenlik devletine dönüştüreceğini düşünüyor."

Grissom, "Bu oldukça iyi bir fikir," diyor.

"Peki senin fikrin ne?"

Grissom içinde öfkenin hissediyor ve söyleyeceği şeyin normal bir dünyada muhtemelen kariyerini bitireceğini biliyor.

Ama dünya aylardır normal değil. Başkan ona bir görev verdi ve Tanrı'nın izniyle bu görevi yerine getirecek.

General şöyle diyor: "Bakan Landsdale'e saygısızlık etmek istemem ama ne konuştuğu hakkında hiçbir fikri yok. Ne taktiksel ne de stratejik bir vizyonu var."

ve teorisi tamamen yanlış." Justin bunları eli hızla hareket ediyor, sonra başını kaldırıp bakıyor.

"General, sadece kuralları bildiğimden emin olmak için soruyorum - bunların hepsi hala arka planda, doğru mu?"

Grissom bir karar daha verir. "Hayır. Bu son kısım kayıtlarda var. Yazdır."

OceanofPDF.com

Bölüm

62

BREE, doktorlar ve hemşireler etrafında toplanırken ALEX' yüzünü izler, Kaymasını engellemeye çalışıyordum.

Bir hemşire monitörlere bakar ve "Doktor, kan basıncı hala düşüyor, kalp atış hızı hala artıyor" der.

Doktor, "Herkes sessiz olsun." diyor.

Alex'in etrafında duran kalabalığın arasından Bree, doktorun göğsüne bir stetoskop yerleştirdiğini görür. Başını sallar ve kulaklıkları kulaklarından çıkarır. "Sol akciğerinde hiç nefes sesi duymuyorum ve soluk borusu sağa doğru sapmış. Göğüs tüpü tıkalı mı? Başka bir tansiyon pnömosu var."

Doktor monitörlere bakar ve tekrar başını sallar. "İğneyle dekompresyon yapacağız."

Alex'in etrafındaki personel daha hızlı ama istikrarlı hareket ediyor ve Bree'ye birkaç kez çarpılıyor ama bu önemli değil. Ait olduğu yerde, Alex'in yanında kalıyor.

Hemşire ona büyük bir iğne uzattığında doktor "Tamam," diyor. "İşte başlıyoruz."

Bree donmuş bir halde doktorun Alex'in sol köprücük kemiğinin altındaki deriyi antiseptik bir solüsyonla temizlemesini ve ardından göğsüne bir iğne sokmasını izler.

Bir hava tıslaması duyulur ve küçük tıbbi personel grubu hep birlikte monitörlere bakar.

Bir hemşire "Kan basıncı artıyor, kalp atış hızı düşüyor ve nabız oksijeni doksana çıktı" diyor.

"Ucuz atlattık, ha?" diyor doktor. "Şimdi yeni bir göğüs tüpü takalım." Hemşireler işi yapmak için gerekli aparatları bir araya getirir.

Bree gözlerini kapar ve bir dua fısıldar, sonra Alex'in elini tutar ve sıkar. Alex'in de onun elini az da olsa sıkacağına inanmak ister.

Yaklaşık on beş dakika sonra Bree, Nana Mama ve Ali ile birlikte bekleme odasındadır. Yoğun bakım doktorlarından biri, Dr. Tom Smith içeri girer. Yorgun ama memnun görünüyor.

Bree, Nana Mama ve Ali el ele tutuşmuş bir şekilde oturmaktadır ve Dr. Smith onların önünde oturmaktadır. "Olan şey şu," diyor. "Solunum cihazından çıkarıp çıkaramayacağımızı görmek için Alex'i sedasyondan ayırırken kalp atış hızı yükseldi ve kan basıncı düşmeye başladı."

Anneanne soruyor, "Bu ne anlama geliyor?"

Dr. Smith şöyle diyor: "Bu vakada, hava akciğerlerine değil göğüs boşluğuna giriyordu ve havanın dışarı çıkması için bir yol yoktu, bu nedenle kalbinin etrafında basınç oluştu ve pompalamasını engelledi. Sağlık görevlilerinin yaptığını yaptım - havayı boşaltmak için bir iğne yerleştirdim ve kalbi üzerindeki baskı hafifledikten sonra normal şekilde pompalayabildi. Şu anda durumu stabil."

Bree, Ali'nin ve Nana Mama'nın ellerini sıkıca tutuyor. "Bir aksilik olmuş gibi görünüyor." Küçük bir baş sallama. "Size yalan söylemeyeceğim," diyor, "bu bir aksilik elbette. Şu anda onu solunum cihazından çıkaramayız. Bir ya da iki gün içinde tekrar deneyeceğiz. Ama sizi uyarmak zorundayım, eğer o zaman da bir sorun yaşarsak sorunun ne olduğunu anlamak için onu ameliyathaneye geri götürün."

Bree fısıltıyla, "Tekrar ameliyat olacak kadar güçlü mü?" diye soruyor.

Doktor hafifçe tereddüt eder, bu da Bree'ye çok şey anlatır. "Görmemiz gerekecek," diyor. "Başka sorunuz var mı?"

Bree, Ali ve Anneanneye bakar. "Sanırım şimdilik her şey hazır," diyor Bree.

"Güzel," diyor Dr. Smith ayağa kalkarak. "Alex dünyadaki en iyi bakımı alıyor, size söz veriyorum. Büyük olasılıkla bu sadece yoldaki küçük bir tümsek. Başka sorularınız olursa hemşirelerden birine beni bulmasını söyleyin."

Onlara güven verici bir gülümseme verip odadan çıkarken Anneanne derin bir iç çeker. "Ali, canım serin bir şeyler çekti. Dondurma var mı diye bakabilmem için bana kafeteryanın yolunu gösterebilir misin?"

Ali'nin yüzü aydınlanır. "Elbette anneanne. Yolu biliyorum."

Sandalyesinden kalkıyor ve Nana Mama Bree'nin elini bir süre daha tutuyor. "Senin için bir şey getirebilir miyiz?" diye sorar.

Bree başını sallar. "Teşekkürler anneanne, ama şu anda aklıma hiçbir şey gelmiyor."

Bekleme odasında tek başına, başını ellerinin arasına alarak birkaç dakika hıçkıra hıçkıra ağladıktan sonra duruyor ve gözlerini bir mendille siliyor,

ve derin bir nefes alır.

Çok yakın. Çok, çok yakın.

Alex daha önce de tehlikeye girmişti - birkaç kez vurulmuş, tehdit edilmiş, neredeyse öldürülmüştü ama hiçbiri bu kadar kötü olmamıştı. Alex her zaman altın, bir tanrı ("Tanrı değil, ama *bir* tanrı") ve yıllar boyunca topladığı düşmanların hiçbirinin ona zarar veremeyeceği konusunda şaka yapardı, ama Bree daha iyisini biliyor.

Tekrar tekrar kumar oynayın ve sonunda ev -Ölüm- kazanacaktır.

Bree fısıldar, "Bana geri dön, Alex Cross. Sadece bir ölümlü olsan bile seni alacağım."

Kapı açılır ve lacivert bir takım elbise, beyaz bir gömlek ve açık sarı bir kravat takmış bir adam içeri girer. "Bayan Stone? Bir dakikanız var mı?"

Kafası karışır ama sonra adamı tanır: Jacob Springer, hastanenin güvenlik müdürü. Birkaç saat önce ikisi, Bree'nin hastane arazisinde nasıl silah taşıdığı ve kendisine Mary Mullen diyen sahte hemşireyi neden vurduğu konusunda hararetli ama sonunda makul bir tartışma yaşamışlardır. Springer'ın Alex'i tanınması ve kendisinin de eski bir DC Metro Polisi dedektifi olması durumu yatıştırmaya yardımcı oldu.

Bree'nin güvenlik şirketi şu ana kadar kadının gerçek kimliğini bulamadı, üst kolundaki Büyük Kırmızı Bir dövmesi ipucu olsa bile.

"Elbette, Bay Springer," diyor Bree.

"Mary Mullen olduğunu iddia eden kadınla ilgili" diyor.

"Doğru," diyor Bree. "Şimdiye kadar ameliyathaneden çıkmış olmalıydı. Onunla konuşabilir miyim?"

Başını sallıyor. "Korkarım yapamazsınız, Bayan Stone."

"Neden?"

"Çünkü ameliyatta öldü."

Bölüm

63

ATLANTA'NIN BATI YAKASINDA, sokak lambalarının çoğu yanmış durumda. Bir sokakta beklerken

Çalınan siyah Pontiac G6 sedan, aşırı güç kullandığına dair çok sayıda sivil şikâyetin ardından işine son eski bir Atlanta polisi olan Humphrey ve bir çaylağın kıyafetlerini çıkarıp onu itfaiyedeki duşa attıktan sonra işini kaybeden eski bir Atlanta itfaiyecisi olan George. (Söz konusu çaylağın bir belediye meclisi üyesinin yeğeni olması George'un davasına yardımcı olmadı).

Her birinin kucağında yasadışı bir on iki kalibrelik av tüfeği var. Onlardan birkaç metre ötedeki sıra evin içinde Black Lives Matter'ın yerel şubesinin bir toplantısı vardır. İkisi de toplantıyı dağıtmayı planlamaktadır ve pompalı tüfekler yakın mesafelerde kullanılabilecek en iyi silahlardır. Tabancalar ve hafif makineli tüfekler her ne kadar etkileyici olsalar da kalabalık bir odada bile ıskalayabilirler.

Bu onların planı değil; davalarını biliyor ve destekliyor gibi görünen isimsiz bir kişi parayı, silahları ve stratejiyi sağladı.

Pontiac'ın içindeki radyo açık ve başkan konuşuyor:

"Yurttaşlarım, bu akşam sizlere, seleflerimin birçoğunun bu büyük ulusun karşı karşıya olduğu önemli meseleler hakkında Amerikan halkına seslendiği bu tarihi Oval Ofis'ten sesleniyorum..."

Humphrey der ki, ", bu kadar aptallık yeter. Hadi şu işi bitirelim." "Bana uyar."

"Geçtiğimiz Nisan ayından bu yana anavatanımız, bilinmeyen, bilinmeyen taraflarca finanse edilen, sadece yurttaşlarımızı öldürme ve günlük hayatımızı mahvetme arzusunda birleşen teröristler tarafından sürekli ve ölümcül bir saldırı altında..."

Coeur d'Alene, Idaho yakınlarındaki ücra bir çiftlikte gece vakti üç adam -Renaldo, Jesus ve Pharrell ana çiftlik evini çevreleyen ormandan dikkatlice geçtikten sonra bir mola verirler. Üç adam da NVG'lere sahiptir ve flaş ve ses bastırıcıları olan otomatik tüfeklerle ağır bir şekilde silahlanmışlardır.

Bina, eyaletin bu en büyük neo-Nazi milis grubuna ev sahipliği yapıyor ve daha önce Los Angeles'ta ikamet eden ve birçok arkadaşı ve aile üyesi bu neo-Nazi milisler tarafından öldürülen ya da yaralanan bu üç adam, grubun boyutunu ciddi bir şekilde küçültmeye hazırlanıyor.

Bu onların planı değil; davalarını biliyor ve destekliyor gibi görünen isimsiz bir kişi parayı, silahları ve stratejiyi sağladı.

"Daha ne kadar zaman var,
Renaldo?" "Altmış saniye, *patron*."

"İyi bir iş çıkardığına emin
misin?" Renaldo, "Olumlu, *jefe*."
diyor.

Saniyeler akıp gidiyor. Renaldo son birkaç haftadır marangoz ve bahçıvan kılığında sık sık bu eve gidiyordu. Evi olacaklara hazırlarken dövmeli sakınlerin sataşmalarına ve hakaretlerine katlandı.

Pharrell evin içinde ışık çiçeklerinin açtığını görür. "Boom," diye fısıldar.

Önceden ayarlanmış patlayıcı ve yangın çıkarıcı cihazlar patlar ve umutsuzca kaçmaya çalışanlar pencerelerin açılmadığını ve evin üç kapısından ikisinin sıkışarak kapandığını öğrenirler.

Sadece ön kapı açılabilir ve kapıdan yuvarlanarak çıkan ve güvenlik için koşan figürler, otomatik silahlarını ateşleyen üç adam tarafından hızla öldürülüyor.

"Bu ulus daha önce de büyük zorluklarla karşılaştı, ancak ilk kez vatanımızın dört bir yanında sürekli ve neredeyse her gün saldırılara maruz kalıyoruz. Çok sayıda yurttaşımız vahşice öldürüldü ve birçoğu da ağır şekilde yaralandı..."

Boston, Massachusetts'te yoksul kadınlara üreme hizmetleri sunan bir klinik havaya uçuruldu. Michigan, Lansing'de, trafik ışıklarında BMW'lerinde oturan önde gelen kürtaj karşıtı bir örgütün iki lideri vurularak öldürüldü.

"Bu akşam size, hükümetinizin bu saldırıları önlemek ve sorumluların izini sürmek için gayretle çalışmaya devam edeceği sözünü veriyorum. Sokaklarımızda bulunan teröristler, kimlikleri tespit edildiğinde Amerikan halkının tüm gazap ve öfkesiyle karşılaşacaklarını bilmelidirler..."

Seattle, Detroit, Austin ve El Paso'da rastgele keskin nişancı ateşi patlak verir. Amerika Birleşik Devletleri'nde şafak söktüğünde çok sayıda Amerikan vatandaşı ölmüş, yüze yakını da yaralanmıştır.

"Kolluk kuvvetleri, ordu ve siber güvenlik kurumlarının üyeleri bu korkunç zorluğun üstesinden gelmek için ülke çapında tek vücut olarak çalışmaktadır. Elinizden geldiğince onları destekleyin ve şüpheli görünen her şeyi -her ne olursa olsun- bildirin..."

Washington Post'un ulusal ilişkiler muhabiri Justin Foote, Georgetown'daki küçük ve pahalı apartman dairesinde, bir yandan CNN'in Başkan'ın konuşmasını yayınlamasını dinliyor, bir yandan da yarınki gazetede yer alacak ve hem şehri hem de ülkeyi sarsacak bir haber üzerinde çalışıyor.

Kapı zili çalıyor. Saati kontrol eder. Kaynağı - ona Deep Throat gibi komik bir isim vermemiştir - tam vaktinde gelmişti. Ev ofisine dönüştürdüğü küçük ikinci yatak odasındaki masasından kalkıp kapıya ve hızla gözetleme deliğinden bakar.

Evet, işte burada ve General Wayne Grissom'dan özür dilerim, ama bu kaynak gölgelerde gerçekte neler olup bittiği konusunda daha açık sözlü ve sızdırdıkları yarınki hikayenin temelini oluşturuyor. "İçeri gel," diyor ve kadın başını sallayarak onu ofisine kadar takip ediyor, ceketini çıkarmıyor. Justin, "Bir dakikan varsa, bu saldırılar için fonların nasıl elde edildiği ve aklandığıyla ilgili iki paragrafı okumanı istiyorum" diyor.

"Elbette," diyor.

Oturdu ve dedi ki, "İşte. Bu paragraftan başla."

Kaynağı omzunun üzerinden eğilir ve bir dakika sonra şöyle der: "Justin, bu inanılmaz. Büyük bir hikâye. Gişe rekorları kıracak."

Kendini tutamıyor; yazdıklarını imzalayan kaynağına zevkle gülümsüyor. Dizüstü bilgisayarının büyük bir ekranı var ve sayfalar keskin ve net.

Sonra boynunun dibinde soğuk bir metal hissediyor ve duyduğu son sözler "Ne yazık ki kimse okumayacak." oluyor.

Foote'un bilgisayarının her yerine kan ve beyin sıçramış. Bilgisayarı kapatır ve kapatır. Foote'nin defterlerini bir yere yığarak işini kolaylaştırdığını görür ve onları hızla toplar.

İş bitti.

Gitme zamanı.

Televizyon hala açık.

"Ancak bu gece sizlerden, Amerikan halkından sakın olmanızı, dostlarınıza ve komşularınıza güvenmeye devam etmenizi istiyorum. Terörizmin amacı terördür; bizi hayatımızdan geri çekmek, vatandaşlarımızdan şüphelenmemizi ve korkmamızı sağlamak. Biz bundan daha iyiyiz. Siz bundan daha iyisiniz. Ve ben Amerikan halkının doğasında var olan iyiliğe güveniyorum."

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

OceanofPDF.com

Bölüm

64

Neredeyse on saat süren çok hızlı sürüşten sonra - sadece iki kısa mola şekerlemeler ve FBI ajanı Ned Mahoney ile hızlı bir telefon görüşmesi sonunda CIA tur rehberimiz Elizabeth Deacon'ın yaşadığı varsayılan Slocum, Vermont'tayım. Kenara çekip gözlerimi ovuşturuyorum. Son birkaç saattir düşünecek çok şeyim vardı ama bir sahne zihnimde tekrar tekrar oynuyordu.

Görüşürüz, John.

Ned'i aradığımda telesekreter çıktı, ben de ona bir mesaj bıraktım: "Ned, eski Özel Kuvvetler, eski NYPD, NSA ile sözleşmeli çalışan bir Hazine uygulama ajanı olan Harry Maynard'ın geçmişini araştır. O ve üç kişi birkaç saat önce bana ve Mel Carr'a pusu kurdu. Mel öldürüldü."

Küçük bir el feneri açıyorum -hâlâ karanlık- ve ışığını elimde tutuyorum ki parlayıp beni açığa çıkarmasın. Massachusetts sınırının hemen ötesindeki bir benzin istasyonundan aldığım Vermont'un ayrıntılı haritasını tarıyorum. Bana Slocum kasabasının genel bir görünümünü veriyor. Küçük dalgalı bir çizgi Deacon'ın yaşadığı Mast Yolu'nu gösteriyor.

Eğer Bree'den aldığım bilgi doğruysa. Eğer CIA'den biri Bree'yi yanıltmadıysa. Deacon, Ruiz'in kanlı kafasını Zoom görüşmemizde gördükten sonra kaçmadıysa.

Çok fazla "eğer" var.

Saati kontrol ediyorum. Şafağa yakın.

Ona geleceğimi bildiren bir mesaj göndermeyi düşünüyorum ama ben gelmeden önce şehri terk etmeye karar vermesin diye ona sürpriz yapmak istiyorum.

Deacon'ın uykusunun hafif olduğunu hatırlıyorum. Bunun hala doğru olup olmadığını görme zamanı.

Mast Yolu tek şeritli, virajlı ve dönemeçli, iki çiftlik ve birkaç evle çevrili ve sokak numaralarına pek rastlanmıyor. Kaldırım yok, sadece taş duvarların tepesinde dikenli teller ya da inekleri veya atları tutan çitler var.

Deacon'ın adresi 9 Mast Yolu, ancak durup kalkarak ve el fenerimi kullanarak sadece iki posta kutusu buluyorum: 1 Mast Yolu ve 11 Mast Yolu. Bunun üzerinde birkaç dakika kafa yoruyorum ve Federal tarzda inşa edilmiş iki katlı küçük bir evin ona ait olması gerektiğine karar veriyorum.

Toprak yolun yaklaşık yüz metre aşağısında kenara çekiyorum ve çalıntı Lexus'tan iniyorum, gerçek sahibi olan tatlı genç bayandan tekrar özür diliyorum. Bir elime spor çantamı, diğer elime Glock'umu alıp yürümeye başlıyorum.

Uzun ve ağır bir yürüyüş. Alex'i, Willow', Bree'yi ve tüm Cross ailesini ve bu ülkeyi parçalayan saldırıları, bombalamaları ve keskin nişancıları düşünüyorum.

Garaj yolunun sonuna kadar gitmeyi ve ona "*Sürpriz, buradayım!*" diye mesaj atmayı planlıyorum. *Hadi konuşalım.* Doğuda gökyüzünde yeni bir günün başlangıcını ve getireceği her türlü kötü haber ve dehşeti vaat eden bir aydınlanma var.

Şimdi gördüğüm gibi.

Garaj yolundan yaklaşık yirmi metre ötede, posta kutusunun yanından gelen dar bir parlak kırmızı ışık çizgisi görüyorum. Göğsümün ortasında kırmızı bir nokta ile bitiyor.

Duruyorum. Seslendim, "Elizabeth, umarım sensindir. Ben John Sampson."

Nokta hareket etmiyor.

OceanofPDF.com

Bölüm

65

Sonunda onun tanıdık sesini duyduğumda rahatladım: "Yalnız mısınız?"

"Öyleyim."

"Mel Carr nerede?"

"Öldü," dedim. "Kuzey Carolina'da. Hedefleme lazerinin yerini değiştirmek ister misin Elizabeth? Beni geriyor."

"Kuzey Carolina'da ne oldu?"

"Takip edildik," diyorum. "Zoom toplantısı sırasında, Ruiz öldürüldükten sonra, içinde bulunduğumuz balıkçı kulübesi saldırıya uğradı. Mel vuruldu."

Küçük kırmızı nokta göğsümün ortasında kalıyor.

Sonra uzaklaşıyor.

"Onlardan birini öldürdün mü?" diye soruyor.

"sanmıyorum," diyorum. "Oldukça fazla silahımız vardı."

"Çok kötü. Yukarı gel, biraz kahve içelim ve buradan defolup gidelim."

Garaj yolunun yanındaki ağaç dalları ve kamuflaj kumaşından yapılmış bir sığınaktan çıkıyor. Garajını eve bağlayan geçide doğru yürürken ona katılıyorum ve şafak ışığında siyah bir tulum, botlar, dizlikler ve dirseklikler, kurşuna dayanıklı bir yelek ve balistik bir kask giydiğini ve gece görüşü ve lazer dürbünü ile donatılmış kesilmiş bir M4 otomatik ve siyah bir spor çantası taşıdığını görüyorum.

"Ziyaretçi mi bekliyorsun?" Ben soruyorum.

"Öyleyim," diyor. "Sen ilksin."

"Bütün gece bekledin mi?"

Garajda çantasını yere bırakıyor, bir termos çıkarıyor ve iki uzun metal seyahat kupasına kahve dolduruyor. "Aptal olma John," diyor bana bir kupa uzatarak. "Fort Bragg yakınlarında olduğunu ve zavallı Ruiz enselendikten sonra buraya gelmek için belli bir saatin olduğunu düşündüm."

Bana aptal denmesinden hoşlanmam ve başka bir zaman ya da yerde olsaydım bunu bu CIA görevlisine açıkça söyledim. Ama harekete geçmek istiyorum. "İşte buradayım. Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Gary Bastinelli'yi görmek için," diyor. "İkimiz dışında görevimizden sağ kurtulan son kişi o. Başka biri oraya ulaşmadan önce onunla konuşmamız gerekiyor, ancak Bastinelli'nin başına kötü bir şey geleceğini sanmıyorum."

bir şey yaptım ve çantasını aldım. "Bir daha söyle?"

"Bastinelli tam anlamıyla sıkı bir hazırlıkçı," diyor. "Onun yerleşkesine izinsiz girmeye çalışan herkes bir testereyle karşılaşacaktır."

Onu temiz ve düzenli garaja kadar takip ediyorum, siyah Chevrolet Tahoe ortasına park edilmiş. Kahvelerimizi bardak tutucularına, eşyalarımızı ve M4'ü de arka koltuğa koyuyoruz. O direksiyona geçiyor, ben de yolcu tarafına geçiyorum ve "Onu ziyaret etmek için izniniz var mı? Bunu nereden biliyorsun?"

Tahoe'nun üzerindeki bir düğmeye basıyor ve garaj kapısı kalkıyor. "İzniniz var ve bazı şeyleri bilmek benim işim."

"Benim hakkımda ne biliyorsun?" dedim.

Garaj yolundan aşağı iniyoruz ve o sağa dönüyor. "Zamanım yok. Üzgünüm, John."

Elli metreden daha az yol kat ettik ve park halindeki Lexus'a yaklaşıyoruz ve Deacon'a Zoom görüşmemizden sonra başka bir şey öğrenip öğrenmediğini sormak üzereydim ki "Kahretsin" dedi.

Ben de aynı şeyi söylüyorum, Glock'umu kılıfından çıkarıyorum.

İleride Lexus'un dört lastiği patlamış durumda; arka cam paramparça olmuş, mermi kovanları metali çukurlaştırıyor ve yolun kenarında şekiller görüyorum.

Deacon sert bir fren yapıyor ve Tahoe titreyerek duruyor; arabayı geri vitesine atıyor ve gaza basıyor. Geriye doğru kükreyerek yola devam ediyoruz ve sonra bir dizi hızlı ve yumuşak hareketle Deacon vitesi boşa alıyor ve direksiyonu çeviriyor.

Tahoe ustalıklı kaçamak bir J dönüşü yaptıktan sonra vitesi boşa alıp gaza basarken ben de arabanın ön panelini tutuyorum. Pusu kuranlardan hızla uzaklaşıyoruz.

"Etkileyici," diyorum.

"Ve lanet olası kahvemiz hala bardak tutucularda," diyor.

Bölüm

66

DAHA AZ İKİ saat sonra New York'un küçük bir kasabası olan Healy'deyiz. Hampshire, ve ilginç bir yolculuk oldu, her ne kadar Deacon onunla bizi öldürmeye çalışan insanlar, terörist saldırılar ve Afganistan'da görmüş ya da duymuş olabileceğimiz önemli şeyler hakkında konuşma girişimlerimi geri çevirse de.

"John, neden zaman kaybedelim?" diyor. "Bastinelli'yle buluştuğumuzda kendimizi tekrarlamış olacağız. Eğer işe yarar bir şey yapmak istiyorsan, ben arabayı sürerken sen de biraz uyu. İlginç bir şey görürsem seni uyandıracağıma söz veriyorum."

Tahoe'nun içi sıcak, koltuklar rahat ve New Hampshire kırsalında derinlere indikçe biraz uyumazsam lanet olsun.

Durduğumuzda uyandım. Uzun ağaçlarla çevrili toprak bir yoldayız. Gözlerimi ovuşturuyorum. "Healy şehir merkezini kaçırdım mı?"

Deacon iPhone'undan bir şeyi kontrol ediyor. "Healy şehir merkezi diye bir yer yok. Ya da şehir dışı Healy. Burası kuzey New Hampshire'da tüzel kişiliği olmayan bir topluluk."

"Kulağa pek çekici gelmiyor."

"Kasaba yönetimi yok, polis yok, imar yasaları yok ve emlak vergisi yok. Bastinelli gibi biri için bu gerçekten çok çekici. Birkaç dakika içinde onun evinde olmalıyız."

Ayaklarımı kaydırıyorum, uzun bacaklarımı uzatmaya çalışıyorum, dar alanda başarısız oluyorum. "Beni uyandırmadın. Sanırım ilginç bir şey görmedin."

"Erkek bir geyik dişi bir geyiği beceriyor, ama bunun senin tarzın olduğunu sanmıyorum."

"İyi tahmin."

Kilometre sayacını ve saatini kontrol ederek yoluna devam eder, sonra durur. "İşte bu," diyor.

Eğiliyorum ve daha fazla çalı, fidan ve ağaç gövdesi görüyorum. "CIA için çalışıyor olsan bile sözüne inanacağım."

Deacon direksiyonu sola çevirir. "Artık o kadar da kötü değil ve ben orada çalışmıyorum. Ben sadece danışmanım."

Herhangi bir yola ya da şeride girmedığımızı belirtmek istiyorum ama Deacon kendinden emin görünüyor ve ben de çenemi kapalı tutuyorum.

Sonra alışılmadık bir şey görüyorum. Çalılıklar ve fidanlar bizi engelleyecek kadar yüksek değil ve Tahoe'nun sert arazide sürerken çıkardığı *kırbaç* sesini duyuyorum. Ve yumuşak orman toprağına batmıyoruz.

İlginç. Görünmez bir yoldayız.

Çalılıklar azalıyor ve şimdi görünür bir çakıl yoldayız, hafif bir yokuştan yukarı, ortasından beton bir gözetleme kulesi veya çan kulesi gibi görünen tek katlı tuğla ve beton bir eve doğru ilerliyoruz. Sol tarafta küçük bir göleti olan geniş ve bakımlı bir bahçe, karşı tarafta ise dış cephesi beyaz propan tanklarıyla kaplı bir garaj var. Yaklaşık yirmi metre ötede, iki inek ve birkaç keçi ile tavuk, bağımsız bir ahırın etrafında dolaşıyor.

Temiz ve bakımlı evin pencereleri dar ve Deacon Tahoe'yu durdurup dışarı çıktığımızda onlara tekrar bakıyorum ve neden dar olduklarını anlıyorum.

Ateşleme yarıkları.

Ön kapı açılır ve Gary Bastinelli kaşlarını çatarak verandaya çıkar. Kısa kahverengi saçları ve sık kesilmiş sakalı olan Bastinelli'nin üzerinde haki pantolon, bot, siyah tişört ve sağ kalçasında kılıflı bir tabanca vardır.

"Uzun süre kalmayı düşünüyor musun?" diye soruyor Deacon.

"İşleri koymak ne kadar sürerse o kadar," diyor. Adam omuz silkiyor. "Otuz dakikan var, hepsi bu."

Bölüm

67

EVİN İÇİ, askeri teçhizatın (tabancalardan silahlara, silahlardan Duvarlara monte edilmiş otomatik tüfekler; mutfak tezgahındaki sekiz küçük ekran, tesisin dört bir yanından çeşitli video yayınlarını gösteriyor) ve sevimli ve sıradan (ahşap zemine dağılmış Barbie bebekler ve Legolar).

Bastinelli bize büyük bir yemek masasındaki sandalyeleri işaret ediyor ve Deacon ile ben oturduğumuzda elinde kekler ve bir sürahi kahve ile geliyor.

"Seni gördüğüme sevindim Gary. Bu şartlar altında bile." "Bunu söylemen çok hoş John. Billie için üzgünüm."

"Teşekkürler."

"Willow ?"

"Ne kadar sert ve zeki olduğuyla beni her gün korkutuyor." diyorum. Evin etrafına bakıyorum. "Kyra? Ya çocuklar, Joe ve Vicky?"

Bir fincan kahve alır. "Onları meşhur açıklanmayan yere gönderdim. Önümüzdeki birkaç gün içinde burada işlerin tehlikeli bir hal alabileceğini düşündüm."

Deacon, "Aile meselelerini falan konuşmak güzel ama biz asıl konumuza dönelim, olur mu?" diyor.

Gary diyor ki, "Kim başlamak ister?"

"Söyleyeceğim," diyorum. "Kısa bir süre önce Alex Cross ve ben son bombalamalar ve terörist saldırıları araştıran kurumlar arası bir görev gücüne atandık. İkinci toplantıdan önce Alex ve ben DC Metro Polis merkezinin dışında profesyoneller tarafından pusuya düşürüldük. Alex ağır yaralandı ve George Washington Üniversitesi Hastanesi'nde yoğun bakım ünitesinde yatıyor. O zamandan bu yana bana iki kez daha ateş etme girişiminde bulunuldu."

Gary, "Popüler olmak güzel." diyor.

"Bir duvar çiçeği olmak daha güvenli," diyorum ve sonraki beş dakikayı ona ve Deacon'a görev gücünü, Mel ile buluşmamı ve Ordu CID ile etkileşimlerimi anlatarak geçiriyorum. Zoom oturumumuz, Ruiz ve Mel'in ölümleri ve Harry Maynard'ın tüyler ürpertici vedasıyla konuyu kapatıyorum.

Bu Bastinelli'nin dikkatini çeker. "Maynard denen adamla arkadaş mıydınız?"

"Hayır, birlikte bazı eğitim modülleri yaptık, hepsi bu. O zamanlar iyi birine benziyordu. Kim olduğunu öğrendiğimde adını verdim."

FBI'dan bir arkadaşım ile konuştum. Maynard elimizdeki ilk gerçek ipucu."

Deacon sessiz. "Elizabeth?" dedim. Maynard'ın adını da yazabilir misin?"

"Şüpheli," diyor. "Teşkilatın ABD'de faaliyet göstermemesi gerektiğini biliyorsun."

Olmaması gerekiyor. Bence *büyük bir boşluk var*. "Elizabeth, bize Afganistan'daki görevimizi ve sonrasında olanları özetlesene." diyorum.

"Siz ikiniz ve diğerleri Tacikistan sınırından Afganistan'a geçerken bana gözcülük yaptınız. Görevimin üç bölümü vardı. Birincisi, çeşitli patika başlarına ve yollara gizli yer gözlem platformları bırakmak. Tepedeki uydular ve insansız hava araçları yüzde doksan oranında etkili bir iş yapıyor, ancak bu sayıyı yüzde yüze çıkarmamız gerekiyordu. İki, Ulusal Direniş Cephesi'nin yeni üyeleriyle buluşmak, onlara yeni Taliban hükümetine karşı mücadelelerinde mali destek vermek."

Bastinelli başını sallıyor. "Başka bir deyişle, Benjamin dolu kanvas çuvaları bırakın."

"İşe yararsa, işe yarar" diyor.

"Elbette," diyor. "Bizim adımıza kanlarını akıtmaları ve ölmeleri için başkalarına para ödemek-" Sözlerini kestim. "Üçüncü bölüm neydi?"

Ellerini kahve fincanının etrafına koyuyor. "Afganistan'ın o bölgesinde önde gelen bir aşiret lideriyle buluşmak ve bazı... bilgi alışverişinde bulunmak için."

"O buluşma gerçekleşti mi?"

"Hayır, " diyor. "Daha önceki beş toplantıya da zamanında gelmiş olmasına rağmen, ki bu dünyanın o bölgesinde kayda değer bir başarıdır."

"Bunun dışında, dışı bir şey var mı?" Başını sallıyor.

"Ayrılmadan hemen önce," diyorum, "Tacikistan'daki brifing çadırımızda bir ordu generaliyle hararetli bir konuşma yaptığını hatırlıyorum. Bunu hatırlıyor musun?"

"Hayır," diyor.

"Generalin adını hatırlıyor musun?" diye sordum.

"John, eğer toplantıyı hatırlamıyorsam, onun adını neden hatırlayayım?"

"Sadece soruyorum," diyorum, "*Sadece doğruluyorum, çünkü o generalle konuştuğunuzu hatırlıyorum ve yüzlerinizdeki ifadeye bakılırsa ikiniz gelecek yılın Super Bowl'unu tartışmıyordunuz.* Bastinelli'ye "Senin sıran. Aklına gelen bir şey var mı?"

Diyor ki, "Ülkeye geldiğimiz ilk gece nöbetçiydim. Cehennem gibi soğuktu. Batıda bir dizi şimşek çaktı... Sonra bir gümbürtü duydum. Zaman sayımı yaptım. Yaklaşık beş mil uzaktaydı."

Neden biliyorum. Ses saniyede yaklaşık bin fit hızla ilerler.

"Tekrar hareket ettiğimizde neden bu konuda bir şey söylemedin?" Deacon soruyor.

Omuz silktili. "Beş mil uzaktaydı ve gittiğimiz yönde değildi. Alakalı görünmüyordu. Ama büyük görünüyordu, eski B-52 Arc Light görevlerinden biri gibi."

"Ruiz öldürülmeden önce bir bombalamadan bahsetti," diyorum. "Birkaç yerli ona bulunduğumuz yerden biraz uzaktaki bir köyün bir uçtan diğerine dümdüz söylemiş."

"Bizim tarafımızdan mı?" Bastinelli soruyor.

Deacon, "Hayır, böyle bir şeyin planlandığına dair hiçbir bilgim yoktu. Eğer bir köy saldırıya uğradıysa, bu bizim ordumuz tarafından yapılmamıştır."

Bastinelli gözüne çarptı ve bakıştık: *Elbette, CIA'e her zaman güvenilebilir. Her zaman.*

Öksürüyor.

Doğru. Sanki.

Bölüm

68

"Eğer köy bizim ordumuz tarafından vurulmadıysa, bunu kim yaptı?" diyorum.

Deacon rahatlıkla şöyle diyor: "Çeşitli olasılıklar var. Belki Ruslar ya da Çinliler tarafından yürütülen yanlış bir operasyon ya da Taliban'ın bir zamanlar bize ait olan hava araçlarını ele geçirerek isyancı olarak gördükleri bir köye düzenlediği kapsamlı bir saldırı. Ama sen, John, elinde ne var?"

"Karşılaştığımız bir yardım kampı vardı, hatırladın mı?" Ben sordum. "İki patikanın birleştiği yerde. Üç çadır, küçük bir jeneratör ve tavanı ve kaputu kırmızı hilallerle boyanmış eski püskü beyaz bir Humvee. Bir sonraki buluşma noktasına zaten geç kalmıştık ama onları kontrol etmek, orada Taliban savaşçıları olmadığından emin olmak istedim."

Bastinelli, "Ne buldun?" diyor.

"Uçan bir çadırın altında yaklaşık on kadar yerli vardı. Yaşlı erkekler, kadınlar, çocuklar. Bir sürü kanlı yara, sırlıklam bandajlar. Bir doktor ve bir hemşire onlara yardım etmek için çılgınca çalışıyordu." Suçluluk duygusunun geri geldiğini hissediyorum; kalıp yardım etmem gerektiğini biliyordum ama yapamazdım. Önce görev, her zaman.

"Yerin güvenli olduğundan emin olduğumda," diyorum, "size yetişmek için hareket etmeye başladım. Ama doktor beni gördü, bir şeyler söyledi, kolumu tuttu ve yüzüme tükürdü."

"Ne dedi?" Bastinelli soruyor.

"Fransızcaydı," dedim. "Anlamadım." Deacon bana baktı. "Herhangi bir şey hatırlıyor musun?"

Gözlerimi kapatıyorum, o anı düşünüyorum, orada yasadışı olarak bulunduğumuzu, her zaman pusuya düşürülmenin eşiğinde olduğumuzu biliyorum ve dağınık sakallı, kırmızı çerçeveli gözlü, cerrah kıyafetlerinde kan olan doktoru hatırlıyorum...

Gözlerimi açtım. "'*Voo lav fate...say vota fote*' gibi geldi." Bastinelli bir şey söylemiyor ama Deacon'ın bakışlarında bir şey seziyorum.

"Elizabeth?" Ben de öyle dedim.

Diyor ki, "Acaba '*Vous l'avez fait. C'est votre faute*'?"

Deacon'ın Fransızca konuştuğunu bilmiyordum. "Evet, kulağa doğru geliyor.

Bu ne anlama geliyor?"

Kahvesine uzanıyor. "'Sen yaptın,'" diyor. "Bu senin hatan."

Tam o köyün yok edilmesiyle ilgili ne bildiğini tekrar soracaktım ki mutfağın diğer tarafından alçak tonda bir *bong-bong-bong* sesi geldi.

Bastinelli sandalyesinden kalkar, dış manzaraları gösteren küçük televizyon ekranlarına bakar ve bir düğmeyi çevirir. Alarm kapanır.

"Ziyaretçiler," diyor.

OceanofPDF.com

Bölüm

69

MAYNARD, Arlington, Virginia'nın hemen dışında, I-66; eyaletler arası trafik sürekli düşük bir kükreme ile geçiyor. Burası sinirlerini başlamıştır. Duvarlarda ve halıda sigara yanıkları var ve hava yağ ve Lysol kokuyor. Bir de odanın diğer sakininden gelen klavye sesi var.

Obez adam -Willard- Ulusal Güvenlik Teşkilatı'nın eski bir sözleşmeli çalışanıdır ve Maynard onun her şeyine sahiptir. Yıllar önce, Willard'ın bir hatası yüzünden -küçük adam kesinlikle büyük adam için düşünürken- NSA'nın inanılmaz güçlü ve gizli bilgisayar sistemini dark web'deki bazı video dosyalarına erişmek için kullandı.

Willard o sahada sadece iki dakika on saniye geçirmişti ama o zamanki amiri Maynard bunun yeterli olduğunu biliyordu. Bir anlaşmaya varıldı ve Willard'ın ihlali ileri tarihli bir çalışma izniyle karşılandı.

Maynard ona, "Ama bundan kurtulduğunu sanma," dedi. "Öngörülebilir bir gelecek için kışın benim. Tek kelime edersen, arama geçmişin ve ortaya çıkan video FBI'ın Çocuklara Karşı Suçlar görev gücüne gönderilecek. Gördüklerin ve indirdiklerin ömür boyu hapis cezasını garantiler, ki bu da senin durumunda yeni evinde bazı adamlar seni şişleyerek öldürmeden önce bir ya da iki yıl anlamına gelebilir."

Willard şimdi şişman bacaklarının yanında yerde duran sunucuların beslediği iki büyük ekrana bakıyor. Şişman parmaklarıyla bile klavyeyi hızla kullanıyor.

"Pekâlâ," diyor Willard yumuşak bir sesle. "Elinde ne varsa bana ver."

Maynard bir USB bellek uzatıyor. Willard diski alır ve Maynard, Willard'ın parmaklarının dokunuşundan öğrenir. "Deşifre etmek ne kadar sürer?" diye sorar.

Willard omuz silkiyor. "Ses örneğinin ne kadar şifreli olduğuna bağlı. Kaydınızın kalitesine. NSA'nın yazılımının bizi içeri sokacak arka kapıyı bulup bulamayacağına."

"koyulun," diyor Maynard. "Bütün gün bekleyemem." "Evet, tahmin etmiştim."

USB bellek Willard'ın parmaklarında neredeyse görünmez, ama onu en yakın terminalin yan tarafındaki bir bağlantı noktasına takar, kafasına bir çift kulaklık takar ve kendi kendine mırıldanarak çalışmaya başlar.

Sol ekranda, yeşil renkte tırtıklı çizgiler vardır ve bunlar sürekli tekrar etmektedir; Maynard, Willard'ın Patron'dan gelen orijinal kayıtlı mesajı dinlediğini bilmektedir.

"Tamam," diye fısıldıyor Willard. "Şunu deneyelim."

Sağdaki ekranda, siyah arka plan üzerinde sıra sıra yeşil sayılar ve harfler uzun bir ekran boyunca yanıp sönüyor. Willard birkaç saniyede bir boşluk tuşuna basıyor, sayıların ve harflerin kayması duruyor ve Rosetta taşına bakan ilk insanmış gibi ekrana bakıyor.

Daha fazla çalışma, daha fazla klavye vuruşu ve sonra Willard sandalyede arkasına yaslanıp tombul boynunu kaşıyor. Bir süre sonra öne doğru atılır ve klavyeyi tekrar çalıştırır. Diğer taraftaki pürüzlü çizgiler belirir ve hemen altında ikinci bir ekran vardır. Willard kulaklıkları çıkarır, elinden geldiğince döner ve "Buldum" der.

Maynard yaklaşıyor. "Göster bana."

Willard sırtıyor. Dişleri neredeyse bronzlaşmış. "Yani, dinlemene izin veriyorum." Maynard ellerini sıkıyor. "Sadece yap."

Öfkeyi hisseden Willard, "Tamam, işte başlıyoruz. Bu bana verdiğin örnekten bir parça." Bir tuşa basıyor ve hoparlörlerden Patron'un tanıdık elektronik sesi geliyor: "Ortaya çıkan bir durum var ve bununla ilgilenmeni istiyorum. Şahsen."

"Ve şimdi," diyor Willard zaferle. "İşte gerçek ses böyle bir şey."

Bir düğmeye basar ve Maynard bir insan sesinin şu sözlerini dinler: "Ortaya çıkan bir durum var ve senin bununla ilgilenmeni istiyorum. Şahsen."

Maynard diyor ki, "Bu mu? Gerçek anlaşma mı?"

"Evet," diyor Willard, hâlâ sırtarak. "Yüzde yüz garantili.

Bir kadın için çalışmak nasıl bir duygu?"

Bölüm

70

DEAKON VE BEN Bastinelli'nin mutfak tezgâhının başında etrafına toplandık. Sekiz küçük ekran güvenlik kameralarının görüntülerini gösteriyor. Bunlardan ikisi, üç siyah Chevrolet Suburban'dan inen silahlı adamların bulunduğu toprak yolları gösteriyor.

Siyah tulumlar, botlar ve balistik kasklar giyen yaklaşık bir düzine kişi Bastinelli'nin yerleşkesini çevreleyen ormana doğru ilerler. Üçü park halindeki Suburbanların arkasında, eldivenli ellerinde telsiz ahizeleriyle kalır.

Bastinelli ıslık çalıyor. "Dostum, siz arı kovanına çomak soktuğunuzda sadece vurmakla kalmıyor, onu yere düşürüp futbol topu gibi kullanıyorsunuz."

"Onlar başlattı." diyorum.

Bastinelli, "Evet, ben bitireceğim. İzninizle."

Mutfaktan çıkıyor ve ben Deacon'a bakıyorum, o da bize doğru gelen silahlı adamları gösteren ekranlara bakıyor. İzole edilmiş durumdayız, sayıca azız ve muhtemelen silahımız da yok ama Deacon'ın yüzünde boş bir ifade var.

Sanki bu baskını bekliyormuş gibi.

Bastinelli'yi kısa bir koridordan geçerek mobilya ve kitaplarla dolu ama televizyonsuz bir oturma odasına kadar takip ediyorum. Her zamanki kadrane yerine tuş takımıyla kilitlenen büyük bir kasanın bulunduğu bir dolabı açıyor. Numaraları tuşlarken yaptığı açıklama: "Kötü adamlar üzerinize gelirken, parmaklarınızın titremesi konusunda endişelenmek istemezsiniz."

Yumuşak bir klik sesi geliyor. Kolu çekiştiriyor ve ben küçük cephaneliği görünce gözlerimi kırıştırıyorum: tabancalar, av tüfekleri, uzun tüfekler ve bir köşeye sıkıştırılmış, .50 kalibrelik Barrett M82 olarak tanıdığım devasa bir tüfek, dünyanın en büyük fişegini ateşleyen yarı otomatik bir tüfek. Bir mermi bir arabanın motor bloğunu kolaylıkla delebilir.

Bastinelli kurşuna dayanıklı bir yelek giyiyor. "Görüyorum ki küçük arkadaşımı fark etmişsiniz." diyor.

"Etkileyici," diyorum.

"İnsanları yollarında durdurma ve kariyer seçimlerini yeniden düşünmelerini sağlama eğilimindedir."

Deacon bize katıldı. "Ne yapmayı planlıyorsun?"

Cırt cırtlı kayışları sıkıyor. "İyi bir ev sahibi gibi, eski evimi koruyacağım. Mülkümün tamamında

izinsiz giriş işaretleri."

"Gelirken herhangi bir işaret görmedik." diyorum.

Koridorda iki adım atıyor, kare bir tavan panelinin altında duruyor ve sarkan bir kabloya uzanıyor. "Ne , ormanın derinliklerinde bir ev olduğunun reklamını yapmamı mı istiyorsun? Hayır, onlardan çok var ve görülebiliyorlar ama yoldan değil." Bastinelli ipi çekiyor ve tavandan katlanmış bir merdiven iniyor. Yukarı bakıyorum, ışıklar yanıyor ve metal bir ızgara zemine yaklaşık elli metre yükselen bir merdiven ortaya çıkıyor.

"Dehşet kulem hoşuna gitti mi? Oraya çıkıyorum ve uzun süre dayanabiliyorum. Temizlenmiş ateş alanlarım var, ormana serpiştirilmiş piroteknik sürprizlerim var ve dayanamayacağım tek silah bir tanksavar füzesi."

Deacon, "Yani önce onları mı vuracaksın?" diyor.

Kasaya geri döner, askılı Barrett'ı bir omzuna koyar, iki metal mühimmat kutusunu alır. "Evet."

"Hapse gireceksin."

Başını sallıyor. "Mülkiyet ilan edildi. Adamlar silahlı. Hayatımdan endişe ediyorum. Burası Özgür Yaşa ya da Öl eyaleti; burada hiçbir jüri beni mahkûm etmez. Ama zamanımızı boşa harcıyoruz."

"Bizimle gel Gary." dedim.

Merdivene yöneliyor. "Hayır."

Deacon, "Sana ihtiyacımız var."

diyor.

Merdivenin dibinde durur. "Duygular karşılıklı değil, üzgünüm. Ben 11 Eylül'den hemen sonra, tüm ulusun birlik olduğu, saldırganlara karşılık verme ve hesaplaşma kararlılığıyla dolu olduğu bir zamanda askere yazıldım. Politikacılar, Pentagon'daki üniformalı bürokratlar ve kablolu yayındaki konuşan kafalar sayesinde bu birliktelik yok oldu. Artık bu ülkeyi tanımıyorum bile. Bir zamanlar Anayasayı ve ulusu savunacağıma söz vermiştim. Şimdi ise sadece yakın arkadaşlarımı ve ailemi savunacağım."

Deacon diyor ki, "Ama-"

"Git," dedi. "Arazinin arkasından dolaş. Orada bir çocuk salıncağı var. Onu işaret olarak kullan, tam önünde dur. Ağaçların arasından sağa dön ve toprak yola varana kadar güneye doğru devam et. Ben kulemde olacağım, koruma sağlayacağım."

Tartışacak zaman yoktu. "Elizabeth, gitmeliyiz."

"Ama-"

Bastinelli merdiveni tırmanmaya başlar. "Ne olursa olsun, ben varım. Ama bölgeden ayrıldıktan sonra tek başınasınız. Amerika'da ya da Stan'de neler olup bittiğini anlamada size iyi şanslar."

Kalkıyor ve Deacon'a hak veriyorum, hiç itiraz etmiyor. Dönüyor ve kötü adamlar gitmek için hızla ön kapıya doğru ilerliyoruz.

OceanofPDF.com

Bölüm

71

Otel odasında Maynard, NSA müteahhidi Willard'a "Çalıştır tekrar."

"Anladım."

Hoparlörlerden bir kez daha güçlü, sert ve kesinlikle bir kadına ait bir ses geliyor.

"Bu ses tanıdık geliyor," diyor Maynard. "Evet, bana da."

"Temizlenmiş ses dosyasının bir kopyasını USB gönderebilir misin?"

Willard, "Elbette." diyor.

Parmaklarını hızlıca hareket ettirir, sonra bir fare *tıkırtısı* duyulur ve Willard USB belleği çıkarıp Maynard'a uzatır. Maynard bu kez parmaklarının Willard'ın parmaklarına değmediğinden emin olur. USB belleği gömleğinin cebine sokar.

Kahretsin, ses tanıdık geliyor ve Patron'un bir kadın olmasına hâlâ şaşıyor. Bunda yanlış bir şey yok ama bilmek güzel. Yıllar boyunca, kadınların zor kararları verecek kadar güçlü olmadıklarını iddia eden yol arkadaşlarıyla karşılaştığında, üç isim söyleyerek onları sustururdu: Meir, Gandhi, Thatcher.

Willard koltuğunda dönüyor. "Konuşmamız gerek." Maynard şaşıır. "Öyle mi? Ne hakkında?"

Tombul yüzü kızarıyor. "Bu... durumumuz. Bitti artık. Artık beni rahatsız etmeni istemiyorum."

Maynard, "Ne yani, birdenbire Tanrı'yı mı buldun? Dark Web'i ziyaret etmeyi ve tüm o iğrenç dosyaları paylaşmayı bıraktın mı?"

Adamın yüzü daha da kızarır. "Ne yaptığım ya da yapmadığım seni . Ama artık bitti. Bugün kirli işlerini yapmam için benimle son kez temas ."

Maynard, bu sapığın Maynard'ın kirli işlerinden şikâyet etmesinin ironinin zirvesi olduğunu düşünüyor ama bunu tartışacak vakti yok; gitmesi ve bu iğrenç odadan çıkması gerekiyor. Maynard, "Böyle bir ifadenin sonuna her zaman bir *ya da başka bir şey* eklenir," diyor. "Duyalım bakalım."

Willard klavyesini hafifçe okşuyor. "Yıllar boyunca, tüm yasadışı bilgi taleplerinizi tarih ve ayrıntılarıyla birlikte takip . Beni bir daha asla rahatsız etmeyeceğinize dair burada bir anlaşmaya vardık.

bu dosyalar yayınlanacak. *New York Times*, CNN, Temsilciler Meclisi ve Senato İstihbarat Komitelerinin önde gelen üyeleri, hatta belki de Florida'daki Villages'da rahatça yaşayan anneniz, bir hafta içinde bilgi dökümünü yapacağım."

Maynard bu yaratıkla asla kişisel bilgilerini paylaşmadığını biliyor ama annemin nerede yaşadığını öğrenmeyi başardı. "Bir hafta içinde mi demiştiniz?"

Willard başını sallar. "Yedi gün."

Maynard, "Bu adil bir anlaşmaya benziyor. Yıllar boyunca, bazen zor koşullar altında, benim için internette çöplük dalışı yapman için sana baskı yaptığımı biliyorum. Bak ne diyeceğim, kabul ediyorum."

Willard, "Gerçekten mi?" diyor.

"Elbette," diyor Maynard. "Hadi sıkışalım."

Willard sandalyesinden kalkar ve Maynard elini sağ ceketinin cebine sokarak bir Filipin kelebek bıçağı çıkarır, hızlıca döndürür ve bıçak sabitlendiğinde Willard'ın göğsüne iki kez saplar. Willard soluk soluğa kalır ve sandalyesinde geriye düşer.

Maynard bıçağı Willard'ın gömleğine siler ve Willard'ın nefesi kesilirken, "Bilgi dökümünü yarın yapmaya çalışabilirdin ve bunun olmasına izin veremezdim. Ama bir hafta içinde?" Bıçağı tekrar taşıma pozisyonuna getirip ceketinin cebine koyuyor.

"Bir hafta içinde kimsenin umurunda olmayacak," der. Willard sandalyede kan kaybından ölürken oradan ayrılır.

Bölüm

72

Tahoe'nun sürücü koltuğuna ^{tırmanıyorum} ve kontak anahtarına basıyorum. Yaklaşık iki saniye sonra Deacon yolcu koltuğuna oturuyor.

"Araba kullanabileceğini söylediğimi hatırlamıyorum."
diyor.

"Ataerkilliği suçla," dedim ve kemerimi bağladım. Tahoe'yu geri vitese taktım. "Bizi buraya sen getirdin, buradan da benim götürmem adil olur. Emniyet kemerini bağla Elizabeth, bazı tümseklere çarpacağız."

Tahoe'yu vitese takıyorum, binanın etrafında dönüyorum ve salıncak setini görüyorum. Tahoe'nun gösterge panelindeki görsel ekranda GÜNEY/180 DERECE yazana kadar sürmeye devam ediyorum. Sonra ormana doğru sürüyorum.

Fidanların ve çalıların arasına girdiğimizde, Bastinelli'nin çakıl ve toprağı görünmez bir yol haline getirme öngörüsüne bir kez daha hayran kalıyorum. Görünmez ama pürüzsüz değil. Tümsekler ve sallantılar var ve Deacon, "Ne yaptığını biliyor musun?" diyor.

"Sakin ol," diyorum, sertçe titreyen direksiyonu sıkıca kavrayarak. "Yokuş aşağı iniyoruz ve işin çoğunu yerçekimi yapıyor."

Deacon bana yerçekimi teorisiyle neler yapabileceğimi anlatırken, solumuzda Bastinelli'nin yerleşkesine doğru ilerleyen iki silahlı adam görüyorum. "Eğil!" diye bağıyorum.

Bir mermi arka bagaj kapısı camından içeri girerken Deacon hızla kendini aşağı indiriyor. Gaza daha sert basıyorum. Bir tetikçiden kaçmak için standart prosedür kıvrılmaktır ama bu sert çakıllı yoldan çıkarsam bizi yumuşak orman zeminine .

Ormandan geçip toprak yola girdiğimizde Tahoe sarsılıyor ve yükseliyor. Sola dönüyorum ve araba savruluyor, toz kalkıyor ama Tahoe'yu düzeltip tekrar gaza basıyorum.

"Nereye gittiğimize dair bir fikrin var mı?" Deacon soruyor.

"Hemen şimdi, ölüm bölgesinin dışında," diyorum, bu dar yolda cesaret edebildiğim kadar hızlanarak.

Bir köşeyi dönüyorum ve bir Chevrolet Suburban neredeyse yolumuzu kesiyor, ama ön kaputundan buhar çıkıyor, iki lastiği patlamış, camları kırılmış ve Suburban'ın gövdesinde 50 kalibrelik mermiler olduğundan emin olduğum izler var. Yanındaki toprakta silahlı bir adam yatıyor; kafasından geriye kalanlar bir drenaj hendeğinin üzerinde sallanıyor.

Vurulmuş Suburban'ın yanından geçip sürmeye devam ediyorum. Deacon'ın kucağında dokuz milimetrelilik tabancası vardı. Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum ve Glock'uma kolayca erişebilmek için ceketimi kenara çekiyorum.

Dikiz aynasında bir bulanıklık görüyorum ve başka bir siyah Chevrolet Suburban arkamızdan çarparken şiddetli bir gümürtü duyuyorum. Deacon ve ben emniyet kemerlerine dayanarak öne doğru sıçırıyoruz ve Suburban geri geri giderek tekrar hızlanmaya başlıyor.

İleride, toprak yol genişleyerek bir kar küreme aracının dönebileceği kadar büyük bir alana dönüşüyor ve dikiz aynasına baktığımda Suburban'ın tekrar peşimize takıldığını görüyorum. Yolun geniş kısmına doğru direksiyonu kırıyorum, acil durum frenine basıyorum ve vitesi küçültüyorum.

Bir toz bulutuyla birlikte Suburban hızla yanımızdan geçti ve ben de imdat frenini bırakıp vitesi boşa aldım ve SUV'a yetişmek için sert ve hızlı bir şekilde ilerledim. Tahoe'nun ön tekerlekleri Suburban'ın arka tekerlekleriyle aynı hizaya geldiğinde, tabancalı bir adam yolcu tarafına doğru eğiliyor. Sola, Suburban'ın sağ arka tamponuna doğru savruluyorum ve Suburban'ın arka tekerlekleri çekiş gücünü kaybederken hızlanıyorum. Buna PIT manevrası denir ve on seferden dokuzunda diğer aracın spin atmasına ve kontrolünü kaybetmesine neden olur.

Ki öyle de oldu, olağanüstü bir şekilde. Hızla geçip gidiyoruz ve dikiz aynasından Suburban'ın durmadan önce en az iki kez takla attığını ve bu sırada bizi vurmaya çalışan adamı fırlattığını görüyorum.

Sonunda bir çam ağacına kabaca sarılır.

Keskin bir köşeyi döndük. İki adam yolun ortasına çıktı, saldırı tüfeklerini bize doğrulttular ve ben yine "Eğil" dedim ve Deacon "Bu da ne?" dedi.

Koltuğumda kaymayı, gaza basmayı ve en iyisini ummayı planlıyordum, ama bunun gerekli olmadığı ortaya çıktı. Pencereler kapalı olsa bile, arkamızdaki tepeden gelen iki gümürtü duyuyorum ve iki adam da yere yığılıyor. Tam vücut zırhı giyiyorlardı, ama bir Bir Barrett tüfeğinden çıkan .50 kalibrelik mermi bunu bir buz kıracağıının kağıt mendili delip geçmesi gibi delip geçebilir.

Neyse ki, iki cesedin üzerinden değil arasından geçecek kadar yer var ve "Kahretsin, Gary'nin bize iyi bir atış yaptığını kabul etmelisin" diyorum.

"Katılıyorum," diyor.

Sürmeye devam ediyorum. Toprak yol düz ve boş. "Arkadaşların olması güzel, sence de öyle değil mi?"

Deacon'ın eli tabancasının üzerinde sıkıca duruyor. "Bilemem," diyor.

OceanofPDF.com

Bölüm

73

GENERAL WAYNE GRISSOM ile tatmin edici olmayan bir toplantı daha tamamlanıyor. Görev gücü, çoğunu Başkan'ın dün gece yaptığı ulusa sesleniş konuşması sırasında meydana gelen silahlı ve bombalı saldırıları tartışarak geçirdi.

"Bakın," diye çıkıştı sonunda, "Başkan'ın konuşması sırasında neler olduğunu hepimiz biliyoruz. Teröristler her yerde ve her zaman saldırabilecekleri mesajını veriyorlardı. Terör yaymanın yanı sıra, bu bir alaydı. Ajan Mahoney, FBI'dan son haberler nedir?"

Bu kez Çalışma Bakanlığı binasının derinliklerindeki bir konferans salonunda yapılan bu toplantıdaki herkes gibi o da yorgun ve gergin görünüyor.

"Chicago'daki Black Lives Matter toplantısına ateş açılması olayına karışan bir kişiyi ve Idaho'da beyaz ayrılıkçı bir gruba yapılan saldırının parçası olan iki kişiyi tutukladık. İlk görüşmelerimiz... kafa karıştırıcıydı."

"Nasıl şaşırtıcı?" Grissom soruyor.

Mahoney, "Susup avukat talep etmeden önce, finansman kaynakları ve onlara silah ve patlayıcıları kimin sağladığı konusunda bize benzer bilgiler verdiler" diyor.

İç Güvenlik'ten Doris Landsdale diyor ki, "Bir adınız var mı? Bir organizasyon?"

Mahoney şöyle diyor: "Hayır ama aynı ifadeleri kullandılar. Birkaç ay önce, davalarının destekçisi olduğunu iddia eden biri tarafından şifreli e-posta ve kısa mesaj yoluyla kendilerine ulaşıldı. Her iki grup da bu tekliften yararlandı."

Kalabalık ve sıcak konferans salonundaki insanlar sessiz. "musunuz?"

Mahoney soruyor. "Birbirinden tamamen farklı iki Silahlı gruplardan biri Chicago'da bir Siyah örgütün peşine düşerken, diğeri Idaho'da beyazların üstünlüğünü savunanlara karşı savaşıyor. Ancak her iki grubun da sokak protestolarından silahlı saldırılara nasıl geçtiklerine dair aynı hikayeleri var: Yol arkadaşı olduğunu iddia eden birinden destek ve silah."

Grissom şöyle diyor: "Terörün amacı . Beni endişelendiren de bu. Bu saldırıları bir araya getiren tek bir konu, siyasi bir duruş yok. NSA ne diyor?"

Chicago ve Iowa'daki saldırganlardan ele geçirilen cep telefonlarının veri analizleri ve NSA'nın baz istasyonu kullanımındaki herhangi bir artışın şüpheli veri paketlerine kadar izlenip izlenemeyeceğini görme girişimleriyle ilgili birkaç dakikalık teknik tartışma var.

Grissom, "Elinizde somut bir şey yok o zaman. Teröristlerin izini sürmek ya da başka bir saldırıyı önlemek için kullanabileceğimiz bir şey yok."

NSA'yı temsil eden hava kuvvetleri albayı "Hayır efendim," diye yanıtlıyor.

Grissom'ın yanında Başkan'ın özel kalem müdürü Helen Taft oturmaktadır. "Helen," der, "Başkanla daha sonra görüşmek istiyorum. Bunu ayarlayabilir misin?"

"Ne yapabileceğime bakarım," diyor umursamazca.

Grissom neredeyse patlıyordu. *Bu ulusun on yıllardır karşılaştığı en ciddi iç tehdit ve sizin tek söyleyeceğiniz "Ne yapabileceğime bakacağım" mı?* Yardımcısı Albay Carla Kendricks bile Taft'ın cevabı karşısında afallamış görünüyor.

Soğukkanlılığını koruyor ve konferans masasının etrafına son bir kez bakıyor, buradan çıkıp Pentagon'a dönmek için sabırsızlanıyor. "Bayanlar ve baylar, hepimizin bu saldırılardan, soruşturmalarımızdaki ilerleme eksikliğinden ve daha büyük ve daha yıkıcı bir saldırının yakın olduğunu bilmekten dolayı hayal kırıklığına uğradığımızı biliyorum." Nefes alıyor. "Ama lütfen odaklanmaya devam edin, zinde kalın. Hepinizi şahsen tanımasam da, mevcut pozisyonlarınıza sıkı çalışma, kararlılık, bu ulusa hizmet etme arzusu ve çok fazla fedakârlık sayesinde geldiğinizi biliyorum. Bazılarınız ailenizle geçireceğiniz zamandan ve özel sektörde daha yüksek maaşlar alma fırsatından feragat ettiniz, bazılarınız ise daha da zor fedakârlıklara göğüs gererek yolunuza devam ettiniz."

Şimdi tüm gözler onun üzerinde ve boğazının düğümlendiğini hissediyor. "Ben de dahil." Duraklıyor. "Eminim çoğunuzun bildiği gibi, oğlum Nathan'ı beş yıl önce Afganistan'da bir EYP saldırısında kaybettim. Yine de devam ettim ve sizden de bu çabamda benimle birlikte devam etmenizi istiyorum. Bu ulus kurtarılmaya değer. Ve ne pahasına olursa olsun bunu yapacağız."

Bakan Landsdale araya giriyor. "Tüm saygımla General, çabalarımız neyi başardı? Sözde dünyanın en büyük ve en yetenekli dış ve iç istihbarat servislerine sahibiz ama elimizde sadece hayaletler, ipuçları ve her zaman popüler olan gevezelikler var. Neler olup bittiğine dair gerçek bir fikrimiz var mı?"

Grissom tersler, "Ne istiyorsun Doris? Her teröristin telefon numarası ve e-postasının olduğu bir örgüt ağacı mı? Bu televizyon ve Hollywood saçmalığı ve ne yazık ki bu gerçek -kritik, kafa karıştırıcı ve sonunda son derece tehlikeli. Başka kimse var mı?"

Sessizlik.

Grissom ayağa kalkar. "Tamam. Bugün ilerleyen saatlerde bir sonraki toplantının yeri ve zamanıyla ilgili bir bildiri yayınlayacağız."

Diğer herkes de ayağa kalkar ve Grissom personel şefinin bakımlı sırtına doğru seslenir, "Helen! Biraz konuşabilir miyiz lütfen?"

Taft ya duymaz ya da görmezden ; hızla konferans odasından çıkar.

Sekreter Doris Landsdale'in eşlik ettiği ikili derin bir sohbete daldı.

Albay Kendricks onun yanında. "Gördüğüm şey hoşuma gitmiyor," diyor.

Grissom, "Ben de bilmiyorum." diyor.

OceanofPDF.com

Bölüm

74

Tepedeki arkadaşımız iki silahlı kişiyi vurduktan yaklaşık on dakika sonra Erkekler toprak yolda bize yaklaşırken, Deacon ve ben, gülünç bir şekilde kendisine State Highway 19 diyen dar bir asfalt şeritteyiz.

İleride yanıp sönen mavi ışıklar gördüğümde hız sınırının birkaç mil üzerinde gidiyordum. Biraz yavaşladım.

Elizabeth Deacon da onları görüyor. "Polis araçları," diyor. "Durmak niyetinde misiniz?"

İki New Hampshire Eyalet Polisi aracı kükreyerek yanımızdan geçti. "Hayır," dedim.

Yaklaşık on saniye sonra, daha fazla mavi ışık beliriyor. Taba renkli askeri Humvee'lerin tamponlarına sabitlenmiş ışık direkleri üzerindedirler. Onlar da hızla geçip gidiyorlar.

Deacon dönüp onların geçişini izliyor ve şöyle diyor: "Aktif görevdeki ordu ya da Ulusal Muhafızlar yerel polisle birlikte mi hareket ediyor? Bir tür acil durum ilanı olmadığı sürece asla böyle bir şey olmaz."

"Belki de olmuştur ve biz bunu bilmiyoruzdur. Geri dönüp Humvee'leri takip edebilir, durduklarında sürücülere sorabilirim."

Deacon koltuğunda kayar. "John, ortamı yumuşatmaya çalışmayı bırak. İşe yaramıyor."

"Sen öyle diyorsun," diyorum.

Çok sonraları, Massachusetts Otoyolu üzerindeki bir McDonald's'ın en köşedeki kabininde, kahverengi kağıt peçeteleri uzun şeritler halinde yırtmak gibi tuhaf bir alışkanlığı olan Deacon ile kahve içiyorum. Önünde bir yığın şerit var.

Burası yemek, kahve ve tuvalet molası için duran yolcularla dolu ve tavandan sarkan üç düz ekran televizyon dünyanın sorunlu haberlerini yayınlıyor.

"En az dört saat oldu," diyorum. "New Hampshire ve Massachusetts'teki radyo haber istasyonlarını izliyoruz ve Healy, New Hampshire'da silahlı çatışma çıktığına dair tek bir haber bile yok."

Başını sallar ve başka bir peçete alır.

Devam ediyorum. "İkimiz de olay yerine gelen eyalet polis kruvazörlerini ve askeri Humvee'leri gördük. Bu size ne anlatıyor?"

Deacon kâğıt peçeteye odaklanır. "Sen söyle." "Bu bir sınav mı Profesör Deacon?"

Cevap vermiyor. *Yırt, yırt, yırt.*

"Bu, ister yabancı ister yerli olsun, büyük kaynaklara ve odaklanmaya sahip rakiplerle karşı karşıya olduğumuz anlamına geliyor," diyorum. "Ve Mel'in bana söylediği şeyi kanıtlıyorlar: Keskin nişancılardan bombalamalara kadar bu terör saldırıları Afganistan'da gördüklerimizle bağlantılı. Ve yetenekli ve kararlı rakiplerimiz, sen ve ben hariç tüm tanıkları ortadan kaldırdı." Uzanıp peçete şeritlerini alıyorum, buruşturuyorum ve masanın kenarına atıyorum. "Şimdi dikkatini çektim mi?" diye soruyorum.

Deacon diyor ki, "Dikkatimi verdim. Çoklu görev yapabilirim. Ve ne olursa olsun, analizinize katılıyorum."

"Güzel," diyorum. "Umarım şimdi söyleyeceklerime katılıyorsunuzdur.

Burada bir şeyleri anlamaya çalışarak dönüp durduk. Elimize geçen tek şey birkaç bilgi kırıntısı ve bazı ölü yoldaşlar oldu. Stan'e geri dönmeli, her şeyin kökenine inmeliyiz."

Bana sert bir bakış attı. "Bariz olanı söylemekten nefret ediyorum John, ama bugünlerde Kabil'e giden pek fazla Batı uçuşu yok."

Başımı salladım. "Kabil'e gitmek istemiyorum. Tacikistan'daki o üsse geri dönmeli, sınırı geçmenin bir yolunu bulmalı ve orayı keşfetmeliyiz. Bombalanan köyün yerini tespit etmeliyiz. Hâlâ yaşıyor olabilecek konuşun. Eğer sorunlarımızın kaynağı bu bombalama ve bizim oradaki varlığımızsa, oraya gitmeliyiz."

Bir peçeteye daha uzanıyor, duruyor ve elini geri çekiyor. "Peki. Oraya nasıl gideceğiz?"

Kahvemi elime aldım. "Neden, sizin aracılığınızla tabii ki. Kudretli CIA. Rus denizaltılarını kurtardınız, Guatemala'dan İran'a hükümetleri devirdiniz, insanları çeşitli sınırlardan kaçırdınız ve gün ışığına çıkmamış daha pek çok şey başardınız. İkimizi Tacikistan'a silah ve iletişimle götürmek çocuk oyuncağı olmalı."

"Ben sadece bir danışmanım."

Kahvemi yudumluyorum. "O yüzden danışmanlık al ve bizi oraya götür. Mümkün çabuk."

"Bir üçüncü dünya ülkesine gitmek için acelen mi var?" diye soruyor.

CNN'in Seattle'daki bombalı araç saldırısı haberini gösteren televizyonu işaret ediyorum. Dumanlar yükseliyor ve ağır silahlı polis memurları tarafından çevrelenmiş itfaiyeciler yanan araçları hortumla yıkıyor.

"Hayır," dedim. "Oraya gidip işimizi yapmak için acelem var. Daha fazla beklersek orada mülteci olarak kalmak zorunda kalacağız, çünkü geri dönebileceğimiz bir Birleşik Devletler olmayacak."

OceanofPDF.com

Bölüm

75

BREE STONE uyanır ve içgüdüsel olarak Alex'e dokunmak için uzanır. Her şey aklına gelir; Alex'i, erkeği, hâlâ yoğun bakımdadır. Yuvarlanır ve saati kontrol eder. Saat sabahın 2:10'u.

Onu ne uyandırdı?

Döşeme tahtasının gıcirtısıyla yatak odasının kapısında uzun bir siluet görür. O tepki veremeden üvey oğlu Damon, "Bree?" diye sorar.

Ayağa kalktı. "Ne oldu? Hastaneden aradılar mı? Babanın bir sorunu mu var?"

Adam içeri girer ve kadın adamın bir şey taşıdığını görür. On iki kalibrelik bir pompalı tüfek. Başkentteki çoğu evde, üniversite çağındaki üvey oğlunun silah taşıdığını görmek korkutucu olurdu. Burada değil, şimdi değil. Yaşadıkları hayat nedeniyle, Alex'le birlikte tüm çocukların ateşli silahlara saygı duymasını sağlamışlar ve en büyükleri Damon'a nasıl kullanılacağını öğretmişler.

"Hayır, Bree, öyle bir şey değil, ama biri var. Ben sevmiyorum o."

"Tamam, burada kal."

Yataktan kalkıyor, bornozunu giyiyor ve iPhone'unu cübbenin cepleri. Komodinin üst çekmecesini açar ve küçük bir ışık yanarak, ortasında bir basınç anahtarı bulunan küçük bir silah çantasının bulunduğu iç kısmı aydınlatır. Başparmağını aşağı doğru iter ve tarayıcı başparmağının izini tanır; kapak yukarı doğru açılır ve bir Ruger .357 revolver ortaya çıkar. Dolu silahı alır ve Damon'ın yanına gider. Sessizce, "Neler oluyor?" dedi.

Karanlık oturma odasında onu takip etmesini işaret eder. Gözleri alıştığında üvey oğlunun üzerinde bir tişört ve şort olduğunu görür. Elleri hala tüfeği sıkıca tutmaktadır.

"Acıkmıştım, mutfığa indim ve buzdolabının kapağını açacaktım ama durdum. Neden bilmiyorum ama kapıyı açıp her şeyi yakmak istemediğimi hissettim."

"Anlıyorum," diyor yavaşça mutfığa doğru yürürken. "O zaman ne olacak?"

"Verandanın kapısına gittim. Işıkları kapalı tuttum. Sokağın karşısında birinin durup eve baktığını gördüm. Sonra yürüdü gitti. Birkaç dakika sonra kaldırıma geri geldi. Sonra Sanchez'lerin arka bahçesine girdi ve bu tarafa yöneldi."

Bree sokağa bakar. Sokak lambalarının tanıdık görüntüsü, trafik sesleri ve dışarıda bir yerlerde çalan bir siren var.

"Araba gitmiş," diyor. Güvenlik şirketinden iki görevli sokağın yukarısında lacivert bir GMC sedana park etmişti.

"Evet, Bree, onu ben de gördüm. Hoşuma gitmedi. İşte o zaman tüfeği aldım ve seni uyandırmaya gittim."

Bekler, düşünür, tabancası elinde ağırlaşır.

"Polisi arayalım mı?" diye sorar üvey oğlu.

Mutfaktan hafif bir ses gelir.

Damon'ın omzuna dokunur ve ikisi birlikte yemek odasından mutfığa geçerler.

Başka bir gürültü daha.

Damon Bree'ye dokunur ve arka bahçelerine açılan kapıyı işaret eder. Ocağın üzerindeki ışığın loş ışığında Bree düğmenin sola döndüğünü, durduğunu ve sonra sağa döndüğünü görür.

"Bree?" Damon fısıldar.

Yemek odasının kapısını işaret ediyor, ağzını adamın kulağına dayıyor ve fısıldıyor, "Oraya git, siper al. Kapının ortasına nişan al. İlk ben ateş ederim, ikinci sen ateş edersin, sonra yukarı çıkıp polisleri ararsın."

Başını sallayıp geri çekiliyor. Bree ilerliyor, küçük yuvarlak mutfak masasının arkasına diz çöküyor ve iki sandalyeyi çekerek ona biraz koruma sağlıyor.

Kapı kolu bir kez daha dönüyor.

Sonra hiçbir şey.

Tabancayı onaylanmış çift el tutuşuyla tutuyor ve derin bir nefes alıp veriyor, bekliyor. Kapının diğer tarafında evine girip ailesine zarar vermek isteyen her kimse, onu büyük bir sürpriz bekliyor.

Cübbesinin cebinde çalan telefonun sesi onu sıçratır ve neredeyse Ruger'ı düşürmesine neden olur. Tekrar çaldığında telefonu çıkarıp cevaplamaya karar verir, böylece en azından bundan sonra olacıklara kulak şahidi olacaktır. Fısıldar, "Evet?"

Telefonun diğer ucundaki güçlü ve tanıdık bir ses neredeyse rahatlayarak hıçkırmasına neden oluyor.

"Hey, Bree, ben John," diyor. "Sen ve Alex yine kilitleri mi değiştirdiniz?"

Bölüm

76

Bree'nin mutfağındaki küçük masada oturmuş kahve içiyor ve yemek yiyorum. çırpılmış yumurta ve kızarmış ekmek. "Umarım sen ve Damon dışında kimseyi uyandırmamışımdır," diyorum.

Bree fincanıma biraz daha kahve dolduruyor. "Anneanne ve Jannie hastanedeler, bekleme odasında nöbet tutuyorlar."

Saatime baktım. "Nana Mama? Gerçekten mi? Yani..."

Bree gülümser, başını sallar. "O kavgayı birkaç gün önce kaybettim, John."

"Alex nasıl?"

Gülümsemesi genişliyor. "Bu öğleden sonra solunum cihazından çıkardılar; artık kendi başına nefes alıyor. Onu yoğun bakımdan çıkardılar ve..." Bree'nin gözleri doldu. Devam edemez.

Elini sıkıyorum. "Onu öldürmeye çalışan sahte hemşireye ne oldu? Hala konuşmuyor mu?"

Bree, "Ameliyatta öldüğünü söylediler. Ama ben buna inanmıyorum."

Damon odaya giriyor. "Bree, Bluestone'daki iki adam Grup geri döndü. Onlarla konuşmamı, neden ayrıldıklarını öğrenmemi ister misin?"

Bree'nin gözlerinin sertleştiğini görüyorum ve her kimse o iki adam için üzülüyorum.

"Hayır," diye tersliyor. "Onlarla daha sonra ilgileneceğim."

Damon omzumu sıktı. "Seni gördüğüme sevindim John Amca. Willow yukarıda uyuyor, Ali'nin odasını paylaşıyorlar. Onu uyandırıp aşağı getirebilirim."

Aman Tanrım. Kızımı kucaklamak, ona sarılmak, onu öpmek ve onunla konuşmak... Peki ya sonra?

Babası eve geldiği için çok heyecanlanacak ama birkaç dakika içinde tekrar gideceğim için kalbini kırmak zorunda kalacağım.

"Hayır," diyorum, sesim gergin. "Bırak uyusun. Uzun süre kalamam." Bree, "John, neler oluyor?" dedi.

Mutfağa bakıyorum, kulaklarıma ve gözlerime dokunmaya özen gösteriyorum. Bree diyor ki, "Adamlarım bu evi günde iki kez süpürüyor ve karşı gözetim için aktif tespit sistemleri var. Konuşmamızda bir sakınca yok."

"Güzel," diyorum ve ona neler yaptığımı özetliyorum: moteldeki ve Kuzey Carolina'daki balıkçı kulübesindeki çatışmalar ve Gary Bastinelli'nin yerleşkesindeki olaylar. "İşin özü," diyorum, "Afganistan'da her ne oluyorsa terör saldırılarının kilit noktası. Güçler iki yıl önce Afganistan'a giden neredeyse herkesi ortadan kaldırdı."

Damon mutfaktaki sandalyelerden birinde sessizce oturuyor, yüzü kasvetli. İçimde bir suçluluk ve sorumluluk duygusu hissediyorum. Bu terör saldırılarını ve yakında gerçekleşecek nihai saldırıyı durduramazsak ona nasıl bir ulus bırakacağız?

"Şimdi ne olacak?" Bree sorar.

"Basit," diyorum. "Suç mahalline geri dönüp ne bulabileceğimizi öğreneceğiz."

Damon, "Nasıl, John Amca?" diyor.

"Bunu Elizabeth'e bırakıyorum," diyorum. "İki saat içinde tekrar buluşacağız. Bu arada Bree, iki iyiliğe ihtiyacım var."

"Kesinlikle," diyor.

"Evet demek için bu kadar acele etmeyin," diyorum. "İlki en zor olanı. Herkesi buradan başka bir yere taşımanız gerekiyor. Sadece senin bileceğin bir yere, kolayca korunabilecek bir yere. Nerede olduğunu ben bile bilmek istemiyorum. Korkarım işler iyiye gitmeden önce çok daha kötüye gidecek. Tabii daha iyi olursa."

Bree yavaşça başını sallar. "Hoşuma gitmiyor ama anlıyorum. Diğer iyiliğin?"

Bir kalem çıkardım, yırtık bir peçete parçasına bir tarih karaladım ve ona doğru uzattım. "Bu," diyorum. "Bu tarihte, bir ordu generali Tacikistan'daki gizli bir hava üssünde bulunuyordu. O zamanlar üssün adı Zulu Field'dı."

"Özet ister misin?" diye soruyor.

"Mümkün olduğunca çabuk, tam ve eksiksiz." Çırpılmış yumurtadan son bir çatal dolusu alıyorum.

"Bu kadar önemli mi?" diye soruyor.

Generalin Tacikistan'da Elizabeth Deacon ile sert bir şekilde konuştuğunu ve Elizabeth'in daha sonra onu ya da tartışmayı hatırlamadığını iddia ettiğini hatırlıyorum.

"Bildiğimiz dünyanın sonu önemli," diyorum.

Bölüm

77

OTUZ DAKİKA SONRA, hala DC'deyim, ancak kaba ve sert ortamdan farklı bir dünyadayım.

Bree ve Alex Cross'un yuvarlanan mahallesi. Ulaşım aracım yine Massachusetts'teki bir alışveriş merkezinden ödünç alınmış bir araç, ev sahibime bundan bahsetmeyeceğim. FBI ajanı Ned Mahoney'e ait tuğla evin kitaplarla kaplı oturma odasındayım ve ikimiz de ellerimizde Courvoisier VSOP kadehleriyle rahat koltuklarda oturuyoruz. Eminim ki terk edilmiş ve ısıtılmayan bir evde titreyerek hayatta kalmaya çalışan on yaşındaki John Sampson, böyle yaşayan bir adamla arkadaş olabileceğine asla inanmazdı.

Bu saatteki içkilerimiz gülünç derecede abartılı görünüyor, ancak son birkaç günde olanları göz önünde bulundurursak, ne olursa olsun.

Lacivert bornozlu, kaslı ve kıllı alt bacakları açıkta olan Mahoney, "Senin Harry Maynard'ın artık yok," diyor.

" fikirde değilim Ned," diyorum. "O orospu çocuğunu bizzat gördüm."

"Eminim," diyor. "Ancak Hazine'deki işinden ayrıldıktan sonra kaybettirdi. Derin bir araştırma yaptım ve yıllar içinde üç buldum -ordu, FBI, İç Güvenlik- aynı şeyi yaptılar. Başka kayıt yok, adres değişikliği yok. Temizlendi."

Elimdeki konyak bardağını ısıtırken, "Bunu yapmak için biraz ağırlık gerekir," diyorum. "Görev gücü şimdi ne diyor? Yabancı mı? Yerli mi? İkisinin karışımı mı?"

"Çoğunlukla 'Tam olarak bilmiyoruz, on iki saat sonra bir toplantı daha yapalım' diyorlar." Kaşları daha da çatılıyor. "Dışarıda herkesin hayal edebileceğinden daha derinlere inen bir hastalık var. Benden duymadınız ama Texas Rangers'ta bir tasfiye sürüyor - Meksika'ya izinsiz sınır ötesi baskınlar düzenleyen memurları kovuyorlar. Phoenix'teki saha ofisimiz neredeyse bomboş. Resmi olarak, ajanlar mevcut krizi ele almak için yeniden görevlendirildi. Gayri resmi olarak ise sadakatleri incelenirken Luke Hava Kuvvetleri Üssü'ndeki güvenli bir bölgeye gönderildiler."

Başını sallıyor, konyağından bir yudum alıyor ve şöyle diyor: "Son birkaç gündür çok yoğun olduğun kesin. Metro Polisi ile işler nasıl?"

"Bu noktada, bilmiyorum," diyorum. "Daha büyük oyunlar dönüyor ve eğer bu benim kariyerimi ve emekli maaşımı kaybedip bu işi çözmeye çalışmam anlamına geliyorsa, umurumda değil."

"Cesur ve cüretkar konuş,
John." "Sadece şimdi
konuş."

Ned, "O zaman Afganistan'a gidiyorsunuz. Sen ve Elizabeth Deacon."

"İçinde bulunduğumuz bu sihirbazın yanlış yönlendirmesi için tek çözüm," diyorum. "Bombalamalar, keskin nişancılar, Birleşik Devletler'deki cinayetler ama asıl gizem 'Stan'de." "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Elizabeth nakliye ve erzak işleriyle ilgileniyor," diyorum. "Bir saat içinde belli bir köşeden alınacağım. Ama ihtiyacım olan bir şey var. Elizabeth Deacon hakkında bilgi edinmek istiyorum; geçmişi, nerelerde bulunduğu ve en önemlisi de güvenilir olup olmadığı."

Ned bana bakıyor.

"Karşılığında, orada öğrendiğimiz her şeyi doğrudan sana aktaracağım. Tanrı biliyor ya, zamanımız tükeniyor."

Kalın başparmağını bardağın kenarında gezdiriyor. "Şirket, personel meselelerine burnumuzu sokmamızdan hoşlanmıyor."

"Artık danışman olduğunu söylüyor."

Bunun üzerine kaşları kalktı. "Danışman mı? Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Başımı sallayıp bir yudum daha alıyorum. "CIA danışmanları Teşkilat'ın kirli işlerini kayıt dışı yaparlar. İşler ters giderse ya da yakalanırlarsa, Teşkilat onlar hakkında bir şey bildiğini inkar eder."

"Sana birkaç tavsiyede bulunabilir miyim?" "Elbette," diyorum.

"Eğer onunla birlikteyseniz, işlerin yolunda gittiğinden emin olun ve Tanrı aşkına, yakalanmayın."

Bölüm

78

George Washington Üniversitesi'ne girerken şafak sökmek üzereydi. Hastane. Ziyaret saatlerine yakın bile değil, ama burada olmam gerekiyor ve hoş bir gülümseme ve Metro Polisi'nden bir dedektif rozeti kapıları ve asansörleri açabilir.

Dördüncü kata çıkıyorum ve hemşireler bölümüne giriş yaptıktan sonra 409 numaralı odaya gidiyorum. Kapının yanındaki sandalyelerde oturan, ikisi de uyanık ve görünür şekilde silahlı iki DC Metro Polisi memuru görmekten memnun oldum.

Onlara kalkanımı gösterdikten sonra, yakındaki "Dedektif Sampson?" dedi. "Evet?"

"Şey, şey... açığa alındığını sanıyordum," diyor, sesinde bir parça utanç var.

Kalkanımı kaldırdım. "Resmi hikâye bu. Hâlâ çalışıyorum. Bundan daha fazlasını söyleyemem."

Diğer memur, "Bu mantıklı. Bekle, seni içeri almam gerek. İçeride iki Bluestone Grubu adamı var ve biraz ürkek olabilirler."

Ayağa kalkıyor, kapıyı iki kez çalıyor ve "Memur Slayton geliyor." diyor.

Mırıltılı bir konuşma duydum ve Slayton çıkıp "Temizsiniz" dedi.

"Teşekkürler."

İki gülümsemeyen adam sandalyelerde oturmuş bana bakıyor. Kot pantolon ve dar siyah tişört giymişler, saçları uzun ve sık kesilmiş; eski asker oldukları hemen anlaşılıyor.

Başımızı salladık ve ben Alex'e doğru yürüdüm.

Kollarında her zamanki serumlar, monitörlere elektronik kablolar ve battaniyenin altından yatağa asılı bir torbaya uzanan bir idrar drenaj tüpü var. Yanına gittim. Yüzü gevşek, sanki arkadaşlarıyla geçirdiği zor bir geceyi uyuyarak atlatmış gibi; yanaklarında ve çenesinde kirli sakal var. Kendi başına nefes aldığını görmek güzel, görünürde solunum tüpü yok.

Sağ elini yavaşça avucuma alıyorum; serin ve kuru. Eğilip alnından öpüyorum. "Seni seviyorum kardeşim," diyorum elini sıkarak. "Gerçekten

burada benimle olsaydın. Bazı karmaşık şeylerle savaşıyorum ve bu beni çok korkutuyor."

Nefes alış veriş yavaş ve ölçülü. Onun ve ülkenin başına gelen onca şeye rağmen, iyileşmesini görmek göğsümde bir hafiflik hissettiriyor. Elini tekrar sıkıyorum. "Gitmeliyim," diyorum.

Arkamı döndüm ve bir öksürük
duydum. Etrafımda döndüm.
Gözleri açık. "Alex?"
diye sordum.

Gözleri odaklanır ve hafif bir gülümseme belirir. "Koca John," diye fısıldıyor. "Gördüğüme sevindim..."

Tekrar yanına gidip elini tutuyorum; gözlerim doluyor. "Evet, acele edip iyileşsen ve buradan defolup gitsen iyi olur. Biriken faturalara inanamayacaksın." Aptalca bir şaka ekliyorum. "Şehir sigortası ancak bu kadarını ödeyebilir, Alex, o yüzden bir an önce iyileş ve taşın."

Gözlerini kapattı, hala gülümsüyordu ve fısıldadı, "John... rastgele saldırılar... Araştırdım... rastgele değil... nasıl başladı. Rastgele değil..." Sesi kesiliyor.

Yine uyuyor.

İçimdeki dedektif onu sarsıp uyandırmak ve neden bahsettiğini öğrenmek istiyor.

Ama arkadaşı bunu yapmayacak. Arkadaşı uyumasına ve iyileşmesine izin verecek.

Alnından tekrar öperim. Kapıya doğru yürüyorum. Ben çıkarken, güvenlik ekibindeki adamlardan biri, "Ne yapıyorsan yap, şu orospu çocuklarını onun için pakitle, olur mu?" diyor.

"Hallediyorum," diyorum.

Bölüm

79

Smithsonian Ulusal Hava ve Uzay Müzesi'nin ana girişinin dışında 600 Independence Avenue SW adresindeki müzede, DC Metro Polisi'nden Çavuş Louise Tempe gösterici grubunun büyümesini izliyor ve endişesi de onunla birlikte büyüyor. Girişin dışındaki kaldırımlar, çoğu pankart taşıyan insanlarla dolu. Her zamanki kaçık ve çatlakların bir karışımı gibi görünüyor.

MECBURİYET YOK

AY ALDATMACASINI IFŞA EDİN

EVİRİME HAYIR DEVRİMİNİ DESTEKLEYİN

Tempe bu on dört kişilik ekipten sorumludur ve doğrusunu söylemek gerekirse korkudan ödü kopmaktadır. İki kez telsizle daha fazla destek istemiş ve her seferinde daha fazla memur olmadığı söylenmiş. Buraya siperlikli kasklar ve koruyucu kalkanlarla tam isyan teçhizatıyla gitmek istemişti, ama yüzbaşı başını salladı ve "Hayır, şef optik konusunda endişeli. Teşkilatın militarize olduğunu gösteren fotoğraflar istemiyor."

Kahretsin, diye düşünüyor, işler kötüye gittiğinde, bu küçük gücün ezildiğini gösteren bir sürü fotoğraf olacak.

Bağrıışmalar giderek artıyor. Elllerinde taktik coplar bulunan on polis memuru arka arkaya dizilmiş, çatışmanın çıkmasını önlemeye çalışıyor.

O ve diğer üç kişi müzenin ana girişindedir ve neyse ki yöneticiler ve güvenlik müdürleri mekânı turistlerden boşaltmış, onları yan girişlerden dışarı atmış ve tüm kapıları kilitlemişlerdir.

Memurlarından biri, Bailey, ona doğru yaklaşır ve "Çavuş, bu iş kontrolden çıkıyor. Merkeze bir arama daha yapabilir misiniz?"

Cevap veremeden iki gümbürtü duyuyor, ses kulaklarını ve göğsünü dövüyor ve *sarsıntı bombaları* diye düşünüyor.

Kalabalık dönüyor, bağırıyor, çığlık atıyor ve bir sarsıntı bombası daha atılıyor - Tanrı'ya şükür şarapnel taşımıyor - ve neler olduğunu görüyor: el bombası patlamaları kalabalığı paniğe kapılmış sığırlar gibi müzenin girişine doğru itiyor.

Doğruca ona.

Tökezliyor, düşüyor, kalkıyor, binanın taş duvarına yaslanıyor. Tempe elindeki copla bağırır, çağırır, yüzü kıpkırmızı olmuş göstericileri geri püskürtmeye çalışır ama bu bir okyanus dalgasını kano küreğiyle durdurmaya çalışmak gibidir.

Siyah tulumlar giymiş ve siyah kar maskelerini kafalarına dört kişinin kilitli kapılara doğru ilerlediğini görür, ellerini hızlıca hareket ettirirler ve sonra *bang-bang-bang-bang*.

Kapılar kırılır, diye düşünür Tempe ve kalabalık onaylayarak kükrer ve bir tsunami gibi içeri girer. Tempe içeri sürüklenir; copu ve üniformasının şapkası çekilir, eller kemerini çekiştirir ama o kılıflı tabancasını sıkıca kavramaya devam eder.

Ana lobide yüksek sesle ve yankılanarak daha fazla slogan

atılıyor: "Bilimin canı cehenneme!"

"Yetki yok!"

"Ay aldatmacası, ay aldatmacası, ay aldatmacası!"

Tempe yere düşer ve kalabalığın insanlığın havada ve uzayda ettiği başarıları sergileyen eserlere çekiç ve levyelerle saldırarak onları yerlerinden sökmesini dehşet içinde izler. Ayağa kalkmaya çalışır ama tekrar yere düşer ve bu kez başını sertçe vurur. İki adam Apollo 11 kapsülüne balyozlarla vuruyor ve "Aldatmaca, aldatmaca, aldatmaca!" diye bağırıyor.

Bilincini kaybetmeden önceki son düşüncesi, *Bize ne oldu?*

Dördüncü Bölüm

OceanofPDF.com

Bölüm

80

Tacikistan'a geri döndüğümde hava kuvvetlerine ait uçaktan dışarı adımımı attım. Hayatımda bir daha olacağımı düşünmemiştim. İstasyon eskisinden daha küçük ve daha kasvetli görünüyor. Pistin hemen dışında, üç eski, hırpalanmış Humvee'nin yanında birkaç at uzun bir halata bağlanmış ve büyük bir çadır rüzgârda sallanıyor. Taba rengi iki nakliye konteyneri uyuma ve çalışma alanlarına dönüştürülmüş ve garaj büyüklüğündeki bir binanın tepesinde antenler ve uydu çanakları bulunuyor.

Siyah ve garip şekilli bir hava kuvvetleri jeti, iğne şeklindeki burnuyla pistin bu ucunda manevra yapıyor; gövdede açık gri ABD Hava Kuvvetleri yuvarlakları ve kuyrukta gri bir Amerikan bayrağı silueti var. Güneş ışığı ön camlarda parıltıyor ve pilot iki büyük kutu gibi motoru çalıştırıyor. Uçak pistte hızlanıyor, havalanıyor ve tırmanmaya başlıyor ve saniyeler içinde dünyanın bu bölgesinde ufka hakim olan Pamir Dağları'nın hemen üzerindeki açık mavi Tacikistan gökyüzünde kayboluyor.

Birkaç saniye geçti.

Boom-boom.

Deacon'a, "Geçen yıl *Post gazetesinde* ABD Hava Kuvvetleri'nin dört adet test süpersonik nakliye uçağı aldığını okudum. Ve sen onlardan birini bizi buraya getirmek için kullanmayı başardın. Etkileyici."

"Evet, yaptım," diyor sırt çantasını omuzlayarak. Ana çadıra doğru yürümeye başlıyor.

"Bu çok iyi bir danışmanlık işi," diyorum.

"Elbette öyleydi," diyor. "Sadece faturayı ödemediğin için mutlu ol."

İkimiz de geleneksel yerel kıyafetler giymişiz: deri çizmeler, taba rengi pantolonlar, koyun derisi astarlı paltolar ve başlarımızda bol kahverengi türbanlar. İkimiz de su şişeleri, tabancalar, el bombaları ve Amerikan M4 tüfekleriyle dolu sırt çantaları taşıyoruz. Birkaç yıl önce, buraya uyum sağlamak istiyorsanız, Rus ya da Çin yapımı, fark etmez, bir AK-47 taşırdınız. Ancak talihsiz olaylar zinciri nedeniyle, şu anda iktidarda olan Taliban'ın elinde tonlarca Amerikan aracı, mühimmatı, silahı, havan topu, top ve diğer askeri malzemeler vardı.

Deacon çadıra gidip büyük bir kapak açıyor ve ikimiz de tahta bir zemine adım atıyoruz. Topo haritaları ve beyaz tahtalar

tuval duvarlar. Hepsi tıknaz, uzun saçlı ve sakallı, kamuflaj ve yerel kıyafetlerin karışımını giymiş yaklaşık bir düzine adam yukarı bakıyor. Bazıları uzun masaların etrafında oturmuş silah temizliyor, diğerleri klavyelerin başında, üçü ise oturmuş kahve içiyor, bacaklarını çadırın ortasına yerleştirilmiş gazyağı ısıtıcısına doğru uzatmış.

Tepede bir Amerikan bayrağı sallanıyor ve el yazısıyla yazılmış bir tabelada şöyle yazıyor: *Biz isteksizler, talihsizleri öldürmek için vasıfsızlar tarafından yönetilir, nankörler için ölürüz.*

En yakındaki adam Deacon'a bakar ve "Liz" der.

"Bobby," diye cevap verir. "Dışarıda konuşabilir miyiz?"

"seve," diyor. Tabancası yanında kılıfında, ayağa kalkıyor.

Deacon ve ben onu takip ederken diğer adamlar bizi görmezden geliyor.

Çadırdan birkaç metre ötede Bobby cebini karıştırır ve buruşuk bir Marlboro paketi ile bir çakmak çıkarır. Birini yakar ve güler. "Dünyanın bu tarafında bile sağlık ve güvenlik kuralları hâlâ geçerli. İçeride sigara içemezsin." Meydan okurcasına bir nefes çeker ve "O gıcır gıcır SST on dakika kadar geleceğini bilmiyordum. Neyin peşindesin Liz?"

"Pek bir şey yok Bobby," diyor. "Arkadaşım ve ben küçük bir sınır ötesi gezi planlıyoruz. En fazla iki gün sürer."

"Siz ikiniz yalnız mı gidiyorsunuz?"

"Yerli biri rehberimiz olacak."

Bobby küçük yerleşkenin etrafına göz gezdirir. "Görünüşe göre rehberiniz henüz gelmemiş."

"Bu öğleden sonra gelmesi gerekiyordu."

Başını sallıyor. "Şanslıysan şafak vakti. Bu adama güveniyor musun?"

"Onu daha önce de kullandık."

"Ya sana kazık atarsa?"

"O zaman ona ödeme yapmam," diyor Deacon. "Ve onu öldüreceğim." Bobby gülümser. "Bu sırayla mı?"

"Hangisi daha çok işe yararsa," diyor.

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve "Alınma ama bir kadın ve uzun boylu siyahi arkadaşının yerel halkla nasıl uyum sağlayacağını anlamıyorum" dedi.

"Uzun boylu Siyah yoldaşı olarak sana bu konuda endişelenmemeni söylüyorum. Biz sadece bir iş yapmak için buradayız, içeri ve dışarı."

"Evet," diyor. "karıştırmayı , değil mi?" "Elimizden gelirse hayır," diyorum.

"Yapmamak için elinden geleni yap," diyor. "Amerika'nın bu küçük ileri karakolu kendi başına. Tacikistan biz burada yokmuşuz gibi davranıyor, yani yerel Taliban'ı kızdırırsanız ve onlar da sınırı geçip bu küçük kafir yuvasını yok etmeye karar verirlerse yapabileceğimiz pek bir şey yok. hiç askeri birliğimiz yok ve en yakın hava desteği yaklaşık altı saat uzaklıkta. Bunu unutma, tamam mı?"

"Hatırladım," diyor Deacon.

Marlboro'dan derin bir nefes çeker, yere bırakır, çizmesiyle ezer ve iyi eğitilmiş bir rahatlıkla izmariti alıp soyar.

Bobby diyor ki, "Bunu da unutma: Orada başın belaya girerse sana yardım edemeyiz. Biz süvari değiliz ve öyleymiş gibi de davranmıyoruz. Stan'e girdiğin anda, Liz, sen ve uzun boylu arkadaşın kendi başınızasınız. Anladın mı?"

"Cesaretlendirici sözleriniz için teşekkürler" diyorum.

Bobby döner ve çadıra doğru yürür. Omzunun üzerinden, "Bu şekilde anladığına sevindim." der.

Bölüm

81

Güneyde yavaşça yürüyen bir adam belirdiğinde GÜNEŞ batmaya başlamıştır. bizim yolumuz. 'Stan'a ve diğer yakın ülkelere ilk kez gelen ziyaretçiler her zaman yerel halkın ne kadar yavaş hareket ettiğinden bahseder, kendi zamanlarında olduklarını ve altmış, yetmiş veya seksen yaşlarındaki adamların yirmi yaşındaki Amerikan askerlerini nefes nefese bırakan sabit bir tempo tutturabildiklerini bilmezler.

Yaklaşıyor ve onu son ziyaretimizde kullandığımız yerel rehber ve iş bitirici Bibi Ahmadi olarak tanıyorum. Ağır sakallı ve bol kahkaha vaadinin ardında güvensizliği gizleyen parlak gözleri var.

Bizimkine benzer kıyafetler giyiyor ve omzunda küçük bir sırt çantası ve bir AK-47 taşıyor. Bize ulaştığında Elizabeth'e selam veriyor ve elini göğsüne götürüyor. "Madam Deacon," diyor. Sonra bana döndü.

"Sampson," diyorum.

"Seni hatırlıyorum," diyor. "Çok uzun boyluydun. Ve çok siyahsın." "Ve çok geç kaldın."

Bibi, Deacon'a bakar. "Çay için vaktin yok mu?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, sınırı geçene kadar olmaz. Hala biraz ışıktan varken biraz yol almak istiyorum."

Bibi dudaklarını büzdü ve şöyle dedi: "Bir de tazminat meselesi var. Sizden hâlâ alacaklıyım. Bu borç ödenmeli."

Deacon rehberimize ve tercümanımıza soğuk gözlerle bakıyor. "Ayrılmadan önce her zaman borçlarımı öderim. Size hiçbir borcum yok."

Hafif bir omuz silkme. "Ah, ama bir de Teşkilat'taki diğer yoldaşların meselesi var. Onlara birçok hizmet sundum - hayatımı riske atarak, ekleyebilirim - ve onlar bana ödeme yapmadan ayrıldılar."

Deacon "Benim sorunum değil," diyor.

"Bu sizin sorunuz, çünkü siz Ajans'la birliktesiniz ve onların borcu sizin borcunuz. Yüz dolarlık Amerikan banknotları halinde elli bin dolar."

Deacon, "Hayatın üzerine değil," diyor.

Hafif bir omuz silkme daha. "O zaman burada kalacağım."

Deacon ve Bibi bir süre ileri geri gidip geliyorlar. Batan güneş Pamir Dağları'nın altında batıyor.

Harekete geçme zamanı.

"Hey, Bibi," diyorum, görüşmelerini yarıda keserek. "İşte yapabileceğim şey. Ajansın sana olan borcunun yarısını şimdi, diğer yarısını da geri döndüğümüzde ödemeye ne dersin?"

Sırıttırıyor, dişleri aşınmış ve kahverengi. Deacon, "Bekle, bekle-" diyor. Bibi bana doğru yaklaşıyor ve "Evet, çok uygun. Teşekkür ederim."

Elimi kılıfıma götürdüm, Glock'umu çıkardım, yüzüne bir tokat attım ve kafasının arkasını tuttum. Tabancamı kaldırıp ağzına sokuyorum.

Gözleri irileşti. Sakin ve net bir sesle, "Fark etmediysen söyleyeyim, Bibi, biraz acelemiz var. Oyalanacak vaktimiz yok. Kabil'deki Pul-e Khishti Pazarı'nda olduğu gibi sizinle pazarlık yaparak daha fazla zaman geçirmeyi planlamıyoruz. İşte teklifim. Bu tabancanın haznesinde dokuz milimetrelik bir mermi var, Birleşik Devletler'de piyasa değeri yaklaşık yirmi üç sent. Şu anki durumunuzda, bu merminin değerini borcunuzun yarısını karşılamak olarak kabul eder misiniz?" Yavaşça başını salladı. "Bunu duyduğuma sevindim. Ama ben şüpheci biriyim, bu yüzden tabancamı aldığımda, aradığımız köye kadar bize güvenli bir şekilde eşlik edeceğine ve güvenli bir şekilde geri döneceğimize dair söz vereceksin. Başını sallayabilir misin, Bibi?"

Tekrar başını sallıyor ama koyu kahverengi gözleri ifadesiz. Tabancamı yavaşça çıkarıyorum, namlu ucunu ceketine siliyorum ve "Sıra sende Bibi" diyorum.

Bibi öksürür ve "Söz veriyorum Bayan Deacon ve Bay Sampson, aradığınız köye kadar size güvenli bir şekilde eşlik edeceğim ve sizi güvenli bir şekilde geri getireceğim" der.

"Olağanüstü," diyorum.

Deacon'ın ne düşündüğünü anlayamıyorum ama "Bu kadar konuşma yeter. Hadi gidelim."

Tabancamı yavaşça kılıfına geri koyuyorum. "Teşekkürler Bibi, aynı dili konuştuğumuz için söylüyorum, eğer bizi tehdit ettiğini, yoldan çıkardığını ya da Taliban pususuna yönlendirdiğini düşündüğüm herhangi bir noktada kafanı uçururum. Anlaşıldı mı?"

Bibi dönüp güneye, Afgan sınırına doğru yürümeye başladı ve sanırım bu cevapsızlıkla yetinmek zorunda kalacağım.

Bölüm

82

AY doğuda, Pamir Dağları'nın üzerinden gün ışığına doğru yükseliyor. Binlerce yıldız var ve güneye doğru kayalık patikayı takip ederken görüş mesafemiz iyi. İşaretlenmemiş toprak yollarda ilerleyen araçların farlarını uzaktan görüyorum ve batıda bir yerde otomatik silah ateşi patlaması duyuyorum.

Deacon diyor ki, "Kim kiminle savaşıyor?"

Bibi, "Sadece Allah bilir. Belki de kuzen kuzene karşıdır. Ya da bir Ulusal Direniş Cephesi devriyesini kovalayan bir Taliban birliği. Ya da kutlama yapan bir köy. Bu bölge Gul Hazara tarafından kontrol ediliyor. Eski Kabil hükümetinde Savunma Bakanlığı'ndaydı. Onu görürsek, ihtiyacımız olan tüm cevapları alırız."

Patika çamurlu bir derede kayboluyor ve olabildiğince sessiz bir şekilde karşıya geçiyoruz ve diğer tarafta Bibi zaferle şöyle diyor: "Bu Panj Nehri'ydi dostlarım. Artık resmen Afganistan'dayız."

Bence *siz resmi olarak burada olabilirsiniz ama biz değiliz.*

"Çay zamanı, belki?" diyor.

Ben de diyorum ki, "İleride, şu kayaların olduğu yerde. Bize biraz koruma sağlayacaktır. Elizabeth?"

Saatini kontrol ediyor. "Pekâlâ, saatler süren bir İngiliz çayı değil de hızlı bir Afgan çayı olduğu sürece sorun yok."

Bir kaya yığınının derinliklerinde çay molası gerçekten de hızlı. Yerimizi gizleyen Bibi küçük bir gaz ocağı yakıyor, ardından çay ve soğuk yağlı koyun eti sürülmüş gözleme dilimleri hazırlıyor. Ne yediğim konusunda seçici değilim, çünkü çöpe atılmış yiyecekler için çöplük dalışı yaptığım canlı çocukluk anılarım hala var. Soba soğuduktan ve gözlerimiz karanlığa alıştıktan sonra Bibi sobayı sırt çantasına geri koyuyor.

Deacon saatini tekrar kontrol eder. "Bombalanan köye şafaktan sonra varacağız gibi görünüyor. Bu senin için uygun mu, Bibi?"

"Evet, öyle, Bayan Deacon."

"O zaman harekete geçelim."

Evimden binlerce mil uzaktayım, elektrik ışıklarından, sıcak odalardan, sifonlu tuvaletlerden, arkadaşlarımdan ve Willow'umdan uzaktayım. Ama vücudumun bir zamanlar rutin olan şeylere geri dönmesi şaşırtıcı.

Zar zor aydınlatılmış ve zar zor var olan bir patika boyunca silah, tüm duyularım , bakıyor, kokluyor ve en önemlisi dinliyorum.

Sesler için.

Bir kayanın bir kayanın

üzerine düşmesi için.

Metalin metale çarpması

için.

Kayalık doğuda ışık belirmeye başlıyor ve ben onu duyuyorum: Çanlar.

Küçük çanlar. Hafif bir yükseltiyi aşıyoruz ve bir köy beliriyor: koyun ve

keçilerin barındığı taş ağıllar, tek katlı tuğla ve taş binalardan oluşan bir topluluk. Dumanlar yükseliyor, insanlar hareket ediyor ve küçük yalınayak çocuklar bir futbol topuna vuruyor, o kadar kirli ki beyaz altıgenleri siyahla

karışmış

beşgenler.

İki silahlı adam sakın, meraklı, tehditkâr olmayan ifadelerle yaklaşmamızı izliyor.

"Elizabeth,"

diyorum.

"Biliyorum," diyor.

"Bu doğru köy olamaz. Bu köy hâlâ yaşıyor," diyorum. "Binaların hiçbirinde çatlak bir duvar bile yok."

Deacon sert bir , "Bibi! Bizi hangi cehenneme getirdin?" Ama Bibi cevap vermez. Kaçmaya başlar.

Orada öylece bir şekilde duruyorum, ama Deacon M4'ünü kaldırıyor, parmağını tetik korkuluğuna koyuyor-

Kaçan bir adam.

Silahına vuruyorum ve sola doğru sarsılıyor. Deacon M4'ü indirdi.

"Kaçtığı için bir adamı sırtından mı vuracaksın?" Diyorum.

Deacon'ın yüzü sakindi. "Belki de bir uyarı atışı olacaktı." "Planın bu muydu?"

M4'ü sağ omzunun üzerinden sallıyor.

"Sanırım asla bilemeyeceğiz," diyor.

Bölüm

83

Girişin önündeki küçük çimenlik parktan ÜÇ BAYRAK DİKİLİYOR Washington, DC'deki Union İstasyonu. FBI ajanı Ned Mahoney polis sıralarının arasından omuzlarını kaldırarak ilerliyor ve kalkanını havaya kaldırarak durumu değerlendiriyor. Polis ve Ulusal Muhafızlar haber medyasını ve yakın caddelerden akın eden izleyici kalabalığını uzak tutuyor.

Ned, olay yerinden sorumlu DC Metro Polisi Başkomiseri Susan Jones'a başıyla selam veriyor. Üniformasının üzerine kurşun geçirmez bir yelek giyiyor ve Ned şimdi kendi yeleşini de yanında getirmiş olmayı diliyor, ki o yelek hâlâ devlet malı siyah Impala'sında yedek olarak duruyor.

Ned, "Aldığım duyumlara göre içeride bir intihar bombacısı varmış." diyor. "Doğru," diye yanıtlıyor, gözleri polis sırasının etrafında geziniyor subaylar ve Ulusal Muhafızlar, konumlarını ve değerlendiriyorlardı. "Yaklaşık otuz dakika önce, sabah trafiği sırasında tamamen tesadüfen oldu. Bethesda'dan Tarım Bakanlığı'nda çalışan bir palyaço geldi ve ona çarptı."

"Bir kadın mı?" Ned araya girer. "Gerçekten mi? Bu çok nadir bir şey."

Susan asık bir sesle, "Evet, tüm eğitimler böyle diyor, değil mi? Her neyse, adamın biri ona çarpıyor, Starbucks Venti Karamel Elmalı Frappuccino'sunu ya da her neyse ceketinin üzerine döküyor, özür diliyor ve pisliği temizlemeye çalışıyor. Paltosunu açtığında bilyeli ve telli bir yelekle karşılaşılıyor ve adam altına sıçırıp çığlık atmaya başlıyor."

"Patlamadı mı?"

"Hayır," diyor kaptan. "Şu anda, kalkanlı birkaç adamım koridor boş ve rehine arabulucusunun gelmesini bekliyoruz. Şu anda intihar bombacısı namlu tonozlu kemerlerin altında duruyor ve hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor."

"Herhangi bir talebiniz var mı?" "Bir tane bile yok" diyor.

Ned kalabalığa bakıyor, en son ne zaman iyi bir uyku çektiğini ya da son birkaç aydır neler olup bittiğini anlamasına yardımcı olabilecek iyi bir bilgi kırıntısını hatırlamaya çalışıyor. "Ben içeri giriyorum," diyor. "Adamlarına haber ver ki yeni bir yüz ortaya çıktığında korkmasınlar."

"Ned," der kaptan, "seni oraya sokmamın imkânı yok. Rehine arabulucusunun buraya gelmesini bekle."

"Yeterli zaman yok, bunu sen de biliyorsun Susan," diyor. "Ve çim dansı yapmak için de yeterli zaman yok. Bu bir terör olayı ve bana ait. İçeri giriyorum."

"Eğer tetiği çekerse, sen ve oradaki herkes çelik bilyelerle dolup taşacaksınız."

Ned diyor ki, "Yani tetiği çekerse eğilsem iyi olur, mi?"

Susan küfrederek kurşuna dayanıklı yeleğinin cırt cırtlı kayışlarını çözmeye başladı. "Pekala, al şunu," dedi ve sonra memurlardan birine, "Sen! Bu adama kalkanını ver," diye bağırdı.

Ned polis şefinin kurşun geçirmez yeleğini giyer ve ortasında siyah bir şerit üzerinde POLİS yazan ağır pleksiglas kalkanı bir memurdan alır.

Susan, "İyi şanslar, eğer bunun anlamı varsa," diyor. "Ben alırım," diyor Ned.

Union İstasyonu'nun ana salonunda, yere düşmüş gazeteler, evrak çantaları, cüzdanlar ve dökülmüş kahvelerle dolu neredeyse boş alanda ayak sesleri gürültüyle çarpıyor. Darmadağınık görünümlü bir kadın büyük salonun ortasında durmaktadır; güzel kemerli sütunlar tepeden sarkmakta ve altıgen şeklindeki ışıklar yumuşak bir şekilde parlamaktadır. Bilet gişelerinin arkasında siper almış beş DC polis memurundan biri yüksek sesle sessizliğin içinde anlaşılabilir bir şeyler fısıldıyor ama Ned onu duymazdan geliyor.

Yavaşça kadına doğru yürüyor, boş olan sol elini kaldırmış, sağ elinde çevik kuvvet kalkanını tutuyor. "Hanımefendi," der Ned, "size yardım etmek isterim, gerçekten. Adınız nedir? Nerelisiniz?"

Ellili yaşlarının ortalarında ya da sonlarında, siyah pantolon ve açık sarı bir ceket giyen, iyi giyimli, iyi makyajlı sarışın bir kadın. Ceket açık, kablo ve boru şeklindeki şarjörlerle dolu bir yelek ve küçük metal bilyelerle dolu şeffaf plastik torbalar ortaya çıkıyor.

Ağlıyor gibi görünüyor. "Hanımefendi," diyor Ned, "yardımcı olabilir miyim?"

Hayal kırıklığına uğramış bir sesle, "İşe yaramadı, işe yaramadı!" diyor.

Kadın kolunu hareket ettirir ve Ned kadının sağ elindeki tetikleyici cihazı görerek donakalır. Ned, "Hey, bayan, elinizdekini bırakın," diye seslendi. "Lütfen!"

Başparmağı aşağı bastırıyor. "Hâlâ çalışmıyor!" Ned
daha yüksek sesle bağılıyor, "Bayan, bırakın onu!"
Başparmağıma bir kez daha bastım. "İşe yaraması gerekiyordu!"
"Hanımefendi, lütfen-"
Üçüncü kez bastığında işe yarıyor.

OceanofPDF.com

Bölüm

84

Deacon ve ben başka bir köye sığındığımızda yine gece olmuştu. adı Ab Doi'ydi. Bibi kaçtıktan sonra, az buçuk İngilizce bilen genç bir çocuktan buranın adının Numay olduğunu ve hiçbir zaman saldırıya uğramadığını öğrenecek kadar kaldık. Deacon iki yıl önce yıkılan yakınlardaki bir köyü bilip bilmediğini sorduğunda başını salladı, gitti ve açılmamış iki plastik şişe suyla geri geldi.

Deacon'a batıya gitmemiz gerektiğini çünkü Bastinelli'nin patlamaları orada gördüğünü söyledim ve o da şaşırtıcı bir şekilde kabul etti. Şimdi bir zamanlar gübre depolamak için kullanılmış olabilecek küçük, pis kokulu bir taş binada toplanmış durumdayız. Bu köy de ilki kadar zarar görmemiş ve Afgan geleneği olan *Peştunwali* sayesinde karnımız doyuyor, barınak veriliyor ve misafir muamelesi görüyoruz.

Çatının büyük bir kısmı gittiği için pek sığınak sayılmaz ama en azından duvarlar rüzgârı kesiyor. Deacon ve ben kendi uyku tulumlarımıza girdik ve ısınmak için birbirimize sokuluyoruz. Tepemizdeki yıldızlar gerçekten de çok parlak.

Uyuyakalıyorum ama birkaç dakika sonra uyanıyorum. Deacon yanımda tir tir titriyordu. "Elizabeth?" "Elizabeth?" dedim.

"Evet. Başka kimin burada olacağını düşünüyordun?"

"Bekle." Çantamın fermuarını açıyorum ve bir farın ışığıyla onun çantasını benimkiyle birleştirmeyi başarıyorum, böylece aynı örtüyü paylaşıyoruz. Üzerimize tozlu bir halı çekiyorum ve "Yuvarlan" diyorum.

Öyle yapıyor ve ben de onu arkadan kucaklıyorum, kollarını ovuyorum, vücudumu onunkine bastırıyorum. "Şşt," diyorum. "Sadece dayan. Seni hemen ısıtacağız."

"Umarım öyledir," diye fısıldıyor.

Bekliyoruz. Ayaklarım ve alt bacaklarım açıkta sallanıyor. Nefesimin ensesinde olduğuna eminim ama şikâyet etmiyor. "Vermont'ta bir araya geldiğimizden beri ilk kez ara verdik" diye fısıldıyor.

"Kulağa doğru geliyor."

Durakladı, sonra "Evli misin John?" dedi.

"Bir zamanlar öyleydim. Billie ile. Willow adında bir kızımız var. Billie bir süre önce öldü."

"Tanrım, sorduğum için özür dilerim," diyor.

"Hayır, sorun değil," diyorum. "Onun adını söylemek, onu hatırlamak iyi geliyor. Onun hakkında konuşmaktan çekinmiyorum ve Willow, Billie'nin bir versiyonunun hala hayatımda olması gibi bir şey." Dışarıda bir yerlerde bir bebek ağlıyor. "Sen? Evli misin?"

Diyor ki, "Bir kez. Boşandım. Çocuğum yok." "Neden boşandın?" diye sordum.

"Programlarımız ve iş hayatımız hiçbir zaman birbirine uymadı," diyor yakın karanlıkta. "Çok geçmeden ev arkadaşı gibi olduk, sadece bir evi paylaşan iki kişi ve başka pek bir şey yok ve sonunda onu terk ederek ve daha küçük bir yer alarak para biriktirebileceğimi düşündüm."

Titremesinin spazmları yavaşlıyor ve duruyor, ama onu sıkıca tutmaya devam ediyorum, saçları burnumu gıdıklıyor, ben hareket ediyorum, o hareket ediyor ve şimdi öpüşüyoruz.

Bu tatlılık devam ediyor ve ikimizi de ısıtıyor gibi görünüyor, ama sonra "Elizabeth, buna bir son vermeliyiz" diyorum.

"Neden?" diye soruyor, sesi eğleniyor. "Kendini göreve çok mu adadın?"

"Hayır," dedim. "Buna ara vermek ve birkaç gün sonra kaldığımız yerden devam etmek istiyorum. Temiz suyu, temiz çarşafı, elektriği ve oda servisi olan bir yerde."

Beni bir kez daha öptü. "Dedektif Sampson, bir anlaşma yaptınız."

Soğuk güneş ışınları açık çatıdan gelmeye başladığında ikimiz de kalkıyor, eşyalarımızı düzenliyor ve dışarı çıkıyoruz. Dün gece hakkında konuşmuyoruz, ama geçen hafta olan biten onca şeyden sonra, bu bozulmamış tatlı bir anı olarak el üstünde tutmak istiyorum.

Dışarıda yaklaşık bir düzine köylü toplanmıştı ve elim kılıfımdaki Glock'uma gitti.

Kalabalıkları sevmem.

Küçük bir binadan yaşlı bir adam çıkıyor; taba rengi pamuklu pantolon, ağır botlar ve koyun derisinden bir yelek ile beyaz yakasız bir gömlek giyiyor. Uzun sakalı beyaz ve özenle kesilmiş, görebildiğim kadarıyla saçları da beyaz. Silahsız olması dünyanın bu bölgesinde alışılmadık bir durum ve kalabalıktaki erkekler -elbette kadınlar yok- onu saygı ve sevgiyle izliyor.

Yaklaşıyor, Deacon'a gülümsüyor, sonra bana bakıyor.

Çılgınca bir tahminde bulundum.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Gül Hazara." diyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm

85

FBI AJANI NED MAHONEY gözlerini açar; kulakları çınlamaktadır. Oturur ve görür ki Pleksiglas kalkan karo zeminde paramparça oldu.

Sol ayağı sıcak.

Aşağı bakar, pantolonunun paçalarının parçalandığını ve sol ayak bileğinin hemen üzerinde kan olduğunu görür.

Polisler ve sağlık görevlileri koşarak içeri giriyor, duman ve barut kokusu var ve çınlayan kulaklarına rağmen birinin "Yaşıyor!" diye bağırdığını duyuyor. Kahretsin, hâlâ yaşıyor!"

Ned ayakta durmakta zorlanıyor. Yaralı ayağına ağırlık verdiğinde ağlamamak için dudağını ısırarak zorunda kalıyor. Cehennem gibi acıyor ve daha da kötüleşeceğini biliyor ama kaybedecek zamanı yok. Sağlık görevlileri geldiğinde yerde yatan figüre doğru topallayarak ilerliyor. Bir polis, "Görünüşe göre yeleği tam olarak patlamamış, ama adamım, bir darbe almış." diyor.

Ned giderek büyüyen acil yardım ekibi ve polislerin arasından ilerliyor. Kadın sırtüstü yatmaktadır, karnı yırtılmış ve kanlar içindedir, pantolonu ve ceketi paramparça olmuştur. Gözleri açık, ağzı da öyle ve Ned kadının diz çöküyor. Kadının yüzü griye dönüyor.

Ned bağıyor, "Seni buraya kim gönderdi? Kimsin sen? Neden buradasın?"

Gözleri odaklanmamıştır ve adam omzunu sallar. Bir acil yardım görevlisi "Tanrım, bırak onu" diyor ama adam onu duymazdan geliyor ve tekrar "Seni buraya kim gönderdi?" diye bağıyor.

Kadın sonunda Ned'e bakar ve gülümser, ağzından kan gelmektedir.

"Amerika

yaptı..." Gözleri

kapanıyor.

Yirmi dakika sonra, alt kaval kemiği geçici bir bandajla sarılmış olan Ned, DC Metro Polisine ait, motoru çalışır durumdaki bir kruvazörün ön koltuğundadır. Direksiyonda, daha önce kurşuna dayanıklı yeleğini ona bağışlamış olan Yüzbaşı Susan Jones oturmaktadır. Ned'e "Sen şanslı bir piçsin" derken hem bitkin hem de kızgın görünüyor.

"Şanslı, evet," diye yanıtıyor Ned, sol baldırındaki kızgın zonklamayı görmezden gelmeye çalışarak. "Kullandığın isme gelince, dürüst olmak gerekirse değilim. Bu iş bittiğinde sana kanıtını gösterebilirim."

"Eğer bu iş biterse, demek istiyorsun." diyor. Susan iç geçirir. "Evet, şans hakkında konuşalım. O deli kaltak intihar yeleğini patlatmaya çalışmadan önce fark edildiği için şanslıydık. Ve yine şanslıydık ki, yelek arızalandı ve sadece birkaç kişiyi yaraladı. Orada olmaması gereken bir seyirci de dahil, yani sen. Nasıl hissediyorsun?"

"Olağanüstü," diyor Ned. "Uh-oh, ziyaretçilerimiz var. Winny burada."

Bir bayrak direğinin yanında duran ve iki polis çavuşuyla konuşan siyah yün mantolu, uzun boylu ve kararlı görünümlü Siyah bir kadın. Yanında takım elbiseli üç erkek yardımcı duruyor.

Susan diyor ki, "Saygıdeğer Winifred Crocker, Washington DC Belediye Başkanı mı? Nasıl oluyor da onunla ilk isim bazında tanışıyorsun?"

Ned, "Aynı FBI Akademisi sınıfındaydık ve o başkent siyasetine girmeden önce ikimiz de Boston saha ofisindeydik. Adil bir uyarı, görünüşe göre buraya doğru geliyor."

"O zaman işe koyulalım," diyor Jones. "Kapımı çalmaya başlamadan önce."

Sol elinde, artık ölmüş olan intihar bombacısı Lucille Palmer'ın kana bulanmış Ohio ehliyetini tutmaktadır. Sağ elinde ise cep telefonu var ve Lucille'in kocası Walter Palmer'ın telefon numarasını tuşluyor.

Ned izliyor. Kaç kez bunu yapmak zorunda kalmıştır, bir babayı ya da anneyi, kocayı ya da eşi arayıp sevdiği birinin ölüm haberini vermek, onları paramparça etmek ve kederlerini çığ gibi büyütme zorunda kalmıştır?

Telefon çalıyor, çalıyor ve çalıyor. *Cevap ver, lanet , cevap ver*, diye düşünüyor. Belediye Başkanı Crocker hızla kruvazöre doğru yürüyor.

"Alo?" Susan'ın telefonundan bir erkek sesi geliyor.

"Günaydın," diyor Susan canlı ve profesyonel bir sesle. "Walter Palmer orada mı?"

"Konuşuyorum," diyor.

"Ben DC Metro Polisi'nden Başkomiser Susan Jones. Bay Palmer, eşiniz Lucille Palmer mı?"

"Evet, evet, öyle. Bu da demek oluyor?"

"Korkarım-"

Walter araya giriyor. "Bekle, ne? DC MI? Columbia Bölgesi mi? Karım Washington'da değil."

"Nerede o zaman?"

Sesi yükseliyor. "Orlando! Florida'da! Mary Kay kongresinde."

Susan Ned'e bakar ve Ned başını sallar. Yapacak çok işi vardır. John'a Elizabeth Deacon hakkında öğrendiklerini anlatmalı, bir sonraki durum toplantısına hazırlanmalı ve orta sınıf bir banliyö annesinin neden Bölge'ye gelip intihar yeleği giydiğine dair ipuçları aramak için Walter ve merhum eşinin evine bir FBI ajanı ekibi göndermelidir.

Evet, bir de sol kaval kemiği bandajlardan kanamadan önce bakılması gerekiyor.

Metro Polis Şefi nefes alır. "Bay Palmer, korkarım size çok kötü haberlerim var."

OceanofPDF.com

Bölüm

86

KAHVALTI NİSPETEN LÜKSTÜR, çünkü yerel halkın evindeyiz.

Aşiret lideri Gül Hazara. Ayaklarımızın altında bol miktarda yumuşak halı bulunan büyük bir odada toplanıyoruz ve büyük tabaklarda gözleme, süzme peynir, domates, salatalık, haşlanmış yumurta, tatlı bisküviler ve bol miktarda çay var.

Kalabalık odadaki kabile üyelerinden bazıları tenime bakıyor, diğerleri Elizabeth'e bakıyor ve bir çift tenis maçındaki seyirciler gibi birimizden diğerine bakıyor.

Bir noktada Gül odadan çıkar ve Deacon kısık bir sesle "Onun Gül Hazara olduğunu nereden biliyorsun?" diye sorar.

"Yöntemlerimi bilmelisin Watson," diyorum üzerine reçel sürülmüş bir parça bazlama yerken. "Hain rehberimiz Bibi bu bölgeyi Gül Hazara'nın kontrol ettiğini söyledi ve onu ilk gördüğümde etrafı muhafızlar ve yandaşları tarafından sarılmıştı. Gerçi bunun nedeni seni görür görmez tanınmasıydı. Daha önce bahsettiğin, toplantıya gelmeyen yerel lider olduğunu düşündüm."

"İyi karar," diye yanıtlıyor, bir fincan çayını yudumlarken.

"O zaman bu adam kim ki, onunla görüşmek için en az beş kez Afganistan'a gizlice girerek kışını tehlikeye atıyorsun?" diyorum.

Kısa bir duraksama oluyor ve istihbaratçı zihninin bana ne kadarını açıklayacağına karar vermek için çok çalıştığını biliyorum.

"İki ya da üç yıl sonra Taliban yenildiğinde Gül Hazara'nın Afganistan'ın yeni cumhurbaşkanı olacağını umuyoruz."

"Yenildin mi? İkinci kez mi? Dostum, siz Şirket çalışanları hayal kurmayı seviyorsunuz."

Kadın cevap vermiyor. Gül Hazara tekrar içeri giriyor, çömeliyor ve hızla Tacikçe konuşuyor. Tüm konuklar ayağa kalkıyor ve yavaşça dışarı çıkıyor, çoğu ayrılmadan önce bize bir kez daha bakıyor.

Ellerini kucağında kavuşturur ve şöyle der: "Evet, Bayan Elizabeth, Bay John.

Sizi buraya getiren nedir?"

Diyakoz şöyle der: "Misafirperverliğiniz, nezaketiniz ve bu muhteşem yemek için teşekkür ederiz. Size borçluyuz."

"Size olan borçları takip etmek bazen zor olabiliyor" diyor.

Deacon sırt çantasına uzanır ve küçük siyah fermuarlı bir çanta çıkarır. Onu halının üzerine koyuyor ve "Biliyorsun ben her zaman borçlarımı öderim Gül Hazara," diyor.

Çantayı almıyor ama sakallı yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Demek öyle. Peki bugün başka hangi borca girmeyi düşünüyorsun?"

"Yakınlarda iki yıl önce bombalanıp yok edilen bir köy var," diyor. "Yoldaşım ve ben orayı ziyaret etmeliyiz."

Gül Hazara saniyeler içinde kendinden emin bir liderden, endişe boncuklarına sarılan küçülmüş bir adama dönüşür. "Neden?"

"kimin yaptığını öğrenebilmemiz için görmemiz gerekiyor. Ve belki de nedenini."

Başını iki yana sallar. "İkinizin burada olması tehlikeli, biliyorsun. Sen, silahlı bir kadın ve arkadaşın, çok uzun boylu Afrikalı görünümlü bir adam. Eğer hayatınıza değer veriyorsanız, derhal sınıra geri dönmelisiniz." Bir elini göğsüne koydu. "Size güvenli bir eskort sağlayacağım."

"Kusura bakmayın ama efendim, oraya gitmemiz gerekiyor." dedim. "Tekrar soruyorum: Neden?"

"Ülkemizde karışıklıklar var, kan dökülüyor ve bize o köyde yaşananların bir şekilde bu olaylarla bağlantılı olduğu söylendi" diyorum.

Odada sessizlik.

Deacon soruyor, "Olay olduğunda burada mıydın?"

Bir an için yere bakıyor. "Evet. Köyün adı Mir Kas'tı. Bir gece bombalar ve roketler geldi. Çoğumuz bir şekilde havadan saldırı ya da bombalama yaşamışızdır. Birkaç patlama, birkaç bina yıkıldı, bazıları öldü ya da yaralandı ve sonra bitti. Ama zavallı Mir Kas öyle değil."

Bir şeyler anlatmaya başlıyor ve Deacon ona baskı yapmıyor, sadece hikâyesini anlatmasına izin veriyor.

"Uzun saatler boyunca köy bir uçtan diğer uca bombalandı. Havadan açılan makineli tüfek ateşi kaçmaya çalışan herkesin önünü kesti. Herkes; yaşlılar, sakatlar, çocuklar. Birkaçı kaçmayı başardı, biz de onlara yardım ettik ama sonra kaçmaya devam ettiler, sanki onlar ve köyleri lanetlenmiş gibiydi."

"Yine de görmek isteriz." dedim.

"Orada kemikler ve molozlardan başka bir şey yok."

"Bunun bir önemi yok," diyor Deacon. "Bunun ulusumuzdaki terörist saldırılarla bağlantılı olduğuna inanıyoruz."

İç çekiyor. "Bunu duymuştum. Bir zamanlar Kabil'de iktidarda olan ve hala başkentinizde dostları ve bağlantıları olan birkaç kişi Mir Kas'ın başına gelenlerin Amerika Birleşik Devletleri'nde bir şeylerin başlangıcı olduğunu söylüyor."

"Bağlantı nedir?" Ben soruyorum.

"Oh," diyor sanki bilmediğimize şaşırmış gibi. "Saldırıları, şu anda ülkenizde insanları öldürenler tarafından hazırlık olarak yapıldı... Üzgünüm, doğru kelimeyi hatırlayamıyorum. Sanırım Fransızca bir kelime. Bir hükümet şiddet yoluyla devrildiğinde."

"Darbe mi?" dedim.

Ellerini birbirine kenetler. "Ah, bir darbe. Çok doğru."

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Deacon'ın bu tehlikeli ve ağır kelime karşısında gerildiğini hissedebiliyorum. *Darbe.* "Darbenin arkasında kimin olduğuna dair bir bilginiz var mı? Hangi grup, ülke ya da örgüt?"

Başını hüzünlü bir şekilde salladı. "Keşke size yardım edebilseydim, Bayan Elizabeth, Mr.

John. Ama size verecek başka bir bilgin yok." Diyakoz

der ki, "O köye gitmeliyiz. Hemen."

O ayağa kalkıyor ve biz de aynısını yapıyoruz. "Size yolu tarif edeceğim. Buradan sadece bir saatlik yürüme mesafesinde. Ama yalnız gideceksiniz. Size eşlik etmesi için adamlarımdan hiçbirini veremem."

"Sınıra geri dönmemiz için bize eskort vermeye hazırdınız ama köye değil. Ne fark eder ki?"

Cahil bir öğrenciye ders veren yaşlı bir öğretmen gibi konuşuyor. "O köyün kemikleri ve kırık taşları perilidir. Kimse oraya yaklaşmayacak."

Bölüm

87

GÜL HAZARA'YA GÖRE, bu son kayalık patikayı da tırmandıktan sonra Mir Kas'tan geriye ne kaldıysa onun eteklerinde olacağız. Taşlarla kaplı tepeler, dağlar, alçak çalılar ve bodur ağaçlar var ve soğuk rüzgâr bizi hırpalıyor. Nefes almak için duruyoruz ve bir su şişesini ileri geri uzatıyoruz ve sonra, kayalık bir kimsenin olmadığı arazinin ortasında, sırt çantamda bir çan sesi duyuluyor.

"Ne oluyor be?" Dedim.

Deacon, "Sanki biri seni aramaya çalışıyor, John." diyor. "Şaka yapmayı bırak."

"Kim şaka yapıyor?" diyor. "Ses çıkaranın benim sırt çantam olmadığı kesin. Çıkar onu ve bölgenin yarısı duymadan sustur."

M4'ümü ve sırt çantamı silkip yan cebimi karıştırıyorum, tam olarak inanamıyorum ama evet, kullan-at cep telefonum, bir mesajla çınlıyor.

Yükseklikten dolayı zor nefes alarak ekranı açıyorum. Karışık bir mesaj beliriyor:

Elimden geldiğince E. Deacxxx'in kayıtlarını kontrol ettim. Zeki, acımasız, boşanmış... Kendisi birinci, Ajans ikinci, ülke üçüncü... 8*&^....

Ona güvenilebilir mi? Şey... öyle görünüyor

##@@ Güvende ol en kısa zamanda eve git

ti09876... #674mpw9,,,,

Ne bildiğini bilmemiz gerek... Ned

Cevap vermek istiyorum ama küçük simge Hizmet Yok diyor.

O zaman bu mesaj nasıl ulaştı? Etrafıma bakıyorum ama daha önce orada olmayan hiçbir şey görmüyorum. Bu mesajı nasıl aldım?

Telefonu sırt çantama geri koydum. Garip atmosferik koşullar ya da Dünya'nın manyetik alanı değişiyor olabilir, ya da belki de sinyal bir insansız hava aracından veya yüksekten uçan bir uçaktan geliyordu.

Bu topraklarda neredeyse her şey

mümkün. Deacon diyor ki, "Çağrı neydi?"

"Yanlışı numara. Atlara atlayıp yola koyulalım."

Yürüyüşümüz yavaş ve acılı bir şekilde devam ediyor. Ben işaret ediyorum ve Deacon tam arkamda, o kadar yakın ki nefes alışını duyabiliyor ve teninin kokusunu alabiliyorum. Onunla olan

Dün gece küçük bir an Ned Mahoney'nin karışık mesajını ve en önemli kısmın nasıl geçemediğini düşündüm.

Ona güvenilebilir mi? Pek yardımcı olmuyor
gibi görünüyor.

Yükseltinin tepesine ulaşp önümdekine bakıyorum. Deacon geliyor ve yanımda duruyor, zor nefes alıyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor.

"Özür dilerim," dedim. "Görünüşe göre Tanrı o gün başka bir yerdeydi."

OceanofPDF.com

Bölüm

88

Bibi Ahmadi hızlı bir şekilde patika boyunca ilerleyerek Mir Kas'ın solunda. Beş kuzeni, hepsi de ağır silahlı olarak arkasında ilerliyor ve Bibi kalbinde nefret ve intikam arzusu taşıyor.

Onu küçük düşüren hiçbir erkek yaşamayacaktır, özellikle de onu bir kadının önünde küçük düşüren bir erkek!

Planı basit: Amerikalı çifti bulup pusuya düşürecekler, erkeği öldürecekler ve kadınla vakit geçirecekler.

Kadınla birlikte ilk o olacak ve kuzenleri sıranın kime geleceği konusunda kavga edebilecek.

Dönüyor, yeleği ve pantolonunun paçaları rüzgarda sallanıyor ve "Acele edin, acele edin, kaybedecek zaman yok!" diyor.

Bibi'nin kuzeni Azeez, "Ama köy perili, hayaletlerle dolu," diye seslenir.

"Ve gün bitmeden iki tane daha ekleyeceğiz, ama sadece sen taşınırsan bir katırdan daha hızlısın, aptal!"

Bölüm

89

moloz yığınınına DEAKON TEKRAR, "Yüce Tanrım," diyor.

Daha önce hem burada hem de Irak'ta hasar görmüş ve harabeye dönmüş köyler görmüştüm ama böylesini görmemiştim.

Hiçbir şey.

Deacon diyor ki, "Buna inanabiliyor musun?"

Önümüzde, hiçbir parçası bir sehpadan daha büyük olmayan kırık tuğla ve taşlarla dolu hafif bir çukur var. Göz alabildiğine yanmış ve kömürleşmiş keresteler ve daha fazla kırık taş.

"Hayır," dedim.

Tek renk, işkence görmüş toprağa çakılmış direklere asılmış, bazılarının üzerinde yazılar bulunan yeşil ve siyah pankartlardan geliyor.

Cenaze bayrakları, ölenlerin son dinlenme yerlerini işaretler.

"Bu sadece bir saldırı değildi. Bu bir katliamdı. Görünüşe göre köy bombalanmış, sonra tekrar bombalanmış ve sonra her şeyi dümdüz etmek için bir kez daha bombalanmış. Hava kuvvetlerinin bir hedef üzerinde o kadar çok mühimmat kullanmakla ilgili bir şakası vardır ki, sonunda pilotların yapabildiği tek şey molozların sekmesini sağlamaktır. İki yıl önce Elizabeth, buradaki molozlar dans ediyor olmalıydı."

"Daha yakından bakmak istiyorum," diyor.

"Çok yaklaşmayın," diyorum. "Molozların arasında hâlâ patlamamış mühimmat olabilir."

Başını sallıyor ve ben yine dikkatlice adım atarak önden gidiyorum. Rüzgâr yükseliyor ve uzaktan cenaze bayraklarının dalgalanışını duyuyorum. Aşağı bakıyorum ve kumaş parçaları, metal parçaları ve kemikler görüyorum.

Bir sürü kemik.

Diyakoz küfür eder ve "Bunu kim yaptı John?" der.

"İki yıl önce yardım istasyonunda karşılaştığım Fransız doktorun dediği gibi

-Biz yaptık."

"Ne, haydut bir askeri görev mi?"

Dedim ki, "Gul'u duyduunuz. Bu Amerika'da gerçekleşecek bir şeyin parçası. Bir darbenin. Lanet olası bir darbe. Belki haydutça, belki planlı, kim bilir."

Yerde, şeffaf plastiğe sarılmış koyu kahverengi bir tuğlaya benzeyen, yaklaşık MRE'lerimizden biri büyüklüğünde bir şey var. Botumla ezdim.

Diyakoz diyor ki, "Ne oldu?"

"Bir tuğla afyon," dedim. "Burada yaklaşık yüz dolar eder, Amerika'da belki on bin."

Ben afyon tuğlasını botumla tamamen yok ederken Deacon sessizliğini koruyor ve aklıma bir şey geliyor: Ailemi zehirleyen eroine dönüştürülen afyon buradan mı çıkmıştı? Her şeyin başladığı yer burası mıydı? Bu çorak yer - uzun zaman önce ölmüş babam ve uzun zamandır Amerika'da olmayan annem için her şeyin başladığı yer burası mıydı? Ve kaderin ya da kısmetin hangi garip ya da tuhaf cilvesi beni buraya getirdi?

"Eee? Sırada ne var?" Deacon soruyor.

"Beş on dakika daha bekleyelim, sonra yola çıkarız."

Hiçbir şey söylemiyor ama hayal kırıklığını hissedebiliyorum. Yine de burada ne bulmayı umuyordu? Enkazda yaşayan, her şeyi anlatmaya ve binlerce mil ötedeki krizimizi çözmeye hazır tek bir kurtulan mı?

İkimiz de molozların arasında dikkatlice yürüyoruz ve ben daha fazla kumaş parçası, deri bir sandalet ve kırık çömlekler görüyorum.

Bombaların ve roketlerin tekrar tekrar düştüğü o gece burası nasıl bir yerdi? Patlamaları, çığlıkları, yıkılan binaların gürültüsünü ve ardından patlamaların durduğu ve hayatta kalan birkaç kişinin yakındaki tepelerin güvenliğine koşmaya çalıştığı, ancak makineli tüfek ateşinin sert cızırtısıyla kesildiği o kısa anı hayal ediyorum.

Peki ne için?

Gözüme bir şey çarptı, yeşil bir plastik parçası.

Bir şey söylemek üzereyim ama ağzımı kapalı tutuyorum. Diz çöküyorum, sol botumu düzeltiyormuş gibi yapıyorum ve plastik parçasını nazikçe elime alıyorum. Bu bir devre kartı, yaklaşık bir oyun kartı büyüklüğünde, bir sürü devre ve-

Bir seri numarası. Güzel, net ve bütün: ANZ-10-8907688 P Q. Ona bakıyorum, eldivenli elimde tekrar tekrar çeviriyorum.

Sonra onu BDU'mun kalça cebine koyup ayağa kalkıyorum.

Deacon yaklaşık beş metre . "Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Elbette," diyorum.

Sonra hızlı bir silah patlaması oluyor, mermiler başımızın üzerinden geçip molozlardan sekiyor.

Birlikte koşmaya başlarız.

Bölüm

90

GENERAL WAYNE GRISSOM bir başka brifing için Beyaz Saray'a geri döndü Başkan. Teknik olarak Beyaz Saray'ın altında, en son inşa edilen bomba sığınaklarından birinde yaklaşık 200 metre aşağıda.

Buraya daha önce iki kez gelmiş ama sadece eğitim modülleri için ve buraya ilk kez resmi olarak girdiğini bilmek onu hasta ediyor.

Grissom Başkan'ın geçici ofisine bitişik bir odada, rahatsız bir kanepede oturuyor, evrak çantası ayaklarının dibinde, şapkası kucağında, ellerinde şeffaf tek kullanımlık eldivenler var. Duvarlar beton ve hastalıklı bir yeşil renge boyanmış, tam teçhizatlı iki Gizli Servis ajanı ona bakıyor.

Daha önce Grissom vücudunun her yerinin aranması aşağılamasına maruz kalmıştı. Daha sonra ateşi ölçüldü, kan alındı -bulaşıcı patojen taşımadığından emin olmak için- ve kendisi ve çantası röntgen cihazından geçirildi.

Bir Gizli Servis teknisyeni "Üzgünüm," dedi. "Yeni prosedürler."

Ellerini havaya kaldırdı. "Peki ya eldivenler?"

Teknisyen neredeyse utanmış görünüyordu. "Özür dilerim. Tırnaklarınızın altında zehir olma ihtimali her zaman vardır. Bunu hesaba katmak zorundayız."

Elbette, Grissom öyle düşünüyor. Başkanı korumak için her zaman yeni prosedürler vardır. Birkaç yıl önce Maryland açıklarındaki Borei sınıfı bir Rus denizaltısının aniden Washington'a bir SS-NX-30 fırlatması ve Beyaz Saray'a nükleer yıkımdan önce belki beş dakikalık bir uyarı vermesi durumunda başkanı korumak için inşa edilen bu sığınak gibi.

Şimdi sığınak başkanı yabancı bir düşmandan değil, görünüşe göre kendi halkından bazılarından koruyor.

Başkan'ın odasının ağır çelik kapısı açılır. Siyah pantolonlu bir kadın Gizli Servis ajanı dışarı çıkar ve "Başkan şimdi sizinle görüşecek" der.

"Teşekkür ederim," der Grissom. Ayağa kalkar ve büyük odaya doğru birkaç adım atar.

İki yüz metre yukarıdaki Oval Ofis'in aksine, burası iyi aydınlatılmış, ancak tepedeki floresan ışıkları mekâna hastalıklı bir solgunluk veriyor. Başkan, Kararlı Masa'nın bir kopyasının arkasında oturuyor ve iki düz masa var.

Beton duvarın içine yerleştirilmiş ekran televizyonlardan biri ormanı, diğeri ise gölü gösteriyor.

Grissom, *eğer bu ekranların mekânı aydınlatması gerekiyorsa, tamamen başarısız olduklarını düşünüyor.*

Başkan Lucas Kent, Grissom'ın Oval Ofis'in avlusunda kendisiyle buluştuğu zamankinden yaklaşık on yaş daha yaşlı görünüyor. Mavi kot pantolon ve kareli flanel gömlek giymiş.

Kent ayağa kalkmaz ve Grissom da onun elini sıkmak için çaba göstermez. Masanın önüne oturur. Oda bekleme alanıyla aynı hastalıklı yeşil renktedir ve her yer halı kaplı olmasına rağmen havada bir serinlik vardır.

"Eee?" diyor Başkan.

"Efendim, üzülerek söylüyorum ki bir çıkmaza girdik."

Başkan bir süre hiçbir şey söylemiyor, sonra sessizce konuşmaya başlıyor. "Son birkaç gündür bir şeyler hissediyorum," diyor sesi kısık bir şekilde. "Haber medyası henüz fark etmedi ama Kongre üyelerinin çoğu tura çıktı ya da kendi bölgelerini ziyaret etti. Başkan yardımcısı Weather Dağı'nda ve kabine sekreterlerinin çoğu bile kırsalda." Titreyen eliyle yüzünü siliyor. "First Lady ve kızlar... Kaliforniya'da, batıdaki Beyaz Saray'dalar."

Grissom, Birleşik Devletler Başkanı'nın bu şiddet fırtınasını derin bir sığınakta tek başına atlatması düşüncesinden hoşlanmayarak, "Kulağa ihtiyatlı geliyor," diyor. Çok fazla kasvetli tarihsel paralellik var.

Başkan sonunda onun varlığını kabul etti. "Evet, tıpkı bu yönetim gibi ihtiyatlı. Ancak CIA ve NSA'dan aldığım son bilgilere göre saldırı bir ya da iki gün içinde gerçekleşecek. Ve muhtemelen nükleer bir cihaz ya da başka bir kitle imha silahı içerecek." Başkan konuşmayı keser. Bu yeraltı ofisinde tam bir sessizlik hakimdir. Sonra: "Özür dilerim, General. Ne diyordunuz? Çıkmaz hakkında bir şey mi?"

Grissom, "Bu doğru efendim. Bir çıkmazdayız. Aylar süren araştırmalardan sonra bu terörist saldırıların kaynağını bulabileceğimiz ve beklenen büyük saldırıdan önce onları durdurabileceğimiz şüpheli."

"O halde ne öneriyorsunuz, General?"

Grissom evrak çantasını açar, kırmızı bordürlü bir dosya klasörü çıkarır ve içinden üzerinde kendi mührü bulunan tek bir kâğıt çıkarır. Sahte Kararlılık Masası'na uzatır.

"Sıkıyönetim, efendim," diyor Grissom. "Bunu ilan etmenin zamanı geldi. Başka seçeneğiniz yok."

OceanofPDF.com

Bölüm

91

STANDART ASKERİ doktrinine göre pusuya düşürüldüğünüzde ileri atılırsınız. Pusu kuranlara doğru, nişanlarını bozarak ve öldürebileceklerinizi öldürerek.

Ama burada durumumuz hiç de standart değil; yalnızız, takviye yok ve ufukta hiçbir hava aracı görünmüyor. Molozların arasında durmak bir süreliğine işe yarayabilir, ancak kısa süre sonra saldırganların el bombası menziline gireceğiz veya başka bir şekilde bunalmış olacağız.

Tüm bunları yaklaşık bir saniye içinde düşündüm, sonra Deacon'ı ittim ve "Soy, şimdi! Önce sen!"

Deacon başını eğip zikzaklar çizerek koşarken ben de yere düşüp kırık taş ve molozların arasında siper alıyorum ve pusu kuranlara üç el ateş . Hızlı bir tarama yaptım ve belki beş ya da altı saldırganın hareket halinde olduğunu gördüm ve Deacon "Koruma ateşi!" diye bağırdı.

Ateş etmeye başlıyor ve hareket etme sırası bana geliyor, pozisyonumdan sıyrılıp Deacon'ın yaptığını yapıyorum, başım eğik, zikzaklar çizerek 1.80 boyundaki bedenimi olabildiğince küçük bir hedef haline getiriyorum.

Deacon ateş etmeye devam ederken arkasından koşuyorum ve ondan yaklaşık otuz metre kadar uzaklaştığımda çalılarla kaplı kayaların arkasına siper alıp "Koruma ateşi!" diye bağıriyorum.

O bana doğru kışını kaldırırken üç el ateş ediyorum ve saldırganların bir çatışma hattı oluşturduklarını görüyorum. Pusuya düşürüldüğümüzdeki ilk ateş patlaması dışında -disiplinsiz püskürt ve dua et yöntemiyle yapılmış- ateşleri odaklanmıştı.

Deacon "Koruma ateşi!" diye bağıriyor ve sıra yine bana geliyor. Hızımı artırıp koşmaya devam ediyorum ve bir mermi başımın üzerinden geçerken bir *çıt* sesi duyuyorum, rahat edemeyeceğim kadar yakın. Önümüzde kayalar, çalılıklar ve kayalardan oluşan aynı monoton manzara var ve sonra küçük bir tepe beliriyor. Deacon'ın yanında durup üç el daha ateş ediyorum ve M4'ümün mekanizması tekrar açık konuma geçiyor, yani otuz mermilik şarjörüm boşalıyor.

"Yeniden dolduruyorum," diye sesleniyorum. M4'üme yeni bir şarjör takıyorum ve sürgünün yerine oturmasına izin veriyorum.

Deacon bağıriyor, "Neden hala buradasın? Çekil şuradan!"

Tekrar ateş ediyorum ve saldırganlarımızdan birinin vurulduğuna dair tatmin edici bir çığlık duyuyorum. Tarıyorum, daha fazla hedef arıyorum ve diyorum ki, "Nereye gidelim? Eninde sonunda bizi geçecekler ya da geride bırakacaklar Elizabeth. Sonsuza kadar kaçamayız."

Tekrar ateş ediyor. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

Omzuna dokunup yakındaki tepeyi gösteriyorum. "Evet. Oraya gidip gözcülük yapacağım ve sen kaçarken onları meşgul edeceğim."

Müstehcen bir cümle mırıldanıyor ve "Nereye gideceksin?" diyor.

"Sınırın ötesindeki Ajans arkadaşlarınıza," diyorum. Pantolonumun yan cebini karıştırıyorum ve kırık tuğlalardan ve molozlardan kurtardığım devre kartını çıkarıyorum. Onun eline tutuşturuyorum. "Bu," diyorum. "Üzerinde bir seri numarası var. Bunu analiz ettir, bu mühimmatın kimde olduğunu ve neden burada kullanıldığını bul. Kediye geri götür, ne bulabilirsen bul. Fazla zamanımız kalmadı. Gul bize bir darbeden bahsetti. Belki abartıyor, belki de abartmıyor. ABD Bolivya değil...henüz."

"John-"

Bir hareket görüyorum, üç el daha ateş ediyorum, sonra ona sert bir bakış atıyorum. "Sana güvenebilir miyim Elizabeth? Bunu takip edeceğine ve sadece kendin ve Ajans için değil, ülke için de doğru olanı yapacağına güvenebilir miyim?"

Bana tükürecekmiş gibi bakıyor. Sonra devre kartına baktı.

Cebe sabitler.

"Kesinlikle yapabilirsin," diyor.

"Olağanüstü."

İkimiz de üçer mermi daha attık. Dedim ki, "Bu kanıt ve Amerika'ya geri götürülmesi gerekiyor. O sensin. Onları elimden geldiğince uzak tutacağım."

"John-"

"Kahretsin, seni aptal sürtük, git! Geciktiğin her saniye bize yaklaşıyorlar. Yürü!"

Başını sallıyor, şarjör kesesini açıyor, iki adet otuz mermilik şarjör çıkarıyor ve bana uzatıyor. Sonra dudaklarına hızlı ve sert bir öpücük konduruyor. "Nakil aracının üsse ulaşması zaman alacak," diyor. "Seni bekliyor olacağım."

"Teşekkürler," diyorum. "Haul ass."

Deacon kışını kaldırıyor ve ben ateş etmeye devam ediyorum.

Bölüm

92

BAŞKAN belgeye bakar, kaşlarını çatar ve parmağıyla şöyle bir işaret yapar kendisine öğle yemeği olarak sunulan çiğ bir tavuk parçasıdır. "Sıkıyönetim mi?" diye soruyor.

Grissom der ki, "Evet, efendim. Korkarım öyle. Anayasa'nın bize tanıdığı yetkilerin sınırındayız. Sizi ve ulusumuzu korumak için ne kadar tatsız olsa da bir sonraki adımı atmak zorundayız."

Başkan, "Peki bu neyi gerektiriyor, sıkıyönetimi mi?" diye sorar.

"Her şey o mektupta yazıyor efendim. Mümkün olan en kısa sürede başsavcıya danışmalı ve duyuruyu yapmalısınız. Bu, habeas corpus'un askıya alınması, FBI ve CIA'in çeşitli terörist ve aşırılık yanlısı gruplarla bağlantıları olduğunu bildiği kişilerin tutuklanması ve gözaltına alınması, seyahat kısıtlamaları ve haber medyasının hükümet tarafından denetlenmesi anlamına geliyor."

"Gözetim mi?" diyor Başkan. "Sansür mü demek istiyorsun?"

Grissom, "Hayır, efendim. Gözetim. Haber medyasının görevi haberleri . Bu etkilenmeyecektir. Ancak bazı kablolu yayın ağları ve onların konuşan başları reytinglerini arttırmak için yalanlar, söylentiler ve mutlak acımasızlık yayıyorsa, bu artık haber değildir. Bu nefreti kışkırtmak, şiddeti körüklemek ve sivil söylemi zehirlemektir."

"Peki ya Ulusal Muhafızlar?"

"Düzenli ordu birliklerini desteklemek, tutuklamalarda kolluk kuvvetlerine yardımcı olmak ve hayati önem taşıyan altyapıların güvenliğini sağlamak üzere ülke genelinde aktif hale getirilmiştir."

Başkan nota bakar, gözleri yaşlarla dolar. "Bunu yapamam General Grissom. Sıkıyönetim ilan edemem ve tarihe diktatör olan bir ABD başkanı olarak geçemem."

Grissom bu yanıtı bekliyordu. "Tüm saygımla Sayın Başkan, yaklaşık yüz yıl önce başka bir başkan da inanılmaz zorluklarla karşılaştı. Bu zorlukları bazen yasaları çiğneyerek ve idari emirler çıkararak aştı. Hatta yüz binden fazla sadık Japon kökenli Amerikalıyı yasadışı bir şekilde toplama kamplarına gönderdi ve bu kamplarda yaklaşık iki bin kişi hayatını kaybetti."

Grissom elini pantolonunun cebine atar, bir avuç bozuk para çıkarır, bir on sent alır ve masanın üzerine koyar. "Ama bu başkan

Şeytanlaştırıldı mı? Suçlandı mı? Nesilden nesile nefret mi edildi? Hayır, en çok takdir edilen başkanlarımızdan biri olmaya devam ediyor."

Başkan tekrar başını sallar. "Bunu yapamam. Bunu yapmayacağım. Anayasayı savunacağıma dair yemin ettim ve bu yemini ihlal etmeyeceğim."

"Sayın Başkan, seleflerinizden biri olan Abraham Lincoln bir keresinde Anayasa'nın bir ölüm anlaşması olmadığını söylemişti. Birliği kurtarmak için yapması gerekeni yaptı." Grissom uzanıp mektuba dokundu. "Siz de aynısını yapmalısınız."

Başkan kağıda bakar, sonra aniden masanın üzerine geri iter. "Al bunu," der. "Bunu yapmayacağım."

"Efendim, siz-"

"Hepsi bu kadar, General Grissom," dedi. "."

Grissom çenesini çalıştırarak mektubu çantasına geri koyar, şapkasını eline alır ve şöyle der: "İzninizle efendim, Fort Myers'daki Üçüncü ABD Piyade Alayı'n bir bölük askeri ek bir koruma katmanı olarak Beyaz Saray arazisine göndermek istiyorum. Birkaç saat içinde burada olabilirler."

"Hayır," diyor Başkan. "Burası halkın evi. Bir kale değil." Grissom ekşi bir şekilde, "*Ben teklif ettim.*" diye düşünür. "Pekala, efendim," der, ölü bir adamla mı konuştuğunu merak ediyor. "Size iyi şanslar, efendim." Başkan cevap vermez, sadece temiz masasına bakar. Grissom temiz hava almak için çaresizce kapıya doğru yürür.

Bölüm

93

DEACON GİTTİĞİNDE, bu savaşı kazanabileceğime dair bir yanılsama içinde değilim. Benim küçük savaş gücü etkinliğinin yarısını kaybetti ve düşman -Taliban, öfkeli aşiret üyeleri ya da keçilerini çaldığımızı düşünen çiftçiler- hala ilerliyor.

Ama pes etmiyorum. Deacon'ın sınırın hemen ötesindeki CIA karakoluna dönmesi için zaman kazanıyorum ve mümkün olan en kısa sürede ona katılmayı planlıyorum.

Aşağıdaki ve arkamdaki savaş alanını daha iyi görebilmek için küçük, kayalık tepeye tırmanmaya başlıyorum. Yarı yolda durup küçük bir dürbün çıkardım ve araziye taradım. En az altı saldırganın yavaşça ve kasıtlı olarak bana doğru ilerlediğini, yaklaşırken siper aldıklarını görüyorum ve onları yavaşlatmak için dört adet üç mermi atıyorum, sonra yukarı tırmanmaya devam ediyorum.

Dakikalar sonra tepedeydim.

Ciğerlerim yanıyor, bacaklarım ağrıyor ve sırt çantam elli kilo daha ağır görünüyor. Tepenin üstü neredeyse düz, yaklaşık iki tenis kortu büyüklüğünde, toprak ve daha fazla kaya, kayalar ve yarıklarla dolu kare bir alan.

Sırt çantamı bırakıp aşağıya nişan alıyorum. Tepeye yaklaşan üç savaşçı görüyorum.

Sürgüm açılana kadar ateş ediyorum ve hızla yeniden dolduruyorum ve sonra başımın üzerinden geçip yakındaki bir kayadan seken bir mermi sesi duyuyorum.

Ters yönden gelen bir mermi.

Lanet olsun!

Diğer tarafa koştum ve piçlerin beni geride bıraktığını gördüm. İki tanesi o taraftan bana doğru geliyordu.

Onları için iki el daha ateş ettim. Umarım

Deacon deli gibi koşuyordur.

Şimdi ne olacak?

Hareket ediyorum ve eğiliyorum; iki mermi daha yoluma çıkıyor. Saldırganlar üç gruba ayrıldı ve hepsi aynı anda bana doğru ilerliyor. Onları bir süre oyalayabilirim ama eninde sonunda ateş açıp beni alt edecek kadar yaklaşacaklar.

Küçük komutamın başına geri dönüyorum.

Bence koşmaya devam et Elizabeth, bu kanıtla güvenli bir şekilde koşmaya devam et.

Tekrar bakıyorum, hareket görüyorum, üç el daha ateş ediyorum. M4'ümün mekanizması açıldı ve kilitlendi. Yeniden doldurma zamanı.

Boş şarjörü bırakıp bir tane daha takıyorum ve sadece dört tane kaldığını fark ediyorum. Bu küçük tepenin ortasındaki yumuşak çıplak toprakta ilerliyor, Willow'a, Alex'e, Cross ailesine ve diğer herkese buradan canlı çıkmayı borçlu olduğumu bilerek çılgınca bir plan yapmaya çalışıyorum.

Yaşıyor.

Sırt çantamı bırakıp işe koyuluyorum.

Billie, tekrar dua ediyorum, bir kez daha, tek istediğim bu.

OceanofPDF.com

Bölüm

94

ELIZABETH DEACON yığılır, zor nefes alır, bacakları titrer, cehennem gibi susamıştır.

Su şişesini çıkarıyor, uzun bir yudum alıyor, kapağını geri takıyor, kayaların arasında yuvarlanıyor ve kat ettiği mesafeye bakıyor.

Dürbününü alır ve John'un mevzilendiği küçük tepeye bakar. Uzaktan gelen silah seslerinin yankılarını duyar ve iki figürün tepenin yamacından yukarı doğru sıçradığını görür.

"John," diye fısıldıyor. "Öldür onları. Hepsini öldür."

Ani bir geri koşma ve John'a saldıranlara arkadan vurma dürtüsü duyuyor, ama bundan kurtuluyor. Tacikistan'a geri dönmek zorunda. Dönmek zorunda.

Gözlerindeki yaşları kırıştırıyor, "İyi şanslar" diye fısıldıyor. Saldırganlar tepeye yaklaşıyor ve John'un cephanesi tükenmiş gibi görünüyor.

"Lanet olsun," diyor; dürbünü sırt çantasına koyuyor, ayağa kalkıyor ve arkasına bakmadan koşmaya başlıyor.

Bölüm

95

Bu lanetli tepenin zirvesine varmadan önce sadece bir metre kadar kaldı, ama Bibi Ahmadi zaferin tadını hissediyor. Bu uzun boylu Siyah adamı kaçan bir keçi gibi kovaladılar ve şimdi bu tepenin üstünde kapana kısıldı. Gidecek yeri yok. Bibi'nin kuzeni Fateh orada ölü yatıyor, alnında bir kurşun var ama Bibi savaşçıyı kıskanıyor. O şimdi cennette, Allah'ın ödüllерinin tadını çıkarıyor.

Bibi durur, derin bir nefes alır. Kendi ödülü birkaç dakika içinde onun olacak. Siyah adamı öldür, sonra da yoldaşı fahişenin peşine düş.

Tepenin üstündeki iki kırık kayanın arkasına siper alır. Bağırıyor, "Hey, Sampson. Siyah adam! Teslim ol! Tuzağa düştün!"

Kuzenleri de teker teker bağırarak yaklaştıklarını duyuruyor. "Bibi, ben geldim."

"Bize ne zaman olacağını söyle, Bibi!" "Hazır, kuzen!"

Bibi etrafına bakınır, Allah'a hızlıca dua eder ve "Şimdi!" diye bağırır.

Önünde AK-47 ile iki çatlak kayanın etrafından dolaşıyor ve kuzenlerinin kayalık tepenin diğer tarafından çıktığını görüyor.

Sampson yok.

Bibi çılgınca etrafına bakıyor. Nereye gitmişti?

"Bibi," diyor kuzeni Azeez, en az diğer üçü kadar şaşkın görünüyor.

"Nerede o?"

"bak," diyor Bibi, "şu çatlaklardan birinde saklanıyor mu bir bak." "Ama o kadar uzun ki, bunu nasıl yapabilir?"

Bibi diyor ki, "Bak, lanet olsun, bak!"

Azeez kayaların ve arasında dolaşıyor. Ortada büyük, engebeli bir toprak parçası var ve Azeez bağırıyor, "Bak! İşte! Kaçmış olmalı, ama bakın ne bırakmış."

Bibi hızlıca kuzeninin durduğu ve işaret ettiği yere gider.

Siyah adamın M4'ü bir kayaya yaslanmış, sırt çantası da onun yanında yerde duruyor. Ama Sampson yok.

Nasıl gözden kaçmış olabilir?

İmkansız.

Azeez sırt çantasına doğru ilerler ve "Onu ilk ben gördüm, o bana ait!" der.

Bibi kuzeninin diz çöküp sırt çantasını aldığını görür ve çok geç, Bibi "Hayır!" diye bağırır.

OceanofPDF.com

Bölüm

96

Burnumdan nefes alarak rahatsız bir pozisyonda iki büküm bekledim.
Sesler yaklaşıyor.
Gerginleşiyorum; her sinir ucu beklentiyle titreşiyor gibi görünüyor.
Sesler şimdi daha yüksek ve dillerini anlayamasam da kafalarının karıştığını, şaşırdıklarını, hayret ettiklerini söyleyebilirim.

Güzel.

Başka bir ses bekliyorum. Sert
ve hızlı geliyor.

Bum!

Sarkan bir kaya parçasının altına aceleyle kazdığım saklanma deliğinden kendimi çıkardım, çevredeki yumuşak toprakla aynı renkte olan yer muşambasını fırlattım; toprak ve küçük taşlar muşambadan kayıyordu.

Tabancamı çekiyorum ve üç uzun adımda M4'ümü, sırt çantamı ve orduya ait bir M67 parça tesirli el bombasını bıraktığım yere varıyorum, pimi çekilmiş ve ağır sırt çantasının altına yerleştirilmiş.

Ortalıkta bir duman bulutu, yanık barut ve kan kokusu var ve saldırganlarım kanlı bir karmaşa içinde dağılmış durumdalar. Bacak, kol ve gövde karmaşasında hızlı bir sayım yapıyorum: beş kafa var.

Sırt çantam gitti, M4'üm parçalandı ama adil bir takas oldu.

MOLLE kemerimde hâlâ su, elle çizilmiş harita, pusula, tabancam, yedek bir el bombası ve üç şarjör dokuz milimetrelik mühimmat var.

Önümüzdeki birkaç saat için ihtiyacım olan tek şey bu.

Parçalanmış ceset yığınının "Sen... sen..." diye bir ses duyuyorum. Oraya gidiyorum.

Bibi'den geriye kalanlar. Bir gözü yok ve her tarafı kan içinde. El bombası patladığında savaşçılarından biri tarafından korunmuş gibi görünüyor.

Bana öfke ve nefretle bakıyor ve ben de "Evet, benim" diyorum.

Onu alnının ortasından vurdum.

Bölüm

97

ELIZABETH DEACON Panj Nehri'ni geçer ve Tacikistan'a girer. Yorgun ama Bir enerji patlaması hissediyor, neredeyse orada olduğunu, neredeyse CIA üssüne geri döndüğünü ve oradan eve gidebileceğini biliyor.

Arkasını dönüp Afganistan'a bakıyor ve John Sampson'ın nasıl olduğunu merak ediyor. Hâlâ hayatta mı ve eğer hayattaysa, onun ne kadar gerisinde? miydi? O da bilmiyor.

Yine de bunun için endişelenmek zaman kaybı. Düşünecek çok fazla şey var.

Sırt çantasında, hava kuvvetlerindeki bağlantısına ulaşmak için kullanabileceği bir uydu telefonu var, o da DC'ye hızlı bir ulaşım sağlayacak.

Ama yapması gereken bir şey daha var.

Deacon, Sampson'ın birkaç saat önce ona verdiği kırık devre kartını çıkarır. Ona bakıyor, sonra yavaşça yavaş hareket eden ve sığ nehrin yakınındaki bir kayanın üzerine yerleştiriyor.

Etrafına bakınır, başka bir taş bulur ve devre kartına parçalara ayrılana kadar vurur ve tüm kırık parçaların hareket eden suya süpürüldüğünden emin olur.

Bölüm

98

Tacikistan'a geri döndüğümünden beri bir saatten az zaman geçti ve Gül'ün bana verdiği haritaya göre uçak pistine ve küçük CIA tesislerine yakınlım.

Kayalık bir tepeye tırmanıyorum ve tepede nefesimi tuttuğumda iki güzel manzara görüyorum.

İlk olarak, CIA karakolunun çadırları ve binaları.

İkincisi, ABD Hava Kuvvetleri'ne ait bir SST jeti. Ya bizi buraya getiren jet ya da onun ikizi.

Tepeden aşağı koşmaya başladım ve düşündüm, *önce nereye?*

Kuşa karar verdim. Jete binelim ve diğer her şeyi sonra düşünüyoruz. Yüksek sesle, "Tanrı seni korusun Liz, sözünü tutun." diyorum.

Çatlak pistten geçip kokpitin hemen arkasındaki düz gövdeye çıkan bir dizi metal merdivene tırmanıyorum. Kamuflej giyen ve elinde bir M4 tutan kıdemli bir havacı "Sampson sen misin?" dedi.

"Öyleyim," diyorum, neredeyse nefes nefese kalmış bir halde.

"İçeri gelin," diyor eldivenli elini sallayarak. "Harekete geçmemiz gerek."

Uçağın içine giriyorum ve iki sıra kırmızı dokuma koltuğa ve teçhizatın sabitlenebileceği düz bölmeye bakıyorum.

Boş. "Deacon nerede?"

"Kim?" diye sorar kıdemli havacı.

"Elizabeth Deacon," diyorum. "Daha önce benimle birlikteydi. Burada olmalı."

Başını iki yana sallar. "Üzgünüm, aldığımız emir tek bir yolcuyu almaktı, sadece tek bir yolcuyu. John Sampson. Ve bu sensin, değil mi?"

"Kahretsin," diyorum ve ekliyorum, "Bana bir dakika ver. Bir şeyi kontrol etmem gerekiyor."

Hava kuvvetlerinden bir astsubay saatine bakar. "Altmış saniyen var dostum, ama bir saniye bile fazla değil."

Başımı eğiyorum, piste geri dönüyorum, büyük çadıra koşuyorum ve kapağını çekiştirerek açıyorum. Çadırın içi zamanda sıkışmış gibi görünüyor, çünkü aynı sayıda adamın daha önce yaptıkları aynı şeyleri yaptıklarını görüyorum: kahve içmek, silahları temizlemek, terminallerindeki ekranları kontrol etmek.

Yanımdaki adama "Bobby, nerede bu kız?" diye sordum.
Diyor ki, "Deacon? Yaklaşık iki saattir yok."
Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bensiz gitmiş. "Mesaj bıraktı mı?"
Gülüyor. "Liz mi? Hiç mesaj bırakır mıydı, arkasında herhangi bir kanıt bırakır mıydı?"
SST nakliye aracının motorlarının vınlamaya başladığını duyuyorum. Bobby çadır kapaklarının olduğu yöne doğru başını sallıyor. "Gitsen iyi olur, Sampson. Vaat edilmiş topraklara dönüş uçağın kalkmak üzere."
İtiraz etmiyorum; kanatçıları itip uçağa doğru koşuyorum. Toz ve çakıllar havaya savruluyor, katlanabilir merdivenlerden yukarı çıkıp içeri tırmanıyorum. Kıdemli havacı diyor ki, "On saniye kaldı. İyi zamanlama!"
Basamakları içeri çeker, kabinin kapısını kapatır ve sıkıca bağlar, ben de kendimi bitkin, aç ve susuz ama en çok da... hissederek kırmızı dokumanın üzerine otururum.
İhanete uğramış hissediyorum.
Ned Mahoney'nin "*Kimseye güvenme.*" dediğini hatırlıyorum.
Bir hata yaptım.
CIA danışmanı Elizabeth Deacon'a güvendim.
Astsubay bana bağırıyor ve ben de emniyet kemerimi bağlıyorum. Uçak pistte hızla ilerliyor ve Tacikistan havasına doğru tırmanıyor.
Bu hatayı bir daha yapmayacağım.

Beşinci Bölüm

OceanofPDF.com

Bölüm

99

DENETLEYİCİ ÖZEL AJAN Ned Mahoney ofisinde, esniyor, kendine gelmeye çalışıyor.

masasına dağılmış çeşitli notlara ve raporlara konsantre oluyor. Şu anda üç yeni rapora odaklanmış durumda.

İlk olarak Oklahoma City ve St. Louis'deki saha ofislerinden gelen bir mesaj var. Her iki ofisteki ajanlar da SAC'lerinin -yetkili özel ajanların-yoldan çıktıklarından endişe duyuyorlar; soruşturmaları kendi başlarına yürütüyorlar, her şeyi gizli tutuyorlar ve başka kimseyi işe dahil etmiyorlar.

Ned şöyle düşünüyor: *Bu gerçek bir anlaşma mı yoksa sadece bazı hoşnutsuz ajanlar mevcut krizi patronlarına karşı saldırmak için mi kullanıyor?*

İkinci bilgi notu ise Büro'nun Karşı İstihbarat Bölümü'nden, ki bu bölüm pek çok görevinin yanı sıra Amerikan topraklarındaki yabancı diplomatları da takip ediyor. Bu rapor son derece rahatsız edici; Washington'daki Rus ve Çin büyükelçiliklerinin sessiz sedasız ve gayri resmi olarak personelinin çoğunu evlerine gönderdiğini söylüyor.

Anlamı ne?

Belki de Bölge'nin birkaç gün içinde saldırıya uğrayacağını biliyorlar ve hedef bölgede mümkün olduğunca az sayıda insan olmasını istiyorlar.

Soru şu: Bunu tedbir amacıyla mı yapıyorlar, yerel kolluk kuvvetlerini dinledikleri için mi, yoksa bunu planladıkları ya da destekledikleri için mi?

Bu mesajı bir kenara bırakıp, iki parçalanmış bilyenin deriyi ve kasları yırttığı sol bacağının bileğinin hemen üstündeki zonklamaya sürtünme dürtüsüne direniyor.

Ned üçüncü raporu alır, bu rapor Cincinnati'deki saha ofisinden gelmektedir. Ajanlar hemen merhum Lucille Palmer' evine koşmuşlardı, yeni dul kalmış kocası Walter şoktaydı. FBI ajanlarına evine ve karısının eşyalarına tam erişim izni vermeyi kabul etti. Keşfettikleri tek ilginç gerçek, Lucille'in yerel bir kitap kulübüne üye olduğuydu; kulübün kadın ve erkek beş üyesi Union İstasyonu'nun bombalanması haberinin duyulmasının ardından ortadan kaybolmuştu. Şu anda Lucille'in geçmişi ve nerede olduğuna dair ipuçları geliştirilmektedir.

-

Ofisinin dışından yüksek sesler geliyor.

Daha yüksek sesle.

Ned'in şüpheleri ve paranoyası yaz boyunca artmıştır ve kapı açıldığında Büro tarafından verilen Glock 19 dokuz milimetrelik tabancasını yavaşça çıkarır. Barry Leonard, yardımcısı, telaşlı görünüyor. "Affedersiniz efendim, ona meşgul olduğunuzu söyledim ama-"

Barry, Columbia Bölgesi Belediye Başkanı Winifred Crocker tarafından dirseklenererek kenara çekilir ve Ned tabancayı yerine geri koyar. "Sorun değil Barry, onunla görüşeceğim," diyor Ned. "Telefonlarımı beklet, tamam mı?"

"Evet, efendim."

Belediye Başkanı ofisine girer, büyük siyah deri çantasını ve uzun taba rengi paltosunu masasının önündeki iki sandalyeden birine bırakır ve diğerine , ellerini sıkıca kavuşturur.

"Winny," diyor elini sıkmak için ayağa kalkarak. "İstiyorum-"

"Unut gitsin," diyor. "Şu anda, birlikte geçirdiğimiz zaman ya da aramızdaki bağlar umurunda değil. Şu anda sen FBI'sın ve bana ilk adımla hitap etme iznine sahip olmadığına eminim. Anladın mı?"

Ned tekrar yerine oturdu. "Anladım, Sayın Başkan."

"Güzel," diyor, gözleri adamın içine doğru yanıyor. "Şehrimde ne haltlar döndüğünü hemen şimdi bilmek istiyorum."

"Sayın Başkan, tüm saygımla söylüyorum, bence Şef ile konuşmalısınız-"

"O aptal mı?" diye araya giriyor. "Sadece iki şey istiyor; *Post gazetesinin* ön sayfasında fotoğrafı çıksın ve gelecek yıl bana karşı aday olsun. Ondan aldığım tek şey, günde iki kez bir emniyet toplantısına katılan ailesinden aldığı saçmalıklar." Ellerini çözüyor, öne doğru eğiliyor. "DC'de keskin nişancı saldırıları ve bombalamalar başladığından beri şefin yanında mantar gibiydim; karanlıkta tutuluyor ve saçmalıklarla besleniyordum. Bu artık sona eriyor Ajan Mahoney."

Kadının öfkesinin ve hayal kırıklığının kocaman bir ısı lambası gibi üzerine yuvarlandığını hissediyor.

Diyor ki, ". Şimdi bitiyor. Sor bakalım."

Şaşırmış görünüyor. "Bu kadar mı? 'Sor' mu? Kanallardan geçmekle ilgili tatlı sözler ya da bunun gibi şeyler yok mu?"

"Sorabilirsiniz, Sayın Başkan," diye tekrarlıyor.

Belediye Başkanı hâlâ şaşırmış görünüyor. "Pekala, bu güzel bir oldu. Burada her zaman zavallı bir akraba gibi muamele gördük. Federal yardım için sıranın sonundayız.

Kongre, çoğunlukla görmezden geliniyoruz. Söyle bana Ned: Tüm bu saldırıların arkasında kim var?"

"Bilmiyoruz."

"Bana bunu söyleme," diyor. "Bir tür ipucuna, bir tür zekaya sahip olmalısın."

"Keşke bilseydik," diyor. "Bazı tutuklamalar yapmayı başardık, bazı yerel terör hücrelerini çökerttik ama bunları birbirine bağlayan hiçbir şey yok. Sağcı milis gruplarımız var. Antifa ve Black Lives Matter ile bağlantılı insanlarımız var. Kudurmuş çevrecilerimiz, anarşistlerimiz, Marksistlerimiz var ve dün de Ohio'dan bir banliyö annesi intihar yeleği giyerek Union İstasyonu'nda çok sayıda yolcuyu öldürmeye çalıştı."

"Biliyorum, biliyorum," diyor. "Ben de oradaydım. Ama bir bağlantı bulamıyor musun?"

"Hiç yok," diyor. "Benim ajansım, CIA, NSA ve ülkedeki hemen hemen her kolluk kuvveti bu insanları bir noktaya kadar takip edebiliyor ve sonra duruyor. Suçlayıcı telefon görüşmeleri, mesajlar ya da e-postalar yok. Bildiğimiz şey, yaklaşık bir yıl öncesinden başlayarak, tüm bu grupların ani bir nakit ve istihbarat akışına sahip olduklarıdır."

"Çok parası ve nüfuzu olan bir destekçi" diyor.

"Bu doğru," diyor Ned. "Ama bu fonları kim sağlıyorsa, bunu dark web'de kripto para kullanan çeşitli sitelerden yapıyor. Bu sitelerin izini sürmeye çalışıyoruz ama bir ya da iki gün görünüp sonra kayboluyorlar."

İkisi de bir an sessiz kalıyor.

"Demek öyle," diyor kadın.

"Korkarım öyle."

Kendini çelikleştirmiş gibi görünüyor. "Elinizde son ve büyük bir saldırının yakında gerçekleşeceğine dair istihbarat olduğuna dair söylentiler duydum. Ne zaman olacağını biliyor musunuz?"

Bu sorunun cevabı devletteki en sıkı korunan sırlardan biridir ama Ned tereddüt etmez.

"Yarın," diyor. "Ya da belki ertesi gün. Ondan daha geç olmasın."

Kadın sertçe başını sallıyor. "Pekâlâ. Yolumuza ne çıkacağı hakkında bir fikrin var mı?"

"Büyük bir şey," diyor Ned. "Belki biyoterörizm, bir gaz saldırısı, belki kirli bir bomba ya da daha büyük bir şey. Ama geliyor."

Belediye Başkanı bir an için başını öne eğerek kendini toparlıyor ve başını kaldırdığında Ned şöyle diyor: "Bil diye söylüyorum, hükümet ve Kongre'den önemli kişiler resmi olmayan bir şekilde tahliye edildi. Hiçbir şey

Ancak ya memleketlerini ziyaret eden ya da birkaç günlüğüne hastalanan insanlardan sürekli bir çıkış var."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye soruyor, sesi taş gibi sert.

"Çünkü siz de aynısını yapabilirsiniz, Sayın Başkan. Bunda utanılacak bir şey yok."

Sonraki sözleri neredeyse tükürür gibi. "Öyle bir şey yok. Kaçmıyorum, bir saniye bile kaçmıyorum. Kimse beni şehrimden kovamaz. Gidiyor musun?"

"Hayır," diyor Ned. "Benim işim burada."

"Güzel," diyor ceketini ve çantasını toplarken. "Benim için de öyle. Benden ya da DC'den herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, beni ara ve al. Soru sormak yok."

"Teşekkür ederim, Sayın Başkan."

Hafif bir gülümseme. "Bir şey değil Ned. Kendine iyi bak, tamam mı?"

Kapıya yöneliyor ve Ned, "Sen de Winny," diyor.

OceanofPDF.com

Bölüm

100

VALERIE PENNY Silver Spring'de güzel bir emeklilik topluluğunda yaşıyor, Maryland, Route 29'un hemen dışında ama geceleri trafiği duyacak kadar da yakın değil. Emekli bir Çalışma Bakanlığı muhasebecisi ve merhum kocasının dikkatli yatırımları sayesinde Sunset Shore Drive'da çok rahat bir hayat yaşıyor.

Geçen gün Valerie, Balantic'lerin evine iki lacivert cipin geldiğini gördü. Balantikler hakkında pek bir şey bilmiyor, sadece *her* ikisinin de donanmada görev yaptığını - *her gün üniforma giymek zorunda kaldığını hayal edin* - ve savunma müteahhitleri için çalıştıktan sonra burada emekli olduklarını biliyor.

Balantikler'in ziyaretçileri geniş bir Siyah aileydi: Yaşlı bir kadın, kırk yaşlarında ya da o civarda bir kadın ve yaşları ilkokul birinci sınıftan onlu yaşların sonuna kadar değişen dört çocuk. Elbette sorun değildi ama yine de... tüm bu çocukların aniden sakin mahallesine gelmesinin yaşlı sakinleri arasında endişe yaratacağı kesindi.

Günün büyük bir bölümünde, yerel Audubon Derneği'nin saha gezilerinde kullandığı bir dürbünle kalabalık aileyi izler ve genç kadının yüzünü tanıdığında -yetmiş yaşında gibi görünen yüzü değil- irkilir.

Ertesi gün, Silver Spring'deki bir gıda bankasında gönüllü olarak çalışırken, kalabalık bir rafa hazır makarna ve peynir kutuları koyarken, arkadaşı Becky Zimmer'a "Yan komşumun kim olduğuna inanamayacaksın" der.

"Kim?" Becky sorar.

"Bree Stone," diyor Valerie. "Onu hatırlıyor musun? Birkaç yıl önce Bölge'deki polis departmanında önemli biriydi, sonra bir tür skandal oldu ve ayrıldı. Alex Cross'la evli."

"Ah, evet," diyor Becky, Dinty Moore biftek yahnisi kutularını kaldırırken. "Şu araştırmacı ve psikolog, hani şu kitapları yazan. Geçen gün neredeyse öldürölmüyor muydu, vurulmamış mıydı?"

Valerie, "Evet, biliyorum, ne kadar korkunç. Bana sorarsanız bu ülkede çok fazla silah ve deli var. Her neyse, Balantikler'in yanına taşındı ve görünüşe göre büyükannesinden en küçüğüne kadar tüm ailesini de yanında getirmiş. Toplamda altı kişi."

"Altı!"

Valerie başını sallar.

"Ama neden mahalleniz gibi bir yere taşınasınız ki?

Valerie bir kutu peynirli makarnayı daha dikkatle rafa yerleştirir. "Eminim Alex iyileştiği için paraları azalmıştır. O kadar çocuğa bakmak çok pahalı. Ve bahse girerim Balantikler onların orada kira ödemededen yaşamalarına izin veriyordur."

Arkadaşı "Ne güzel değil mi?" diyor.

Ertesi gün Becky Zimmer, Chevy Chase'deki Capital Grille'de en yakın üç arkadaşıyla öğle yemeği yiyor. Son doktor ziyaretlerinden nankör torunlara ve klozet kapağını hala açık bırakan kocalara kadar çeşitli konuların ele alındığı sohbete ara verilmesini bekler ve "Arkadaşım Valerie Penny'nin yanına kimin taşındığını asla tahmin edemezsiniz" der.

"Kim? Kendini tutma!" korosundan sonra Söyle bize!" Becky diyor ki, "Bree Stone ve tüm Cross ailesi, işte o. Tüm o kitapları yazan doktor ve dedektif Alex Cross ile evli. Buna inanabiliyor musunuz?"

Üç arkadaşı buna kesinlikle inanamaz ve öğle yemekleri servis edilirken bu şaşırtıcı haberi tartışırlar: dilimlenmiş bonfile ile dört Cobb salatası.

Hector Ramirez kendini bir casus olarak görmüyor; o kendini bir bilgi kuryesi olarak görüyor. Son bir buçuk yıldır, servis yaptığı lokantalardan topladığı dedikodu ve haber parçalarını öğrenmek isteyen bir dizi insan için çalışıyor. Askeri personel, hükümet çalışanları ve Beltway ve çevresindeki bazı şirketlerden yöneticiler onun masalarına konuk oldu.

Son isteği Brianna Stone, Alex Cross ya da John Sampson'la ilgili herhangi bir şey. Sadece yarı zamanlı işleri için kullandığı kullan-at telefonundaki bir numarayı arayarak iletilecek.

Vardiyası bittiğinde -bir tepsinin düştüğü ve iki siparişin berbat olduğu zor bir gündü- verilen telefon numarasını arar ve "Ben Hector Ramirez. Brianna Stone'un yeri hakkında bilgim var."

"Git," diyor bir erkek sesi.

"Kendisi ve ailesi Silver Spring'de, Balantic'lerin evinde, kapılı bir emekliler topluluğunda yaşıyorlar." diyor.

"Güzel," diyor adam. "Bu bilgi için size ne kadar vaat edildi?"

Yalan söylemek ister ama yapmaz. Adamın ses tonu onu korkutur. Hector, "Beş yüz dolar." der.

"Bin dolar alacaksın," diyor adam.

Hector telefonu kapatır, gülümser. Ne harika bir gün oluyor.

Hector Ramirez'in telefonundan iki saat sonra, Lorenzo's Deli and Catering'in logosunu taşıyan lacivert bir GMC minibüs Sunset Shore Drive'da yavaşça ilerliyor ve yolcu koltuğunda oturan silahlı adam "Tamam, buldum. Şu beyaz Colonial."

Eski bir İç Güvenlik müfettişi olan şoför şöyle diyor: "Evin arka bahçesinde iyi bir ormanlık alan var, birkaç tane de meşe ağacı var. İyi bir hazırlık noktası."

"Evet," diyor diğer adam. "Yani, yedi yaşında bir kızı kaçırmak ne kadar zor olabilir ki?"

Hedef evin önünden geçiyorlar. Minibüsün arkasında eldeki görev için diğer operatörler vardır. Şoför der ki, "Bu bir kapkaç işi, değil mi? Eleme değil mi?"

"Şey," diyor diğer adam, "en azından ilk gün için."

Bölüm

101

Süpersonik hızlarda bile, Amerika'ya geri dönmek çok uzun bir yolculuk.

İçiyorum.

Şişe su ve enerji barları yiyip uyukluyorum ve uyandığımda tek düşündüğüm Elizabeth Deacon oluyor.

Ned Mahoney, "*Kimseye güvenme.*" dedi.

Ama Elizabeth ve ben savaş alanında idik ve ben hata yaptım.

Maryland'deki Andrews Ortak Üssü'nden yaklaşık yarım saat uzaktayken, kullan at cep telefonum canlanıyor. Normal telefon hesabıma giriş yapıyorum ve e-postalar, mesajlar ve güncellemeler cep telefonuma akarken sürekli bir bip sesi geliyor.

Nihayet indiğimizde ne yapacağımı düşünerek listeye hızlıca, umutsuzca göz gezdiriyorum.

DC Metro Polisi'nden çok sayıda mesaj var ve bunları görmezden geleceğim.

Ned Mahoney'den dört mesaj, hepsi de aynı konu başlığına sahip: KONTROL EDİN LÜTFEN.

Ned'i aramak üzereydim ki dün Bree Stone'dan bir mesaj geldiğini gördüm. Konu başlığı "TAJIKISTAN GENERALİNİZ".

Notta şöyle yazıyor:

Biraz araştırmak gerekti ama iki yıl önce Tacikistan havaalanında gördüğünüz subay General Gerrold Mason. Siz onu gördükten kısa bir süre sonra emekli olmuş. Özgeçmişi başka bir belgede ekli, ancak kariyer basamaklarını tırmanan tipik bir subay gibi görünüyor, orduya West Point'ten girmiş. Kuveyt, Irak ve Afganistan'da Seksen İkinci Hava İndirme Tümeni'nde görev alarak rütbesi yükselmiş.

Yol boyunca NATO Savunma Koleji, Fort Leavenworth'daki İleri Askeri Çalışmalar Okulu ve Stratejik ve Uluslararası Çalışmalar Merkezi de dahil olmak üzere çeşitli okullara gittiğini göreceksiniz.

Ayrıca, drone silahları ve diğer ufuk ötesi savaş sistemlerine vurgu yaparak askeri savaşın geleceği ile ilgili bildiriler için bir dizi makale yazdı.

Halen Arlington'da bulunan Global Security Services'de operasyonel gelişimden sorumlu başkan yardımcısı olarak görev yapmaktadır.

Ama asıl önemli olan şu: Stars and Stripes gazetesinin bu linkine bir göz atın.

Tam da bunu yapıyorum ve General Mason'ın emekliliğini duyuran bir haber özeti görüyorum ve eminim ki fotoğraftaki adam, CIA havaalanında Elizabeth Deacon ile hararetli bir şekilde tartışırken gördüğüm subay.

Bree'nin notuna geri dönüyorum.

Hikayedeki tarihi gördün mü John? Görünüşe göre Mason'ın emeklilik töreni senin onu denizaşırı ülkelerde gördüğün gün yapılmış.

Sanırım o sırada zaten hayalet dünyasında oynuyordu.

Ekrandan kafamı kaldırıyorum. Daha fazla soru, daha fazla bulmaca.

Bree'nin mesajına geri dönüyorum.

Umarım bu yardımcı olur. Mümkün olduğunca çabuk bizi ara. Willow babasını özleyiyor. Alex iyileşiyor. Bilinci gidip geliyor ama sürekli "Rastgele değil, rastgele değil" deyip duruyor.

Sevgiler, Bree

Ve dipnotta ilkinden çok daha sert ikinci bir vuruş var.

Not: Mason'ın medeni durumuna gelince, boşanmış ama eskiden, şu anda danışman olarak çalışan bir CIA görevlisi olan Elizabeth Deacon ile evliydi.

Bölüm

102

GECE YARISINI GEÇTİ ve Bree Stone evindeki büyük yuvarlak meşe masada oturuyor.

Bluestone Grup ortakları Frank ve Lori Balantic'e ait lüks yemek odası. İkisi de donanma gazisi ve şimdi şirketin karşı istihbarat bölümünde çalışıyorlar ve bu gece hasta bir yeğeni ziyarete gidecekler.

Evde onunla birlikte üvey kızı Jannie ve John'un kızı Willow da var. Üvey oğulları Ali ve Damon geceyi George Washington Üniversitesi Hastanesi'nde babalarının yanında geçiriyor, Tanrı'ya şükür durumu her geçen saat daha iyiye gidiyor. Uyuyamayan Anneanne, büyük mutfakta, daha sonra yemek üzere dondurmak üzere bir akşam yemeği hazırlıyor.

Bree, iyi donanımlı olduğu varsayılan Balantic mutfağında Nana Mama'nın mırıldandığını duyunca gülümsüyor: "Bu tencere ve tavaları neden bu kadar yükseğe asmak zorundasın?" ve "Ne tür bir mutfakta kırmızı biber olmaz?" ve "Ekmek kırıntıları. El altında bulundurmamak bu kadar mı zor?"

Bree şirket tarafından verilen dizüstü bilgisayarında çalışmaya devam ediyor ve geçen hafta kaçırdığı toplantıların tutanaklarını okuyarak arayış kapatmaya çalışıyor.

Jannie'nin yanında durduğunu hissediyor ve Jannie "Bree" diyor.

Bree parmağını kaldırdı. "Bana bir saniye ver." *Son tutanaklar hangi cehennemde? Çöp kutusunda mı?*

"Bree."

Alex vurulduğundan beri meslektaşları çok sempatik ve anlayışlı davrandılar, ancak yine de herkese meseleleri takip ettiğini göstermesi gerekiyor ve-

Jannie sesini yükseltiyor. "Bree, lütfen!"

Bree, " oluyor?" dedi.

Jannie tekrar konuştuğunda, Bree onun sesindeki korkuyu duyar. Jannie, "Sana şimdi bir şey göstermem gerekiyor," diyor.

Oturma odasında Jannie büyük cumbalı pencereyi işaret ederek, "Çıkmaz sokağın sonunda, şu sokak lambasının altına park etmiş bir minibüs var. En az on beş dakikadır orada. Birkaç dakika önce Bayan Balantic'in eski dürbünüyle kontrol ettim, donanmadan emekli olduğunda ona hediye edilmişti."

Bree ağır ve hantal dürbünü eline alır. Elinde titriyor ve pencereden baktığında manzara o kadar da keskin değil. Bir yemek şirketine ait tipik bir GMC minibüs.

Bree dürbünü indirir. "Bazı yemekçiler. Belki de erken bir etkinlik için hazırlanıyorlar."

Jannie başını sallıyor. "Minibste Lorenzo's Deli and Catering yazıyor." "Ne olmuş yani?"

"O yemek şirketi Lorenzo DeMarco'ya ait. Yeğeni Stacy ile aynı okula gidiyoruz. Bana birkaç ay önce işini kapatmak zorunda kaldığını çünkü yüksek tansiyon hastası olduğunu ve karısının ona artık yeter dediğini söyledi. Artık Lorenzo'nun şarküteri ve Catering'i yok." Jannie yine minibüsü işaret ediyor. "Bu sahte."

OceanofPDF.com

Bölüm

103

Andrews Ortak Üssü'ne gece geç saatlerde yapılan inişten yaklaşık kırk beş dakika sonra

ve bir araba daha çaldıktan sonra Cross'un evine geri döndüm.

Son ziyaretim sırasında Bree'den aldığım arka kapının yeni yedek anahtarıyla -ki bu yıllar önceymiş gibi geliyor- mutfığa giriyorum ve kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum. Birkaç tatlı saniye duruyorum, bu kutsanmış yerin tanıdık kokularını içime çekiyorum, Alex ve ailesiyle burada geçirdiğim tüm eğlenceli zamanları, Anne Nine'nin harika yemeklerini, çocuklarının çığlıklarını ve bağırıışlarını, kendi Willow'umun sevgiyle aksiyonun bir parçası, bu ailenin bir parçası olduğunu hatırlıyorum.

Sonsuza kadar burada durmak istiyorum. Ama Tanrım, yapamam.

Gözlerim mutfak aletlerinin loş ışığına alıştığında, birinci kattaki odalara ve merdivenlere doğru yavaşça ilerliyorum.

Burası daha karanlık, bu yüzden Alex'in ofisine doğru yürürken bir elimi duvara koyuyorum. Kapı açıldı ve içeri girdim, sonra hareketsiz durdum.

Konuştukları burada mı? Alex'in vurulmadan hemen önce konuştukları, Afganistan'a uçmadan önce bana fısıldadıkları ve Bree'ye söyledikleri?

Rastgele değil.

Kapıyı yavaşça arkamdan kapatıyorum.

Ofisin iki penceresinin perdelerini çekerken biraz beceriksizce davranıyorum ve büyük elimde küçük bir kalem ışığı ile Alex'in geniş ve dağınık masasına oturuyorum, kendimi davetsiz misafir gibi hissediyorum. Kitap rafları, dosya dolapları, klasör yığınları var.

Nasıl olur da burada, ofisinde, koltuğunda, bulmacaları çözme ve soğuk ve akıllı mantığıyla ayrıntıları görme konusunda onun beşte biri kadar bir adammışım gibi davranabilirim?

"Desenler," diye fısıldadım. "Kıçını kaldır da işe koyul John."

Masasının üzerindeki kâğıtları ve not defterlerini dikkatle gözden geçiriyorum ve ilk brifingde aldığımız bilgileri, 15 Nisan'da Columbus, Georgia'da başlayan terörist saldırıların Alex'in el yazısıyla karalanmış listesini görüyorum. yanında onay işaretleri var, bu da muhtemelen Alex'in bu vakalarla ilgili teyit edici bir araştırma yaptığı anlamına geliyor.

En altta daire içine alınmış el yazısı bir not var: *Kaynak profesyonellerdir!*

Doğru. Ama kimin artıları? Yabancıların mı? Yerli mi? İkisinin kombinasyonu mu?

Rastgele değil, demişti. Rastgele değil.

Ancak masasındaki kağıtlarda kaynağın kim olduğuna ya da neden rastgele olmadığına dair hiçbir şey yok.

Alex'in vurulduğu günü düşünüyorum. ldrldğnde çantasını taşıyordu. Kanıt orada mıydı? Peki o çanta şimdi nerede? Polis merkezindeki kanıt odasında mı yoksa bu terörist saldırılarda yer alanlardan biri tarafından mı alındı?

Alex'in nasıl çalıştığını bilirim. Güzel, hazırlanmış bir raporu olurdu, ancak bu güzel çalışma daha önceki birçok çalışmaya ve taslağa dayanırdı ve-

Büyük sol ayağımı hareket ettirdim. p sepetine çarptım. Eğildim ve masanın altından çıkardım. Karalanmış notlar, Google haritalarının ıktıları, oklar, sayılar ve isimleri birbirine bağlayan çizgilerle dolu.

Masasının zerine en önemli üç buruşuk kâğıdı yaydım.

burada.

İşte

burada.

Bölüm

104

BREE sakince JANNIE'ye "Cep telefonun yanında mı?" diye sorar.

"Evet, Bree," diyor, sesi hafifçe titreyerek.

"Sonra 911'i arayın ve polise bu adreste bir haneye tecavüz olduğunu söyleyin. Açıklama yapmayın, sadece net ve yavaş konuşun, sonra telefonu kapatın."

Bree bilinçli bir şekilde oturma odasından çıkıp büyük merdivenlerin dibine doğru yürür. "Willow?" diye seslendi. Beni duyabiliyor musun, Willow?"

Bir iki dakika bekler ve üst katta yedi yaşındaki kızın ayaklarının hızlı hızlı *yürüdüğünü* duyar. Merdivenlerin başında pijamalı bir Willow belirir. "Evet, Bree Teyze?"

Bree, "Küçük bir oyun oynayacağız. Kullandığın yatak odasına gitmeni, kapıyı kapatıp kilitlemeni, sonra da banyoya gidip küvete saklanmanı istiyorum. Tamam mı?"

Willow'un kafası karışmış görünüyor. "Ne tür bir oyun bu, Bree Teyze?" "Willow!" Bree tersler. "Sadece yap şunu. Şimdi."

Willow incinmiş görünse de oradan ayrılır ve Bree arkasını dönüp Jannie'yi görür.

"Bree, çeviremiyorum," diyor Jannie. "Sürekli meşgul sinyali alıyorum. Bağlanamıyorum."

Bree çantasına gider ve kendi iPhone'unu çıkarır. Evet, Jannie haklı.

Bip-bip-bip.

Kahretsin, diye düşünür Bree ve kendi aptallığı yüzünden duyduğu suçluluk duygusunun göğsüne çarptığını hisseder. Dışarıda içinde Bluestone Group personelinin bulunduğu bir araba bulundurabilirdi, ama bu mahalle böyle olduğu için, park edilmiş şüpheli görünen bir araba hakkında yerel polise bir dizi telefon gelmesi anlamına gelirdi. Bu yüzden bu teklifi ve Bluestone'un evin içinde adam bulundurma teklifini geri çevirmişti. Balantic'ler nazik ev sahipleriydi ama Cross ailesi içerideyken ev yeterince doluydu.

Bree mutfığa girer. Nana Mama ocağın önünde durmuş, büyük siyah dökme demir tencerede bir şeyler karıştırılmaktadır. Bree yanına gider ve ocağı kapatır.

Nana Mama şaşkınlıkla döner. Elinde tahta bir kaşık tutuyor. "Bree?"

"Dışarıda sorun var," diyor. "Adamlar bize saldırmaya geliyor."

"Kaç kişi?"

"Bilmiyorum," diyor. "Polisi aramayı denedik ama telefonlarımız engelleniyor. Jannie, bütün ışıkları kapat," diyor üvey kızına. "Kapıların kilitli olduğundan emin ol. Sonra sen ve Nana Mama üst kattaki ana banyoya çıkın, kapıları kilitleyin ve küvete girin." Çantasına geri döner, dokuz milimetrelik Glock'unu çıkarır. İki yedek şarjörü var.

Bree dizüstü bilgisayarına bakıyor. Aniden oturdu.

Bluestone Group'un kurumsal bulutuna olan bağlantısını kontrol ediyor. Bluestone Group'un ağır hizmet tipi yüksek teknoloji dizüstü bilgisayarı sıkışmıyor. Hâlâ internet erişimi var.

Yerel polisi Skype ile aramak mı? Ya da e-posta mı göndereyim? Birinin buraya gelmesi ne kadar sürer?

Biri omzunu sıkıyor. Bu, elinde büyük ve parlak bir bıçak tutan Nana Mama'dır. "Jannie yukarı çıktı çocuğum," diyor sesi güçlü bir şekilde. "Ama ben senin yanından ayrılmayacağım."

"Nana Mama, lütfen."

Omzundaki el daha sert sıkıyor. "Bree, Jim Crow'un hüküm sürdüğü topraklarda hayal bile edemeyeceğin şeyler yaşadım. Ben kalıyorum. Bunu birlikte atlatacağız. Sen ne yapacaksın?"

Bree'nin parmakları klavyenin üzerinde uçuşmaya başlar. "Daha akıllıca çalış, daha çok değil," diyor.

Nana Mama gülümser. "Dışarıda kötü adamlar varsa daha da hızlandırın."

Bölüm

105

Katlanmış kanıt kağıtlarını ceketimin cebine tıktırıp yavaşça yürüyorum. Alex'in evinin dışında. Çok boş ve sessiz.

Bu doğru değil. Bu ev kahkahalarla, tartışmalarla, televizyondan gelen seslerle, mutfaktan gelen kokularla, Nana Mama'nın her şeyi kesen sert sesiyle dolu olmalı.

Bu doğru değil.

Düzeltilme zamanı.

Evden çıkıp kapıyı arkamdan kilitledikten sonra küçük bahçeyi geçip kaldırıma çıkıyorum. Ya gece geç saatlerde ya da sabahın erken saatlerinde. Sokak lambaları ve geçen arabaların farları olsa bile, hala zifiri karanlıkta olduğumu hissediyorum.

Çalıntı arabama doğru yürüyorum. Şimdi ne olacak?

Şu anda güvendiğim tek kişiye, FBI'dan Ned Mahoney'e gideceğim. Ona ne bulduğumu söyleyeceğim ve işler yoluna girecek.

Eğer çok geç değilse.

Tanrım, Billie, lütfen çok geç kalmayalım.

Koyu mavi bir Mercedes-Benz aniden durdu. Döndüm. Yolcu kapısı açıldı.

Şoför ince deri koltukların üzerine eğilmiş, bana bir tabanca doğrultuyor. "Bin John," diyor Elizabeth Deacon. "Fazla zamanımız yok."

Bölüm

106

Ekibin başındaki adam ormanda yavaş ve kendinden emin adımlarla ilerliyor Hedef evin arkasında. Dördü, özenle bakımlı çimlerin başladığı ormanın kenarına gelmişlerdir ve o evin arka tarafına bakarak her şeyi içine çeker. Genellikle bu tür operasyonlar çok fazla planlama ve hazırlık gerektirir ama Maynard ona daha önce zaman olmadığını söylemişti.

Maynard, "Kızı kaçırın ve güvende olduğunda bana haber verin," dedi. "Sonra John Sampson'a küçük veledin elimizde olduğunu söyleyeceğiz ve eğer onu tekrar görmek , gidip Lafayette Meydanı'nda bir bankta yirmi dört saat boyunca oturacak ve hiçbir şey yapmayacak. Telefon yok, mesaj yok, ziyaret yok. Sonra da onu geri alacak."

"Yaşıyor mu?"

Maynard dedi ki, "Lafı ağzıma tıkma. İş hallet." Oldukça basit bir görev gibi görünüyor. Ev iki kat yüksekliğinde ve sürgülü kapıları olan küçük bir güverteye sahip. Arka tarafta üç pencere var. zemin katta ve dört tane de ikinci katta.

Garip. Birkaç dakika önce geçtiklerinde birkaç ışık yanıyor olmasına rağmen hiçbir ışık yanmıyor.

Hedefler gitti mi?

Diğer üç operatör ağaçların yanında dizilmiş, hazırlık yapıyor.

Her şey bir anda ters gittiğinde gece görüş gözlüklerini indirmeye başlar.

Willow küvette olmaktan, yalnız kalmaktan, Bree Teyze'nin onu terslemesinden hoşlanmıyor ve babasını özliyor. Küvetten çıkar, kapının kilidini açar ve yatak odasına gider. Tüm bunların tek güzel yanı, bu odanın kendisine ait olması ve geç saatlere kadar iPhone'uyla oynayıp bir çocuk gibi kıkırdayan ve osuran kuzeni Ali ile paylaşmak zorunda olmaması.

Aşağıda Bree Teyze ve Mama Nine'nin ciddi ciddi konuştuklarını ve seslerinin korkmuş geldiğini duyar.

Eğer onlar korkuyorsa, o da korkuyordur.

Pencereden bir gölge geçiyor.

Takım lideri zil sesini, müziği ve sesleri duyar ve bu küçük takımdaki tüm cep telefonlarının, telefonları bir saat önce kapatılmış olmasına rağmen gelen aramaları duyurduğunu fark eder!

Ne oluyor be?

Neler olup bittiğini anlamak için arka cebinden telefonunu çıkarır. Gelen bir mesaj var:

Sevgili izinsiz girenler:

Siz dördünüz şu anda alnınıza odaklanmış kızılötesi lazerler tarafından hedef alınıyorsunuz. Benzersiz frekans değişimleri nedeniyle, lazerler hangi donanıma sahip olursanız olun görünmez kalacaktır.

Kulağa yüksek teknoloji gibi geliyor ama blöf yaptığımı düşünüyorsanız, dört cep telefonunuzun da uzaktan nasıl etkinleştirildiğini hatırlayın.

Rotanızı değiştirip ayrılmak için 15 saniyeniz var. Eğer yapmazsanız, beyinleriniz ve kafataslarınızın parçaları bu arka bahçenin her yerine dağılacak. İletişimimizi yeniden sağlayın ve gidin.

Bekliyor, kalbi hızla çarpıyor ve sonra sağ kolunu kaldırıp geri çekilme hareketi yapıyor ve dördü ormana geri dönüyor.

Bree, Bluestone Group operasyon merkeziyle nasıl başarılı bir pazarlık yaptığına dair derin bir memnuniyetle dizüstü bilgisayarının ekranına bakıyor. Ciddi bir alış veriştikten sonra, İç Güvenlik için sözleşmeli iş yapan gizli bir insansız hava aracını serbest bıraktılar.

Drone, ormanda ilerleyen dört silahlı adamın yerini kolayca tespit etti ve işverenin operasyon merkezinden aldığı ek yardımla dört cep telefonunu tetiklemeyi ve kısa mesajını iletmeyi başardı.

Dört adamın geri çekilişini izliyor, drone da onlara ayak uyduruyor, termal görüntüleri ağaçların ve yeşilliklerin arasından görülebiliyor.

Özel kızılötesi tespit lazerleriyle ilgili kısım çok saçma ama işe yarıyor gibi görünüyor. *Aferin*, diye düşünüyor, sadece birkaç saniye taşıdığı bir düşünce.

"Bree?" Jannie'nin sesi titriyor. "Willow gitti."

Bölüm 107

Şoktan donmuş bir halde Elizabeth Deacon'a bakıyorum. Tabancasını

Ben "İçeri," diyor. "Şimdi. Gitmeliyiz."

n. Aklımdan pek çok düşünce geçiyor ama şimdi

Eylem, kaldırımda suskun durmak için değil. Ve ona beni nasıl bulduğunu sorarak zaman kaybetmeyeceğim.

İnsanları bulmak onun işi.

Kapıyı daha geniş açtım, içeri girdim ve oturup kapıyı kapatırken Glock'umu çıkardım. Döndüm ve karnına bastırdım. "Eğer eğitimini hatırlıyorsan Liz, buna Meksika açmazı deniyor," diyorum. "Pek PC'ye uygun değil ama neyse o."

"Sanırım öyle," diyor, hala tabancasını bana doğrultarak. "Şimdi ne olacak?" "Sen kendininkini kaldır, ben de aynısını yapacağım."

"Neden önce ben gideyim?" diyor, tabancası

kıpırdamıyor. "Çünkü sen başlattın," diyorum.

Birbirimize bakıyoruz, sonra tabancasını yanına indiriyor. Ben de benimkini indirdim.

Mercedes'i vitese taktı ve yola çıktık.

Birkaç dakika sessizlik içinde yolculuk ediyoruz. Soru listemi gözden geçirmeye karar veriyorum ve "Beni Tacikistan'da bıraktın. Neden?"

Deacon, "Hayır, yapmadım." diyor.

"Oraya gittiğimde üste değildin."

"Doğru," dedi. "Ama yine de sizi bekleyen bir ulaşım aracı vardı."

"Ama sen orada değildin," diyorum. "Acelen neydi?"

Virginia Caddesi'nden sağa döner. Yeni bir gün yaklaşırken doğudaki ufuk griye dönmeye başlar.

Deacon, "Bir karar vermek zorundaydım. Olabildiğince hızlı bir şekilde Amerika'ya dönmem gerekiyordu ve alınma John ama yarım düzine saldırgan senin peşindeydi. İhtimaller senin lehine değildi. En azından hayatta kalırsan seni geri götürecek bir araç olduğundan emin oldum." I-695 Batı rampasına yaklaştığımızda hızlanıyor. "Teşekkür edebilirsin, biliyorsun."

"Belki sonra," diyorum. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi mi?" diye soruyor. "Şimdi bir hainle buluşmaya gidiyoruz."

OceanofPDF.com

Bölüm

108

BREE dizüstü bilgisayarından kalkıp merdivenlerden yukarı çıkar; Jannie ve Nana

Anne takip et.

"Willow!" Bree sesleniyor. "Burada mı saklanıyorsun?" Willow'un odasına girer ve Jannie ile Anneanne diğer yatak odalarını kontrol etmek için koridora çıkarlar. Bree, Willow'un oyuncaklarını, sırt çantasını ve doldurulmuş hayvanlarını görür ama Willow yoktur. Banyoya girer.

Boş.

"Willow! Bu hiç komik değil!"

Nana Mama ve Jannie dönüyor. "Bütün odaları ve dolapları kontrol ettik. Orada değil," diyor Jannie, gözleri kıpkırmızı.

Bree dizlerinin üzerine çöküp yatağın altına bakıyor.

Hiçbir şey yok. Ayağa kalkıyor, bir cereyan hissediyor.

Pencereden.

Pencere kısmen açık. "Başka bir operatörü kaçırmış olmalıyız," der ve *"Kahretsin, ağaçların yanındaki dört silahlı adama o kadar odaklanmıştın ki olay yerinin geri kalanını gözden kaçırdın,"* diye düşünür. "Jannie, eğer telefonlar çalışıyorsa 911'i ara ve kaçırılma ihbarında bulun."

Nana Mama'nın elinde hâlâ bıçak var. "Hadi dışarı çıkalım, Bree. Fazla uzaklaşmamış olabilirler. O küçük kız müthiş bir mücadele verecek."

Bree merdivenlerden koşarak iniyor, ikişer ikişer çıkıyor. Nana Mama'nın hayallerini yıkmak istemiyor ama biliyor ki fidyeciler için kurbanlarının ne kadar genç ya da güçlü olduğunun bir önemi yok. Bir insanı nasıl kaçıracaklarını ve gideceklerini biliyorlar.

Ama yine de...

Elinde tabancasıyla oturma odasını ve geniş mutfakı yırtarcasına geçer. Arka bahçeye açılan kapıda durur. Bir dizi ışık düğmesi var ve hepsini aynı anda açıyor ve avlu öğle vakti gibi aydınlanıyor.

Bree bir eliyle kapıyı açar, diğer eliyle Glock'unu tutmaktadır. Korku ve çaresizlik içinde tek bir şey düşünüyor: *John, ah, John, kızın konusunda bana güvendin ve ben her şeyi ettim. Hem de büyük bir hata. Kötü adamlar onu ele geçirdi ve bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum.*

Dışarı çıkar. Nana Mama onu takip ediyor ve bağıyor, "Willow! Dışarıda mısın, kızım?"

Bree dilini ısırır, Nana Mama'ya nefesini boşa harcamamasını söylemek ister, sonra birinin bir şey söylediğini duyar. *Bu da ne böyle?*

"Bir turta. Ben bir turtayım."

Jannie elinde bir el feneriyle dışarı çıkar. "Polisleri aradım. Yoldalar."

"Dinle," diyor Bree. "Sanırım bir şey duydum." Ses

tekrar geliyor: "Bir turta."

Nana Mama diyor ki, "Şu ağaca çık. Jannie, ışığı ağaca tut."

Bree başını eğiyor ve gittikçe yükselen fener ışığını takip ediyor. Eve değen büyük bir dalda durur.

Yedi yaşındaki Willow Sampson'ı aydınlatıyor.

Kız tekrar sesleniyor, sesi korkmuş ve Bree şimdi onun ne dediğini anlıyor: "Yukarıdayım. Yukarıdayım!"

Bree rahatlamak için neredeyse hıçkırıyordu. "Kesinlikle öylesin tatlım, kesinlikle öylesin! Bekle, gelip seni alacağız."

Bölüm

109

Saatli radyosunun alarmı sabah altıya ayarlıdır, ama Maynard her zamanki gibi birkaç dakika önce kalkar. NYPD'de edindiği bir alışkanlık ve silahlı kişiler onu öldürmek için evine girmeden önce kalktığında hayatını en az iki kez kurtarmış bir alışkanlık.

Giyinir ve son iki haftadır operasyon üssü olarak kullandıkları bu evin misafir yatak odasından çıkar. Kahveyi koklar ve CIA'in Operasyonlar Direktörlüğü'ne katılmadan ve öldürme yeteneklerini denizaşırı ülkelerde uygulamadan önce Ordu Ranger'larında görev yapan tatlı görünümlü bir kadın olan Willis ile buluşur.

ABD Park Polisi gibi giyinmiş, üzerinde DÜNYANIN EN İYİ BÜYÜKBABASI yazan bir kahve kupası uzatıyor ve açık sürgülü cam kapıdan arka güverteye yürüyor.

Maynard onu takip ederek kahvesinden bir yudum alır ve "Muhteşem bir sabah" der.

Muhteşem bir sabah. Bir ipotek şirketine ait olan Virginia'daki bu malikânenin geniş arka bahçesinde bir ağaç korusunu sis . Maynard bir hareket görür ve ardından üç geyik uzaktaki bahçeden geçer.

John Sampson'ın kızını kaçırma görevinin dün gece başarılı olamadığını bildiren kısa mesajları görmüş olsa da güne kötü bir başlangıç sayılmaz. Bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyor çünkü savaş alanında hiçbir zaman yüzde 100 başarı oranı elde edemezsiniz. Sadece her zaman bunu yapmak için çabalarsınız.

"Kesinlikle öyle," diyor Maynard ama şu anda çok sayıda aracın -Amazon teslimat minibüsleri, UPS ve FedEx kamyonları, plakasız beyaz minibüsler-hareket halinde olduğunu, Columbia Bölgesi'ne yaklaştığını ve bu güzel günü tarih yazmak için kullanmaya hazır olduğunu düşünerek dikkati dağılıyor.

"Tarihini biliyor musun?" Willis soruyor. "Elbette," diyor Maynard.

"Philadelphia'da Anayasa Konvansiyonu sona ererken Ben Franklin'in ne dediğini hatırlıyor musunuz?" diyor.

"Elbette," diyor Maynard. "Bir kadın yanına geldi ve 'Peki, Doktor, elimizde ne var, cumhuriyet mi yoksa monarşi mi?' dedi.

Willis alıntıyı bitiriyor. "Franklin ona, 'Eğer koruyabilirsen, bir cumhuriyet' dedi. Sizce iyi doktor şu anda yaşananlar hakkında ne derdi?"

Bugün ne olacak?"

Maynard kahvesini yudumluyor. "Muhtemelen 'Hiçbir şey sonsuza kadar sürmez'."

OceanofPDF.com

Bölüm 110

DEACON, I-695'teki yoğun trafik şeritlerinde ^{ustalıkla} ilerliyor. Ben Kucağımda tabanca, hala ona güvenmiyorum.

"Sana verdiğim seri numaralı devre kartı sende mi?" diye sordum.

Deacon ani bir şerit değişikliği yapıyor; kornalar çalıyor. "Elizabeth? Hâlâ sende mi?"

"Hayır," diyor.

"Nerede bu? Langley'de, analiz ediliyor ve izi sürülüyor mu?" "Hayır," diyor, daha da hızlanarak.

"Nerede o zaman?" Ona karşı sabrımı kaybederek soruyorum.

Bana bir bakış attı. "Afganistan'a geri döndü. Parçalar halinde." İnanamayarak ona bakıyorum.

"Onu yok ettim, John."

Bölüm

111

Jannie, Willow'un eliyle meşe ağacından aşağı inerken BREE nefesini tutuyor. kollarını boynuna dolamış. Nana Mama Bree'nin yanında durmaktadır ve korku içinde birbirlerinin ellerini tuttuklarını fark eder.

Üvey kızıyla hiç bu kadar gurur duymamıştı, onun sabahın ilk ışıklarında meşe ağacının tepesinden genç Willow'u indirmesini izliyordu. Bree bu büyük evde ve bitişik garajda bir yerlerde bir merdiven bulmak istemişti ama Jannie, "Bree, zamanımız yok. Biz onu ararken Willow kayıp düşebilir."

Jannie Bree nefesini tutuyor. Jannie elleri en alttaki uzvu kavrayacak şekilde aşağı kayar ve "Tamam Willow, sıkı tutun, küçük bir düşüş yapacağız. Gözlerini kapalı tut."

Willow'un gözleri gerçekten de kapalıdır. Jannie yere düşer, Willow feryat eder, Bree ve Anneanne koşarak gelir ve sarılırlar, öpüşürler ve sevgi dolu sözler söylerler. Bree diz çöküyor ve Willow'u ince omuzlarından tutuyor.

"Kızım, o ağacın tepesinde ne yapıyordun?" Bree soruyor.

Willow hem ağlıyor hem de gülüyor. "Babam... Babam bana her zaman kötü adamlar varsa... yükseğe tırmanmam gerektiğini söylerdi. Babam yükseğe çıkmam gerektiğini söylerdi çünkü... çünkü kötü adamlar çoğu zaman yukarı bakmazlar."

Bree sesinde hayranlık ifadesiyle, "Yani yatak odasının penceresini açıp o ağaç dalına mı tırmandın?" diyor.

Willow burnunu çekiyor ve burnunu pijamasının koluna sürtüyor. "Doğru mu yaptım, Bree Teyze?"

Bree Willow'a öyle sıkı sarılır ki, onu yaralayabileceğinden korkar. "Evet Willow, doğru olanı yaptın. Baban seninle çok gurur duyardı."

Willow yüzünü Bree'nin omzuna bastırır. "Babamı istiyorum! Artık korkmak istemiyorum. Eve gitmek istiyorum!"

Bree onun saçlarını okşar. "Ben de, tatlım. Ben de."

Bölüm 112

DEACON'u dinledikten sonra o hayati delili yok ettiğini söyledi.
Afganistan, neredeyse tabancamı kaldırıp tekrar karnına saplayacaktım.

Onun yerine derin bir nefes alıyorum. "Elizabeth, bunu neden yaptın?"

İlerideki trafik yavaşlamaya başlıyor ve Deacon küfredip frene basıyor. Kızgın bir şekilde bana döndü. "Ne sanıyordun, yanımda o şeyle Amerika'ya geri döneceğimi mi? İner inmez aranıp sorguya çekileceğimi, seri numaralı devre kartını neden eşyalarımın arasında bulundurduğumu ve nerede bulduğumu açıklamak zorunda kalacağımı mı?"

"Seni kim süpürecek?" İlerideki trafik hareket etmeye başlar.

Biz .

"Neden benim sadece bir danışman olduğumu düşünüyorsun John?" diyor.

Arkamızdan bir korna çalıyor. Küfürlü bir şeyler fısıldıyor ve trafiğin içinden geçerek arabayı sürmeye devam ediyor.

Sürüş şeklini tanıyorum. Arkada olabilecek herhangi bir kuyruktan kaçınmaya çalışıyor. "Böylece hesap vermeden işini yapabiliyorsun." diyorum.

"Kısmen doğru," diyor. "Danışman olmak asla özür dilemek zorunda kalmamak demek. Bu da gitmem gereken yere gitmek ve doğru soruları sormak için uzun, çok uzun bir tasmam olduğu anlamına geliyor. Sorun şu ki, bazı insanlar beni izliyor. Dışarıda tüm bu saldırılara neden olan bu hastalık ve çürüme, Şirket'in bağışıklığı olduğunu düşünmeyin. Bu tür fiziksel kanıtla geri dönme riskini göze alamazdım."

"Sizi izleyen bu insanlar arasında eski kocanız General Gerrold Mason da var mı?" diye sordum.

Bu onun dikkatini çekiyor ve bana o kadar uzun süre bakıyor ki, UPS dağıtım kamyonunu neredeyse yandan biçerken bir korna sesi daha duyuluyor.

Devam ediyorum. "Şu anda Global Güvenlik Hizmetleri'nde operasyonel gelişimden sorumlu başkan yardımcısı, doğru mu? Endüstriyel güvenlik ve casusluk ile yüksek teknoloji askeri sistemler konusunda uzmanlaşmış dünya çapında bir savunma kuruluşu-"

Duruyorum.

Bana bakıyor. Başını sallıyor.

Trafik tekrar sıkıştığında arabayı yavaşlatıyor.

Devam ediyorum: "Savaş alanına hükmedebilen ve önüne çıkan her şeyi yok edebilen insansız hava araçları ve savaş dronları da buna dahil. O devre kartındaki seri numarası..."

"Tahtayı Stan'de bıraktım John, ama seri numarasını ezberledim."

"Ve eski kocanızın şirketine ait bir silah sistemiyle eşleşti."

Elizabeth başını sallar. "Tabii ki . Seni neden sanıyorsun?" "Kas için mi?"

"Diğer şeylerin yanı sıra," diyor. "Crystal City'deki ofisini ziyarete gidiyoruz ve eğer bu lanet olası trafik hafıflerse, DC'de her şey boka sarmadan önce oraya varmalıyız."

OceanofPDF.com

Bölüm 113

GENERAL WAYNE GRISSOM bugün Pentagon'daki sade ofisinde düz BDU giymiş, bekliyor. Ofis koltuklar, kitaplıklar ve geçmiş JCS başkanlarının fotoğraflarıyla dolu, ancak kişisel eşyalar ya da hediyelik eşyalar açısından pek bir şey yok. Geçmiş yıllarda, komuta kademesinin kaygan basamaklarını tırmanırken, ofislerinin duvarlarını plaketler, kupalar ve fotoğraflarla donatan subaylar görmüştü.

O değil, şimdi değil, asla değil. Çok aptalca, çok küstahça görünüyor.

Temiz masasının üzerinde, yardımcısı Albay Kendricks tarafından daha önce getirilmiş, el değmemiş bir fincan kahve var.

Ellerini kucağında kavuşturmuş, tek kişisel fotoğrafına bakıyor. Oğlu ve karısının. Nathan ve Janice, oğullarının mezun olduğu gün West Point'te, ikisi de genişçe gülümsüyor, kollarını birbirlerinin omuzlarına dolamışlar. Güzel sarışın Janice, yakışıklı ve zayıf Nathan.

Göğsünde tanıdık bir ağrı başlar.

Altın çocukları Nathan bir yerlere geliyordu, asla pes etmedi, asla durmadı ve Afganistan'da unutulmuş bir köyün dışındaki isimsiz bir toprak yolda bir EYP tarafından paramparça edildi.

Geç saatlere kadar çalışmasına, turlara çıkmasına, kariyeri boyunca birçok kez yer değiştirmesine katlanan ve Nathan'ın ölümünün birinci yıldönümünde Grissom Brüksel'deki NATO karargahındayken beşte bir votka içip bir avuç Percocet yutarak yatağa giren ve bir daha uyanmayan sevgili eşi Janice.

Dış ofisinde yüksek sesler duyuyor ve telefonu çalmaya başlıyor ve düşünüyor, *geliyor mu? Şimdi mi?*

Grissom masanın sağ çekmecesini kaydırarak açar ve ordu malı bir SIG Sauer M17 ortaya çıkar.

Bölüm 114

DEACON hızlı sürüşüne devam ediyor, ileri geri sallanıyor, sürekli dikiz ve yan dikiz aynalarına bakarak.

"Peki iki yıl önce Tacikistan'da sevgili kocacığın ne diyordun?" diye sordum.

"O zamanlar benim sevgili kocam değildi," diyor. "Yakında boşanacağım kocamdı ve ona Global Güvenlik Hizmetleri'nde çalışmaması gerektiğini söylüyordum. NPR'deki programlara sponsor olsalar da ellerinde masumların kanı vardı."

"Ne dedi?"

"Dedi ki, 'Lizzie, hepimizin elinde kan var. Tek fark, artık Global Güvenlik Hizmetleri'nde çalışarak on kat daha fazla kazanacağım ve bu lanet üniformayı giymek zorunda kalmayacağım' dedi. Tanrım, bana Lizzie demesinden nefret ederdim."

"O köyün neden onun şirketi tarafından yok edildiğine dair bir fikriniz var mı?" diye soruyorum. "İşte bunu dostum," diyor biz karşıya geçerken. Francis Case Anıt Köprüsü üzerinden Washington Kanalı'nı geçiyorum. Sağ tarafta Jefferson Anıtı'nı zar zor seçebiliyorum.

Deacon, "Soru sırası bende." diyor. "Sor bakalım," diyorum.

"Neden Alex Cross'un evindeydin?"

"Silahlı saldırıların ve bombalamaların arkasında kimin olduğuna dair kanıt arıyor," diyorum. "Alex DC'deki polis merkezinin önünde vurulmadan önce bana saldırıların rastlantısallığı hakkında bir şeyler bulduğunu söyledi."

"Hangisiydi?"

"Rastgele olmadıklarını" söyledim. "Bana daha fazlasını anlatacaktı ama sonra vurulma olayı oldu. Bu yüzden onun ofisindeydim. Notlarını buldum. Şimdi ne demek istediğini anlıyorum. İlk saldırılar rastgele değildi. Planlanmıştı. Ve planlayıcılar yakalanmayacaklarını anladıklarında, saldırı tekniklerini ve yerlerini yaydılar."

"Devam et," diyor.

"İlki," diyorum. "Columbus, Georgia şehir merkezinde keskin nişancı saldırısı.

Altı ölü, on dört yaralı. Geçen Nisan ayında." "Hatırlıyorum."

"Columbus, Fort Benning'e kısa bir sürüş mesafesinde. ABD Ordusu keskin nişancı okulunun bulunduğu yer. İkinci saldırı da DC'de bir keskin nişancı tarafından yapıldı. On dört ölü, otuz yaralı. Deniz Kuvvetleri'nin keskin nişancı okulunun bulunduğu Quantico Deniz Üssü'ne arabayla kolayca ulaşılabilecek mesafede."

"Sadece tesadüf olabilir," diyor.

"Alex'in ofisinde bulduğum notlar devam ediyor. St. Louis, Missouri ve Kansas City, Missouri. Her ikisi de şehir merkezindeki bombalı araç saldırıları, her ikisi de ölümlere, korkunç yaralanmalara ve maddi hasara neden olmuş. Elizabeth, her iki şehir de Missouri'deki Fort Leonard'a kolayca ulaşılabilecek mesafede."

Deacon sessizliğini koruyor.

"Ordu savaş mühendisleri burada eğitiliyor. Diğer becerilerin yanı sıra, her tür patlayıcının giriş ve çıkışlarını öğrenirler."

Potomac Nehri'ni geçmeyi bitirdik ve şimdi Virginia'dayız. "Tüm bunların arkasında ordunun olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır," diyorum. "Missouri'dekinden sonraki saldırı fiyaskoyla sonuçlanan kirli bombaydı. Birmingham, Alabama."

"Ordu üssüne yakın mı?"

I-395'ten ayrılıp bizi Crystal City'ye ve umutsuzca aradığımız cevaplara götürecek olan Route 1'e girerken trafik durma noktasına geliyor.

Ben de, "Hayır, Elizabeth. FEMA'nın Anniston, Alabama'daki Yurtiçi Hazırlık Merkezi'nin yakınında. İç Güvenlik'in kitle imha silahları eğitim merkezinin bir parçası. Ve Alex daha derine indi. Keskin nişancı ve patlayıcı okulları... Hepsinin İç Güvenlik'ten gelen öğrencileri var."

Bölüm 115

ABD Gizli Servisi'nin Üniformalılar Bölümü'nün komuta merkezinde Beyaz Saray'ın bina ve arazilerini koruyan Başkomiser Jennifer Webster, aşırı çalışan memurlarından yine fazla mesai yapmalarını istemek zorunda kalacağını bildiğinden, gelecek haftanın program sayfalarını acımasızca gözden geçiriyor.

Bilgisayar ekranındaki programa bakarken, birkaç yıl önce Gizli Servis'in federal kolluk kuvvetleri arasında iş memnuniyetinde son sırada yer aldığını hatırlıyor.

O zamandan bu yana hiçbir gelişme olmadığını düşünüyor. Bütçe kesintileri, modası geçmiş ekipmanlar, zayıf liderlik ve yetersiz personel, sözde cazibesine rağmen burayı çalışmak için berbat bir yer haline getiriyor. Hatta personel durumu daha da kötüleşti. GAO şu anda Üniformalı Birim'in ne kadar yetersiz personele sahip olduğuna ve buradaki gözetim ve koruyucu ekipmanların ne kadarının ciddi şekilde değiştirilmesi gerektiğine dair bir denetim yürütüyor. Kendisinin çaylak bir memur olduğu ve bir adamın çitlere tırmanıp Beyaz Saray'a girdikten sonra yakalanmasından bu yana pek bir şey değişmedi.

Bu sefer, bıçaklı bir deliydi. Bir dahaki sefere, elinde sinir gazı kutuları olan biri olabilir.

Açık olan kapısı sessizce çalınınca başını kaldırıp selam verir. Teğmen Jimmy Scopes içeri girer, endişeli görünmektedir. "Ne oldu Jimmy?" diye sorar, sandalyesinde arkasına yaslanıp gerinerek, çünkü pek çokları gibi o da bugün çift mesai yapmaktadır.

"İkinci ve üçüncü bölge alarmları yine devre dışı," diyor. "Yani elimizde-"

"Evet, evet, Jimmy, biliyorum. Batı Kanadı'nda gerekli olan derinlemesine savunmaya sahip değiliz."

"Daha fazla kötü haber," diyor. "Protokol, kapsama alanını genişletmek için ekstra personel çağırmak, ancak insanlar telefon görüşmelerinden ve mesajlardan kaçıyor. Onları gerçekten suçlayamazsınız."

"Hayır, yapamazsın," diyor, her şeyden bıkmış bir halde, ensesini ovuşturarak. "Tamam, elinden etrafta dolaş ve *Post* ve *Times*'ın bunu öğrenmemesini umalım."

Ona sıcak bir gülümseme sunuyor. "Amcam Gizli Servis'te görev yaparken, kariyerinin en kötü gününün Gizli Servis'in Hazine'den alınıp İç Güvenlik'e verilmesi olduğunu söylerdi. Ondan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı."

Kaptan bilgisayarına geri döner. "Vaaz ver kardeşim."

"Biliyorum," diyor ve gitmek için dönüyor. "Ama kimse dinlemiyor. Ya da umursamıyor."

OceanofPDF.com

Bölüm 116

General Wayne Grissom'ın ofisinin kapısı açılır ve bir kadın Tanımadığı bir yüzbaşı odaya dalar. Yardımcısı Albay Kendricks hemen arkasındadır ve her zamanki sakın yüzü öfkeyle çarpılmıştır.

"Efendim, özür dilerim ama beni itti ve-"

Grissom elini kaldırdı. "Pekala, Albay. Pekala, Yüzbaşı, neler oluyor?"

Yüzbaşı zayıf, kısa siyah saçlı ve kötü bir ten rengine sahip; siyah çerçeveli gözlük takıyor ve elinde bir tomar kâğıt tutuyor. Sertçe yutkunur ve şöyle der: "General Grissom, üzgünüm ama sizi görmem gerekiyordu. Acil bir durum var."

"Peki ya sen?" diye sorar, sesi soğuktur.

"Yüzbaşı Hillary Cardinal," diyor. "Savunma İstihbarat Teşkilatı, efendim."

"Ve buraya gelmek için emir komuta zincirini aşarak iyi düzeni ve disiplini ihlal ettin öyle mi?" derken sesi keskindi.

"Bu önemli, General," diyor masasına yaklaşarak. "Anacostia-Bolling Ortak Üssü'nden buraya gelebildiğim kadar hızlı geldim. Yani, sadece on beş dakikalık bir yol, ama hız yaptığım için kenara çekilebileceğimden korktum, çünkü gerçekten hız yapıyordum, ama analizimizi bitirdiğimde, ben-"

"Bizim mi?" diyor.

Başını sallıyor, davet edilmeden bir sandalyeye oturuyor. "Evet. CIA'de çalışan bir kuzenim var ve bir diğeri de NSA'de çalışıyor ve geçen ay Tessie'nin jakuzisinde Paula'yla şarap içiyorduk ve terörist saldırılar hakkında konuşmaya başladık ve..."

Bir jakuzi, diye düşünüyor. Lanet bir jakuzi. "Devam et."

Gülümsüyor, parmağını getirdiği kâğıtlara vuruyor. Tırnağı çiğnenerek koparılmış. "Hepimiz saldırıların kaynağını ve finansmanını bulmak için çalışıyorduk ve her birimizin sorunun sadece bir olduğunu fark ettik. İlgili amirlerimize gitmeliydik ama yeterli zaman olmadığını düşündük. Ayrıca, bürokrasi, evrak işleri ve izinler... şey, biz, um, bir nevi kendi ellerimizle hallettik. Efendim."

Grissom, "Peki ne buldun?" diye soruyor.

Başka bir baş sallama. "Çalışmalarımızın, bireysel soruşturmalarımızın kapsamının çok dar olduğunu fark ettik. Tek bildiğimiz çeşitli grupların dark web üzerindeki pop-up siteler aracılığıyla destek, finansman ve emir aldıklarıydı. Bilgiler çeşitli VPN'ler kullanılarak veri paketleriyle iletiliyordu ve biz onları bulamadan izleri kayboluyordu."

"Ama bir şey buldun."

"Evet, efendim, öyle yaptık," diyor. "Soruşturmamızın kapsamını genişletmekten kastımız da buydu. Sadece kendi istihbarat kurumlarımıza güvenmek yerine, bunu bir adım öteye taşıdık."

Duydukları karşısında dehşete kapılır. "Yabancı istihbarat servislerini mi getirdiniz?"

"Tam olarak değil efendim," diyor. "Çinlilerin, Rusların, İngilizlerin, İsraillilerin, hepsinin benzer araştırmalar yapıyor olması gerektiğini biliyorduk. Pitbull adında son derece sofistike bir kimlik avı programı gönderdik - Pitbull deniyor çünkü bu program aradığınız istihbaratı bir kez yakaladı mı, peşini bırakmıyor. Bu denizaşırı ajanslardan istihbarat parçaları aldık, sonra bunları her bir ajansımızın - CIA, NSA ve DIA - bulduklarıyla karşılaştırdık ve çözdük. Tüm bunların -finansman ve gruplara ve bireylere saldırılarını başlatmaları için verilen operasyonel emirler- nereden geldiğini biliyoruz."

Grissom'ın bir an için nutku tutulur. "O zaman vazgeçin, Kaptan Kardinal. Lütfen."

Yüzü kızarıyor. "İlk başta inanmadık ama kontrol ettik. Gördüğünüz gibi efendim, Kongre'nin bilmediği bir şey var ki o da her bir kabine departmanının, o departmanın sekreterinin talebi üzerine harcamak için kendi takdirine bağlı fonları olduğudur. Bazı departmanların diğerlerinden daha fazla fonu vardır, ancak tüm bunlar sessiz ve gizli tutulur. Ancak bir kez iz sürmeye başladığımızda, bunu tespit etmek oldukça kolay oldu."

"Kaptan Cardinal, ne ? Şimdi, lütfen."

"Oh, evet, General, çok üzgünüm," diyor çatlamış dudaklarını yalayarak. Bir nefes alıyor, kâğıtlara bir kez daha dokunuyor.

"Bu İç Güvenlik Bakanlığı," diyor. "Geçtiğimiz aylarda bunu kendi kendimize yaptık."

Bölüm 117

SYLVESTER parlak kırmızı iki dingilli Mack entegre çekiciyi sürüyor - büyük I-395'in kuzeydoğusunda bir traktör römorkunu ve yükünü terlemeden taşıyacak kadar. Washington DC'ye yaklaşırken trafik yavaşlar ve yanıp sönen ışıkları görür.

Yolcusu Casey, "Sorun mu var?" diyor.

Sylvester vites küçültür; kamyon iç çeker ve homurdanır. "Hiç sanmıyorum," diyor.

"Güzel. Sıkışık bir programımız olduğunu söylememe gerek yok." "İyi olacağız."

"Öyle olsa iyi olur," diyor Casey. "Maynard bize güveniyor."

Sylvester sadece başını sallar, biraz daha yavaşlar ve sonra durur. Son üç saattir sessiz bir Casey ile yoldadır. Aralarında o günkü *USA Today*'in katlanmış bir nüshası, içinde hâlâ iki Yumurtalı McMuffin sandviçi olan bir McDonald's çantası ve birkaç önemli eşya daha vardır. İleride beyaz bir Volvo ve lacivert bir Range Rover'ın karıştığı bir çamurluk kazası var ve iki aracın arkasında bir Virginia Eyalet Polisi aracı duruyor. Bir polis memuru onlara doğru geliyor ve elini kaldırıyor.

Casey, "Bit gibi görünüyor." diyor.

Sylvester, "Ben , merak etme." diyor.

"Öyle olsa iyi olur."

Polis bir yuvarlanma hareketi yapar; Sylvester camını indirir. Polis memuru kendini yukarı çeker, içeri bakar ve şöyle der: "Tanrım, ne kadar büyük bir kamyonetin var. Üniversitedeyken bir repo şirketinde çalışırdım ve o kamyon bunun yanında Matchbox arabası kalırdı."

"Eminim," diyor Sylvester.

Polis memuru kamyonun arkasına bakar ve "Bir sürü zinciriniz var." der.

"Hazırlıklı olmayı severiz, efendim."

Polis memuru başını sallar. "Üzgünüm, sizi rapor etmem gerekecek. O zincirlerin düzgün bir şekilde sabitlenmiş olması gerekirdi ama görebildiğim kadarıyla değil."

Sylvester iç çekiyor. Trafik ilerliyor. Zaman gerçekten daralmaya başlıyor. Gülümsüyor. "Anlıyorum, efendim," der ve elini

USA Today'in kopyasının altından Ruger .357 tabancasını alır ve polisi yüzünden vurur.

Polis memuru homurdanır, kan ve kemikten oluşan bulutlu bir sisin içinde geriye düşer. Sylvester kamyonu vitesine takar ve diğer sürücüler ne olduğunu fark etmeden olay yerinden geçmeyi başarır.

Casey onun yanında sol kulağını ovuşturur ve "Biliyor musun?" der.

"Ne?" Sylvester hızını artırarak sorar. Muhtemelen arkadaki bir sürücü plakalarını görmüştür ama önemli değil. Vurulma olayı duyulana kadar 1600 Pennsylvania Bulvarı'nda, çekiciyi kaldırımın üzerinden geçiriyor olacaklar ve adamlar kamyonun zincirlerini çitlere sabitlemek için yakınlarda bekliyor olacaklar.

Casey, "Trafik hâlâ berbat," diyor. "Sence programa uyabilecek miyiz?"

Sylvester, "Kontrol noktası geçiş kartını aldın mı?" diye soruyor.

Casey aralarındaki deri posta çantasına vuruyor. "İşte burada, seninkiyle birlikte."

"O zaman endişelenme."

Birkaç mil gittikten sonra Casey şöyle diyor: "Lise son sınıftayken tarih sınıfım Beyaz Saray turu için Washington'a gitmişti. O gün evde hasta yatıyordum. Kaçırdığıma hep pişman oldum."

Sylvester diyor ki, "Bugün lise hayalin gerçek oluyor."

Bölüm 118

1957 AĞUSTOSU BAŞLARINDA, Federal Sivil Savunma Başkanı Leo Hoegh Yönetimi, Başkan Dwight Eisenhower'a bir önceki ay yapılan dört günlük ulusal sivil savunma tatbikatı olan Uyarı Operasyonu ile ilgili endişelerini dile getirdi.

Bu tatbikat Sovyetler Birliği tarafından ABD'ye yapılacak bir saldırıyı simüle ediyordu ve tatbikatın kilit noktalarından biri de Başkan'ın Beyaz Saray'dan helikopterle tahliye edilmesiydi. Ancak gizli bir eylem sonrası raporunda, Beyaz Saray'a tahsis edilen helikopterlerin sabotaj, kötü hava koşulları veya motor arızası nedeniyle görevlerini tamamlayamayabilecekleri için Başkan'ı tahliye etmek için bir helikopter kullanmanın fizibilitesi sorgulanmıştır.

Bunun üzerine Gizli Servis, ABD Ordusu ve District of Columbia Metropolitan Polisi'nden oluşan gizli bir çalışma grubu Başkan'ı Beyaz Saray'dan araçla çıkarmak için gizli bir plan hazırladı. Başkan'ın Amerikan Batısı ile ilgili romanlara olan düşkünlüğüne bir gönderme olarak Wrangler Operasyonu adı verilen bu plan, Metro Polisi'nin District of Columbia'daki önemli kavşakları kapatmasını ve sadece resmi araçların Beyaz Saray arazisine girip çıkmasına izin vermesini öngörüyordu. Bu sivil ve askeri araçların sürücüleri, polis barikatlarından geçmelerine izin veren bir geçiş kartı taşıyacaktı. Wrangler Operasyonu, Federal Sivil Savunma İdaresi Başkanı'nın ya da onun görevlendirdiği kişinin DC Metro Polis Şefi'ni telefonla aramasıyla başlatılacaktı. Karşılıklı kod cümleleri planı harekete geçirecekti.

Wrangler Operasyonu her ikisi de masa başı tatbikatlar yoluyla olmak üzere sadece iki kez test edildi, ancak Federal Sivil Savunma İdaresi'nin Sivil ve Savunma Seferberliği Ofisi, ardından Sivil Savunma Ofisi haline gelmesiyle yıllar boyunca yürürlükte kaldı; sonunda, bölümün sorumlulukları Mart 2003'te İç Güvenlik Bakanlığı'nın bir parçası haline gelen Federal Acil Durum Yönetim Ajansı tarafından devralındı.

Bölüm 119

Hatırlayabildiğimden çok daha sıkışık durumlarda bulundum, ama eminim ki asla

Bunu unut. Global Güvenlik Hizmetleri'nin merkezine yaklaştıkça, Deacon ele geçirilmiş bir kadın gibi araba kullanıyor, trafikte yavaşlayan arabaları geçiyor, kırmızı ışıktaki geçiyor ve bir keresinde bir kaldırımın yarısına kadar sürüyor.

Gösterge paneline tutunuyorum ve "Afganistan'da sana verdiğim sözü hatırlıyor musun?" diyorum.

Daha fazla korna sesi, daha fazla fren gıcırtısı. "Hangisi?"

"Temiz suyu, temiz çarşafı, elektriği ve oda servisi olan bir yerde buluşmakla ilgili olan mı?" Refleks olarak bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum. "Eğer öldürülürsem bu sözü tutmam zor olur."

Mavi Mercedes sedanını 234. Cadde'nin güneyine giden bir çıkıştan hızla geçiriyor ve "Sakin ol John. Çiftlikteki defansif sürüş kurslarımın en iyisiydim."

"Belki öyle, ama..."

Deacon Mercedes'i saatte otuz beş mil hız sınırına kadar yavaşlatır ve şöyle der: "Hedefe yaklaştıkça daha fazla gözetleme kamerası ve gözlem platformu var. Çok sayıda müteahhit ve devlet kurumu -hızla gelen bir arabanın yaklaştığını görürlerse güvenliklerini artırır."

Sola, Defansif Yol adı verilen ağaçlarla çevrili bir caddeye döner. Oval şekilli ve dikkatlice planlanmış park alanlarının etrafında kümelenmiş, hepsi yaklaşık on beş veya yirmi kat yüksekliğinde birkaç çerez kesici ofis binası vardır.

Deacon bizi, mükemmel çimlerinin üzerinde GLOBAL GÜVENLİK HİZMETLERİ yazan büyük bir tabela bulunan bir binanın önünde, üzerinde ZİYARETÇİ yazan alana park ediyor. Mavi ve beyaz harflerle yazılmış tabelayı kırmızı bir çizgi ikiye bölüyor.

Dışarı çıktım ve etrafa bakındım. Deacon, "Ne, buraya daha önce geldiğini mi sanıyorsun?" dedi.

"Pek sayılmaz," diyorum. "Metro Polisi'nde çaylakken, bir bölgeden diğerine rotasyon yaptığınız bir program vardı. K Caddesi'nde yaşlı bir veterinerle devriye geziyordum ve o parlak ofis binalarını göstererek, 'Dostum, burada inç kare başına DC'deki diğer yerlerden daha fazla suçlu var ve biz burada üç kuruşluk çantalar için kardeşleri yakalıyoruz' dedi."

Deacon, "Eğer ilerlerseniz, gerçek bir suçluyla, K Sokağı'ndaki herkesten daha kötü biriyle yüz yüze geleceksiniz." diyor.

"Dört gözle bekliyorum," diyorum.

Her biri GSS logosu taşıyan çift camlı kapılardan oluşan geniş bir girişten geçiyoruz. İleride masa benzeri kavisli bir banko var ve arkasında üç kadın oturuyor, hepsi kulaklık takmış ve ziyaretçilerle konuşuyor. Deacon üçlünün en yaşlı kadınına gidip, "Cassie, şirket zamanında hâlâ video oyunu oynuyorsun?" diye soruyor.

Cassie sırtıyor. "Söylemem. Bugün seni buraya getiren nedir, kızım?"

Deacon ellerini tezgâhın üzerine koyup eğiliyor. "Şerefsiz eski kocamı görmem gerek ama henüz burada olduğumu bilmesini istemiyorum. Arkadaşıma ve bana geçici bir geçiş izni verebilir misin?"

Cassie'nin sırtışı kaybolur. "Kahretsin Liz, onu iki yıl önce kıçının üstüne fırlatıp attın. Neden şimdi onu görmek istiyorsun ki?"

"Çünkü bok kafalının boşanma işlemleri sırasında mal varlığını gizlediğini öğrendim ve buradaki büyük arkadaşım" - bana doğru omuz silkiyor - "beyaz kıçına yeni bir duruşma için evrakları servis etmek üzere."

Cassie başını sallar ve yazmaya başlar. "Köpeğim Cooper'la ne kadar çok takılırsam erkeklerden o kadar az hoşlanıyorum." Üzerinde barkod ve her daim mevcut olan şirket logosu bulunan iki kare ZİYARETÇİ çıkartması yazdırdı. Deacon ve ben onları takip kalabalık lobiden geçerek dört asansörden oluşan bir sıraya doğru ilerliyoruz. Açık mavi gömlekli ve lacivert pantolonlu güvenlik görevlileri çeşitli kontrol noktalarında duruyor ve biz SADECE ZİYARETÇİLER yazan bir tanesine gidiyoruz.

Sıkılmış bir güvenlik görevlisi rozetlerimizi el tarayıcısından geçiriyor ve bizi içeri alıyor. Boş bir asansöre giriyoruz ve Deacon onuncu katın düğmesine basıyor.

"Hâlâ yüksek mevkilerde arkadaşların olduğunu bilmek güzel," diyorum.

Titreyen ışıklara bakıyor. "Arkadaşlar, bağlantılar, tanıdıklar... İhtiyacınız olduğunda hepsi sayılır."

Ani bir zil sesi sessizliği bozdu. Kullan-at telefonum. Çıkardım ve Bree'nin mesajındaki kelimeler beni çok etkiledi: John, neredesin? Sana ihtiyacımız var. Willow'un sana ihtiyacı var. Lütfen en kısa zamanda bizimle iletişime geç. Çok uzun zaman oldu.

Telefonu kaldırdım. "Her şey yolunda mı?" Deacon soruyor.

Sert bir , "Hayır, her şey yolunda değil. Odaklanmaya devam et."

Bölüm

120

Asansör durduğunda, Deacon resepsiyon alanına doğru ilerler. lobiden sonra üzerinde parlak pirinç harflerle GERROLD MASON yazan kapalı ahşap bir kapıya gelir ve bir kadın masadan kalkarak "Hanımefendi, efendim, gidemezsiniz-" diye seslenir.

Gerisini duymuyoruz çünkü Diyakoz kapıyı açıyor ve biz de içeri giriyoruz.

Ofis geniş ve lüks; iki deri koltuk, *Fortune*'dan *Aviation Week*'e, *Space Technology*'den *Defense Weekly*'ye kadar çeşitli dergilerin yanı sıra bugünün gazetelerinin (*New York Times*, *Washington Post*, *Wall Street Journal*) kopyalarının bulunduğu bir sehpanın karşısında karşılıklı duruyor.

Kitap raflarının üzerinde uçak ve insansız hava aracı modelleri duruyor - hangi modelin Mir Kas'ı yok edeni temsil ettiğini merak ediyorum- ve duvarlarda fotoğraflar ve tablolar var. Emekli ordu generali Gerrold Mason, muhtemelen benim SUV'umun aylık benzin faturasının iki katına mal olan ince gri bir takım elbise içinde masasının arkasında oturuyor. Yüzünün daha etli olması dışında onu Tacikistan'dan hatırladığım gibi.

Gülümsüyor ve gözleri bilgisayar ekranındayken klavyesine dokunmaya başlıyor. "Seni görmek güzel, Lizzie," diyor.

"Sen her zaman berbat bir yalancıydın, Gerry."

Masasına yaklaştık ve dedim ki, "Yazmayı bırak. Şimdi."

Daha fazla gülümsüyor ve yazmaya devam ediyor. "Eğer yapmazsam, ne yapacaksın, beni vuracak mısın?"

Glock'umu çıkardım ve ona doğrulttum.

Ellerini klavyeden ayırmıyor; gözleri ekranda kalıyor. "Lizzie, beni vurdurmayacaksın, değil mi? Yaşadığımız onca şeyden sonra?"

İç çekerek, "Hayır, değilim Gerry. Haklısın. Ona bunu yapmamasını söyleyeceğim." Kısa bir süre için duraklar. "Ama dinlemeyecek. Çek şu lanet ellerini klavyeden."

Mason tam da bunu yapar ve sonunda ekrandan başını kaldırır. "Burada ne haltlar dönüyor?"

Gülümsüyor, bana işaret ediyor ve ikimiz de onun geniş ve büyük masasının önündeki koyu kahverengi deri sandalyelere oturuyoruz.

"İşte, eski sevgilim," diyor, "bize anlatacağın şey bu."

OceanofPDF.com

Bölüm

121

Beyaz Saray'^a en yakın otellerden biri ünlü Hay-Adams'tır, 1 Lafayette Meydanı'nda bulunuyor. Maynard altıncı kattaki süitinin balkonundan Beyaz Saray'ı net ve engelsiz bir şekilde görebiliyor. Bu, Maynard'ın 7x50 dürbünüyle Beyaz Saray'a bakmak için balkona ikinci çıkışı; ayrıca yanında gözlemcilerin faydalanması için *Field Guide to the Birds of North America'nın* son baskısını da taşıyor.

Telefonu çalıyor ve bilgisayar kılığındaki tanıdık ses tek bir kelime söylüyor: "Devam edin."

O da tek bir kelimeyle yanıt veriyor: "Kabul edildi."

Bir an için onun gerçek kimliğini öğrenip öğrenemeyeceğini merak eder.

Balkondan ayrılıp süitine geri dönerken, Beyaz Saray ve çevresindeki binalarda kendilerinin de izlendiğini bilmeyen ve belirlenen saatte gözlem noktalarının önceden yerleştirilmiş C-4 bombalarıyla yok edileceğini ya da kafalarına 50 kalibrelik mermiler yiyeceğini bilmeyen çok sayıda gözlemciyi düşünüyor.

Süitinde, klavyelerin sesini, parazit dolu yayınları ve üst ekibinin bu güne hazır olan alçak seslerini memnuniyetle dinler. Onları gözden geçirir. Çeşitli servislerin üniformalarını giymişler-ABD Park Polisi, Gizli Servis'in Üniformalı Bölümü, DC Metro Polisi.

Filmlerin ve televizyonun asla doğru anlatamadığı bir şey de bir operasyon merkezinin ortasında olmanın nasıl bir şey olduğudur. Ekrandaki aktörler her zaman bağılıyor, çağırıyor, küfrediyor, çılgınca koşturuyor. Ki bunların hepsi saçmalık. Bunun gibi iyi bir ekipteki insanlar başlarını öne eğip çenelerini kapalı tutarken, devam eden konuşlan-

"Efendim? Bunu görmeniz gerek."

Maynard, bir turiste saldırı iddiasıyla ilgili düzmece bir suçlama yüzünden emekli olmaya zorlanmadan önce otuz yıl boyunca Capitol Polisi için çalışan bir kadının -adı Taunton muydu?

Büyük ekranına dokunuyor. "Mesaj az önce eski e-posta adreslerinizden biri üzerinden geldi."

Ona bakıyor:

MAYNARD, OFİSİMDE CIA'DEN ESKİ KARIM VE JOHN SAMPSON'LA BİRLİKTEYİM. BİR ŞEYLER BİLİYORLAR. ÇABUK BURAYA GEL. ELİMDEN GELDİĞİNCE OYALAYACAĞIM. MASON.

"Kahretsin!" diyor. Odaya bir göz attı, sonra bağırdı: "Smith, Lopez, McCooles, çantalarınızı alın! Benimle geliyorsunuz! Şimdi!"

Maynard ofisine girer, kendi çantasını alır, dışarı çıkar ve eski bir deniz piyade çavuşu olan Maria Tucker'a "Maria, ben dönene kadar yetki sende" der.

Çalışma masasından başını kaldırıp bakmıyor bile. "Anlaşıldı efendim," diyor.

O ve üç adamı, hepsinin elinde siyah spor çantaları var, gidip asansörün gelmesini bekliyorlar. Kapılar açıldığında, iki yaşlı kadın dışarı çıkmakta acele etmiyor. İçlerinden biri, "Siz çocuklar spor salonuna gidiyor gibi görünüyorsunuz" der.

Maynard, "Evet, müthiş bir antrenmana gidiyoruz." diyor. Asansöre girerler ve McCooles lobi için düğmeye basar.

Bölüm

122

Deacon'ın eski kocasının karşısında oturuyorum ve o gülümsüyor.
"O tabancayı ." diyor.

"Yapabilirim ama yapmayacağım," diyorum ona. "Ellerini görebileceğim bir yere koy. Masanın üzerinde düz dursun."

Mason sırtıyor ama söyleneni yapıyor. "Ne yani, basacak bir panik butonum olduğunu mu düşünüyorsun? Ya da daha iyisi, masamın altında seni taşaklarından vurmaya hazır bir silah tüpü olan James Bond kötü adamlarından biri olduğumu mu?"

Deacon, "İşe yaramaz, Gerry. Onlar pirinç. Şimdi, iki yıl önce Global Güvenlik Hizmetleri'nde geliştirilmekte olan bir Kestrel insansız hava aracının Mir Kas köyünü yok ettiğine dair kanıtlarımız var."

"Mir ne?" diye soruyor.

"Mir Kas," diyor. "Afganistan'da." "Peki elinizde ne tür kanıtlar var?"

Deacon devre kartının seri numarasını okuduktan sonra şöyle diyor: "Bu nasıl bir kanıt?"

Mason, Las Vegas'taki bir poker masasında dört as tutuyormuş gibi gülümsüyor. "Bir kasanın şifresine benziyor, belki de sıcaklığınızı ve cinselliğinizi sakladığınız bir kasanın şifresidir."

"Hayır, Texas Instruments tarafından üretilen ve şirketinizin Kestrel insansız hava araçlarından birine takılan bir bilgisayar yönlendirme kartının seri numarası. Köyü yok eden ve kaçmaya çalışan herkesi makineli tüfekle tarayan hava indirme birliğinin bir parçasıydı."

Diyor ki, "Bu sadece senin varsayımın, Lizzie. Langley'de daha çok şey öğrendiğini sanıyordum."

"Öğrendiğim kadarıyla," diye tersliyor, "yönettiğim sınır ötesi görevde yer alan neredeyse herkes şu anda ölü. Bunun tek istisnası firarda olan bir gazi ve Dedektif Sampson. Ayrıca Mir Kas'ta olanların geçen Nisan ayında başlayan terörist saldırılarla doğrudan bağlantılı olduğunu öğrendim. Gerry, bağlantı nedir?"

Hâlâ tüm kartları elinde tutan birinin gülümsemesini takınıyor ama ben onun yüzüne bakmıyorum, "Lizzie, dürüst ol, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Belki de ekibindeki insanların çoğu senin zayıf liderlik becerilerin yüzünden ölmüştür. Tekrar söylüyorum, Kerkenez insansız hava aracı ya da yok edilen ya da edilmeyen o köy hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Tabancam hâlâ kafasına doğrultulmuş durumda. "Elizabeth, yalan söylüyor." dedim. "Bunu biliyorum ama sen nereden biliyorsun?" dedi.

"Yıllar süren dedektiflik çalışması," diyorum. "Eski eşiniz buz gibi soğukkanlı olduğunu düşünüyor olabilir ama yalan söylediğini gösteren tüm belirtileri sergiliyor. Doğrudan size ya da bana bakmıyor. Elleri kıpır kıpır. Onlara dokunacak olsanız nemlenirler."

"Ugh," diyor. "Bunu aklından bile geçirme."

"Ayrıca oyalıyor, Elizabeth. Eminim işbirlikçilerine onu kurtarmaya gelmelerini söyleyen bir e-posta göndermiştir. Fazla zamanımız yok." Deacon'ın bana bir öneri, bir ipucu, eski kocasının inatçılığını aşmama yardımcı olacak bir şey vermesini bekliyorum, ama sonra söyledikleri beni o kadar şaşırtıyor ki, aniden aklını mı kaçırdı diye merak ediyorum.

Deacon ayağa kalkar ve şöyle der: "Pekala, Gerry. Sanırım bizimle konuşmayacaksın. John? Silahını kılıfına sok. Biz gidiyoruz."

"Elizabeth-" diyorum.

Sesi soğuk. "Şimdi. Zaman kaybediyoruz. Silahını kuşan ve git."

Kapıya doğru yöneldi. Kafam karıştı, onu takip ettim. Dışarı çıkarken Mason'ın güldüğünü duydum.

Bölüm

123

MASON'IN OFİSİNDEN ÇIKIYORUZ ve Deacon kapıyı iyice çarpıyor, sonra da bileğimi tutup "Bana bir dakika ver John." dedi.

"Çabuk olsan iyi olur," diyorum. "Eminim ona yardım geliyordur."

"Biliyorum," diyor. "Bu da demek oluyor ki yapılması gerekeni yapmak için geri dönüyoruz. Benimle misin?"

"Yüzde yüz," diyorum. "Ama onu hemen yola getirmeliyiz, Elizabeth."

Diyor ki, "Biliyorum. Bu yüzden içeride onunla birlikte değiliz, böylece konuşabiliriz."

"Nasıl yapacağımızı söyle o zaman," diyorum. "Zamanımız olsaydı, en yakın erkekler tuvaletine sürükler, ve su işkencesine başlardık. Ama zamanımız yok."

Küçük lobideki görevliler bize bakıyor ama kimse telefonda .

"Parmaklarını mı kırayım?" diyor.

"O eski bir asker," diyorum. "Kurtarılacağını bildiği için dişini sıkıp geçebilir. Yaraladı mı? Kestiniz mi?"

Bir elini saçlarında gezdirip başını sallıyor. "İsteddiği zaman sert, şişko bir piç olabiliyor. Acı ya da acı tehdidi işe yarar mı bilmiyorum."

Yani acı söz değil. Korku?

"Elizabeth, Bin *Dokuz Yüz Seksen Dört*'ü okudun, değil mi?" "Aptalca bir soru. Evet."

"Kocanızı bir-oh-bir odasında ne bekliyor?"

Önce anlamamış gibi görünüyor ama sonra gözleri açılıyor ve gülümsüyor. "Bu iyi bir fikir John. Yapabilir miyiz?"

"Başka seçenek yok," diyorum. "Onu ne bekliyor?"

Bana söylüyor ve ben şaşkınlıkla homurdanıyorum.

"Gerçekten mi?" "Gerçekten," diyor. "Buna hiç şüphe yok."

", hadi yapalım şu işi."

Kapıyı açtım ve içeri girdik. Mason telefondaydı; şaşırılmış görünüyordu ve "Sizi bir saniye bekleteceğim. Burada kurtulmam gereken iki ziyaretçi var."

Arkamda Deacon ofis kapısını kapatıyor, sürgüyü fırlatıyor, süslü deri sandalyelerden birini sürüklüyor ve kapı kolunun altına sıkıştırıyor.

Mason gülüyor. "Bunun güvenliği durduracağını mı sanıyorsun?"

Deacon ona doğru yürüyor, gülümsüyor, habersiz bir tarla faresinin üzerine inen bir şahin gibi bakıyor. "Yanlış anladın Gerry. Güvenlik görevlilerini dışarıda bırakmıyoruz. Seni bizimle birlikte içeri kilitliyoruz."

Mason'ın masasına yaklaşıyorum, Glock'umu çıkarıyorum ve parmağımı tetiğe bastırıyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm

124

adresinden CAPTAIN CARDINAL, Savunma İstihbarat Teşkilatı'nın Bir dizi kâğıdın üzerindeki sayılar ve çizgiler... Grissom onu yarı yarıya dinliyor, duruşuna ve adanmışlığına hayranlık duyuyor. Bu şekilde emir komuta zincirini atlayarak gelmesi ve onu ofisinde adeta pusuya düşürmesi kariyerini bitirir.

Ama Kaptan Kardinal akıllıdır ve sahip olduğu şeyin olağan kanallardan geçemeyecek kadar hayati olduğunu bilir. Grissom, *"Lanet olsun, bu kız bir ray kadar sıksa ama işini biliyor ve titanyum kadar sağlam"* diye düşünür.

"Kaptan?" diye sorarak teknik konuşmanın akışını keser.

"Evet, efendim?"

Masasının üzerine yayılmış kâğıtları işaret ediyor. "Bu inanılmaz bir çalışma. Aferin."

Yüzü, mezuniyet balosuna gitmeden hemen önce saçı ve makyajı için iltifat alan bir genç kız gibi renkleniyor.

"Bu istihbaratı elde etmek için biri CIA'de, diğeri NSA'de çalışan kuzenlerinizle birlikte çalıştığınızı söylemişsiniz" diyor.

"Doğru, efendim," diyor. "Tessie ve Paula."

"İkisi de üstlerine aynı hesapla mı gidiyor?"

Kaptan Kardinal başını sallar. "Hayır, efendim. Davayı benim açmam gerektiğine karar verdik çünkü... şey, efendim, işleri halletme konusunda bir şöhretiniz var, efendim. Eğer Tessie ve Paula amirlerini uyarmaya çalışsaydı, bürokrasi yüzünden gecikecekti. Nasıl olduğunu bilirsiniz efendim, bölüm şefi yardımcısının imzalaması ve bölüm şefine göndermesi gerekir, sonra onun imzalaması gerekir ve bu şekilde yukarıya doğru gider." Cardinal derin bir nefes alıyor. "Yeterli zamanımız olduğunu düşünmedik. Son saldırının bugün yapılacağını gösterecek kadar ifade deşifre ettik. Öğlen, efendim."

Grissom gülümser ve zeki genç bayana şöyle der: "Kaptan Cardinal, muazzam bir iş çıkardınız ve endişelenmeyin, alışılmışın dışındaki yöntemleriniz ya da kanallardan geçmeden benimle görüştüğünüz için başınız derde girmeyecek."

Kardinal de gülümsüyor. "Teşekkür ederim, efendim."

Hâlâ gülümseyen Grissom açık çekmeceye uzanır, tabancasını çıkarır ve Kaptan Kardinal'i alnından vurur.

OceanofPDF.com

Bölüm

125

Direksiyonda LOPEZ varken, koyu mavi Chevrolet Suburban'ın üzerinde yanıp sönen

ızgarasındaki kırmızı ve mavi ışıklar Global Güvenlik Hizmetleri'nin otoparkına doğru hızla ilerliyor. İyi donanımlı Suburban dört adamı Hay-Adams otelinden buraya oldukça iyi bir zamanda getirdi ve şimdi binaya çok yakınlar.

Cam lobi kapıları açılır ve Maynard iki figürün ortaya çıktığını görür. "Kahretsin, işte oradalar!"

Lanet olsun, Lopez'e durmasını söylememişti ama geri zekâlı tam da bunu yaptı; frene bastı ve ön girişin yakınındaki kaldırımda gıcırdayarak durdu. Ve geldiklerini varsayarak arkadaki iki adam, Smith ve McCooles, kendi kapılarını açarlar ve Maynard şöyle düşünür: *Lopez, bu iş bittiğinde sen ölü bir adamsın.*

Ama tereddüt etmiyor; siyah spor çantasının fermuarını açıyor ve kompakt M4 otomatik tüfeğini çıkarıyor.

Bölüm 126

Gerrold Mason'ın evinden çıktıktan sonra acil durum merdivenlerinden koşarak ^{indik.}

Akıllı bir güvenlik görevlisinin polis gelene kadar hepsini dondurması ihtimaline karşı asansörlerden kaçınarak.

Nefes nefese merdiven kapısını açarken Deacon'a, "Koşmak yok. Koşmak dikkatleri üzerimize çeker. Güzel, rahat bir yürüyüş."

"Kolların ve omuzların nasıl?"

Acı verici bir şekilde zonkluyorlar ama görmezden geliyorum. "İdare edilebilir. Eski kocanız paraşüt okullarına ve ileri eğitimlere gitti ve hâlâ yükseklikten korkuyor mu?"

Lobide yürürken Deacon bana yakın duruyor. Kolunun altında eski kocasının dizüstü bilgisayarını taşıyor, benim de pantolonumun cebinde dört tane flash disk var. Tanrım, Deacon'la her şeyi enine boyuna konuşmak, keşfettiklerimizi, iki saatten kısa bir süre içinde neler olacağını konuşmak istiyorum ama konuşacak zamanımız yok.

"Onu pencereden dışarı tutmak ne kadar zordu?" diye soruyor.

"Pantolonunu ve gömleğinin yakasını iyice kavradıktan sonra, o kadar da kötü değil. Kemerimi tutarak yardım ettiğin için de teşekkürler. Gerçek şu ki, beni rahatsız eden ağırlık değildi. Mesanesi ve bağırsakları serbest kaldığında çıkan kokuydu. En kötüsü de buydu. Bir telefon görüşmesi daha yapabilecek kadar iyileştiğinden şüpheliyim."

"Onu köşede hıçkırığa hıçkırığa ağlarken görmek beni gülümsetti John. dilerim," diyor. "Ama bana Lizzie demeye devam etti. Bundan ne kadar nefret ettiğimi biliyor."

Lobiden cam kapılardan çıkıyoruz ve solumuzda, neredeyse kaldırımda, koyu mavi bir Chevy Suburban, kırmızı ve mavi ışıkları yanıp sönüyor, kapıları açılıyor ve ben "*Silah*" diye bağıriyorum, tabancamı kapıyorum ve ateş etmeye başlıyorum.

Bölüm

127

Grissom'ın ofisinin kapısı açılır ve Albay Kendricks içeri bakar ve Kaptan Kardinal'in yere yığılmış cesedini görür, parçalanmış kafasından akan parlak kırmızı kan halıya sinmiştir.

Kendricks tek kelime etmez; sadece içeri girer, kapıyı arkasından kapatır ve kilitler. "İyi misiniz efendim?" diye sorar.

"Evet, evet, öyleyim," der ve tabancayı masasının üzerine koyar.

Yaklaşıyor ve şöyle diyor: "Üzgünüm ama Yüzbaşı Cardinal kendini çok şey bilen bir DIA görevlisi konumunda buldu. Albay, siz hem NSA hem de DIA'da çalıştınız. Onu tanıyor musunuz?"

Albay cesedin üzerine eğilir. "Üzgünüm efendim, tanınmaz halde. Ne kadarını biliyordu?"

"Bunu yapmam için yeterli sebep vardı," diyor. Gelecek vaat eden genç bir askerin ölümüne üzülüyor ama ne kadar acı olursa olsun görevini yerine getirdiği için de tatmin oluyor. "Cesediyle ne yapabiliriz?" diye soruyor.

Albay Kendricks başını kaldırır ve güven verici bir şekilde gülümser. "Quantico'da bana iyilik borcu olan iki CID subayı var efendim. Bunun bir intihar olduğunu söyleyebiliriz ve soruşturma başladığında... bilirsiniz işte."

Albay Kendricks'in kendisine umutsuzca aşık olduğunu ve onun için her şeyi yapacağını biliyordu, ancak bir kez olsun onun sessiz ve bazen de o kadar sessiz olmayan tekliflerine vermemiştir. Bir kere, bir astıyla ilişki yaşamak yönetmeliklere aykırıdır ve diğer yandan, uzun zaman geçmiş olsa da, ölen karısı Janice'e olan sevgisini hâlâ canlı tutmaktadır.

Ayrıca, geçtiğimiz iki yıl boyunca bu noktaya gelebilmek için neredeyse her gün ve gece çalışmıştır. Kendini görevinden başka hiçbir şeye adanmış savaştı bir keşiş haline geldi.

Albay uzanır, masasından bir kalem alır ve tabancasını tetik korkuluğundan yavaşça ona doğru çeker. Bir parça kâğıt mendille tabancayı alır ve ölü yüzbaşının sağ eline yerleştirir.

Ayağa kalkıyor ve "Diğer alanlarda her şey hazır mı efendim? Sizin adınıza yapmamı istediğiniz başka telefon görüşmesi var mı?"

"Hayır," diyor. "İşinizi iyi yaptınız. Artık bizim elimizde değil."

Başını salladı. "Kaptanın cesedi çıkarıldıktan sonra efendim, halınızın değiştirilmesi için emir verebilirim."

Grissom başını sallar. "Acele etme."

"Efendim?"

Tekrar kaptanın cesedine bakar. "Bugün ayrıldığımda, bu ofise dönmeyi planlamıyorum. Ya da Pentagon'a."

OceanofPDF.com

Bölüm

128

Yıllarca sokakta çalıştıktan sonra, içgüdüleriniz ve sezgileriniz En iyi arkadaşlarınız. Başkentin kötü bir bölgesinde yürüyen bir adam görürsünüz, Washington Capitals ceketinin bir tarafı sarkmıştır, bir parça taşıdığını bilirsiniz. Parktaki bir bankta gözleri yaşlı, etrafına bakınan genç bir kız görürsünüz, bilirsiniz ki başı beladadır. Ve bir bodega'nın önüne çift park etmiş, motoru çalışan külüstür bir araba görürseniz, sürücünün oraya Pepsi almak için uğramadığını bilirsiniz.

Suburban'ın kapıları açıldığında bir silah namlusu gördüm ve ateş etmeye başlamak için görmem gereken tek şey buydu.

Normal bir dünyada bu şekilde ateş etmek tehlikeli ve pervasızca olurdu ama Deacon ve ben normal dünyayı uzun zaman önce dikiz aynasında bıraktık.

Deacon hemen atlıyor ve dizüstü bilgisayarı kolunun altında tutarak ateş ediyor ve biz de hızla binanın önündeki beton çiçek saksılarının arkasına saklanıyoruz. Deacon ve ben Suburban'a sürekli ateş ederken çevredeki insanlar kaçıyor.

Üç adam otomatik tüfeklerle ateş ederek karşılık veriyor ve mermiler betonu parçalıyor. Adamlar iyi, oldukça iyi ama mükemmel değiller. İkisi Suburban'ın büyük kısmının arkasına siper alıyor, ancak üçüncüsü açık olan sürücü kapısının arkasına çömelmiş durumda.

Ayaklarını ve alt bacaklarını ortaya çıkarıyor.

Onu oradan vurdum ve çılglık atıp yere yığıldı. "Elizabeth, Mercedes'in anahtarını ver, hemen!" dedim.

Bir kez olsun tartışmadı ya da sorgulamadı, sadece anahtarı bana fırlattı. Tek elimle yakaladım. "Koruma ateşine devam et, ben Mercedes'le döneceğim. Ve sakın laptopu düşürme!"

Silah geri çekilip şarjörün boş olduğunu gösterene kadar ateş ediyor, sonra hızla yeniden dolduruyor ve "Şu lanet arabayı al John. Yürü!"

İki el ateş ediyorum, Deacon tekrar ateş ediyor ve derin bir nefes alıp boş otoparkta lacivert Mercedes'e doğru koşmaya başlıyorum. Mesafe belki on ya da yirmi metre, ama on mil gibi görünüyor ve öyle hissettiriyor.

Mermiler başımın üzerinden ısıklık çalarak geçiyor ve ben de eğilip - boyumla bunun pek bir önemi yok - elimden geldiğince zig zag çizdikten sonra kendimi Mercedes ile beyaz bir Lexus'un arasındaki kaldırıma atıyorum. Sürünerek şoför mahalline gittim.

yandan, çatışma hala devam ediyor ve aklıma bir FBI araştırmasından rastgele bir gerçek geliyor: Polisler ve kötü adamlar arasındaki bir silahlı çatışma genellikle sadece yedi saniye sürer.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde bu yedi dakikadır devam ediyormuş gibi geliyor.

Alman motoru hemen çalışıyor ve Mercedes'i beton saksılara ve Deacon'a doğru sürerken başımı aşağıda tutmaya çalışıyorum. Durmak için fren yaptığımda onu bir an görebiliyorum; sürücü kapısını açıyorum, eğiliyorum ve Deacon kolunun altında dizüstü bilgisayarıyla yolcu koltuğuna tırmanırken altı el daha ateş ediyorum. Kendini koltuğa bırakıyor ve o daha kapıyı kapatmadan ben bizi oradan çıkarıyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm

129

LOPEZ yerde yuvarlanıyor, paramparça olmuş ve parçalanmış ellerini tutmaya çalışıyor.

Smith'in bedeni arka tampona doğru yığılmış durumda. McCooole elinden gelenin en iyisini yapıyor, sağ eliyle ateş ediyor, sol kolu işe yaramaz ve kanıyor, ama atışları boşa gidiyor.

Maynard, lacivert bir Mercedes'in kükreyerek bina girişine geldiğini ve gıcırdayarak durduğunu gördüğünde sadece saniyeleri kaldığını anlar ve Mason'ın CIA'den eski karısı kendini arabaya atarken M4'ünden iki el ateş eder. Şarjörü çıkarır, yenisini takar, silahı kapatır ve Mercedes uzaklaşırken, vurulmuş Suburban'ın arkasından çıkar ve üç el ateş ederek soğukkanlılıkla ilerler.

Görünüşe göre Sampson bir eliyle direksiyonu tutup diğer eliyle açık sürücü camından ateş etmeyi başarıyor ama nişan alması berbat. Maynard'ın nişancılığı gayet iyi. Arka ön camı parçalıyor ve ateş ediyor - bu özel M4 mermileri bagajdan, arka koltuklardan ve ön koltuklardan geçebiliyor. Arka lambalar parçalanır ve sol arka lastik çöker. Ön koltuktan birkaç namlu parlaması patlak verir. Hemen geri ateş ediyor.

Mercedes savruluyor ve -şuna bakın- *yuvarlanarak* duruyor. Daha fazla namlu parlaması yok. Hiçbir şey hareket etmiyor.

Sampson'ın kanlı kolu arabanın camından dışarı çıkar; elinde bir tabanca vardır. Tabancayı kaldırmaya çalışır ama tabanca yere düşer.

Çok güzel. Maynard ilerlemeye devam ediyor, Mason'ın ofisinden aldıkları her şeyi onlardan almak ve ikisinin de kafasına sıkmak istiyor.

Bölüm

130

Arka cam patladığında park yerinden birkaç metre uzaktaydık. Elizabeth'in omzunu tuttum ve "Aşağı, aşağı, !" diye bağırdım.

Arabaya daha fazla mermi isabet ediyor ve ben de işe yaramayacağını bile bile karşılık veriyorum. Deacon beni dinlemek yerine arabanın koltuğuna diz çöküp ateşe karşılık veriyor, sonra da geri savruluyor.

"Elizabeth?" Ben diyorum. "Elizabeth mi?"

Bacakları altında katlanmış, gövdesi ve başı ön koltuğun üzerinde duruyor. Başının üstü kan içinde. Gösterge panelinin üzerinde kan, kemik parçaları ve saçlar var.

Çok ama çok
üşüyorum.

"Kahretsin," diye
fısıldıyorum.

Onun kanını koluma sürüyorum, kolumu sürücü tarafındaki camdan dışarı çıkarıyorum, tabancamı bırakıyorum ve kendimi ön koltuğa bırakıyorum.

"Elizabeth?" Tekrar söylüyorum. Orta konsolun bilgi ekranına bakıyorum ve arka kameranın bana doğru gelen şeyin görüntüsünü alana kadar geçiş yapıyorum.

Bölüm

131

MAYNARD, birkaç saniye içinde bunu yapacağını bilerek HIZLI VE AMAÇLI BİR ŞEKİLDE İLERLERLER,

Elli mil içindeki her departmandan polisler içeri doluşacak. Sampson ve Deacon'a öldürücü darbeler indirmeye, çaldıklarını almaya ve Crystal City'deki bu lanet olası öğle vakti çatışmasından uzakta, ait olduğu yere, otele dönmeye odaklanmıştır-

Mercedes geriye doğru yalpalıyor, hızlanıyor, hızlanıyor ve Maynard M4'ünü kaldırıyor, sürücünün kafasına bir kurşun sıkacağını, beynini dağıtacağını ve Mercedes'in savrulup onu ıskalayacağını ve yapmak için seçildiği şeyi yapmak için hayatta kalacağını düşünüyor-

Arabanın arka tamponuna sert bir şekilde çarptığında hala M4'ünü kaldırmış ve tüm bunları düşünüyordu.

İlk başta acı yok, sadece havada uçmanın garip hissi var.

Bölüm

132

Maynard'a çarptığımda içimi acıtan bir gümbürtü duydum.
arkaya doğru savrulur; kaldırırma sertçe çarpar ve savrulur.

Geri geri giderken etraftan dolanıyorum, sonra fren yapıyorum, vitesi boşa alıyorum ve Maynard'ın cansız bedenine doğru ilerliyorum.

Crunch.

Geri geri gidip tekrar üzerinden geçiyorum.

Crunch.

Vitesi boşa alıp kafasına nişan alıyorum ve işi bitirdiğimde bir *çıtırtı kopuyor*. Dikiz aynasına bakıyorum, arkadaki kanlı karmaşayı görüyorum ve otoparkın çıkışına yöneliyorum. Direksiyon yavaşlıyor ve bir lastik kaybettiğimizden eminim, ama aynı zamanda bu son model Mercedes'in patlasa bile kullanılabilen yeni güvenlik lastiklerine sahip olduğundan da eminim.

Ve sonra bir kez daha
deniyorum. "Elizabeth?"

Bölüm 133

MARIA TUCKER, ESKİ DENİZ TOPÇU ÇAVUŞU

Hay-Adams oteli, operatörler önceden belirlenmiş pozisyonlarına gittikten sonra, ki Maynard üç silahlı adamıyla birlikte ortadan kaybolduktan bir süre sonra gitmişlerdir.

Burada iki iletişim teknisyeniyle birlikte -Styles, bir kadın ve Flynn, tekerlekli sandalyedeki genç bir adam. Birimlerle iletişim halindeler ve her türlü gelişmeden onu haberdar edecekler.

Tucker bir fincan kahveyi yudumluyor, aşağıda Beyaz Saray'ı zar zor görüyor, sadece yüz metre kadar uzakta görünüyor. Balkona çıkabilirdi ama Maynard bunu birkaç kez yapmıştı ve Gizli Servis gözlemcilerinin hayatlarının son saatlerinde tuttukları izleme kayıtlarına bir yenisini eklemek istemiyordu. Ayrıca, Deniz Piyadeleri'nden mutsuz bir şekilde ayrıldığından beri yanında bir tabanca taşıyor ve dışarıdaki hiçbir gözlemcinin bu balkonda silahlı bir kadın görmesini istemiyor.

Süit sessiz, sadece klavyelerin tıkırtısı ve sırasıyla CNN, MSNBC ve Fox'a ayarlanmış üç düz ekran televizyonun alçak mırıltısı var. Saatini kontrol ediyor. Her şey iki saat içinde başlayacak.

Styles "Burada bir sorunumuz var hanımefendi" dediğinde kahvesini tazelemek üzereydi.

Tucker kadının çalışma masasına gider ve tıbbi bir cihazda görebileceğiniz gibi kıpır kıpır çizgiler gösteren ekranına bakar.

Styles, "Görünüşe göre Maynard ve ekibinin başı dertte. Sağlık monitörleri McCoole ve Lopez'in yaralı olduğunu gösteriyor. Kan basıncı düşmüş, solunum ve kalp atış hızı yükselmiş. Onları aramayı denedim ama cevap yok."

"Peki ya Maynard ve Smith?"

"Onlar da cevap vermiyor."

Tucker, "Telefonları umurumda değil, tıbbi monitörlerini kastediyorum." diyor.

"Ya monitörleri devre dışı bırakıldı ya da öldüler efendim."

Tucker başını sallar, kahve makinesine gider, fincanını doldurur, sonra dönüp iletişim teknisyenlerine bakar. Styles'ın aile çiftliğine Montana Eyaleti tarafından yıllar önce el konulmuş ve Flynn beş yıl önce bir Massachusetts Eyalet Polisi tarafından yaralanmış hala tazminat bekliyor.

Tucker yüzlerindeki ifadeyi fark eder ve ikisine de gülümser. Üçü de aynı durumdadır. Onun durumunda, birliğindeki bir yüzbaşı hakkında cinsel taciz şikâyetinde bulunmuş, ancak şikâyet sümen altı edilmiş ve kariyeri mahvolmuş.

Onlar ihanete uğramış ve göz ardı edilmiş bir topluluğun parçası. "Plana sadık kalıyoruz," diyor. "Bu hepimizden daha büyük bir şey."

OceanofPDF.com

Bölüm

134

Ajan NED MAHONEY çok yorgun; zihni hızla çalışıyor ve kendini rayları üzerinde titreyen ve uzaya uçmak üzere olan bir hız treninde. Ama o burada, Georgetown'daki iki katlı tuğla evinin hemen dışında, yoğun ofisinden uzakta, Impala'sını evinin önündeki sokağa park etmiş durumda.

iPhone'una bakar, Sampson'dan gelen mesajı görür, onu bugün buraya getirebilecek tek mesajdır bu:

NED-EVINİZDE. KANIT VE DAHA FAZLASI VAR. HEMEN BURAYA GEL. YALNIZ GEL. BAŞKA KİM GELİRSE ÖLDÜRÜRÜM.

Mahoney kaldırım taşlı patikadan yukarı doğru yürür, özenle korunmuş çalılıkları geçer ve koyu gri taşların üzerinde bir şey fark eder.

Kan.

, bir noktaya dokunuyor. Hala yapışkan. Taze.

Mutfığa açılan yan kapıya gidiyor. Basamaklarda daha fazla kan var.

Glock 19 tabancasını çıkarır ve kapıyı hafifçe iter. Kapı açılır.

Mutfak boştur ama beyaz fayans zeminde daha fazla kan vardır. "John?" diye seslenir, tabancasını iki eliyle tutmaktadır.

"Çalışma odasında," diyor John, sesi yorgun ve stresli geliyor. "Yalnız mısın?" "Evet."

"Güzel," diyor John. "Uyarayım, oldukça gerginimdir, bu yüzden silah görmek istemiyorum, tamam mı? Sen iyi bir arkadaşsın Ned, ama ben sadece seni ve boş ellerini görmek istiyorum."

Ned tabancasını kılıfına sokar. "Anlıyorum, John."

Mahoney inine doğru tanıdık adımlarla ilerliyor, ama hiçbir şey doğru görünmüyor; sanki evi temeli üzerinde eğilmiş ve her şeyi çarpık hale getirmiş gibi hissediyor. Evinde en sevdiği yer olan inine giriyor ve buranın asla eskisi gibi olmayacağını biliyor.

John Sampson iki rahat deri sandalyeden birinde oturmakta, bir eliyle kucığında duran tabancasını tutmaktadır. Kıyafetleri yıpranmış ve kirlenmiş. Gözleri şiş ve perili, zayıf yüzünde gri-siyah kirli sakallar var. Kanepede Ned'in Elizabeth olduğuna inandığı bir kadın oturmaktadır.

Deacon. Ayakkabılarını çıkarmış ve ayaklarını bir yığın yastığın üzerine uzatmış. Yavaş ve hırıltılı nefes alıyor. Başının büyük kısmı sargı beziyle kaplı. Gözleri kapalı.

John diyor ki, "Oturun."

Mahoney oturur ve "Ne oldu?" diye sorar.

"İşini yaparken başından vuruldu," diyor John. "John, onun bir hastanede olması gerekiyor!"

Başını sallıyor. "Tabii. Hangisi? Ve güvende olacak mı? Alex hastanedeydi ve neredeyse öldürülüyordu." Keskin bir kahkaha atar. "Kimseye güvenme, değil mi? Bana böyle demiştin."

Mahoney, "Ben yaptım. Ve Büro'nun böyle durumlar için nöbetçi sağlık personeli var. Hayati ve gizli. Onlara mesaj atabilir miyim?"

John, "Hayır. Belki birkaç dakika sonra. Şu anda tehlikede olan çok şey var." "Kanıt dedin John," der Mahoney. "Nedir o?"

Aralarındaki sehpanın üzerinde açık bir dizüstü bilgisayar vardır. John, Mahoney'nin ekranı görebilmesi için yavaşça döndürür.

John etrafına uzanır, bir anahtarı iter.

"İşte burada," diyor, sesi bitkin.

Bölüm

135

NED video başlarken John'un yüzüne kısaca bakar. Videoda General Wayne Grissom iki bayrağın önünde oturuyor, Amerikan bayrağı ve Genelkurmay Başkanlığı sancağı. John'un karanlık ifadesinden Ned bu videoyu daha önce birkaç kez gördüğünden emin.

Grissom, Oval Ofis'e benzeyen bir yerde cilalı bir masanın arkasında oturuyor ve etkileyici bir madalya ve kurdele sergisiyle tamamlanmış resmi ordu mavisini giyiyor.

Hoparlörlerden gelen sesi güçlü ve kendinden emin:

"Amerikalı dostlarım, ben General Wayne Grissom, Amerika Birleşik Devletleri Genelkurmay Başkanı ve ülkenin en üst düzey askeri yetkilisi olarak bu ulusu ve halkını yerli ve yabancı tüm düşmanlara karşı savunmakla görevliyim.

"Norwich Üniversitesi'ne girdiğim andan itibaren ve onlarca yıllık hizmetim boyunca, görev yeminim benim değişmez Kutup Yıldızım oldu; bu adanmışlık hiç değişmedi, hiç sarsılmadı.

"Şimdiye kadar.

"Amerikalı dostlarım, hepimiz iliklerimize kadar biliyoruz ki, büyük ulusumuz son yıllarda yoldan çıktı. Savaşlara giriliyor ama asla kazanılamıyor, sonuçta milyarlarca dolar kaybediliyor, binlerce kişi ölüyor ve binlercesi de ömür boyu yaralanıyor. Dev şirketler ya çok az vergi ödüyor ya da hiç vergi ödemiyor. Büyük şehir politikacıları asla tutmadıkları sözlerle seçiliyor ve yeniden seçiliyorlar; köprüler çöküyor, sokaklar güvensiz hale geliyor ve öğrenciler okuldan neredeyse geldikleri zamanki kadar cahil ayrılıyorlar.

"Büyük ulusumuz ve onun Kongresi, ufukta hiçbir iyileşme şansı görünmeyen, kırılmaz bir tıkanıklık içinde.

"Nisan ayından bu yana bir dizi terör saldırısı büyük ülkemize eziyet etti. Yüzlerce kişi öldü, binlercesi yaralandı ve bizi bir halk olarak bir arada tutan güven ve bağlar yıpranıyor ve yakında kopacak.

"Peki yasalar ve kurumlar sistemimiz bu saldırılara nasıl karşılık verdi?

"Bu cevabı hepimiz biliyoruz. "Başarısızlıkla."

Bölüm

136

NED'in gözlerinin kısıldığını ve yüzünün karardığını görüyorum. sert bir şekilde ekrana bakıyor. Ne hissettiğini biliyorum - ilk tepkisi bunun korkunç ve ayrıntılı bir şaka olması gerektiği.

Son derece profesyonelce kaydedilen video devam ediyor.

"Büyük ulusumuzun durumunu gözden geçirirken, güvenliğinden sorumlu baş askeri yetkili olarak, iki seçeneğim olduğunu gördüm. Statükoyu sürdürebilir, daha fazla ölüm, daha fazla başarısızlık görebilir ya da bu ulusu kurtarmak ve ölümleri durdurmak için tartışmalı bir yol izleyebilirdim.

"Ben ikinci yolu seçtim. Emrimdeki güçler bugün Başkan'a ve Beyaz Saray'a yönelik bir son dakika terörist saldırısını püskürttü ve bina ile arazisini kontrol altına aldı.

"Şu andan itibaren yürütme organı, Kongre ve Yüksek Mahkeme'nin eylemleri ve yetkileri geçici olarak askıya alınmıştır. Bu ulusal kriz yatışana kadar güvenilir ordunuz komutayı devralacaktır. Başkan Kent açıklanmayan bir yerde güvende ve önümüzdeki günlerde kendisiyle görüşeceğim.

"Bu adımı isteksizce attım, ancak bu ülkeyi ve onun kutsanmış insanlarını kurtarmak için bunun gerekli olduğunu biliyorum..."

Ekranda Grissom duraklar, öksürür ve "Kahretsin, berbat ettiğim için özür dilerim. Baştan başlayalım mı?"

Kamera dışındaki bir kadın, "Sorun değil efendim, buradan alıp montajlayacağız" diyor.

"Güzel," diyor Grissom ekranda. "Hadi-"

Yeter. Videoyu durduruyorum. "Oval Ofis'in güzel bir maketi, sence de öyle değil mi?" diye soruyorum.

Ned diyor ki, "Orospu çocuğu. O... John, bu dizüstü bilgisayarı nereden buldun?"

"Elizabeth Deacon'ın eski kocası, emekli general Gerrold Mason'dan. Kendisi şu anda Global Güvenlik Hizmetleri'nde başkan yardımcısı, bir silah tüccarı ve bir dizi ufuk ötesi kara operasyon ve insansız hava aracı sistemi üreticisi."

"Ama o video, nasıl oldu-"

"Dizüstü bilgisayarında mı?" Nefes alan ama hâlâ bilinci yerinde olmayan Elizabeth Deacon'a bakarak, tıbbi yardım çağırmam gerektiğini bildiğimi söylüyorum ama

Ned'i hızlandırmak için sadece birkaç dakikam olduğunu da biliyordum. "Birkaç yıl önce Mason, Grissom tarafından Tacikistan ve Afganistan arasındaki bölgeye, iki yıl önce o köyün yok edildiği bölgeye atandı. Bir sırrı saklamak için yok edildi: Mason ve diğerleri o bölgeden ülke çapında afyon kaçakçılığına yardım ediyorlardı. Milyonlarca dolar kazandılar ama bu parayı kendilerine saklamadılar. Her türlü kıyameti koparmak için kullanılmak üzere Amerika Birleşik Devletleri'ne gönderildi ve Ulusal Güvenlik'teki gizli bir hesaba aktarıldı."

Mahoney, "Tüm bunların arkasında İç Güvenlik mi var?" diyor.

"Elizabeth ve ben de öyle düşünmüştük, Alex de başlangıçta öyle düşünmüştü. Ancak dizüstü bilgisayarda paranın İç Güvenlik'e gittiğini ancak birkaç gün içinde ayrıldığını gösteren kayıtlar var.

ABD Ordusu'nun Mali Yönetim Komutanlığı, İç Güvenlik'te geçici görevdeydi. Bu milyonlarca dolar Grissom'ın kontrolüne geçti."

Mahoney'nin gözleri genişler. "Fonlar terör gruplarını finanse etmek için kullanıldı. Ama neden?"

"Basit ama acımasızdı Ned. Grissom ve güvendiği adamları - dark web'de bir görünüp bir kaybolan çeşitli siteler ve kesiklerle çalışarak - bu ulusa ya da hükümete karşı kin besleyen her yerel gruba stratejik ve mali destek verdiler. Grissom kaos, ölüm, yıkım ve nihayetinde kontrolü ele geçirmesinin önünü açacak ulusal güvensizlik istiyordu."

"John..."

Devam ediyorum. "Kontrolü ele geçirdikten sonra, yeni güçlerini o teröristlerin her birini tutuklamak ve ezmek için kullanacak. Kim ve nerede olduklarını ve onları nasıl ortadan kaldıracığını bildiği için bu çocuk oyuncağı olacak."

Ned az önce söylediklerimi düşünüyor gibi görünüyor.

Ben de diyorum ki, "Ve biliyor musunuz? Amerikan halkının büyük bir çoğunluğu terör tehdidini nihayet sona erdirdiği için onun etrafında toplanacak. Geri kalan her şey önemsiz olacak. Amerikalıların çoğu, birilerinin bombalı bir araçla havaya uçurulmasından endişe duymadan işe gidebilmek ve çocuklarını okula gönderebilmek istiyor."

"Bunu nereden biliyorsun, John?"

"Mason söyledi."

"Doğruyu söylediğinden emin misin?"

"Onuncu kattaki ofisinin penceresinden ateş ettim ve onu aşağı sallandırdım. Sıçıp altına işedikten sonra, evet, bana dizüstü bilgisayarındaki ve flash sürücülerindeki belgeleri gösterdi. Doğruyu söylüyordu Ned."

"Aman Tanrım..."

"Ned, bugün öğlen General Grissom Birleşik Devletler hükümetini devirmek için Beyaz Saray'a gidiyor. Biz ne yapacağız?"

OceanofPDF.com

Bölüm

137

General Wayne, ofisine bitişik özel bir konferans odasında Grissom, kaydedilen mesajının ulusa ve dünyaya yayınlanmasının ardından bugün ilerleyen saatlerde yayınlanacak emirleri gözden geçirir.

Kapı hafifçe çalınır ve Albay Kendricks içeri girer. O da askeri BDU giymiştir ve belinde bir tabanca kılıfı vardır.

"Evet?" diyor.

"Ceset kaldırıldı. CID soruşturmaya başladı ve ofisinizin zeminindeki boş kovanla karşılaştırmak için tabancanızı test fişeği atmak üzere aldılar. Elbette bir eşleşme olacak."

"Elbette," diyor Grissom. Bunu Kendricks'e söylemiyor ama gözlerinin hemen arkasında zonklayan bir baş ağrısı var. "Ama bir şey fark etmeyecek, değil mi?"

"Hayır, efendim."

"Diğer şeflerin durumunda bir değişiklik var mı?"

"Hayır, efendim," diyor. "Hava kuvvetlerinden General Bouchard hala Tokyo'da, Amiral Barnes Singapur'da, General Signorello NSA Napoli'de ve General Krantz Cape Canaveral'da."

"Güzel," diyor ve masanın üzerindeki emir yığınının tekrar bakıyor; resmi olmaları için sadece imzası gerekiyor. "Sadece Beyaz Saray'a vardığımızda yardımcılarıyla muhatap olmak zorunda kalacağım, bu da bir artı olacak. Ama önümüzde dolu dolu bir gün var, Albay."

Albay Kendricks izin istemeden yavaşça yerine oturur. Bu askeri görgü kuralı ihlalini görmezden gelir. "İyi misin, Kendricks?"

Gülümsüyor. "Son dakika heyecanı sanırım. Tıpkı ilk paraşüt atlayışınızda uçaktan attığınız ilk adım gibi. Paraşütteki her şeyin çalışmasını, atlama yöneticisinin sizi doğru bölgeye bırakmasını, elektrik hattına düşüp çarpılmamayı ya da uzun bir çamın altında kalmamayı umarsınız."

Grissom şöyle diyor: "Kendricks, bunu iki yıldan fazla bir süredir planlıyoruz. Masa başı tatbikatlar ve saha testleri yaptık ve her türlü olasılığı ele aldık."

"Yine de..."

Sesi kendinden emin bir şekilde devam ediyor. "İnsanlar yorgun, hayal kırıklığına uğramış ve öfkeli. Başkana, Kongre'ye ya da medyaya güvenmiyorlar. Ulus

Bölündük, parçalanıyoruz ve çeşitli farklı toplulukların silahlı ayaklanmasına adım adım yaklaşıyoruz. Amerikan halkı arasında her yıl istikrarlı bir şekilde popülerliğini koruyan tek bir örgüt var ve siz ve ben bu örgüte mensubuz."

"Biliyorum," diyor. "şey onların desteği."

Grissom şöyle diyor: "Ve insanlar ordunun yardım için gelmesine alışkın. Bir kasırgadan sonra orada kim var? Donanma mı, ordu mu? İsyancılar bir şehri yakıp yıktığında? Ulusal Muhafızlar orada, güvenlik ve yiyecek sağlıyor. Sınırların kontrolüne kim yardım eder, uyuşturucu satıcılarını kim engeller, denizaşırı ülkelerdeki suçluları kim yakalar? Biz yaparız. İnanın bana Albay, halk güçlü bir liderlik için yanıp tutuşuyor ve biz bunu onlara vereceğiz."

Grissom yardımcısının kendisine duyduğu sevgi ve hayranlığı bilir ve baş ağrısı azalır.

Şimdi rahat görünüyor.

"Moral konuşması için teşekkür ederim, efendim." "Sorun değil," diyor.

Kendricks ayağa kalkar ve kapıya yönelir. "Beyaz Saray'a giden aracınız bir saat içinde hazır olacak efendim."

Bölüm

138

"Gününü güzelleştirmek için biraz daha kanıt, Ned," diyorum ve dört kişi dağılıyorum.

Mason'ın ofisinden alınan parmak bellekler, sanki korkunç bir zar oyunu oynuyormuşum gibi sehpanın üzerinde duruyor.

"Askeri ve istihbarat görevlilerinin tüm ağ ve kablolu haber kanallarının yanı sıra sosyal medya hesaplarında medya takibi yapmasına yönelik planlar" diyorum. "Belirli ünlülerin ve medya fenomenlerinin gönderileceği önleyici gözetli merkezlerinin kurulması."

"Tutuklandı mı demek istiyorsun?"

"Hayır, bunun için fazla akıllılar," diyorum. "Elbette kendi güvenlikleri için önleyici gözetli. Önleyici gözetiminde tutulacak veya iş yerinde askeri eskort bulunduracak haber medyası üyelerinin başka listeleri de var. Bir de tutuklanacakların listeleri."

Ned'in sesi gergin. "Kaç kişi?"

"Binlerce, terör hücrelerini saymıyorum. Bu tamamen farklı bir dosya, birlikteki neredeyse her eyaletten insanlar ve sağcı milislerden Black Lives Matter tipi gruplara ve çevrecilere kadar örgütler."

"Başka kim tutuklanacak?"

"Belirtmek için çok fazla kişi var Ned," diyorum. "Ama listede ben de varım, Alex Cross da var, onun ailesinin üyeleri de var."

Ned başını sallıyor. "Bu bir kâbus gibi. İnanması imkânsız."

Ben de diyorum ki, "Şuna inan Ned. FBI yönetiminin çoğu o listede. Sen de dahil."

Bölüm

139

SYLVESTER, iki akslı Mack entegre çekiciyi yol boyunca yönetiyor Yolcusu Casey, el yazısıyla yazılmış bir kâğıttan yol tarif ederken Columbia Bölgesi'nin kalabalık caddeleri. Kaba ama kağıtlar hacklenemez ya da takip edilemez.

"Tamam," diyor Casey. "Bir sonraki ışıktan sola dön."

Sylvester, "Bu trafik on dakika içinde düzelmezse, teslim tarihimize yetişemeyeceğiz" diyor.

"Sana bir saat önce çıkmamız gerektiğini söylemiştim."

"Hedefe bir saat önceden varalım, daireler çizelim ve Metro Polisi ya da Gizli Servis neden Beyaz Saray'ın yakınında takıldığımızı sorsun?"

"Bir yere park edebilirdik." "Ve ceza mı yerdik, yoksa kovulur muyduk?"

Işık kırmızıya döndü. Sylvester durur, küfreder.

Casey, "Önümüzdeki birkaç dakika içinde bir mucizeye ihtiyacımız olacak." diyor.

Bölüm

140

CASEY'İN MUCİZESİ elli sekiz saniye sonra gerçekleşir.

Olay, Pentagon'daki bir ABD Ordusu albayının ofisinin özel hattından DC Metro Polisi şefine yaptığı bir telefon görüşmesiyle başlıyor.

Albay net ve berrak bir sesle şöyle der: "Şef, lütfen harici harekât planı el kitabınızın basılı bir kopyasını alın. Elinize geçtiğinde bana haber verin."

Şef, sabah geç saatte içtiği kahveyi neredeyse boğazına tıkıyor ve ofisinin üst rafında iki eski bütçe klasörünün arasına sıkışmış halde bulduğu ince cildi aramak için çılgınca birkaç dakika harcıyor. Tozlu kitabı çekip çıkarır, ilk okuduğu zamanı ve onu nasıl ürperttiğini hatırlar. Kitap, Metro Polisi'nin kimyasal saldırıdan nükleer savaşa kadar çeşitli kıyamet olaylarına müdahale prosedürlerini içeriyor.

"Ben...Ben aldım, Albay."

"On dokuzuncu sayfayı açın."

Eski sayfaları çeviriyor. "Buldum."

Albay, "Wrangler Operasyonu'nu derhal başlatacaksınız," dedi. "Wrangler Operasyonu'nu başlatmak için kod kelimeniz *Omaha*. Uyuyor mu?"

"Evet, evet, öyle," diyor şef.

"Güzel," diyor albay. "Emredildiği gibi ilerleyin."

"Bekle, ," diyor şef. "Bana neler olduğunu anlatabilir misiniz?"

Albay "Hayır" der ve telefonu kapatır.

Şef hemen iki telefon görüşmesi yapar. Birincisi, sevkiyat müdürüne Wrangler Operasyonu için emirlerin nöbetçi memurlarına iletilmesini söylemektir.

İkincisi ise karısı Tracy'ye kızları okuldan almasını ve başkentten defolup gitmesini söylemektir.

Bölüm

141

NED, "Gizli Servis ne olacak?" diyor.

"Peki ya onlar?" John diyor ki. "Ned, onlar başkanı fiziksel olarak korumakla görevliler, başkanlık makamını *değil*. Başkan Kent'i güvende tutacaklar ama onun otoritesini ve yetkilerini koruyamazlar."

"Ama Kongre-"

John başka bir USB belleğe dokunur. "Her iki meclisin liderleri ve yardımcıları da gözaltına alınacak."

"Hoover Binası'nda tutuklamalara başlamadan önce, ben-" "Ned, listede kim yok biliyor musun? FBI müdürü."

Ned boğazına yumruk yemiş gibi hissediyor.

John çalışma odasındaki duvar saatine bakar. "Belediye başkanıyla arkadaşsın, değil mi?"

"Evet, öyleyim. Bu bir sır değil."

"Onu arayacaksın."

"Ne yani, Beyaz Saray'ı savunmak için Metro Polisi'ni mi kullanalım?"

"Hayır, başka bir şey," der John. Dönüp yaralı ve baygın Deacon'a bakıyor. "Sana söyleyeceğim ama önce başka bir arama yapmamız gerekiyor."

Ned, "Onun için mi?" dedi.

"Evet, hem de çabuk," diyor John. "Yeni bir düşmanımız var."

Bölüm

142

GENERAL WAYNE GRISSOM nadiren kullanılan bir yan girişten dışarı çıkar. Pentagon'a ve kaldırımında bekleyen kişisel zırhlı siyah Tahoe'suna doğru ilerliyor. Tahoe'nun önünde iki beyaz Pentagon Polis aracı, Tahoe'nun arkasında ise Pentagon'un koruma servisi üyelerini taşıyan iki siyah Chevrolet Suburban bulunmaktadır.

Albay Kendricks general için arka kapıyı açar, general başıyla onaylar ve sağ elinde evrak çantasıyla içeri girer. Diğer tarafa gelir ve "Emniyet kemerinizi takmayı unutmayın, efendim" der.

Emniyet kemerini sessizce bağlar, dünyanın en büyük ofis binalarından birine bakar ve seleflerinden birinin bir gazete röportajı sırasında yaptığı iddia edilen şakayı yarım bir gülümsemeyle hatırlar: "Pentagon'da kaç kişi çalışıyor?" diye sorulmuştu. "Yaklaşık yarısı" diye alaycı bir cevap gelmişti.

Bunun hala doğru olduğunu düşünüyor. Yine de yıllar boyunca, bugün emirlerini yerine getirmek için ulusun çıkarları için çalışan ve çalışacak olanları sessizce tespit etti.

Yapması kolay, gerçekten. Tüm general ve albayların altında, çoğunlukla asıl işi yapan kurmayları ve astsubayları vardır. Telefon görüşmelerini onlar yapar, emir ve muhtıraları onlar hazırlar ve yazar, imzalanacak belgeleri onlar sunar. Dolayısıyla bir üst subaya bilgi ulaşmasını engellemek ya da o subay adına emir vermek kolaydır.

Her zaman olur.

Küçük kafilesi Pentagon'un otoparkından çıkıyor ve onları I-395'e götürecek olan rampaya doğru ilerliyor. Solunda binanın devasa otoparkı, sağında ise bir çit ve bitişik otoyollara açılan dik eğimli çimenli bir tepe vardır.

I-395'e yaklaştıklarında trafik yavaşlıyor ve Janice'in ilk yıldızını aldığı anda hediye ettiği saatini kontrol ediyor.

"Sadece yirmi dokuz dakikamız var," diyor Albay Kendricks'e. Gülümsemesi sevgi ve güven doludur. "Endişelenmeyin efendim. yakında, yol açık olacak."

Bölüm

143

Biri bir dakikadan kısa süren iki gerekli telefon görüşmesini yaptıktan sonra, diğeri çok daha uzun sürdü-Ned Mahoney, "Hareket zamanı, John." dedi.

John, "Bana bir saniye ver." diyor.

"Tamamdır," diyor Ned. "Ben arabamı çalıştırayım. Hazır olduğunuzda çıkarsınız."

John kanepenin yanında diz çöker, Elizabeth'elini tutar ve sargılı başına bakar.

Ned büyük mutfaktan geçip yan girişten çıkar. Ön kapının sertçe vurulduğunu duyar ve orada duran iki DC Metro Polisi görür.

Eve geri dönmek için döner ama artık çok geçtir, fark edilmiştir. "Ajan Mahoney," diye seslenir bir polis. "Seni orada görüyoruz. Sizi orada görüyoruz. seninle konuşmak. Şimdi."

Bölüm

144

O günlerde Sylvester ağır yakıt kullanan bir ordu uzmanıydı. Bağdat'a gidip gelen kamyonlar. O zamanlar kışın hep gergindi çünkü bir EYP'nin seni parçalayıp çıtır çıtır bir yaratığa dönüştürmesini bekliyordun ama bugün kamyon sürmek daha kötü, çok daha kötü, diye düşünüyor.

Pennsylvania Bulvarı'nda ilerliyorlar ve Washington Circle'a girdiklerinde trafik durma noktasına geliyor.

Gösterge panelindeki saate bakar. Pozisyon almak için yirmi beş dakika kalmıştır ve bunu başaracaklarından şüphelidir.

Yolcusu Casey, "Seni rahatsız eden ne?" diye soruyor.

"Ne düşünüyorsun lan?" diye sorar. "Buluşma noktasına zamanında varamayacağız. Bu da tüm programı alt üst edecek."

Casey, "Sana daha önce gitmemiz gerektiğini söylemiştim." diyor. "Cehenneme kadar yolun var."

Casey gülüyor. "Dostum, dua et. İnanmalısın." "Neye?"

"Mucizelere."

Sylvester, Casey'ye mucizelerini nereye sokabileceğini söylemek üzereyken uzaktan gelen siren seslerini duyar.

Siren sesleri artar ve dikiz ve yan aynalarından DC Metro Polisi'ne ait kruvazörlerin kendilerine doğru geldiğini, her kavşakta bir kruvazörün ayrıldığını ve trafiği engellediğini görür.

Casey, "Tamam, belki Tanrı'dan bir mucize değil ama DC polisinden bir mucizeye ne dersiniz?" diyor.

Sylvester saati bir kez daha kontrol eder. Göğsündeki gergin his hafifler.

"Ben alırım," diyor.

Bölüm

145

NED MAHONEY yavaşça kapıyı açar ve iki polis memuruna başıyla selam verir, Her ikisi de yirmi yıldır polis teşkilatında çalışıyormuş gibi görünen ve hiçbir zaman rütbe atlamamış ama bunu pek de umursamayan iri yarı adamlar.

"Çocuklar," diye soruyor. "Ne oldu? Mümkün olduğunca çabuk Hoover Binası'na dönmem gerekiyor. Bu bekleyemez mi?"

Soldaki başını sallar. "Hayır, efendim. Bir süre önce Crystal City'de toplu bir saldırıya karışan Virginia plakalı lacivert bir Mercedes sedan için BOLO aldık."

Konuşmayı keser ve ortağı hikayeye devam eder. "Mesele şu ki, az önce caddenin aşağısında park halinde duran Mercedes'in yerini tespit ettik. Tek lastiği patlamış, arka camı patlamış, arkasında ve bagajında kurşun delikleri ve döşemesinde taze kan var."

Ned, "Bu korkunç ama yardımcı olabilecek bir şey duymadım ya da görmedim" der. "Emin misiniz?" diyor soldaki polis. "Bunu yapamayacağından emin misin? Bize yardım eder misin?"

Ned bir tuzağa düştüğünü çok geç fark eder ve aynı polis "Bunu duymak garip Ajan Mahoney, çünkü vurulan Mercedes'ten yan kapınıza ve yan basamaklarınıza kadar uzanan bir kan izi var. Gördünüz mü?" Polis, kan lekesinin yanındaki siyah bir ayakkabıya vuruyor.

Ned, "Memur beyler, gerçekten, zamanım yok ve yapmam gerek-" diyor.

"Efendim." Adamın sesi soğuk ve artık o kadar da kibar değil. "Arkanızı dönmenizi ve ellerinizi arkanızda birleştirmenizi istiyoruz."

"Buna gerek yok," diyor ve onlara bir darbeyi durdurmak için yarım saatten az zamanı olduğunu söylese ne diyeceklerini merak ediyor.

"Bayım, kımıldayın," diyor diğer polis, "yoksa sizi zorla alıkoymak zorunda kalacağız." Ned, "Lütfen, bunların hepsi açıklanabilir." der.

İlk polis geri çekilir, kemerinden sarı tabanca şeklinde bir silah çıkarır ve "Teslim olmak için on saniyeniz var efendim, yoksa şok vereceğim" der.

Bölüm

146

YARDIMCISININ söz verdiği gibi, trafik açıldı kısa süre sonra Potomac Nehri'ne ve On Dördüncü Cadde Köprüsü'ne yaklaşırken I-395'te iyi vakit geçirdi. Grissom daha önce personeline Beyaz Saray'a giderken siren çalınmasını istemediğini, sadece bir refakatçiye ihtiyaç duyacağını, buna da ancak bir şeylerin ters gitmesi durumunda ihtiyaç duyacağını söylemişti.

Her şey doğru yapılmalıdır.

Kendricks'e "Nerede doğup büyüdüğümü biliyor musun?" diye sorar.

Kendricks iPhone'una odaklanmıştı ama anında "Massachusetts" diye cevap verdi.

"Doğru," diyor. "Boston'un hemen dışında bir kasaba. Ailem, ortalama bir seçmenin bir fark yaratabildiği zamanlarda siyasette aktifti. Bu, lobiciler, odak grupları ve anketörler ortaya çıkıp her şeyi insanların elinden almadan önceydi." Kollarını kavuşturuyor, yavaş hareket eden Potomac Nehri'ne, sonra da zar zor görünen Jefferson Anıtı'na bakıyor.

Jefferson'ın sözü neydi? Doğru: "Özgürlük ağacı zaman zaman vatanseverlerin ve tiranların kanıyla tazelenmelidir."

Grissom, "*Fena değil, Uzun Tom, fena değil.*" diye düşünüyor.

Yüksek sesle şöyle diyor: "Ben çocukken bir valilik seçimi vardı, Demokratların gerçekten muhafazakârlara sahip olduğu zamanlarda liberal bir aday ile muhafazakâr bir aday arasında geçen Demokrat bir ön seçim. Herkesi şaşırtacak şekilde muhafazakar aday kazandı. Daha sonra kampanya danışmanlarından biri zaferin anahtarının tüm nefret gruplarını bir potada eritmek olduğunu söyledi."

Önümüzdeki yol hâlâ açık.

"Yaptığımız buydu," diyor, "ve bunun için özür dilemiyorum. Eninde sonunda bu ulusu parçalayacaklardı. Ben onları kanatlarımın altına aldım ve yirmi dört saat içinde hepsini ezip geçeceğim."

Kendricks cevap vermiyor.

"Bir sorun mu var?" diye sorar.

"Hayır, efendim," diyor. "Her şey programa uygun. Başkan hâlâ yeraltı sığınağında ve asansörlere giden üç güç kaynağı da devre dışı. Başkan tam bir telefon görüşmesinin ortasındaiken iletişim kesildi."

"Kiminle konuştuğunu biliyor muyuz?" Grissom soruyor.

Kendricks, "DC belediye başkanı," diyor.
"Oh, değil," diyor. "Önemli biriyle konuşmadığına sevindim."

OceanofPDF.com

Bölüm

147

Ned Mahoney'nin evinden kayarak çıkıyorum, güzel çimlerin üzerinde dikkatlice ilerliyorum, Onu tutuklamaya çalışan iki DC Metro Polisini net bir şekilde görebilmek için çalıların ve fundalıkların arkasına saklanıyorum.

O pozisyondan sesleniyorum, "Siz ikiniz, kıpırdamayın, yoksa lanet kafalarınızı uçururum!"

Önümde üç şaşkın adam var, Ned iki polis, biraz daha hareket ediyorum, böylece görüş alanıma giriyorlar. "Beyler, size doğrultulmuş dokuz milimetrelilik bir tabancam var ve ikiniz de balistik yelek giyyorsunuz ama ben çok iyi bir nişancıyım. Kıpırdarsanız ya da bana silahla yaklaşmaya çalışırsanız ikinizi de indiririm. Ama size zarar vermek niyetinde değilim. Beni dinliyor musunuz?"

Her birinden gergin ama mırıltılı bir "Evet" duyuyorum ve diyorum ki, "Her biriniz sol elinizle beylik silahınızı namlusundan tutup yere bırakın. Şok tabancanızı da."

İkisi de uyuyor ve sağdaki "Koca John, sen misin?" diyor.

"Fark etmez," diyorum.

"Ben İkinci Bölge'den Gus Tinnamen. İki yıl önce senin ve Alex Cross'un desteğini almıştım. Hatırlıyor musun?"

Dönmeye başladı ve ben de "Gus, hareket etme dediğimde, sakın hareket etme demek istiyorum" dedim.

"Sadece konuşmak istiyorum," diye yalvarıyor. "Bunu halledemez miyiz?"

"Hayır," dedim. "Kımıldamanı da istemiyorum, çünkü seni vurursam yüzünü görmek istemiyorum. Şimdi. Bir elinizle kemerlerinizi çözün ve bırakın. Güzel. Şimdi ellerinizi başınızın arkasına koyun, parmaklarınızı birbirine geçirin, dizlerinizin üzerine çökün ve ayak bileklerinizi çaprazlayın."

Hareket ettiklerinde, diğer polis "Bundan kurtulamayacaksınız." der.

"Sadece birkaç saatliğine bundan kurtulmam gerekiyor."

Dizlerinin üzerine çöktüklerinde öne çıkıp silahlarını tekmeliyorum, kemerlerinden kelepçelerini çıkarıyorum -ikişer tane, mükemmel- ve bir dakikadan kısa bir süre içinde elleri ve ayak bilekleri kelepçeleniyor ve onları nazikçe yere yatırıyorum. Eninde sonunda komşular ya da gelecek olan FBI sağlık ekibi tarafından fark edilecekler ama o zamana kadar biz çoktan gitmiş olacağız.

"Üzgünüm çocuklar," dedim. "Eğer bu işe yararsa, ikinize de bira ısmarlayacağım, özür dileyeceğim ve bunu neden yaptığımı anlatacağım."

Gus hiçbir şey söylemiyor. Diğer polis "O birayı alıp kışına sokabilirsin" der.

Cevap vermedim. Ned bana katıldı, bir elinde evrak çantası, diğerinde anahtarlık.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

"Elizabeth için buraya gelen biri var mı?"

"On dakikadan az kaldı, John."

"Tamam," dedim. "Teşekkürler, bir şey daha azaldı."

Siyah Impala'sına doğru yarışıyoruz ve düşünüyorum da, *evet, ama dışarıda hala endişelenecek bir sürü şey var.*

Saatimi kontrol ediyorum.

Yirmi üç dakika kaldı.

OceanofPDF.com

Bölüm

148

Beyaz Saray'daki hedef noktalarından ^{iki} blok ötedeler. Sylvester vites küçültüp büyük çekiciyi yavaşlatırken, dört silahlı DC Metro Polis memuru park halindeki araçlarının arkasından çıkıp onlara el sallıyor.

Casey'e ", " dedi. "Kimlikleri çıkar. İşe yarayıp yaramadıklarını göreceğiz." "Ya çalışmazlarsa?"

Sylvester diyor ki, "Devam ediyoruz. Görev her zaman önce gelir."

Casey deri bir keseyi karıştırıyor. "Vay be, ne kadar büyük pirinçleriniz var."

"Canın cehenneme," diyor kamyonu durdurarak. "Bana kimliğimi ver."

Casey büyük kabartmalı plastik kartı uzatır ve Sylvester kendi tarafındaki camı indirir. Casey de aynısını yapar ve bir polis tırmanıp kamyonun kabinine bakar.

O ve arkadaşı daha sormadan Sylvester ve Casey sahte devlet kimlik kartlarını uzatırlar. Polisin gergin görünen yüzü terliyor ve neredeyse büyük boy kartı düşürüyor.

Sylvester bile altın işlemeli ve kabartmalı kimlik kartlarının oldukça korkutucu göründüğünü düşünüyor. Sylvester'ın adı, fotoğrafı, imzası ve parmak izinin altında şu yazıyor:

BİRLEŞİK DEVLETLER BAŞKANININ EMRİYLE BU KİŞİ TÜM YEREL, BÖLGESEL VE ULUSAL KONTROL NOKTALARINDAN GEÇME YETKİSİNE SAHİPTİR. AYRICA YEREL KOLLUK KUVVETLERİNİN EMRİNİ ALMAYA VE TÜM SİVİL VE KOLLUK KUVVETLERİ KAYNAKLARINI GEREKTİĞİ GİBİ KULLANMAYA YETKİLİDİR.

Polis kartı uzatır. "Tamam, geçin. Neler olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Sylvester omuz silkiyor. "Ben de herkes gibi emirlere uyuyorum."

Arkadaşı Casey'nin kartını geri verir ve "Bunun tür tatbikat olma ihtimali var mı?" diye sorar.

Sylvester dizel motoru çalıştırır. "Ne yani, başkentte yaşanan en büyük trafik sıkışıklığının bir tatbikat olacağını mı düşünüyorsun?"

Polis başını sallar. "O zaman... Yani, ne için buradasın? Sen ve kamyonun mu?"

Sylvester kamyonu birinci vitese geçirir. "Yıkılmış binalar ve çok sayıda tahrip olmuş araba varsa, enkazı taşımanın en iyi yolu budur, değil mi?"

Polis başını sallayıp kamyonun yanından atlar ve Sylvester camını açıp Beyaz Saray arazisini çevreleyen ağaçlara doğru sürmeye başlar.

Casey, "Tanrım, o polisin yüzünün ne kadar solgun olduğunu gördün mü? Bayılacak sandım."

Vites bir kez daha değiştirilir. "Çocuk iyiydi," diyor Sylvester. "Korkmuştu ama önemli bir şeyi biliyordu."

"O da ne?" Casey soruyor.

"Emirlere uymak."

OceanofPDF.com

Bölüm

149

GRISSOM SAATINI KONTROL EDİYOR.

Programın en az beş dakika ilerisindeyiz. Zaman çizelgenizde biraz gevşeklik olması her zaman iyidir.

Kendricks diyor ki, "Şuna bakın efendim. Tam planlandığı gibi. Metro Polisi trafiği durduruyor ve yakında tek bir kontrol noktası var."

"Kimliklerimiz sende mi?"

"Kesinlikle efendim," diyor ve deri çantasından iki kimlik kartı çıkarıyor. Öndeki şoför ve güvenlik görevlisinde de benzer kartlar var, arkalarındaki araçlarda bulunan memurlarda ve ilerideki Pentagon Polisi'nde de.

Kartı alıyor ve "Eski bir acil durum planının hâlâ işe yarıyor olması şaşırtıcı" diyor.

Kendricks, "Her şey zamanlama meselesi efendim," diyor.

Grissom pürüzsüz plastiği ovuyor, fotoğrafına bakıyor. Sakin mi görünüyor?

Huzurlu musun? Gerekeni yapmaya hazır mısınız?

"Oğlum Nathan ve birliği iki gün içinde rotasyona tabi tutulacaktı," diyor yumuşak bir sesle. "Buna inanabiliyor musunuz? Sadece kırk sekiz saat sonra Bagram Hava Üssü'nde eve dönmeye hazır olacaktı. Bunun yerine, ondan geriye kalanlar metal bir kutuya kondu ve Dover'a gönderildi. Peki ne için? Onun ve binlerce kişinin kanlarıyla ödediği ve bu ulusun milyarlarca dolar harcadığı bir fedakarlık ve ne için? Hiçbir şey için. Kesinlikle hiçbir şey. Bu tür ruh öldürücü hataların bir daha asla yapılmamasını sağlayacağım."

"Yapacağınızı biliyorum efendim," diyor. "Bugünden itibaren." Kartı tekrar ovalıyor. "Zamanlama."

İleride DC Metro Polisi kontrol noktasını işaretleyen mavi ve beyaz tahta testereler var. Tahoe yavaşlamaya başlıyor.

"Efendim?" diyor.

"Alexandre Dumas'nın kim olduğunu , değil mi?"

"Evet, Efendim." o diyor. "The Fransızca Yazar kim yazdı *Bu Üç Silahşörler.*"

"Öyle yaptı," diyor. "Ama *Monte Kristo Kontu'nu* da o yazdı." Küçük konvoy durur.

Kimlik kartı kucağındadır. Aşağı bakar ve garip bir an için fotoğraftaki kişinin oğlu Nathan olduğunu görür.

Grissom şöyle diyor: "Dumas o önemli romanında şöyle yazmıştı: 'Vatana ihanet ile vatanseverlik arasındaki fark sadece bir tarih meselesidir. Bugün ilerlerken, bunu aklımızda tutalım, Albay.'"

"Kesinlikle efendim," diye yanıtlıyor.

OceanofPDF.com

Bölüm

150

NED, DC'nin kalabalık caddelerinde Beyaz Saray'a doğru koşarken, ışıklar ve siren açık, Bree Stone'a hızlı bir mesaj gönderiyorum:

DURUM SON DERECE TEHLİKELİ. AILEDEKİ HERKESİN SOKAKLARDAN UZAK OLDUĞUNDAN EMİN OLUN.

Ned, "Tamam John, ileride I Caddesi'nde polis barikadı var. Ve öğlene varmadan önce yaklaşık on beş dakikamız var. Oradan geçelim mi?"

"Hayır," dedim. "Başka bir şey deneyelim." "Ne gibi?" Ned soruyor.

"Bir şeyler bulurum, merak etme," diyorum hızla mesaj atarak. "Bekle, neredeyse bitti."

EĞER BİR ŞEY OLURSA, WILLOW'A ONU ÇOK AMA ÇOK SEVDİĞİMİ VE ONU DÜŞÜNMEKTEN ASLA VAZGEÇMEDİĞİMİ SÖYLE. LÜTFEN, SEN VE ALEX ONU KENDİ ÇOCUĞUNUZ GIBI YETİŞTİRİN.

Impala iki DC Metro Polis aracı ve altı ağır silahlı MPD polisinin önünde durduğunda mesajı gönderiyorum.

Ben de diyorum ki, "Çok ürkekler. Yavaş hareket edelim ve ben önden gideyim." Ned, "Tamamdır," dedi.

Ben dışarı çıkıyorum, Ned de öyle. Araba kornaları, sirenler ve kaldırımda kümelenmiş, etrafa bakan ve işaret eden insanların seslerini duyuyorum. Yerel televizyon kanallarından birine ait bir helikopter tepemde alçaktan kükrüyor ve bir DC Metro Polis teğmeni öne çıkıp "Beyler, kimliğinizi görmem gerekiyor" diyor.

Kahretsin diye düşünüyorum, çünkü bu, teşkilata girdiğim ilk günden beri benden nefret eden Teğmen Matt Caine. Etli ve kilolu, yüzü de sürekli kızgınmış gibi kıpkırmızı. Başkalarından öğrendiğime göre, kadınların ve azınlıkların katılmasına izin verdikleri gün teşkilatın kötüye gitmeye başladığını düşünüyormuş.

Diyor ki, "Aslında, sadece bir beyefendi görüyorum. Hey, Dedektif, burada ne yapıyorsun? Senin koca kışının açığa alındığı söyleniyor."

"Matt, geçmeye çalışıyoruz." dedim.

"Yapamam," diyor. "Emirler, biliyor musun? Oh, doğru, lanet olsun, bilmiyorsun. Sen ve arkadaşın Alex kendi emirlerinizi uyguluyorsunuz. Kusura bakmayın. Bu sefer işe yaramayacak."

Ned kimliğini gösteriyor. "Teğmen, ben Ajan Ned Mahoney, FBI."

"Aferin size Ajan Mahoney," dedi Caine. "Fark etmediysen diye söylüyorum, burada oldukça meşgulüz."

"Biliyorum ve bunu takdir ediyorum, Teğmen," diyor Ned, "ama kontrol noktanızdan geçmemiz hayati önem taşıyor."

Caine, "Başka bir kimlik belgesine ihtiyacım var, bana gösterdiğin değil." diyor.

Kendimi sıkışmış hissediyorum, yapışkan şekerlemelerin arasında tehlikeden kaçarken gördüğünüz türden bir kabusun içinde sıkışıp kalmış gibiyim. Metro Polisi'ndeki tüm amirler arasında bununla uğraşmak zorundayım.

Ne yapmalı? Yalvarmak mı, tehdit etmek mi?

Ned'in sesi sakin ve kararlı, "Aradığınız kimliği biliyorum. Büyük boy, altın iplikli ve kabartmalı, üzerinde fotoğrafım, imzam ve başparmak izim var ve altında başkanın her yere gitme ve ulusun iyiliği için ihtiyacım olan her şeye el koyma yetkisine sahip olduğuma dair emir var. Tamam mı?"

Caine'den isteksiz bir baş sallama. "Peki. Peki seninki nerede?"

"Bir yerlerde bir dosya dolabına sıkışmış. Gerçekten bilmiyorum, Komiser," diyor Ned. "Bir memur şu anda onu bulmaya çalışmakla meşgul. Ama görüyorsunuz, geçebilmemiz için ne tür bir kimlik gerektiğini biliyorum. Bu müdahalenin adı Wrangler Operasyonu, doğru mu?"

"Ajan Mahoney, ben-"

Ned yaklaşıyor -yüz yüze bir bağ kurmaya çalışıyor, sanırım- ve diyor ki, "Teğmen, bu müdahale paketi Ike başkanken geliştirildi. Yetmiş yıldan fazla zaman önce! Sadece çok acil durumlarda kullanılacak ve benim hemen Beyaz Saray'a gitmem gerekiyor. Kimlikli ya da kimliksiz. Durum bu kadar vahim."

Caine'in tereddüt ettiğini hissediyorum. Ned diyor ki, "Tüm sorumluluğu alıyorum. Hepsi benim suçum."

Caine önce bana, sonra Ned'e baktı.

Ne kadar zaman kaldığını kontrol etmek istiyorum ama kıpırdamaya cesaret edemiyorum. "John Sampson neden sizinle birlikte?"

Ned gülüyor. "Pislik herif bizi otuz saniyeden kısa bir sürede polis hatlarından geçirebileceğini söyledi. Sanırım ona güvenmekle hata ettim, ha?"

Caine cevap olarak güler, geri çekilir ve iki memura mavi ve beyaz testereleri yoldan çekmelerini işaret eder. "Doğru tahmin ettiniz, Ajan

Mahoney, sorumluluk almakla ilgili söylediklerine bağlı kalacağım. Ve beni destekleyecek şahitlerim var."

Ned, "Teşekkürler Teğmen, işler ters giderse John Sampson'ı en yakın otobüsün altına seve seve atarım," diyor.

Impala'sına geri dönüyor, kırmızı ve mavi ışıklar hala ızgarada ve ön camda yanıp sönüyor. Arabaya bindim ve kontrol noktasından geçerken, "Sana pislik dediğim için özür dilerim, John" dedi.

şimdi saatimi kontrol ediyorum. Sadece yedi dakika kaldı.

"İşe yaradı," diyorum. "Önemli olan tek şey bu."

OceanofPDF.com

Bölüm

151

Beyaz Saray'ın son derece kısıtlı ve karanlık tozlu bir bodrum katında, Başkanlık Gizli Servisi'nin başkan yardımcısı Eliza DeVos, Beyaz Saray'ın iki iri yarı bakım görevlisinin kalın bir rögar kapağının son cıvatasını da söküp götürmesini sabırsızlıkla bekliyor. Zemin tuğladan ve tepedeki tek ışık yanıp sönüyor.

Koruyucu ekibin başındaki Trent Woodson iki işçiye şöyle diyor: "Emniyet kemerleri ve kayışları, mümkün olduğunca çabuk. En azından yarım düzine."

İşçiler düz beton bir koridora açılan küçük bir kapıdan çıkıyorlar. Eliza el fenerini kullanarak karton kutularla dolu rafları kontrol ediyor, bazılarının üzerinde 1967'ye kadar uzanan tarihler karalanmış.

Trent açıklıktan aşağı bakmak için kendi el fenerini kullanır. Işığı bir merdivenin en üst basamağını aydınlatıyor ve derinlere doğru kayboluyor.

"Ne kadar derin?" diye soruyor.

"Altı kat," diye cevap verdi Eliza. "Bu yaklaşık yetmiş metre eder."

"Tanrım," diyor daha fazla eğilerek. "Bu uzun bir tırmanış."

"Evet, eğer bir Rus nükleer bombası başkente isabet eder ve Beyaz Saray'ı başımızın üzerine yıkarsa daha da kötü olur. Bu, nükleer saldırı durumunda Başkan'ı Beyaz Saray'dan çıkarmak için D ya da E planıdır."

"Başkan'dan başka haber var mı?"

"En az yirmi dakika daha olmaz," diyor. "Tüm güvenli iletişimler çevrimdışı, telefon hatları devre dışı ve cep telefonları tüm bu çelik ve betonla çalışmayacak."

Koruma ekibinin başı, "Öyle ya da böyle, Başkan'ı oradan çıkaracağız" diyor.

"Neden?" diye sorar. "Güvende, emniyette ve yukarıda ne haltlar döndüğünü bilmiyoruz."

Diyor ki, "Prosedür ve politika. Beyaz Saray güvenli ama her an ihlal edilebilir. Onu dışarı çıkarıp Marine One'a, oradan da Air Force One'a bindireceğiz."

"Ya tırmanırken düşerse? Koşum koparsa ölebilir." "Tartışmaya açık değil, DeVos," diyor, sesi keskin. "Çıkıyoruz POTUS en kısa zamanda."

Eliza başıyla onaylar. Eğilip, "Bekle, sanırım aşağıda ışık yakan birini görüyorum," der.

"Gerçekten mi?" Woodson diyor.

"Nerede?" "En altta, saat altı yönünde."

Woodson bakmak için eğilir ve Eliza iki eliyle onu sertçe iter. Woodson anında aşağı yuvarlanır ve Eliza bir çığlık duyar, ardından Woodson aşağı inerken merdivene çarptığında bir dizi gümbürtü duyulur. Adam keskin bir çığlık atarak alttaki metal ve betonun üzerine düşer.

Geri adım atar, doğrulur, ellerinin tozunu alır.

Son birkaç yıldır Başkan'ın koruma ekibinin başına geçmek istiyordu ve artık bu iş onun.

OceanofPDF.com

Bölüm 152

KISA BİR SÜRE İÇİN, Sylvester ve Casey ve dev Mack çekici kamyonları Programın neredeyse iki dakika ilerisinde. Sylvester "Kahretsin, kahretsin, kahretsin" dediğinde 17. Cadde NW ve Beyaz Saray'a yaklaşıyorlar.

Önlerinde, bir Lexus ile bir Camry'nin arasına sıkışmış siyah-sarı bir Diamond Taksi var; taksinin buruşmuş kaputundan buhar yükseliyor.

Üç araç da yolu kapatmış durumda.

Geniş caddenin her iki tarafındaki ofis binalarından çıkan çok sayıda insan kaldırımlarda duruyor.

Casey diyor ki, "Bu berbat."

Siyah yoga pantolonu ve gri sweatshirt giymiş, kafasında kanlı bir mendil tutan bir kadın onlara doğru koşuyor. "Yardım edebilir misiniz?" diye sesleniyor. Taksi şoförü ve iki yolcusu kapana kısıldı, dışarı çıkamıyorlar. Bir anne ve küçük bir kız. Acil yardım ekiplerinin yaralılara ulaşabilmesi için araçları çekebilir misiniz?"

Sylvester, "Bayan, etrafta hiç ambulans görmüyorum." diyor.

"Geliyorlar, gerçekten," diyor. "Ve ben bir hemşireyim. Acil yardım ekipleri gelmeden önce onlara ilk yardım yapabilirim."

Casey onun yanında mırıldanıyor,

"Zaman..." "Ben hallederim," diyor

Sylvester.

Kadın der ki, "Oh, çok yaşa."

Casey bir şeyler söyler ama Sylvester onu duymazdan gelir; Mack'i geri vitese takar, Pennsylvania Avenue NW'de geri geri gider, sonra büyük kamyonu vitese takar ve gaza basar.

Sylvester, "Şortunu sıkı tut." diyor. "Oh,

adamım," der Casey.

Sylvester üç aracın oluşturduğu karmaşaya bakarak zayıf noktanın neresi olduğunu ölçer ve tekrar vites değiştirerek kamyonun hızlanmasını sağlar. Sylvester, kamyon sert bir şekilde çarptığında orada duran insanların şok olmuş yüzlerini zar zor görür.

Araçlar havaya uçar, çığlıklar ve bağrışmalar duyulur ve Sylvester Beyaz Saray'ın siyah çitlerinin görüldüğünü sanır.

Casey diyor ki, "Dostum, halledeceğim dediğinde, halledersin. o."

OceanofPDF.com

Bölüm 153

On Yedinci Cadde NW ile Anayasa Caddesi'nin KESİŞTİĞİ NOKTADA- Ellipse'in güney ucu ve Beyaz Saray'ın Güney Çimenliği- Ned Mahoney devlet malı Impala'sını durdurmak için direksiyonu kırdı. O ve ben indik.

Planın bir parçası. İnsanları Beyaz Saray bölgesinden uzaklaştırmak için yanlış alarm vermek.

On yedinci caddede ilerlerken insanlar bölgeden kaçıyor, tıpkı 11 Eylül'de kaçırılan bir uçağın Beyaz Saray'ı vuracağı söylentileri yayıldığında yaptıkları gibi.

Sıcak paket yemekten dondurmaya kadar her şeyi satan bir dizi satıcı kamyonu var, hepsi de terk edilmiş. Üçüncü kamyonun anahtarı hâlâ kontakta. Ned kamyonu çalıştırır, Impala'nın yanına götürür ve sedanın tam önüne park eder. İki araç tüm kavşağı etkili bir şekilde kapatır.

Dışarı çıkıyor, anahtarları alıyor ve kanalizasyon ızgarasından aşağı atıyor. "O özel kimliğin detaylarını nereden biliyorsun?" diye sordum.

Ned Impala'nın şoför mahalline eğildi ve bagajı açtı. "Üç yıl önce, ajansın dahil olduğu DC acil durum planlamasını gözden geçiriyordum. Bu aklıma takıldı."

Sokaklar üzücü bir şekilde araçlardan arınmış durumda, ancak her iki yönde de polis araçlarının yanıp sönen ışıklarını görebiliyorum.

"Bir zombi filminde hayatta kalan tek kişiler bizmişiz gibi hissediyorum," diyorum Ned'le birlikte arabasının bagajına giderken. Üzerinde parlak sarı harflerle FBI yazan iki balistik yelek çıkarıyor. Birbirimizin giymesine yardım ediyoruz ve o "Zaman?" diyor.

"Öğlene kadar on" diyorum.

"Pekâlâ," der, elinde bir M4 otomatik tüfek ve on iki kalibrelik Remington pompalı tüfekte dışarı çıkar. "Bir planın var mı, John?"

Sormadan M4'ü alıyorum. "Planları General Grissom'ın Beyaz Saray'a ulaşip kontrolü ele geçirmesi. Sen ve ben onu durduracağız. Basit, değil mi?"

"Olabilirdiğince basit," diyor bir av tüfeği fişliğini hazneye yerleştirirken.

"Neden bu kavşak?" diye soruyorum.

Bir dürbün alıp 17. Cadde'nin güneyine bakıyor. Hareket eden araç yok. Ned diyor ki, "Ana caddeye ulaşmanın en hızlı yolu bu."

Pentagon'dan Beyaz Saray kapısı. O bir general. Farklı bir şey yapmayacaktır." Ned dürbünü indirdi. "Sanırım."

M4'te cephane olup olmadığını kontrol ediyorum, bagaja gidiyorum, otuz mermilik şarjörler için iki kesesi olan bir kemer görüyorum. Ülkeyi kurtarmak için çok fazla ateş gücü değil ama iş görür. Kemerini alıyorum ve diyorum ki, "Eğer durmazlarsa, lastiklere ateş et. Bu onları yavaşlatır. Ama içimde duracaklarına dair bir his var."

"Nedenmiş o?" Ned soruyor.

"Çünkü Grissom bir darbe planlıyor olsa bile, yanında şoförleri ve korumaları olmak zorunda. Çalışan cesetler. Ve bizim küçük barikatımızı gördüklerinde duraksayacaklar ve bize silahlarla saldırmayacaklardır."

On yedinci caddenin aşağısında yanıp sönen mavi ve kırmızı ışıklar beliriyor. "Umarım," diye ekliyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm

154

NED dürbünü tekrar kaldırır ve şöyle der: "Umut bir plan değildir John. Bize doğru gelen küçük bir konvoy var. İki polis kruvazörü, üç büyük SUV gibi görünüyor. Tahoe ya da Suburban olabilir."

Sürgüyü M4'e doğru çeviriyorum ve şimdi fişek yatağında bir mermi var. "Zaman?" diye sordum.

"Öğlene yaklaşık sekiz dakika var."

"Mason'ın dizüstü bilgisayarından ve USB belleklerden öğrendiğim kadarıyla saldırı öğlen saatlerinde başlayacak ve Grissom Beyaz Saray'da dünyaya bir konuşma yapacak. Bunun olmasına izin vermeyeceğiz."

Ned, "Anlaştık." diyor.

Açık bagajın arkasında duruyorum. Kapağı kapatıyorum, böylece görüşüm engellenmiyor. Dedim ki, "Ned, arabanın ön tarafına yerleş. Seni koruyacak bir motorun var."

Ned kaşlarını çatır ama yanına gider. "Seni ne koruyacak John?"

Dolu şarjörleri cephanе torbalarından çıkarıp kolay erişim için kapalı bagaj kapağının üzerine koyuyorum. "Neden, FBI'ın tüm kaynakları, işte bu."

Tüfeği alır, ceketinin cebine uzanır, ön cam ile kaput arasındaki boşluğa birkaç on iki kalibrelik fişek istifler.

Araçlar yaklaşıyor. İki polis aracı şimdi yan yana gidiyor. Ortada bir Tahoe var, onu bir çift Suburban takip ediyor.

Ellerim soğuk ve ağzım kuru ama bunun dışında kendimi iyi hissediyorum. "Zaman?" diyorum.

"Son sorduğundan beri mi? Bir dakika sonra." "Tamam."

Yaklaştılar ve ben de "Eğer bize çarpacakmış gibi hızlanırlarsa, sen lastiklere nişan al, ben de sürücülere nişan alacağım" dedim.

"Anladım."

Yaklaşan araçların motor seslerini duyabiliyorum. İçlerinden birinin bu terör dalgasını başlatan ve Amerika Birleşik Devletleri hükümetini devirmek için bu sahte bayrak operasyonunu kullanan general olduğuna inanmak zor.

Işıklar yanıp sönmeye devam ediyor.

Konvoy yaklaşmaya devam ediyor.

Boğazımı temizliyorum. "Ned?"

"Evet?"

"Sizinle çalışmak ve arkadaşınız olmak benim için bir onur ve ayrıcalıktı."

Bir saniye cevap yok. Sonra Ned şöyle der: "Tanrım, böyle bir anda beni boğmak ve gözyaşlarına boğmak mı istiyorsun?"

Gülüyorum. "Özür

dilerim." "Tamam."

"Neredeyse geldiler." diyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm

155

TAHOE'NUN İÇİNDE, Grissom kağıtlarından başını kaldırır ve "Ne oluyor? neler oluyor?"

Kendricks, "Yavaşlıyoruz efendim," diyor.

"Bunu biliyorum," diye tersledi Grissom. "Nedenini bul ve düzelt. Oyalanacak vaktimiz yok."

"Evet efendim," diyor ve Tahoe durduktan sonra kapıyı açıp iniyor.

Grissom sinirli bir şekilde saatine bakıyor. Öğlene beş dakika var. Beyaz Saray'dan iki blok uzaktalar ve bu mu oluyor? Kabul edilemez.

Derin bir nefes alır. Her şey yolunda gidecek. Bu yoldan defalarca geçmiştir ve bu seferin de diğerleri kadar sorunsuz geçeceğinden emindir.

Hiç şüphe yok-

Kendricks kapıyı açar. "Üzgünüm efendim, ileride bir barikat var."

"Barikat mı? Metro Polisi'nden mi? Bu onların barikatlarından biri değil. pozisyonlar. Bir hata olmalı."

Kendricks, "Efendim, bu bir Metro Polis birimi değil." diyor. "O zaman yukarıda kim var?"

"İki adam. Biri FBI ajanı, diğeri polis dedektifi olduğunu söylüyor. Bir Impala ve bir satıcı kamyonuyla yolu kapatıyorlar. Ve devam edemeyeceğimiz konusunda kararlılar."

"Sadece yanlarından geç."

"Silahları var" diyor.

Grissom kağıtlarını yere bırakır. "O zaman kendim hallederim, lanet olsun. Bu saçmalık için zamanımız yok."

Bölüm

156

Pentagon'un polis teşkilatından iki polis arabası geldiği için artık daha rahat nefes alıyorum.

güç durma noktasına geldi.

Bu da çekimlerin en azından şimdilik ertelendiği anlamına geliyor.

İki kruvazörün kapıları açılıyor ve dört Pentagon Polisi dışarı fırlıyor. İçlerinden biri, iri yarı bir adam, gözlerinin rengini görebileceğim kadar yaklaşıyor -mavi- ve "Ben Pentagon Polisi'nden Yüzbaşı Roy Jemison," diyor.

"Bu şartlar altında bile tanıştığımıza memnun oldum," diyorum. "Ben John Sampson, Metro Polisi dedektifim ve buradaki arkadaşım da Ned Mahoney, FBI'dan."

İkimize de baktı. "Aracınızı çekmeniz ve geçmemize izin vermeniz gerekiyor."

"Neden?" dedim.

Bu onu ürkütmüşse benziyor. "Çünkü General Wayne Grissom'a Beyaz Saray'a kadar eşlik ediyoruz ve önümüzdeki birkaç dakika içinde oraya ulaşması hayati önem taşıyor. Geri çekilin, aracı hareket ettirin."

"Yoksa?" Ned Impala'nın diğer tarafından soruyor.

"Harekete geçmek zorunda kalacağız."

Esprili bir ruh halinde olmasam da genişçe gülümsüyorum. "Yüzbaşı Jemison? Siz ve memur arkadaşlarınız, araçlarınıza dönüp buradan gitmelisiniz. Siz Pentagon Polisisiniz. Burada hiçbir yetkiniz yok. Ait olduğunuz yere, Potomac'a geri dönün."

Kaptan öne çıkar. "Bu ulusal bir acil durumdur! General Grissom'ın derhal Beyaz Saray'da olması gerekiyor!" Eli kılıfına gitti.

Sesimi yükselttim ve dedim ki, "Ne ulusal acil durumu? Beyaz Saray'a neden gittiğini biliyor musunuz? Sıkıyönetim ilan ediyor ve hükümetin kontrolünü ele geçiriyor. Yüzbaşı, Anayasa'ya yemin ettiniz. Eşlik ettiğiniz general anayasayı parçalayıcıya koymak üzere. Bu senin için sorun olur mu?"

Jemison, "Bunların hepsi komplo saçmalığı gibi geliyor. Ne dediğiniz umurunda değil. Aracınızı çekin. Şimdi."

Dedim ki, "Komiser, tekrar diyorum, sizin ve memurlarınızın burada hiçbir yetkisi yok. Ben bölge polisinin bir üyesiyim ve Bay Mahoney de FBI'dan,

Bu bölgenin tamamında tam yetkiye sahiptir. Başka bir deyişle, gördüğünüz her şey -sokaklar, kaldırımlar, parklar- bize aittir. Size değil."

Kaptanın yüzüne bakıyorum, sonra diğer memurların şaşkın ve endişeli yüzlerine bakıyorum ve "Yapabiliyorken defolup gidin" diyorum.

"Emirlerimi aldım."

"Evet, bizim de var. gitmiyorsunuz."

Jemison, ", olay tırmanacak." diyor.

"Sizin tarafınızdan tırmandırıldı," diyorum. "Önümüzdeki herkes silaha uzanırsa ateş başlayacak. Dörde karşı ikimiz varız ama siz açıktasınız, biz ise Chevrolet'nin en iyi çeliğinden yapılmış bir bariyerin arkasındayız. Bir pompalı tüfeğimiz ve bir M4'ümüz var. Sonu hiç hoş olmayacak."

Jemison destek için subaylarına doğru bakıyor ve elinin tekrar kılıfına gittiğini görüyorum ve ben de M4-'ümü kaldırıyorum.

"Durdurun şunu, hemen!" diye gür bir erkek sesi geliyor. "Hepiniz geri çekilin!"

Ve bir aksiyon filminden fırlamış gibi, General Wayne Grissom, yanında başka bir subay ve benimki gibi M4 taşıyan, siyah üniformalı ve çelik yelekli dört adamla birlikte, sanki buranın sahibiymiş gibi üzerimize doğru gelmeye başladı.

Ned fısıldıyor, "Şimdiye kadar çok iyi. Şimdi ne olacak?"

"Öncekiyle aynı," diyorum. "Grissom geçemiyor."

Bölüm

157

Bir generalin sahip olması gereken pek çok yetenekten biri de müzakere yeteneğidir,

İster okuma yazma bilmeyen kabile liderleri, ister cahil bir Kongre ya da daha da aptal bir Savunma Bakanı olsun, General Wayne Grissom bu yeteneğe sahiptir. Olayı hemen kavrar ve saatini kontrol eder.

Üç dakika kaldı.

Pekala, diye düşünüyor, *bu ikisini geçmek kolay olmalı ve bir ya da iki dakika kaybedersek, bu o kadar da büyük bir fark yaratmayacak*. Hâlâ Beyaz Saray'a ulaşmaya ve kontrolü ele almaya çalışıyor.

Dört Pentagon Polis memuru kenara çekilir ve Albay Kendricks de onu takip eden ağır silahlı dört Pentagon Güç Koruma Ajansı üyesi gibi ona ayak uydurur.

Dört Pentagon subayının önüne geçer, ellerini kalçalarına koyar ve "Eee? Sorun ne gibi görünüyor?"

Sağdaki siyah adam, M4'lü olan, "General, sorun vatana ihanet gibi görünüyor. Bu yüzden ilerleyemiyor ve Beyaz Saray'a gidemiyorsunuz."

Bir keresinde Irak'ta, Grissom'ın önünde giden bir Humvee mayına çarptı ve o zaman kafasına ve bağırsaklarına çarpan şok ve aşırı basınç, şimdi hissettikleriyle karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi.

Nereden biliyor?

Yakından bakar ve adamı tanır, Başkan terörist saldırıları yenmek için çok çaresizken müdürlerin bazı toplantılarına katılmış bir DC polis dedektifidir. Sampson-John Sampson, işte bu o.

Grissom elinin tersiyle iter. "Dedektif, belli ki size yanlış bilgi gönderilmiş. Arkadaşınızın kim olduğunu sorabilir miyim? Ve sorumlu kim?"

Diğer adam diyor ki, "Ned Mahoney, FBI. İkimiz de yetkili değiliz. İster inanın ister inanmayın, burada kurumlar arası işbirliği yapıyoruz."

Grissom, "Çok güzel ama beni durduramazsın," der. "Kıymılda, hemen şimdi." Sampson diyor ki, "Şu ana kadar sizi durduruyoruz. Öğlen başlama zamanı,

Değil mi? Öğle vakti geçip giderken burada durup bekleyeceksin. Ned ve benim anayasa hakkında komik bir fikrimiz var. Bir kere yemin ettikten sonra

yemin ettiyseniz, onu savunmak sizin görevinizdir. Sanırım bunu unuttunuz, General Grissom."

Albay Kendricks konuşur. "Siz ikiniz, generali hiçbir yerde tutmaya hakkınız yok! Beyaz Saray'a gitmesi gerekiyor. Ülkenin ona ihtiyacı var."

Sampson başını sallar ve şöyle der: "Eğer ulusun ona gerçekten ihtiyacı varsa, bir sonraki siyasi kongrede Grissom'ı askere alma hareketi olacaktır. Bu arada, sen ABD Ordusu'nda bir subaysın. Bu da sivillerin kontrolü altında. Tam tersi değil."

Kendricks, "Sizi aptallar, bu adam bu ülke için her şeyini feda etti-kan, ter, gözyaşı. Yapamaz-"

Grissom Kendricks'in sağ bileğini nazikçe tutar. "Bu kadar yeter, Albay." Kolunu bırakır ve iki adama başıyla selam verir.

"Görünüşe göre bir çıkmaza girdik," diyor Grissom. "Önemli değil. Rotamızı tersine çevirip başka bir rota bulacağız."

Grissom düşünüyor, *Ve hızlı, çünkü diğer tüm parçalar tam şu anda yerine oturuyor.*

Bölüm

158

GENERAL hareket edeceğini söyledikten sonra, "Ned, sıra sende" dedim.

Ned, "Üzgünüm General, gitmenize izin veremeyiz." der.

Grissom dönüşünün ortasında durur. "Ne?"

Ned, "Bunu söylediğim için üzgünüm efendim ama hayır, gidemezsiniz." dedi.

General duymaya alışık olmadığı bir kelimeye tepki verirken yüz ifadesi değişiyor: *Hayır.*

"Yapamam," diyor. "Dünyada beni burada tutacak hiçbir şey yok."

Ned, "ABD yasalarının 18. maddesi elinden geleni yapacaktır, efendim. General Grissom, ABD yasalarının 18. maddesinin 1956. fıkrasını ihlal etmekten tutuklusunuz, para aklama; ABD yasalarının 18. maddesinin 2381. fıkrasını ihlal etmekten tutuklusunuz, vatana ihanet; ve ABD yasalarının 18. maddesinin 2384. fıkrasını ihlal etmekten tutuklusunuz, kışkırtıcı komplo. Ve bu sadece başlangıç. Efendim, sizi gözaltına alırken koruyucu gücünüzü çıkarmanızı rica ediyorum."

Ned Impala'dan uzaklaşıyor, bir elinde pompalı tüfek, diğerinde sallanan bir çift kelepçe var ve Grissom ile çevresindekilerin aklından neler geçtiğini biliyorum: *Bu planın bir parçası değil!*

Güzel.

Pozisyonumu koruyorum ama Ned'in bu şekilde, savunmasız ve açıkta daha ne kadar durabileceğini merak ediyorum. Grissom çelik gibi sert bir sesle, "Ajan Mahoney, bu kabul edilemez. Verilmesi gereken kararlar ve hareket halinde olan güçler var ki bunlar senin görev unvanını çok ama çok aşılıyor."

Güvenlik gücünün iyi silahlanmış dört üyesine dönüp bir hareket yapar ve onlar da park halindeki Chevrolet Suburban'ların korumasına geri kayarlar. Neler olduğunu gören dört Pentagon subayı da araçlarının korumasına geri dönerler. Kadın albay onunla kalır.

"Ned," dedim.

Ama Ned her seferinde bir adım atarak dışarı çıkar. Grissom, "Bir adım bile yaklaşmayın, Ajan Mahoney." der. Grissom saatine bakar, kaşlarını çatır.

Sanırım programını mahvediyoruz. Olağanüstü.

General der ki, "Kendinizi ve aracınızı bu konumdan çıkarmak için beş saniyeniz var. Bu sürenin sonunda, eğer siz ikiniz

Hareket edersem, koruma gücüne hayatımdan endişe ettiğimi söyleyeceğim ve onlar da uygun şekilde karşılık verecekler. Anladınız mı?"

Elimde M4 var. Nişan alıyorum ve geriye doğru

bakıyorum. "Beş," diye başlıyor Grissom.

patlayıcıların *güm güm güm* sesini duyuyorum. Arkamı dönmüyorum.

"Dört," diyor Grissom.

"Ned, sen cesur bir ruhsun ama lütfen buraya geri dön." dedim.

Ned dedi ki, "Mümkün değil. Generali tutuklayacağım."

"Üç."

Ned Grissom'a doğru yürümeye devam ediyor ve çevresel görüşümde insanların kaldırımında sıralandığını görüyorum, neler olup bittiğini merak ediyorlar. Onlara geri çekilmelerini söylemek istiyorum ama hayır, eğer bu iş şiddete kayarsa, tanıkların çocuklarına bugün neler olduğunu anlatmalarını istiyorum.

"İki."

Ned, "General Grissom, sizi tutukluyorum. Sessiz kalma hakkına sahipsiniz. Söyleyeceğiniz her şey mahkemede aleyhinize delil olarak kullanılabilir. Avukat tutma hakkınız var."

Grissom'ın güvenlik gücü ve Pentagon Polisi silahlarını kaldırıyor. Doğrudan Grissom'ın alına nişan alıyorum ve bir tanesine ulaşım adamlarına ateş açmalarını emrettiği anda, o kendini beğenmiş, hain suratın tam ortasına bir mermi sıkmayı planlıyorum.

Bence Bree, umarım son mesajı almışsındır.

Grissom'ın dudaklarının son rakamı oluşturmaya başladığını görüyorum. Parmağım tetiğin üzerine kayıyor ve arkamdan dizel motorların gürültüsü geliyor.

Grissom'a bakmaya devam ediyorum ve generalin yüzündeki şaşkın ifade her şeye değişiyor.

Ned bile yürümeyi bıraktı. Hızla dönüyor ve rahatlamış bir şekilde arkama bakıyor.

Bölüm

159

Çöl teni renginde iki askeri Humvee'nin bir evin arkasında durduğunu gördüğünde

Grissom park halindeki Impala'yı ve satıcı kamyonunu görünce *bunun planın bir parçası olmadığını* düşünür. *Sokağa çıkma yasağını uygulamak için bu akşama kadar görevlendirilmemeleri gerekiyordu.*

Kapılar açılır ve sekiz Ulusal Muhafız ona doğru yürür, yedisi M4 silahlıdır, sekizincisinin bir subay vardır. Zayıf, siyah bir adamdır, üniforması düzgün ve temizdir, çelik yelek, kemer, kılıflı bir tabanca ve yumuşak bir şapka giymektedir. Adam Impala'nın yanından geçip yaklaşırken Grissom albay rütbesini ve fark eder,

TOUSSANT.

Albay selam verir, Grissom da karşılık verir. Adam, "General, ben Albay Lionel Toussant, İki Yüz Yetmiş Altıncı Askeri Polis Bölüğü, Üç Yüz Yetmiş İkinci Askeri Polis Taburu, Columbia Bölgesi, Ordu Ulusal Muhafızları," der.

Grissom gülümser, adamın elini sıkar. "Albay Toussant, General Wayne Grissom."

Toussant da sırtarak, "Kim olduğunuzu biliyorum efendim," der.

"Güzel," diyor Grissom. "Sizi burada gördüğüme sevindim. Albay, Impala'nın yanındaki o iki adamı tutuklamanızı, arabayı yoldan çekmenizi ve sonra-"

Albay Toussant'ın gülümsemesi kaybolur. "Üzgünüm efendim, bunlar benim emirlerim değil."

Römorkları taşıyan iki Humvee daha durur. Diğer Ulusal Muhafızlar römorkların yanına gider, branda örtülerini açar ve büyük dikenli tel bobinlerini ve ahşap testereleri çıkarmaya başlar. Hızla testereleri kurarlar ve dikenli tel ruloları çözülüp ayrılır.

"Albay," diyor Grissom, sesi gergin, "emirleriniz nedir?"

Albay diyor ki, "Emirlerim Beyaz Saray çevresindeki sokakları ve araziye emniyete almak. Kontrolümüz altındaki bölgeye hiçbir aracın ve kişinin girmesine izin verilmeyecek."

Grissom, "Bu emirleri hemen şimdi iptal ediyorum. Bu caddenin temizlenmesini ve bana ve ekibime erişim sağlanmasını istiyorum."

Toussant, "Üzgünüm efendim, bunu yapamam. Emirlerim var."

Grissom sertçe, "Ve ben bu emirleri geçersiz kılıyorum. Şimdi yapın, Albay Toussant!"

Albay başını sallar. "Kusura bakmayın ama General Grissom, benim emir komuta zincirim içinde değilsiniz. Eminim hatırlarsınız, General, biz doğrudan başkana bağlı tek Ulusal Muhafız birliğiyiz. Kendisi bizim başkomutanımızdır ve bizi aktif hale getirerek Beyaz Saray'ı güvenlik kordonu altına almamızı emretti."

Grissom yumruklarını sıkar. "Anladığım kadarıyla Başkan artık dışarıyla iletişim kuramıyor."

"Bunun üzerinde çalışıyoruz efendim," diyor albay. "Ama o iletişimi kaybetmeden önce belediye başkanımızla konuştu ve Beyaz Saray'ı olası bir ayaklanmaya karşı korumak için Ulusal Muhafızların devreye girmesini istedi."

Grissom karşısında duran ukala ve kendinden emin albaya öfkeyle bakar. Bu albay ona Afganistan'daki kurallara bağlı JAG subaylarını hatırlatmaktadır. Topçu birlikleri bir hedef belirlediğinde, JAG'den avukatlar sivil ya da tali hasar oluşmadığından emin olmak için hedefi doğrulamak zorundaydı. Sadece üç dakika sürmesi gereken normal bir ateş görevi, JAG ve diğer üst düzey yetkililer onaylamadan önce yarım saat uzayabiliyordu.

Bir yangın misyonunu yönetmek, bir orduyu yönetmek, bu ulusu kurtarmak için bir operasyonu yönetmek için harika bir yol.

Daha fazla Humvee yanaşır ve Ulusal Muhafız askerlerini boşaltır. Grissom zihninde Beyaz Saray çevresindeki diğer kavşaklara giden ve Lafayette Parkı ile Elips'i işgal eden benzer müfrezeleri görebiliyor.

"General," diye fısıldar Albay Kendricks ona, "ne yapacağız?"

Yenilginin acısını ağzında hissetmeye başlamıştır ve Albay Toussant ile FBI adamının derin bir sohbete daldığını görür. Muhafızlardan biri FBI adamının tüfeğini tutmaktadır ve Albay Toussant başını sallayarak Grissom ve yardımcısına doğru üç adım atar.

"General," dedi Toussant. "Tekrar özür dilerim ama FBI'dan sorumlu özel ajan Ned Mahoney sizi tutuklamak niyetinde olduğunu bildirdi. Bu benim yetki alanıma girmiyor, bu yüzden birliğim konuşlanırken onun devam etmesine izin vereceğim."

FBI ajanı Grissom'ın parlak kelepçelerden yansıyan ışığı görebileceği kadar yakındır ve uzun zamandır ilk kez ne diyeceğini bilemez.

Ama başka biri değil.

Bileği Albay Kendricks tarafından tutulur ve "Herkes kıpırdamasın, hemen şimdi!" diye bağırır.

Diğer elinde dokuz milimetrelik tabancası var.

OceanofPDF.com

Bölüm

160

SYLVESTER endişeli çünkü Beyaz Saraya ulaştığında, Her ikisi de Park Hizmetleri üniforması giymiş bir kadın ve bir erkek olan iki irtibat kişisi, önceden planladıkları yerde, belli bir elektrik direğinin yanında değildir.

Ya geç kalıyorlar ya da gelmiyorlar.

Casey diyor ki, "Frick ve Frack hangi cehennemde?"

"Bilmiyorum," diyor Sylvester, "ama bu bizi durdurmayacak. Bizi yavaşlatabilir ama yine de işimizi yapıyoruz."

Casey diyor ki, "İşte ruh bu. Hadi yapalım."

Pennsylvania Bulvarı'nda trafik yok, bu yüzden Sylvester büyük çekiciyi kolayca manevra ettiriyor, dönüş yapmak için yan aynalara pratik bir gözle bakıyor.

Geri vitese takar ve gaza hafifçe basmak üzeredir ki, kasklı ve asker kıyafetli iki adam, her iki tarafta da birer tane olmak üzere ön panele çıkar.

Sylvester'ın yanındaki adam kapalı bir yumrukla cama vurur ve Casey "Yapma, yapma" der ama Sylvester camı indirir. Sivil giyimli adam "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" der.

Sylvester "Benim işim," diye cevap verir. Diğer askerlerin kaldırım boyunca toplandığını görür.

"Bu nasıl bir iş böyle?"

Sylvester konuşmaya başlar ama asker sözünü keser. "Bak dostum, bölgede engelli kamyon ya da araba görmüyorum. Arkanı dön ve defol git."

"Olmaz," diyor Sylvester. "Yapmam gereken bir iş var."

Asker der ki, "Evet, benim de yapacak bir işim var. Bu sokağa kimse , hiç kimse. Ve sen de kimse değilsin, o yüzden defol git. Şimdi."

Sylvester başını hafifçe hayır anlamında sallayan Casey'ye bakar.

Asker ekliyor: "Bu işin ne kadar ciddi olduğunu göstermek için ölümcül güç kullanma yetkimiz var. Bu dikkatini çekti mi? Şimdi kımıldayın!"

Sylvester tekrar Casey'ye bakar ve Casey alçak ve sessiz bir sesle, "Boş ver onları. Onlar hafta sonu askerleri. Ateş etmeye cesaret edemezler. Hadi, geri çekilin."

"Emin misin?"

"Tanrım, eminim," diyor Casey. "Onlar sadece oyun askerleri. Ateş etmezler."

Sylvester'ın içi güvenle doludur; başını sallar ve ağır kamyonu geri vitese takar.

On saniyeden kısa bir süre sonra Sylvester koltukta yatmaktadır, yüzünde ve göğsünde cam kırıkları vardır ve yaralarının kanadığını hissetmektedir. Son düşüncesi Casey'i dinlememesi gerektiğidir.

OceanofPDF.com

Bölüm

161

DC Ulusal Muhafız birliklerinin gelişyle birlikte, sıkı bir bandın göğsümün etrafında gevşiyor. Ned'in evinden DC belediye başkanına yaptığı umutsuz telefon görüşmesi işe yarıyor. M4'ümü indirip Ned'in Impala'sının bagajına koyuyorum. Kalabalık kaldırımlarda daha fazla insan ve bir TV kamera ekibi bu dramın ortaya çıkışını izliyor.

Ve ne dram ama. Ulusal Muhafız albayı Ned'in yanında duruyor ve Ned bir dizi kelepçe taşıyor. Grissom'ın Pentagon Polisi ve güvenlik servisi geri çekildi ve silahlarını indirdi ve her şey kontrol altında görünüyor.

Sağ elinde tabancasıyla General Grissom'ın yanında duran kızgın albay hariç.

Kimse hareket
etmiyor. Sahne
donmuş durumda.

Impala'nın gövdesinin etrafından dolaşıp General Grissom'a ve yanında duran albaya doğru ilerliyorum. Tabancası şimdi doğrudan bana doğrultulmuştu.

Bu hayatımda ilk kez başıma gelmiyor.

Sonra büyüyen Ulusal Muhafızlar kuyruğundan birinin "Hadi bakalım Koca John!" diye seslendiğini duyunca afalladım. Arkadayız!"

Dönmüyorum. Yavaşça ilerlemeye devam ediyorum ama karşı karşıya olduğum şeye rağmen - kızgın bir ordu subayı tabancasını bana doğrultuyor - inanılmaz derecede sakin ve huzurluyum. Bir arkadaşım orada Ulusal Muhafız gücünde ve orada şehirlerini, Beyaz Saraylarını ve başkanlarını savunanların çoğu DC ve çevresinde en çok göz ardı edilen işçiler. Mühendisler, tezgahçılar, güzellik uzmanları, otel çalışanları, temizlik görevlileri, bilişim uzmanları ve daha pek çok meslekten insan, şimdi tek bir birim, tek bir güç, District of Columbia Ulusal Muhafızları.

Belli nedenlerden dolayı lakapları Başkent Muhafızları.

Yaklaştım, ellerimi kaldırdım ve "İyi günler Albay Kendricks" dedim. Burada harika bir durum var, değil mi?"

Tabanca sallanmıyor. "Sen Sampson'sın, değil mi? DC Metro Polisi'nden dedektif?"

"Bu doğru, Albay. İyi hafıza."

Keskin bir sesle, "Sizin ve FBI'daki arkadaşınızın General Grissom'ın görevini yerine getirmesini engellemeye hakkınız yoktu. Buna hakkınız yok!"

İki adım daha atıyorum, boş ellerim havada, yüzüm dostça. "Haklı olabilirsiniz Albay, ama buna başkaları karar verir. Bu arada, ilk adınız nedir? İsterseniz bana John diyebilirsiniz."

Başını sallıyor. Grissom der ki, "Albay, siz-"

"General, lütfen," diyor. "Ne yaptığımı biliyorum." Gözleri kısılır. "Ve dedektifin ne istediğini biliyorum. Benimle bir tür yakınlık kurmak, niyetine güvenmemi sağlamak için ilk adımı istiyor. Cehenneme kadar yolu var."

"Çok akıllıca, Albay, ama size niyetimi açıkça söyleyeceğim, isim olsun ya da olmasın. Bu durumu yatıştırmak, kimsenin zarar görmemesi için ortamı sakinleştirmek."

"Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsunuz?"

"Belki de tabancanı yere bırakarak kazara ateş etme ihtimalini azaltabilirsin. Bu iyi bir başlangıç olur."

Gülüyor. "Peki karşılığında ne alacağım? Sana söyleyeyim, tutuklanıyorum, değil mi? Ama bu şekilde silahlandığım için hâlâ elimde bir koz var."

Albay Toussant ve Ned hareketsiz durmuş, izliyorlar.

"Pekala, bunu kabul ediyorum. Elinizde bir joker kart var. Onunla ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Hepiniz geri çekilin, araçları hareket ettirin ve General Grissom'ın Beyaz Saray'a ulaşmasına izin verin."

Başımı yavaşça, kederle sallıyorum. "Hayır Albay, böyle bir şey olmayacak. Mevcut durum buna izin vermez."

"Bu olmak zorunda. Beyaz Saray'a gitmesi gerekiyor" diyor. "General Grissom bu ulus için çok şey feda etti, bu ulus için kanını akıttı, bu ulus için ailesini kaybetti. Ülkenin ona Washington, Grant ve Eisenhower'a ihtiyacı olduğu gibi ihtiyacı var. Onun zamanı geldi."

Başımı bir kez daha hüzünle salladım. Birkaç adım daha attım. "Albay, siz akıllısınız, deneyimlisiniz, General Grissom'ın Beyaz Saray'a gitmeyeceğini biliyorsunuz. Böyle bir şey olmayacak."

Grissom yorgun bir şekilde, "Kendricks, bitti. Silahını yere bırak."

Kendricks'in yüzü kızarır. "Bunu yaparsam ne olur efendim? Ben tutuklanacağım, siz de öyle. Haksız mıyım?" diye soruyor bana.

Başımı sallıyorum. Rehine pazarlıklarında asla yalan söylenmez. "Doğru, Albay," diyorum. "İkiniz de tutuklanacaksınız. Bundan kaçış yolu göremiyorum."

"Peki," der, sesi daha da öfkeli. "O zaman bu adam, General Wayne Grissom, bu işine adanmış, sert ve vatansever general -hayatı, kariyeri, hizmet yılları- yok edilecek, değil mi? Nefretin, küçümsemenin, mizahın konusu olacak. Yüzü her gazetenin, her kablolu televizyon programının, her internet sitesinin ön sayfasında yer alacak ve bir hain, bu yüzyılın Benedict Arnold'olarak tasvir edilecek. Onlarca yıllık onurlu hizmeti bir deli klişesine indirgenecek. Ve sonra mahkeme, aylar ve aylar süren günlük aşağılanma ve ardından Leavenworth'da ömür boyu hapis cezası gelecek. Bu büyük adamı bekleyen şey bu, değil mi?"

Kendricks kendi sorusuna cevap verirken makul bir yanıt bulmaya çalışıyorum.

"Özür dilerim General, bunun başınıza gelmesine izin veremem," diyerek tabancasını çıkarır. Sağ şakağına dayar ve kafasına bir el ateş eder.

Bağırışlar, inilti ve nefes alışlar duyuluyor, ardından arkamdan bir dizi silah sesi patlıyor ve Albay Kendricks sevgili generalinin yanına yığılıyor, ikisi de muhtemelen kaldırırma çarpmadan önce ölmüşler.

Bölüm

162

MARIA TUCKER, TABANCASI hala belinde kılıfında, süitin girişine adım atıyor Hay-Adams otelinin balkonunda, Beyaz Saray'ın etrafındaki manzarayı incelemek için dürbününü kaldırırken "*Her şey boka sardı*" diye düşünüyor.

Öğle vakti, Gizli Servis gözlem noktalarına gizlice yerleştirilmiş patlayıcılar planlandığı gibi patladı ve hatta ses bastırmalı keskin nişancı tüfeklerinin dışarıdaki diğer Gizli Servis ajanlarını indirirken çıkardığı boğuk *çuf çuf çuf* seslerini bile duydu.

Mükemmel.

Ama saniyeler ve dakikalar geçtikçe... hiçbir şey yok! Çitleri yıkacak devasa çekici kamyon neredeydi? UPS, FedEx ve Amazon'dan gelen ve çok sayıda silahlı erkek ve kadını tahliye edecek olan sahte teslimat araçları neredeydi? Sözde kapalı olan Beyaz Saray hava sahası üzerinden geçerek operatörleri savunmasız Beyaz Saray çatısına indirecek olan helikopterler neredeydi?

Herkes nerede?

Süite geri döndüğünde, 1980 yılında İran'daki Amerikalı rehineleri kurtarma girişimi çölün ortasında alevli bir felaketle sonuçlandığında ciddi şekilde yanan büyükbabasını hatırlıyor.

Çocukken, büyükbabasının o gece nasıl hissettiğini merak ederdi. Artık biliyor.

Her ikisi de terminallerinin önünde duran Styles ve Flynn'e "Güncellemeler?" diye sorar.

Flynn tek kelime etmez ama Styles şöyle der: "Bazı kopuk ve karışık mesajlar var efendim. Görünüşe göre saldırı başarısız oluyor. Adamlarımız yakalanıyor ve tutuklanıyor."

Flynn "Şimdi ne olacak?" diyor.

Maria diyor ki, "Emirlere uyun. Tüm sabit diskleri, parmak bellekleri, elektronik olarak kaydedilmiş her şeyi ve her şeyi silin. Ben evrakları toplayıp icabına bakacağım."

Sonraki birkaç dakika teknisyenlerin klavyeleri yumruklamasıyla geçerken, Maria kâğıtları en üst düzey GSA imha makinesine atıyor; bu makine sadece notları ve evrakları parçalamakla kalmıyor, aynı zamanda parçalanmış parçaları kül haline getirip asitle ıslatıyor.

Üçünün işi bittiğinde, dışarıdan sürekli siren sesleri ve helikopter kanatlarının gümbürtüsü geliyor.

Maria, Styles ve Flynn'e gider. "Her şey tamam mı?" Styles, "Evet efendim," der.

"Her şey ," diyor Flynn. "Çıkma vaktimiz geldi mi?"

Maria başını sallar. "Şu anda olmaz," diyor. "Benim de emirlerim var."

Tabancasını çıkarır ve Flynn, "Lütfen, Tanrım, hayır!" der ve Maria her birine iki el ateş eder, ardından boş kovanları halı kaplı zeminden alır ve çantasını kapar.

Koridora çıkar, kapıyı arkasından kapatır, en yakın asansör durağına gider ve bir asansör kabinini kendi katına getirmek için düğmeye basar.

İşe yaramadı, değil mi, diye düşünüyor. Kapı açılırken bir *çınlama sesi* duyulur ve Maria fısıldar, "Belki bir dahaki sefere."

OceanofPDF.com

Bölüm 163

NEREDEYSE ÖĞLEN OLMUŞTUR ve ortam gürültülü, kaotiktir, kahkahalar aralara serpiştirilmiştir

Tatlı hakaretler ve birkaç küfürle, ama bu benim ve Cross ailesinin hayatının en mutlu günlerinden birine dönüşüyor ve bir saniye bile şikayet etmeyeceğim.

Küçük bir kortej halindeyiz, Alex Cross tekerlekli sandalyesiyle en önde gidiyor. Daha önce Ali, Damon ve Jannie'yi kenara itmiş olan ben, George Washington Üniversitesi Hastanesi'nden ayrılırken onu itme ayrıcalığına sahibim.

Bree Alex'in sağında, elini sıkıca tutuyor ve Nana Mama da solunda aynı şeyi yapıyor. Jannie'nin elinde Alex'e sağlık dileyen balonlardan oluşan bir filoya ait ip demeti, Damon ve Ali'nin ellerinde ise içinde tebrik kartları, hediyeler ve Alex'in terhis belgelerinin bulunduğu plastik torbalar vardır.

Kahkahalar ve şakalaşmalar var. Nana Mama bir haftalık planlanmış yemeklerin listesini çıkarıyor -"Çünkü ellerinden geleni yaptıklarını biliyorum ama yemekleri sağlıklı ya da iyileşmiş hiç kimse için uygun değil"- ve Ali babası iyileştiğinde kamp gezisine gitmekten bahsediyor ve Damon ara sıra babasının omzunu sıvazlıyor. Jannie gözyaşları yanaklarından süzülürken sadece gülümsüyor.

Ve sol bacağımı tutarak insanlara ayak uydurmamı ve sabit bir tempo tutturmamı zorlaştıran küçük Willow'um, babasının tekrar evde olmasından mutlu.

Ben *de*, sanırım, *ben de*.

Alex dönüp bana bakıyor ve gülümsüyor. Yeni banyo yapmış ve tıraş olmuş, üzerinde evden getirdiği haki pantolon ve lacivert polo tişört var, ama bunlar küçülmüş bedenine bol geliyor.

Nana Mama'nın işi başından aşkın, o yorgun kemiklere yeniden et koyuyor.

Bize eşlik eden bir erkek hemşire ziyaretçileri ve hastaları önümüzden uzaklaştırıyor ve büyük lobiden çıkıp Washington DC sabahının geç saatlerinin temiz havasına giriyoruz ve güzel bir gün.

Hastane lobisinden I Street'e giden kavisli bir yoldayız, Foggy Bottom çiftçi pazarının hemen yanındayız ve arabaların ve

Birçoğu üniversite mensubu olan yayalar, çadırlar ve büyük şemsiyeler altında çalışan çok sayıda satıcı ve çiftçiye görebiliyoruz.

Yanımızdaki hemşire Alex'e doğru eğildi ve şöyle dedi: "Pekala Dr. Cross, bunu duymaktan nefret ettiğinizi biliyorum ama hastane kuralları böyle; eve götürecek araç tam önünüze gelene kadar tekerlekli sandalyenizde kalmak zorundasınız. Bu gerçekleştiğinde, sandalyeden arabaya geçerken yardıma ihtiyacınız olacak. Anladınız mı? Sorusu olan var mı?"

"Tek bir tane bile değil," diyor Alex, sesi yumuşak ama güçlü.

Hemşire ayrılıyor ve ben etrafıma bakıp Bluestone Grubu'ndan iki Chevrolet Suburban'ın bu yavruları eve götürmesini bekliyorum. Beylik silahım hala belimde.

Ne olur ne olmaz.

Tekerlekli sandalyenin tekerleklerini kilitliyorum ve Alex'in yanına gidip diz çöküyorum. Ona sert bir bakış attım ve "Nasılsın?" diye sordum.

Parlak gülümsemesi beni rahatlattı. "Ağrım var ve titriyorum ama eve gitmeye hazırım."

Sağ elini Bree'ninkinden kurtarıyor ve uzatıyor, ben de iyice sıkıyorum. Karşılık olarak sıkmasının bu kadar güçlü olması beni çok heyecanlandırdı. Alex, "Ailemi güvende tuttuğun için sana çok şey borçluyum John," diyor.

Willow arkamdan gelip küçük kollarını kalın boynuma doladığında, "Sen de benim için aynısını yapardın," diyorum.

"Ve ulus da size çok şey borçlu. Sen ve Ned Mahoney. Ve Elizabeth Deacon. O nasıl?"

Hastaneye doğru başımı salladım. "Hâlâ komada ama durumu stabil. Doktorlar önümüzdeki birkaç günün fark yaratacağını

söylüyor." "İyi bir kadına benziyor."

"Öyle. Bugün ilerleyen saatlerde uzun bir ziyaret için buraya geri gelmeyi planlıyorum."

"Güzel," diyor, hâlâ gülümsüyor ama gözlerinde bir şey fark ediyorum. "Vazgeç, Alex. Ne düşünüyorsun?"

Sesi kasvetli. "İşe geri dönmeyi düşünüyorum."

Neyse ki Bree bunu duymadı -Jannie'yle konuşuyor- çünkü eminim bu cümle, durumu ne olursa olsun Alex'in kafasına bir tokatla sonuçlanırdı.

"Ne işi?" diye sordum. "Alex, Ned, FBI ve diğerleri yirmi dört-yedi çalışarak terörist ağlarını çökertiyorlar. Başkan dün canlı yayına çıkarak gelecekteki terör saldırıları tehdidinin artık sona erdiğini duyurdu. Yarın General Wayne Grissom'ın cenazesi

Başkanı şahsen koruma görevi sırasında silahlı kişiler tarafından vurulduktan sonra Arlington Ulusal Mezarlığı'nda tam askeri törenle defnedildi."

Alex gülümsüyor. "Bu örtbas hikayesinin ne kadar süreceğini düşünüyorsun?"

"DC Metro Polisinde kalmama ve Kongre önünde bana utanç verici sorular sorulmadan tam emekli maaşı ile ayrılmama yetecek kadar uzun bir süre."

"Bir kahramanı kovamazsın, değil mi?"

Ben de diyorum ki, "Doğru. Ama az önce söylediğin şeye geri dönelim. Ne demek işe geri dönmek?"

Ali sesleniyor, "Geldiler!"

İki Suburban'ın yaklaştığını görüyorum ve plakaları daha önce ezberlediğim harf ve rakamlarla eşleşiyor; SUV'lar Bree'nin işverenine ait.

Alex tekerlekli sandalyede kayıyor ve "Albay Carla Kendricks" diyor. "Grissom'ın yardımcısı, onu öldürdükten hemen sonra vuruldu."

"Ama onu kim öldürdü?" Alex sorar. "Ve neden bu kadar çabuk?"

"Yakınlarda duran Ulusal Muhafız birliğinden biri," diye cevap veriyorum. "Bana söylenen bu. Kendricks ateş ettikten sonra birileri içgüdüsel olarak karşılık vermiş. Ulusal Muhafızlar kendi soruşturmalarını yürütüyorlar."

Başını sallar. "Bundan eminim. Ama bir tehdit oluşturduğu için mi öldürüldü, yoksa Ulusal Muhafızlar arasında modern bir Jack Ruby mi vardı, konuşmasın, tanık olamasın diye onu öldüren biri mi? Bunun araştırılması gerekiyor. Bunu yapacağız, John."

Başımı iki yana sallayıp doğruluyorum, kolumu bana yaslanan Willow'a doluyorum. "Kahretsin şekerim, en azından bir gün izin alamaz mısınız?"

Sırıttırıyor. "Tamam. Söz veriyorum. Bugünün geri kalanında izin alacağım. Yarın sabah sekizde evde buluşalım."

"Dokuz," diyorum. "Dinlenmen gerek. Willow'u da okula bırakmam gerekiyor."

Suburbanlar önümüzde duruyor, kapılar açılıyor ve Bree Bluestone'daki güvenlik operatörlerine sesleniyor. "Tim ve Carlos, buraya gelin ve Alex'i içeri alın."

Sonra inanılmaz bir şey olur.

Alex tekerlekli sandalyenin kolçaklarını kavırıyor, ayağa kalkıyor ve kendi gücüyle yakındaki Suburban'a doğru yürümeye başlıyor.

Bu manzara gözlerimi yaşartıyor.

Bu dünyada Alex'tutabilecek kimse yok.

Nana Mama sesleniyor, "Seni aptal adam, kurallara gerekiyor! O sandalyede kal!"

O Suburban'a doğru yürümeye devam ederken hepimiz ona bakıyoruz. Açık kapının çerçevesini tutuyor ve gülümseyerek dönüyor.

"Ben Alex Cross'um," diyor. "Kendi kurallarımı kendim koyarım."

OceanofPDF.com

Daha fazla James Patterson ister misin?

Sırada ne olduğunu görün,  n kopyaları kazanın ve fırsatları bulun.

[Resmi James Patterson bülteni.](#)

LITTLE, BROWN AND COMPANY

[OceanofPDF.com](#)

Teşekkür

James Patterson ve Brendan DuBois *Cross Down*'daki yardımları için aşağıdakilere teşekkür eder: George Washington Üniversitesi Hastanesi Travma ve Akut Bakım Cerrahisi direktörü ve Kritik Bakım eş-tıbbi direktörü Dr. Babak Sarani; Air Force Lt. Robert Carver, District of Columbia Ortak Görev Gücü sözcüsü; Michael Davidson, eski subay, Merkezi İstihbarat Teşkilatı; Vito Maggiolo, DC İtfaiye ve EMS Departmanı kamu bilgilendirme görevlisi; ve Edie Hicks, emekli kritik bakım RN ve EMS-Paramedik.

OceanofPDF.com

Yazarlar Hakkında

James Patterson dünyanın en çok satan yazarıdır. Yarattığı eserler arasında Alex Cross, Kadın Cinayetleri Kulübü, Michael Bennett ve Maximum Ride bulunmaktadır. En çok satan kurgusal olmayan kitapları arasında *Walk in My Combat Boots*, *Filthy Rich* ve otobiyografisi *James Patterson by James* yer almaktadır. Bill Clinton ve Dolly Parton ile romanlar üzerinde işbirliği yapmış ve bir Edgar Ödülü, dokuz Emmy Ödülü ve Ulusal Beşeri Bilimler Madalyası kazanmıştır.

Brendan DuBois, yirmi yedi romanın ve iki yüzden fazla kısa öykünün ödüllü yazarıdır ve kendisine Amerika Özel Göz Yazarları'ndan üç Shamus Ödülü'nün yanı sıra Kısa Gizem Kurgu Topluluğu'ndan Yaşam Boyu Başarı için Edward D. Hoch Anısına Altın Derringer'ı kazandırmıştır. Kendisi aynı zamanda bir *Jeopardy!* şampiyonudur.

OceanofPDF.com

JAMES PATTERSON

CROSS

OUT

AN

ALEX CROSS

T H R I L L E R

Alex Cross ve ekibinin bir sonraki büyük davasına göz
atmak için
John Sampson, sayfayı çevir.

OceanofPDF.com

JOHN SAMPSON VE BEN Washington DC'nin güneydoğusunda, Fairmount Heights, Maryland sınırına yakın tuğla bir apartmanın içindeydik, bu yüzden makineli tüfek ateşini duymadık.

Ama ardından gelen patlamanın gümbürtüsünü ve gürültüsünü kesinlikle duyduk. "da neydi?" dedi perişan haldeki Eileen O'Dell, elleri titreyerek. "Aman Tanrım, bu da neydi?"

Sampson onu sakinleştirmeye çalışarak, "Her neyse, çok uzaktaydı, Eileen," dedi. "Bunun zor olduğunu biliyorum ama Trey'in rutini hakkında bize söyleyebileceğin her şey, özellikle de sabahları, bunu ona kimin yaptığını bulmamıza yardımcı olabilir."

Eileen'in yirmi beş yaşındaki kocası Trey O'Dell aynı gün sabah saat dört sularında vurularak öldürülmüştü. Yılbaşından bu yana başkent sokaklarında sabahın erken saatlerinde pusuya düşürülerek öldürülen dördüncü genç adamdı. Sampson ve ben, medyanın Ölü Saatler cinayetleri olarak adlandırdığı davaya atanmıştık.

John, Metropolitan Polis Departmanı'nın cinayet biriminde kıdemli bir dedektifti. Ben de eskiden MPD'nin cinayet biriminde çalışıyordum ama şimdi hem departmanda hem de bir zamanlar profil uzmanı olarak görev yaptığım FBI'da soruşturma danışmanı olarak çalışıyordum. Göğsümdeki ağrıyı ovuşturdum, neredeyse hayatıma mal olacak bir yarayı hâlâ atlatamamıştım.

"Size ve diğer memurlara daha önce anlatmadığım ne var bilmiyorum," dedi yeni dul kadın, yine yıkılmanın eşiğindeyken. "Olanları kimse görmedi mi?"

"Henüz kimse ortaya çıkmadı," dedim ona. "Ama bunun onun normal rotası olduğunu söylemişsiniz?"

"Her zaman değil ama yeterince sık. Koşularının, rotalarının ve her şeyin günlüğünü tutardı, bilirsiniz. Hepsini dizüstü bilgisayarında görebilirsiniz."

"Peki ya erken saat? Bu alışılmadık bir şey miydi?"

"Hayır," dedi. "Trey'in hiçbir zaman fazla uykuya ihtiyacı olmadı. Her zaman erken kalkardı. Ve işten önce koşmayı severdi."

"Öğretmenlik yaptığı okulun adı neydi?" Sampson sordu. "Woodrow Wilson."

"İyi okul," dedim.

"İyi bir öğretmendi," dedi sesi titreyerek. "Çocuklar onu severdi. Herkes onu severdi. Nasıl oluyor da yatağa girdiğimde o yanımdayken, uyandığımda polis kapıma dayanıyor ve o

değil." Tekrar ağlamaya başladı. "Yeni evlilerin başına böyle şeyler gelmemeli. Olmamalı işte."

Kendimi çok kötü hissettim. Haziran ayında evlenmişler ve Trey öğretmenlik işine girdikten sonra Boston'dan buraya taşınmışlardı.

"Annen ve kız kardeşinin yolda olduğunu mu söyledin?" Ona bir mendil uzatarak sordum.

Eileen başıyla onaylarken gözlerini sildi, sonra da burnunu sildi. "Annem ve Eva bir saat içinde burada olurlar. Ondan sonra da Trey'in annesi ve babası. Bunu nasıl atlatacağım?"

"Onların yardımıyla," dedi Sampson.

"Sen onları tutarsan onlar da seni tutar" dedim.

Başını salladı, gözleri boş ve sersemlemiş görünüyordu. "En azından onu görmek zorunda kalmadılar."

Günün erken saatlerinde kocasını teşhis etmek için morga gittiğini biliyordum. "Onları bundan kurtararak cesurca davrandın."

"Ya da ben bir aptalım," dedi. "Gördüklerimi unutabilecek miyim bilmiyorum." "Onu asla unutmayacaksınız," dedi Sampson. "Ama o diğer anı solacak."

Yanaklarından daha fazla gözyaşı süzülürken, "Umarım öyledir," dedi. "Bu duyguya daha fazla dayanamayacağım."

Yumuşak bir sesle, "İlk karım öldürüldü, Eileen. Yaptığım şeyi yapmamın bir nedeni de bu. Önümüzdeki birkaç günün zor geçeceğini söyleyebilirim. Ama ailen geliyor ve bu zaman alacak, hem de çok zaman, ama bunu atlatacaksın. Yeniden bir hayatın olacak. Mutluluğu yeniden tadacaksın."

Daha çok ağladı. "Sorun da bu zaten. Tekrar mutlu olmak istemiyorum."

İkimiz de cevap veremedi önce benim, sonra da Sampson'ın cep telefonundan merkezi aramamızı söyleyen mesajlar geldi.

"Ben alırım," dedim ve sade bir şekilde döşenmiş oturma alanının diğer tarafına doğru yürüdüm. Santral cevap verdiğinde "Ben Alex Cross," dedim.

"Her ne yapıyorsanız bırakın Dr. Cross ve Reagan Havaalanı'na gidin," dedi. "Az önce bir jet düştü ve pistte patladı. Şef ve FBI sizi ve Sampson'ı derhal orada istiyor."

Eileen O'Dell'i daha sonra kontrol edeceğimize söz vererek yanından ayrıldığımızda, polis ve itfaiye ekipleri Reagan National'a koşarken her yerde sirenler çalıyordu. Biz oradan ayrıldığımızda iki helikopter gökyüzündeydi, balonlar açıldı ve bizim sirenimiz de koroya katılıyordu.

Sampson batıya, nehre doğru yöneldi. Polis radyosundaki konuşmalar, havaalanı çevresinde bir kordon oluşturulması ve On Dördüncü Cadde Köprüsü ve çevresinde düğümlenen trafik sıkışıklığı hakkındaydı.

"Oraya nasıl gideceğimizi ya da bizi neden çağırdıklarını bilmiyorum," dedi Sampson. "Ve neden FBI? Bu tamamen NTSB'nin şovu."

"Tabii uçak kendi kendine düşmediyse."

"Bunu söylediklerini duymuyorum," dedi telsizi işaret ederek. "Ve bir karmaşanın içine doğru gidiyoruz."

AM kanalı WTOP'u açtım ve Reagan'a giden tüm hava trafiğinin Dulles International'a yönlendirildiğini öğrendim. Cep telefonum çaldı: FBI'daki eski ortağım ve Büro'nun en iyi kriz yöneticilerinden biri olan özel ajan Edward Mahoney.

"Ned," dedim hoparlörü açarak. "Bizi sen mi çağırdın?"

"Yaptım," dedi nefes nefese. Sesi koşuyormuş gibi geliyordu. "Neredesin sen?"

Ona söyledim.

"Köprüye gitmeyin," dedi. "Orası park yeri. Anacostia Nehri üzerindeki Nationals Park'ın karşısındaki iskeleye gidin. Seni on dakika içinde alacağız."

Telefonu kapattı ve Sampson gaza bastı.

Beş dakika sonra John, DC Yelken Kulübü'nün boş kayıklarını geçerek iskeleye doğru koşuyordu; ben de onu takip ettim, ancak göğsümden yeni yaralandığım için o kadar hızlı hareket edemiyordum. Suyun kenarına vardığımızda, büyük bir MPD Liman Devriyesi Zodiac tarzı botu nehrin yukarisından bize doğru hızla geliyordu, projektörler açıldı, mavi baloncuklar parlıyordu ama neyse ki sessizdi.

John ve ben teknenin ötesine, Anacostia'nın aşağısına ve Potomac'ın karşısına baktık ve rüzgârla savrulan alevleri, birçok ışığın parıltısını ve pistin güney ucunun üzerinde yükselen büyük bir siyah duman bulutunu gördük.

"Bana Pentagon'un vurulduğu zamanı hatırlattı," dedi Sampson. "Bu saçmalıkla işimizin bittiğini sanmıştım."

"Öyleydik. Ama şimdi değiliz," dedim.

Mahoney yaklaşmakta olan polis teknesinin pruvasında duruyordu; FBI için büyük ve karmaşık soruştırmaları planlama ve yürütme konusunda olağanüstü bir yeteneğe sahip, zayıf, yoğun bir adamdı. Aynı zamanda en yakın arkadaşlarımdan biriydi, Sampson'a güvendiğim kadar güvendiğim biriydi.

Ned'i, FBI, NTSB ve ATF'den yirmi ajandan oluşan bir ekibe katılarak gemiye tırmandığımızda olduğu kadar ayık ya da suratsız gördüğümü hiç sanmıyorum.

"Neler oluyor?" Sampson söyledi. "Bize bir kaza olduğu söylendi."

"Amerikan Havayolları uçağı West Palm Beach'ten geliyor. Yüz

artı gemideydiler," dedi Mahoney. "Hayatta kalanları arıyorlar. Ve jet düşmeden hemen önce silah sesi duyulduğuna dair doğrulanmamış raporlar alıyoruz." "Onaylanmadı mı?" Tekne dönüp uçağa doğru yönelirken Potomac ve havaalanı.

"Olumlu, ancak hemen ardından Gravelly Point Park'ta, pistin kuzey ucunda çok büyük bir şey kesinlikle patladı."

Sampson, "Willow'u arıyorum." dedi.

"Jannie ve Nana Mama ile birlikte benim evimde güvende" dedim.

"Yine de," dedi ve on sekiz yaşındaki kızıma ve doksan küsur yaşındaki büyükanneme bakan küçük kızına telefon etmek için arkasını döndü. Karısı bir süre önce ölmüştü ve Willow onun gururu ve neşesiydi.

"Terörizm mi?" Mahoney'e

söyledim. "Öyle görünüyor."

"Gösteriyi sen mi yönetiyorsun?"

dedim. "şimdilik. Ne şanslıyım."

Eskiden MPD'de dedektif şefi olan ve hayatımın ne hale gelmek üzere olduğunu çok iyi bilen eşim Bree'ye bir mesaj gönderdim: Yüz masum insanın katilini ya da katillerini ararken etrafta dönüp duran kaos, şüphe ve söylentiler arasında tek bir düşünceyle, her şeyi tüketerek somut kanıtlar aramak.

Anacostia'dan ayrılıp Potomac'a doğru ilerlerken gökyüzü ağlamaya ve çiselemeye başladı; bu da ışıkları, ateşi ve o siyah duman bulutunu daha da gerçeküstü ve kabus gibi bir hale getirdi.

Büyük projektörler nehri aydınlatıyordu. Üzerimizde ve havaalanının etrafında dönen beş helikopter vardı. Bize en yakın olanı yerel bir televizyon kanalına aitti.

Mahoney telsiziyle bağırdı, "Lanet olası basını geri getirin. Pistin etrafında her yönde bir mil uçuşa yasak balon istiyorum. Eğer size saçmalarlarsa, onları vuracağımı söyleyin."

OceanofPDF.com

-

Liman Devriye botunun pruvası enkazdan yaklaşık üç yüz metre ötede, nehir kıyısı boyunca uzanan dalgakıranı dürttüğünde TELEVİZYON ŞOFÖRLERİ geri çekilmişti. Teker teker atladık ve kıyıya tırmandığımızda cehennemi bir sahnenin oynandığını gördük; müziği, yakın ve uzak her açıdan gelen sirenlerin sağır edici bir senfonisiydi.

Beş itfaiye aracı gövdenin en büyük parçasının etrafını sardı. İtfaiyeciler hortumlar aracılığıyla gövdeye ve yanmış kuyruk kısmına köpük sıkıyordu. Daha fazla itfaiye aracı, birkaç ambulansla birlikte pistte kuzeyden parçalanmış burun ve ön gövdeye doğru hızla ilerlerken kükreyip anırıyordu.

İki ambulans zaten oradaydı. Sağlık görevlileri jetin yanmamış en büyük bölümüne koşuyordu. Diğer sağlık görevlileri ve itfaiyeciler pistin her iki yanında yürüyor, hayatta kalanları tarıyorlardı. Kimse durmuyordu.

Sampson önümüzde, alçak ıslak çimenlerin üzerinde yatan, ayağında kırmızı bir spor ayakkabı olan, kot pantolon giymiş küçük bir insan bacağını işaret ederek, "Bu iş zorlaşacak," dedi.

O andan itibaren ve attığımız her adımda manzara o kadar korkunç ve ürkütücü bir hal aldı ki, bunu ancak bir kaza alanından ziyade bir savaş alanı olarak görerek algılayabildim. Uçağın patladığı yerin kuzey ve güneyindeki pistin etrafına bükülmüş uçak kanadı parçaları, sivri metal şeritler ve insan vücudu parçaları saçılmıştı. Olayın gerçekleştiği yerdeki yanık izlerini görebiliyordunuz.

Ve hala sirenler çalışıyordu.

"Lanet olsun, düşünemiyorum," dedi Mahoney ve telsize bir emir verdi. Sonraki bir dakika içinde feryatlar ve gürültü yavaşladı ve sadece enkaz üzerinde çalışan itfaiyecilerin bağırışları duyulana kadar azaldı. Alevler yok olmuştu. Duman bulutu inceliyordu. Ancak Ned bizi ve üst düzey kolluk kuvvetleri komutanlarını topladığında hava hâlâ kullanılmış jet yakıtı, yanmış metal, köpük ve kömürleşmiş et kokuyordu.

Ned, "Bir sonraki duyuruya kadar burayı bir suç mahalli olarak değerlendiriyoruz," dedi. "NTSB MI?"

Kırk yaşlarında bir adam elini kaldırarak, "Denetleyici müfettiş Bob Holland," dedi.

"Teşekkürler, Bob. Kazayla ilgili tüm fiziksel kanıtların toplanmasını siz kontrol edeceksiniz, ancak adamlarınız benim ajanlarımla birlikte çalışacak.

kalıntıları belgeleyecek, böylece onları mümkün olan en kısa sürede çıkarabilecek, kimliklerini belirleyebilecek ve sevdiklerine iade edebileceğiz. ATF?"

Mavi rüzgarlık giymiş, uzun boylu, kızıl saçlı bir kadın elini kaldırdı. "Ajan Alice Kershaw."

"Aramızda olmana sevindim Alice. Adamlarınızın pistin kuzeyindeki parka gitmesini istiyorum," dedi Mahoney. "Bana orada neyin patladığını söyleyin ve patlamadan önce silah ateşlendiğine dair bir kanıt olup olmadığına bakın."

Virginia Eyalet Polisi'nde yüzbaşı olan Calvin Stetson, "Terminalin dışında bulunan en az on beş kişi bize otomatik silah sesi duyduklarını söyledi." dedi.

"Bir makineli tüfek böyle bir jeti düşürebilir mi?" Sampson sordu.

Kershaw, "Taliban onlarla birlikte jetleri ve helikopterleri de düşürdü." dedi. Ben de "Neden karadan havaya füze ya da benzeri bir şey değil?" diye sordum.

Mahoney, "Çünkü dışarıda neredeyse hiç hesaba katılmamış ya da imha edilmiş ya da ateşlenemeyecek kadar eski Stinger yok. Büro ve DIA, dünyanın herhangi bir yerinde en ufak bir söylenti duyduklarında bunların izini sürme konusunda çok dikkatli. Çin malı SA-seven çakmaları bile."

"Ama makineli tüfek?" Sampson sordu.

"Bulması ve elde etmesi daha kolay," dedi Ned. "Özellikle de federal ruhsatlandırma sürecini atlayıp karaborsaya gitmeye istekliyseniz."

"Ya da karanlık ağdan," dedi Kershaw. "Nereye bakacağınızı bilerseniz çok sayıda ağır silah bulabilirsiniz."

"Bunu sonra düşünerüz," dedi Mahoney ve ellerini çırpı. "Bu işi doğru yapalım, millet. Kurbanlar ve aileler daha azını hak etmiyor."

-

Mahoney'nin müfettiş ekibi onun yönetiminde büyürken ve yayılırken bütün gece oradaydık. Helikopterle iskele getirildi. Kazadan sonraki    saat içinde, bir dizi spot ışığı pistin bazı bölümlerini bir beyzbol parkı kadar parlak hale getirmişti.

Yıllar boyunca Sampson, Mahoney ve ben düzinelerce davada yakın çalıştık. Hepimiz kendi başımıza iyi birer dedektiftik ama birlikte par alarımızın toplamından çok daha fazlasıydık. Bunu bilen Ned, yedi farklı kolluk kuvvetinden ajanlar ve memurlar arasında dolaşırken, onların endişelerini dinlerken, onlara rehberlik ederken ve soru üstüne soru sorarken John ve benim onu g lgelememizi sağladı. Her yarım saatte bir FBI müdürüne rapor veriyordu.

Medyanın kazaya geniş yer verdiğini duyduk. Washington'un diken üstünde ve şokta olduğunu bilmek için duymamıza ya da görmemize gerek yoktu. O akşam kaza mahallinde bulunan hemen herkesten bunu hissedebiliyordunuz.

John ve ben çoğunlukla sessiz kaldık, dinledik, Mahoney bilgileri aldıkça i imize çektik. Akşam saat on civarında, gövdenin en büyük bölümünde elliden fazla yanmış ceset kaldığını  ğrendik.

Pilot, yardımcı pilot ve birinci sınıf yolcular da dahil olmak üzere u aktakilerden on beşi  n gövdenin içindeydi. Çarpışmanın şiddetli enerjisi omurgaları ve kafataslarını kırmıştı.

Uçağın takla atması, parçalanması ve on dört büyük parçaya ayrılmasıyla birlikte yolcuların geri kalanı parçalara ayrılmış ve serbest kalmıştı. AA 839'dan sağ kurtulan olmayacağı kısa sürede anlaşıldı.

Gece yarısından kısa bir süre sonra, dört farklı eyaletten düzinelerce polis memuru ve acil durum çalışanı tam teçhizatlı olarak olay yeri teknisyenlerinden oluşan bir ordunun fotoğrafladığı, poşetlediği ve GPS konumlarına göre kodladığı kalıntıları çıkarmaya başladı. Korkunç kurtarma işi o kadar karmaşıktı ki, son cesetler otuz iki saat daha havalimanı alanından ayrılmayacaktı.

Gece saat    sularında, NTSB denetleyici müfettişi Bob Holland bize sağ kanadın  n folyosunda ve sağ motorun gövdesinde kurşun delikleri gösterdi.

Holland, "50 kalibre," dedi. "Görünüşe göre sol tarafı, burnu ve pistin diğer tarafında bulunan  n iniş takımlarını parçalamış."

"Kaç tur?" Ben sordum.

"Tam bir kemer düşünüyorum. Yakın mesafeden iki yüz tane." Sampson, "Çok hızlı bir yıkım," dedi.

"Bunun artık resmen bir toplu cinayet olduğunu söylemek için yeterli," dedi Mahoney acımasızca.

"Bunu açıklayacak mısın?" Holland solgun bir ifadeyle sordu.

"Sabahleyin. Önce ATF'nin Gravelly Point Park'ta ne bulduğunu görmek istiyorum."

Ama biz oraya gidemedi Ned daha fazla baskı altına girdi. Bir medya ordusu ve American Airlines 839 sefer sayılı uçaktaki yolcuların çok sayıda akrabası ve arkadaşı gece boyunca kapalı havaalanının önünde toplanmış ve cevaplar talep ediyorlardı.

Daha da kötüsü, havaalanı yöneticileri uçuşların ne zaman yeniden başlayabileceğini öğrenmek istiyordu. Reagan'ın kapanması Doğu Yakası'nda bir seyahat kâbusuna neden oluyordu.

Kendisini tanıttıktan sonra Mahoney, nedeni hala araştırılmakta olan kazadan kurtulan olmadığını kamuoyuna duyurmak gibi acımasız bir görev üstlendi. İnsanlar feryat etmeye ve ağlamaya başladı. Hamile bir kadın başka bir kadının kollarına yığıldı.

Bir kablolu haber muhabiri "İnsanlar makineli tüfek ateşi olduğunu söylüyor!" diye bağırdı.

Mahoney, "Bunu teyit etmek için hâlâ çalışıyoruz," dedi. "Daha sonra size daha fazla bilgi vereceğiz."

"Jet kendi kendine mi düştü yoksa vuruldu mu?"

"Sabah daha fazlasını öğreneceğiz," dedi ve oradan ayrıldık.

Sonunda Gravelly Point Park'ın etrafındaki olay yeri çevresine vardığımızda saat neredeyse sabahın dördüydü ve parkın üzerinde bir ışık kümesi parlıyordu; tehlikeli madde giysileri giymiş en az on beş ajan oradaydı ve hepsi de park alanındaki kömürleşmiş çelikten bükülmüş bir iskelete doğrulttukları büyük farlar taşıyordu.

"Ne tür bir araç olduğunu söylemek zor. Muhtemelen bir minibüs," dedi ATF'den sorumlu özel ajan Alice Kershaw, kendisi de tehlikeli madde kıyafetleri giymişti. "Görünüşe göre içinde ne varsa parçalamak için elinden geleni yapıyordu."

"Başarılı oldu mu?" Mahoney söyledi.

"Birçoğunu paramparça etti ama biz yapboz parçalarını bir araya getirmekte iyiyiz."

"Şimdiye kadar ne biliyorsun?"

"Nasıl patlatıldığını henüz bilmiyorum ama gübre bombasıydı. Büyük bir bomba."

"Makineli tüfeğe ne dersin?" dedim.

"Burada bir tane vardı," dedi Kershaw. "Parçalar halinde hâlâ duruyor. Adamlarım gövde ve namlu parçaları buldu. Ve elli kalibrelik kovanlar, birçoğu minibüsün kuzeyindeki bir spreyn içinde. Bunun eski bir Browning M-2 olduğunu düşünüyorlar. Vietnam dönemi."

Sampson, "Şunu açıklığa kavuşturalım. Sizce bu adam elli kalibrelik silahıyla minibüsün arkasında özellikle bu uçuşu mu bekliyordu?"

ATF ajanı başını salladı. "Size o uçağı bekleyip beklemediğini söyleyemem ama makineli tüfekle minibüste olmadığından eminim."

"Nasıl?" Ben sordum.

"Bir kere burada hiç ceset parçası bulamadık. Bomba çok büyüktü ve çok fazla metal fırlattı ama şu ana kadar et parçası bulamadık. Ayrıca bombanın uçak düştükten birkaç saniye sonra patladığını söyleyen tanıklarımız var, yani bombayı tetiklediğinde çok uzakta olmalıydı. Ayrıca silahın, muhtemelen bir tür bilgisayar programı tarafından hidrolik olarak uzaktan kontrol edilmiş olabileceğini düşündüren braketlere ve bağlantı parçalarına bağlı başka parçalarını da bulduk."

Bize, üzerine ve namlunun bir kısmına erimiş plastik hidrolik hatlar yapışmış bir tripod parçası, silahın arkasını konumlandırmak için kullanıldığını düşündüğü yanmış bir ray parçası ve bir Dell dizüstü bilgisayarın gövdesinin parçalarını gösterdi.

"Dizüstü bilgisayarı telefonla mı kontrol ediyordu?" diye sordum.

"Belki," dedi Kershaw. "Muhtemelen. Ama sanırım bunu Bluetooth ile yapmak için çok uzakta olurdu. Bu hücresele bir yöntem olurdu."

Mahoney, "Ya da uydu. Her iki durumda da bir veri kaydı bulabilmeliyiz."

"Bu benim ilgi alanımın dışında," dedi ve esnedi. "Metal dedektörlerim çalıştıktan sonra anlarız-" Kershaw, bir kadın ATF ajanının elinde buruşturulmuş bir dergiye benzeyen eğilmiş, bükülmüş ve delinmiş bir metal parçasıyla gelmesiyle durakladı. "Elinde ne var Burns?"

"Açamıyorum patron, ama sanırım inşaatçıların taşıdıkları ve içinde tahmin formları olan ince metal pano kutulardan biri. Babamda da bir tane vardı."

"Tamam."

Burns el fenerinin ışığını metal kutuya ve o deliklere ve yarıklara çevirdi, içinde yakılmaktan çok fırınlanmış, yer yer kömür karası ama geri kalanı kurutulmuş tütün yaprağı renginde olan kağıt ortaya çıktı.

ATF ajanı, "Üzerindekilerin bir kısmını şuradaki büyük delikten okuyabilirsiniz," dedi ve el fenerinin açısını değiştirdi.

Hepimiz deliğe baktık. İlk Sampson baktı.

"Avis," dedi. "Minibüs kiralıktı."

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
Telif	
Hakkı	
Önsöz	
Bir	
İki	
Birinci	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm: 4	
Bölüm: 5	
Bölüm: 6	
Bölüm: 7	
Bölüm: 8	
Bölüm: 9	
Bölüm: 10	
Bölüm 11	
Bölüm: 12	
Bölüm 13	
Bölüm: 14	
Bölüm: 15	
Bölüm: 16	
Bölüm: 17	
Bölüm: 18	
Bölüm: 19	
Bölüm: 20	
Bölüm: 21	
Bölüm: 22	
Bölüm: 23	
Bölüm: 24	
Bölüm: 25	
Bölüm: 26	
Bölüm 27	
İkinci Bölüm	
28	

[Bölüm: 29](#)

[Bölüm: 30](#)

[Bölüm: 31](#)

[Bölüm: 32](#)

[Bölüm: 33](#)

[Bölüm: 34](#)

[Bölüm: 35](#)

[Bölüm: 36](#)

[Bölüm: 37](#)

[Bölüm: 38](#)

[Bölüm: 39](#)

[Bölüm: 40](#)

[Bölüm: 41](#)

[Bölüm: 42](#)

[Bölüm: 43](#)

[Bölüm: 44](#)

[Bölüm: 45](#)

[Bölüm: 46](#)

[Bölüm: 47](#)

[Bölüm: 48](#)

[Bölüm: 49](#)

[Bölüm: 50](#)

[Bölüm: 51](#)

[Bölüm: 52](#)

[Bölüm: 53](#)

[Bölüm: 54](#)

[Bölüm: 55](#)

[Bölüm: 56](#)

[Bölüm: 57](#)

[Bölüm: 58](#)

[Bölüm: 59](#)

[Bölüm: 60](#)

[Bölüm: 61](#)

[Bölüm: 62](#)

[Bölüm 63](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[64](#)

[Bölüm: 65](#)
[Bölüm: 66](#)
[Bölüm: 67](#)
[Bölüm: 68](#)
[Bölüm: 69](#)
[Bölüm: 70](#)
[Bölüm: 71](#)
[Bölüm: 72](#)
[Bölüm: 73](#)
[Bölüm: 74](#)
[Bölüm: 75](#)
[Bölüm: 76](#)
[Bölüm: 77](#)
[Bölüm: 78](#)
[Bölüm 79](#)
[Dördüncü](#)
[Bölüm 80](#)
[Bölüm: 81](#)
[Bölüm: 82](#)
[Bölüm: 83](#)
[Bölüm: 84](#)
[Bölüm: 85](#)
[Bölüm: 86](#)
[Bölüm: 87](#)
[Bölüm: 88](#)
[Bölüm: 89](#)
[Bölüm: 90](#)
[Bölüm: 91](#)
[Bölüm: 92](#)
[Bölüm: 93](#)
[Bölüm: 94](#)
[Bölüm: 95](#)
[Bölüm: 96](#)
[Bölüm: 97](#)
[Bölüm 98](#)
[Beşinci](#)
[Bölüm 99](#)

[Bölüm: 100](#)
[Bölüm: 101](#)
[Bölüm: 102](#)
[Bölüm: 103](#)
[Bölüm: 104](#)
[Bölüm: 105](#)
[Bölüm: 106](#)
[Bölüm: 107](#)
[Bölüm: 108](#)
[Bölüm: 109](#)
[Bölüm: 110](#)
[Bölüm: 111](#)
[Bölüm: 112](#)
[Bölüm: 113](#)
[Bölüm: 114](#)
[Bölüm: 115](#)
[Bölüm: 116](#)
[Bölüm: 117](#)
[Bölüm: 118](#)
[Bölüm: 119](#)
[Bölüm: 120](#)
[Bölüm: 121](#)
[Bölüm: 122](#)
[Bölüm: 123](#)
[Bölüm: 124](#)
[Bölüm: 125](#)
[Bölüm: 126](#)
[Bölüm: 127](#)
[Bölüm: 128](#)
[Bölüm: 129](#)
[Bölüm: 130](#)
[Bölüm: 131](#)
[Bölüm: 132](#)
[Bölüm: 133](#)
[Bölüm: 134](#)
[Bölüm: 135](#)
[Bölüm: 136](#)

[Bölüm: 137](#)
[Bölüm: 138](#)
[Bölüm: 139](#)
[Bölüm: 140](#)
[Bölüm: 141](#)
[Bölüm: 142](#)
[Bölüm: 143](#)
[Bölüm: 144](#)
[Bölüm: 145](#)
[Bölüm: 146](#)
[Bölüm: 147](#)
[Bölüm: 148](#)
[Bölüm: 149](#)
[Bölüm: 150](#)
[Bölüm: 151](#)
[Bölüm: 152](#)
[Bölüm: 153](#)
[Bölüm: 154](#)
[Bölüm: 155](#)
[Bölüm: 156](#)
[Bölüm: 157](#)
[Bölüm: 158](#)
[Bölüm: 159](#)
[Bölüm: 160](#)
[Bölüm: 161](#)
[Bölüm: 162](#)
[Bölüm 163 Daha](#)
[Fazlasını Keşfedin](#)
[Teşekkür Bir Yazarlar](#)
[Hakkında Cross Out'a](#)
[Kısa Bakış](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.